BESTSELLER INTERNAȚIONAL TRADUS ÎN 27 DE LIMBI

ANDY MCDERMOTT

LUPTA PENTRU ATLANTIDA

SERIA SECRETELE TIMPULUI

SUSPANS

ANDY MCDERMOTT s-a născut în Halifax, Anglia, și este scriitor și jurnalist. A absolvit Keele University și a lucrat ca jurnalist și editor la reviste precum *DVD Review* și *Hotdog*, publicații în cadrul cărora și-a putut pune în valoare o viață întreagă de cinefil. A fost de asemenea caricaturist, grafician și critic de jocuri video. Prima sa carte, *Lupta pentru Atlantida*, a fost publicată în 2007, devenind la scurt timp bestseller *New York Times*, tradusă în 27 de limbi. În aceeași serie au urmat *The Tomb of Hercules* (2008), *The Secret of Excalibur* (2008), *The Covenant of Genesis* (2009), *The Cult of Osiris* (2009), *The Sacred Vault* (2010).

Trăiește în Bournemouth, dedicându-și tot timpul scrisului. În prezent lucrează la al șaptelea volum al seriei, *Empire of Gold*, programat pentru publicare în 2011.

ANDY MCDERMOTT

LUPTA PENTRU ATLANTIDA

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrațiile copertei: © Krasny, Jan Patrik via Agentur Schlück GmbH,
Alexander, Paul R. via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDERMOTT, ANDY
Lupta pentru Atlantida / Andy McDermott; trad.:
Gabriel Stoian. - București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-006-3

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Andy McDermott
THE HUNT FOR ATLANTIS
© 2007 by Andy McDermott

© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Cornel ALEXANDRESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-006-3

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

Pentru familia și prietenii mei

Prolog

TIBET

Soarele încă nu se ridicase deasupra piscurilor Himalayei, însă Henry Wilde era deja treaz. În așteptarea clipei în care lumina zorilor avea să treacă peste culmi, se trezise de mai bine de două ore.

„Stau aici de peste două ore, a gândit el. Par să fie mai lungi decât anii, decât mai toată viața mea."

Ceea ce începuse ca o curiozitate în copilărie devenise o... a ezitat să invoce cuvântul *obsesie*, dar așa stăteau lucrurile. O obsesie care îl făcuse să devină ținta batjocurii și ironiei unor oameni din lumea universitară; o obsesie care îi înghițise mai toți banii câștigați de-a lungul carierei.

Însă îl adusese alături de două dintre cele mai remarcabile femei pe care le cunoscuse vreodată.

– Cât mai e până la răsăritul soarelui? l-a întrebat Laura Wilde, soția lui de aproape douăzeci de ani, acum înfofolită într-o pufoaică groasă alături de el.

Se cunoscuseră la Columbia University din New York. Deşi se remarcaseră unul pe celălalt – Henry fiind un blond de un metru şi nouăzeci, iar Laura având părul atât de intens roşcat, încât părea aproape nefiresc, le-ar fi fost greu să nu se observe –, nu schimbaseră nicio vorbă decât după ce el a prezentat un eseu pe subiectul care îl obseda, analizat oarecum disprețuitor de profesor în faţa tuturor studenţilor. Primele trei cuvinte rostite de Laura l-au făcut pe Henry să se îndrăgostească de ea imediat.

Acestea sunau astfel: „Eu te cred."

– Dintr-o clipă în alta, i-a răspuns după ce şi-a consultat ceasul, apoi şi-a petrecut braţul pe după umerii ei. Îmi pare rău că Nina nu este aici să vadă totul alături de noi.

Nina, fiica lor, era cea de-a doua dintre cele două cele mai remarcabile femei pe care Henry le cunoscuse vreodată.

– Păi, la ce te aşteptai dacă ai programat expediţia exact în perioada ei de examene? l-a sâcâit Laura.

– Nu da vina pe mine, ci pe guvernul chinez! Eu am ţinut să venim aici luna viitoare, dar ei n-au vrut să cedeze, spunând că putem veni acum, sau deloc.

– Scumpule...

– Da.

– Glumeam. Nu te-am învinovăţit în niciun fel. Nici eu n-am vrut să ratezi şansa asta. Însă şi mie îmi pare rău că Nina nu e cu noi.

– O carte poştală trimisă de la Xulaodang nu mi se pare deloc mulţumitor, nu găseşti? a zis el cu un

oftat. Am târât-o după noi prin toată lumea, şi am avut parte de un eşec după altul, iar când, în cele din urmă, am găsit indiciul cel mai important, ea nu ne poate însoţi!

– *Credem* că e vorba de indiciul cel mai important, l-a corectat Laura.

– Vom afla peste câteva clipe, nu? a răspuns Henry şi a făcut semn spre priveliştea din faţa lor.

Trei piscuri acoperite de zăpadă, având cam aceeaşi înălţime, se ridicau dincolo de platoul presărat de stânci şi pietre pe care îşi stabiliseră tabăra. În acele momente se găseau în umbra lăsată de şirul muntos ceva mai înalt dinspre est, însă după ce soarele avea să depăşească obstacolul, lucrurile urmau să se schimbe. Iar dacă poveştile pe care le strânseseră erau adevărate, peisajul trebuia să se modifice într-un mod cel puţin spectaculos...

Henry s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna Laurei, pentru a o ajuta să vină lângă el. Când s-a îndreptat de spate, respirând, ea a scos un norişor de aburi; platoul se găsea la cel puţin trei mii de metri deasupra nivelului mării, astfel că aerul era rarefiat, dar şi rece, într-un mod pe care niciunul dintre ei nu îl mai trăise până atunci. Însă avea o puritate şi o claritate greu de descris.

Într-un fel sau altul, Henry ştia că vor găsi ceea ce căutau.

Prima lumină a zorilor a atins cele trei piscuri.

Mai bine zis, a şters *unul* dintre ele, iar o lumină orbitoare de culoare aurie a explodat din zăpada de

un alb imaculat de pe vârful central. Aproape ca un lichid, lumina soarelui a curs încet. Cei doi munți aflați de o parte și de alta au rămas în umbră, deoarece zorile erau încă blocate de lanțul muntos mai mare.

– E adevărat... a rostit Henry, în a cărui voce s-a strecurat un respect temător.

Laura a părut ceva mai puțin impresionată.

– Pentru mine, totul pare să sugereze un pisc aurit.

El i-a adresat un zâmbet, după care a revenit cu privirea la spectacolul care le era oferit. În razele zorilor, muntele părea să radieze lumină.

– Au avut dreptate. La naiba, au avut *dreptate*.

– Într-un fel, asta îmi dă o stare de deprimare, a spus Laura. Faptul că în urmă cu cincizeci de ani niște naziști au trăit aceeași experiență, că au fost cât pe ce să descopere adevărul...

– Dar *nu* au reușit, a precizat Henry, cu o expresie serioasă pe față. În vreme ce *noi* vom reuși.

Piscul Auriu – până la acea dată doar o legendă, un element aparținând folclorului – reprezenta ultima piesă pe care, într-o viață de om, se străduise să o asambleze într-un adevărat joc de puzzle. Nu știa precis ce va descoperi acolo. *Era* totuși sigur că va găsi indicii suficiente care să îi permită să-și atingă scopul final.

Legenda supremă.

Atlantida.

Spectacolul orbitor de lumini de pe Piscul Auriu a ținut doar o clipă, după care soarele s-a înălțat suficient pentru a le atinge pe celelalte două. În acel

moment, grupul începuse deja să escaladeze versantul răsăritean al culmii, iar soarele se găsea deasupra lor. Cum celelalte vârfuri ieşiseră acum din umbră, în lumina puternică a zilei, muntele era greu de deosebit de cei din jurul lui.

Grupul expediţionar era alcătuit din şapte persoane: trei americani şi patru tibetani. Aceştia din urmă fuseseră angajaţi să asigure transportul bagajelor şi ca ghizi; deşi cunoşteau zona, se arătaseră la fel de uimiţi ca vizitatorii lor din alte tărâmuri de faptul că poveştile se adevereau. Chiar şi potrivit standardelor tibetane, ţinutul era pustiu şi izolat, iar Henry îşi dăduse seama că erau primii străini care reuşeau să asiste la acel spectacol inegalabil.

Cu excepţia celor care îi conduseseră până în acel loc, desigur.

A cerut grupului să se oprească. Cât ceilalţi, cu un aer recunoscător, au îndepărtat zăpada de pe câteva stânci pentru a se aşeza, el şi-a dat jos rucsacul din spate şi, cu atenţie, a scos un dosar subţire dintr-un buzunar al acestuia. Având-o pe Laura alături, a frunzărit printre paginile protejate de folii din plastic.

– Mai verifici o dată? l-a întrebat ea oarecum ironic. Credeam că le-ai învăţat deja pe de rost.

– Germana nu e punctul meu forte, i-a reamintit el, oprindu-se la o anumită pagină.

Hârtia era decolorată, pătată de umezeală şi de vreme. Documentele secrete aparţinând Societăţii Moştenirii Germanice Ancestrale – Ahnenerbe, o parte a SS-ului, sub controlul direct al lui Heinrich

Himmler – fuseseră găsite ascunse îndărătul unui zid de cărămidă dintr-o pivniță a castelului Wewelsberg din nordul Germaniei. Fusese sediul SS-ului și centrul obsesiei naziste pentru mitologie și ocultism. La încheierea războiului, s-a dat ordin de distrugere a castelului și a cunoștințelor aflate înăuntrul acestuia. Însă cineva a hotărât să nesocotească comanda și a ascuns documentele.

Iar acum acestea se aflau în posesia soților Wilde.

Cu un an în urmă, Bernd Rust, un vechi prieten și coleg, îl contactase pe Henry în legătură cu această descoperire. Majoritatea documentelor SS regăsite fuseseră predate autorităților germane, însă, cunoscând preocupările soților Wilde, Rust – cu riscuri profesionale considerabile – reținuse câteva pagini, cele care făceau mențiuni referitoare la Atlantida. Chiar dacă veneau de la un prieten care nu le dăduse pe degeaba, Henry știa că ele valorau fiecare bănuț plătit.

Cu toate că trăia o stare de profund disconfort pentru că se slujea de materiale naziste în sprijinul căutărilor lui – în asemenea măsură, încât nu-i spusese nici măcar fiicei sale despre acest lucru, destăinuindu-se doar față de Laura și de celălalt membru al grupului, un american –, știa totuși că fără astfel de informații nu va descoperi nicicând Atlantida. Într-un fel, cu jumătate de secol înainte, naziștii descoperiseră ceva care le permisese să ajungă aproape la capătul căutărilor.

Ahnenerbe organizase expediții în Tibet în anii '30, și chiar în următorul deceniu, când războiul făcea

ravagii în Europa. La solicitarea naziștilor de frunte care erau membri ai Societății Thule, printre care se număra și Himmler, în Asia fuseseră trimise trei expediții. Societatea Thule considera că sub munții Himalaya se găseau orașe subterane construite de urmașii legendarilor atlanți, care aveau strămoși comuni cu rasa stăpânilor arieni. Cu toate că au făcut multe descoperiri referitoare la istoria tibetană, exploratorii nu au găsit nimic despre atlanți, astfel că au revenit în Germania cu mâna goală.

Însă documentele aflate în posesia lui Henry dezvăluiau că existase și o *a patra* expediție, păstrată în secret chiar și față de Hitler.

Führerul nu era la fel de ispitit ca susținătorii lui să creadă în mituri. Pe măsură ce războiul căpăta proporții, a hotărât că era preferabil ca resursele țării să fie cheltuite în folosul mașinii de război, decât pentru trimiterea de expediții de cealaltă parte a lumii, pe urmele unor legende.

Însă Himmler credea cu adevărat în ele. Iar descoperirile făcute de Ahnenerbe îl convinseseră că se apropia de descifrarea legendei.

Henry socotea că era uimitor că el și Laura urmaseră aceeași cale... însă la jumătate de secol distanță. Punând laolaltă indicii culese din zeci, *sute* de surse istorice, fragmente neînsemnate de probe care alcătuiseră treptat o imagine asemănătoare unui puzzle, soții Wilde călătoriseră împreună cu Nina în urmă cu zece ani până la un șantier arheologic de pe coasta Marocului. Spre satisfacția enormă a lui Henry, descoperiseră

acolo urmele unei aşezări antice, ascunsă sub nisipurile Africii... doar pentru ca încântarea să se transforme în disperare când îşi dăduseră seama că, înaintea lor, pe acolo trecuse altcineva. Cu excepţia câtorva rămăşiţe nefolositoare, şantierul fusese golit cu totul de ceea ce merita a fi luat.

Iar acum Henry ştia de către cine.

Naziştii puseseră laolaltă aceleaşi piese de puzzle şi organizaseră o expediţie în Maroc. Puţinele documente Ahnenerbe pe care le deţinea făceau doar aluzie la lucrurile descoperite, însă în baza acestora se organizase încă o expediţie în America de Sud. Documentele nu menţionau clar ce se găsise acolo – dar *precizau* rezultatul final al acelei misiuni. Îi făcuse pe nazişti să se îndrepte spre Tibet, spre Piscul Auriu.

Adică *aici*.

– Îmi pare rău că nu avem mai multe informaţii, s-a tânguit Henry. Tare mult aş vrea să ştiu ce anume au descoperit nemţii în America de Sud.

Laura a ajuns la o anumită pagină.

– Avem suficiente informaţii. Doar aşa am ajuns atât de departe.

A citit o frază de pe hârtia pătată şi degradată:

– „Piscul Auriu, despre care se spune că străluceşte în lumina zorilor, între doi munţi care rămân întunecaţi..." Aş zice că, a început ea, şi a ridicat ochii spre muntele impunător, peisajul de aici se potriveşte descrierii.

– Deocamdată.

Henry a examinat textul. Chiar dacă îl citise deja de o sută, ori poate de o mie de ori, l-a verificat încă o dată ca să se asigure că nu făcuse nicio greşeală de traducere.

Nu greşise. Acesta era locul.

– Aşadar, intrarea ar trebui să se afle la capătul Potecii Lunii... ce-o fi însemnând şi asta, a continuat el, după care a analizat peisajul cu ajutorul binoclului, dar nu a văzut nimic altceva decât stânci şi zăpezi. De ce au legendele astea întotdeauna un nume încifrat? Pare să conducă spre lună; urmează mişcările lunii, sau ce?

– Mi se pare că arată ca luna, a spus Laura cu subînţeles. Mai curând a lună în creştere.

– De ce ai impresia asta?

Deocamdată nu percepea nimic lunar în faţa ochilor în timp ce plimba binoclul pe povârnişul muntelui.

– Pentru că eu văd totul exact în faţa ochilor, a răspuns Laura, punând palma peste obiectivul binoclului şi apoi trăgându-l din dreptul feţei lui.

Henry a clipit de nedumerire, întrebându-se despre ce vorbea soţia lui... după care a văzut chiar el.

Avusese dreptate încă de la început, dar fusese preocupat atât de mult de descoperirea unui anumit amănunt atât de neînsemnat, încât nu băgase în seamă imaginea generală.

În faţa lor se găsea o potecă lungă, întortocheată, care ducea spre stânga, urcând versantul muntelui, după care cotea spre dreapta, sfârşind pe o cornişă lată, aflată destul de departe deasupra capului. Spre

deosebire de vălmășagul ciudat de stânci întunecate și de peticele de zăpadă din jurul ei, poteca arăta ca o semilună aproape perfectă de alb virgin, ceea ce sugera un teren ceva mai plat și neted. Nici nu-i venea să creadă că nu observase acest lucru ceva mai înainte.

– Laura.

– Da.

– Trăim unul dintre acele momente când mă bucur nespus că m-am căsătorit cu tine.

– Da. Știu.

Și-au zâmbit, apoi s-au sărutat.

– În fine, a zis ea, după ce s-au desprins din îmbrățișare, cât de departe crezi că este?

– La vreo doi kilometri... fiindcă se află la aproximativ o sută cincizeci de metri deasupra noastră. Și e cam abrupt.

– Dacă atlanții de altădată puteau ajunge până acolo doar în sandale, îmi închipui că și noi vom fi în stare, mai ales că avem bocanci.

– Așa cred și eu.

Henry a vârât dosarul înapoi în rucsac, după care a făcut un gest larg spre ceilalți membri ai expediției.

– Gata! Asta este! Pornim la drum!

Poteca s-a dovedit mai înșelătoare decât se așteptaseră. Zăpada ascundea o suprafață presărată cu grohotiș provenit din alunecări de teren, ceea ce făcea ca fiecare pas să devină o capcană.

Când au ajuns pe cornișă, soarele trecuse dincolo de culmea muntelui, făcând ca întregul versant răsăritean

să fie umbrit. Henry s-a răsucit și a examinat orizontul, ajutând-o în acest timp pe Laura să urce ultimii metri ai potecii. Dinspre nord veneau nori negri, ce păreau să se rostogolească spre ei. Cât făcuse eforturi să urce panta nu observase, însă temperatura scăzuse considerabil.

– Vine vreme proastă? a întrebat ea, urmărindu-i privirea.

– S-ar părea că vom avea parte de viscol.

– Grozav. E bine, totuși, că am ajuns aici înainte să izbucnească, a zis, și s-a uitat înapoi spre cornișa care, chiar în porțiunea cea mai îngustă, tot măsura cel puțin zece metri lățime. Cred că vom fi feriți de probleme dacă stabilim tabăra chiar aici.

– Spune-le călăuzelor să ridice corturile înainte ca vremea să se schimbe.

Poteca se încheia acolo; deasupra cornișei, suprafața stâncoasă era foarte abruptă, astfel că urcarea ei impunea folosirea unor echipamente specializate. Însă dacă documentele Ahnenerbe erau corecte, nu vor avea nevoie de...

Laura a transmis către tibetani ordinele lui Henry, după care a revenit alături de el.

– Ce ai de gând să faci?

– O să arunc o privire prin zonă. Dacă există intrări care ne-ar putea conduce spre peșteri, înseamnă că nu ar fi chiar atât de greu de găsit.

Laura a ridicat din sprâncene, iar în ochii ei verzi a apărut o expresie ironică.

– Ai fi în stare de orice, numai să nu participi la ridicarea corturilor, nu?

– Păi, la o adică, de aceea îi plătim! a răspuns, apoi s-a răsucit spre omul care stătea solitar pe o stâncă. Jack, tu ce ai de gând? Vii cu noi?

Americanul, cel de-al treilea membru al grupului, a ridicat privirea spre ei de sub glugă.

– Henry, lasă-mă puțin, să-mi mai trag sufletul! Cred că o să aștept aici, și o să-mi fac o cafea.

– Nici în Tibet nu reușești să renunți la obiceiul ăsta, așa e?

Privindu-se, Henry și Laura și-au dat ochii peste cap în glumă și au urcat versantul, lăsându-l singur pe Jack.

– Ani la rând ne zice că suntem nebuni pentru că vrem să descoperim Atlantida, după care reușim *în cele din urmă* să găsim un indiciu clar, moment în care practic ne imploră să-l luăm și pe el... iar când e să treacă pragul, hotărăște să facă o pauză de cafea! Mi se pare bizar.

– Adevărat. Și *noi* nu suntem bizari fiindcă ne-am petrecut ultimii douăzeci de ani alergând prin toată lumea și vânând legende, a adăugat ea.

– N-o să mai fim socotiți astfel după ce vom descoperi Atlantida. Vom deveni cei mai renumiți arheologi de la...

– Indiana Jones încoace?

Henry a surâs.

– Eu voiam să spun Heinrich Schliemann, dar merge și Indiana Jones. Crezi că mi-ar sta bine cu o pălărie ca a lui?

Laura s-a prefăcut că-l examinează din cap și până în picioare.

– Cred că arăți bine cu orice. Sau fără.

– Fii cuviincioasă, ușuratico. Așteaptă până ajungem într-un loc cu încălzire centrală. Ori măcar cu foc de bușteni.

– O să te silesc să-ți ții promisiunea. Iar focul de bușteni sună mult mai romantic.

Au continuat să meargă pe culme, făcând zăpada să scârțâie sub pașii lor. După câteva minute, Henry s-a oprit și a rămas cu privirea ațintită la fațada stâncoasă.

– Ai găsit ceva? l-a întrebat Laura.

– Straturile astea... a zis el.

Cu milioane de ani în urmă, forțele imense care făcuseră ca Himalaya să se înalțe în locul în care plăcile tectonice indiană și asiatică s-au ciocnit, deformaseră până și rocile, răsucind straturile, care acum mergeau vertical, nu orizontal.

– Ce e cu ele?

– Dacă am mișca pietrele acestea, cred că am descoperi o intrare, a spus Henry, apropiindu-se de un morman de rocă sfărâmată.

Laura s-a uitat peste umărul lui și a văzut o dungă de întuneric în interiorul straturilor pliate.

– E suficient de largă pentru a pătrunde pe acolo?

– Hai să vedem!

Henry a tras de piatra aflată deasupra. Când a aruncat-o în lături, de pe ea au căzut pietricele și zăpadă. Gaura întunecată s-a lărgit.

– Ajută-mă puțin.

– A, bravo, îi plătești pe localnici să înalțe corturile, dar când trebuie să muți ditamai pietrele, îți pui soția la treabă...

– Cred că aici a avut loc o alunecare de teren. Asta este exact partea de sus a intrării.

Ajutat de Laura, a dislocat și alte pietre.

– Slujește-te de lanternă, să vedem cât de adânc merge.

Laura și-a dat jos rucsacul și a scos lanterna, îndreptând fasciculul de lumină în gaură.

– Nu-i văd capătul, a spus ea, apoi a strigat: Ecou!

În interiorul grotei întunecate, glasul ei a stârnit un ecou slab. Henry a înălțat o sprânceană.

– Hei. Îmi pare rău.

– E mare, sigur. Aproape la fel de mare cât gura ta, a zis el, ceea ce a făcut-o pe soția lui să îl pălmuiască în glumă peste ceafă. Mi se pare că dislocând bolovanul ăsta de aici vom reuși să ne strecurăm.

– Vrei să spui că *eu* aș putea să pătrund acolo.

– Păi, bineînțeles. Întâi doamnele.

– Ridicol mai e și cavalerismul ăsta, a mimat ea că e nemulțumită.

Au apucat amândoi bolovanul care le stătea în cale, apoi s-au așezat mai bine pe picioare și au tras. Vreme de o clipă nu s-a întâmplat nimic, apoi, cu un uruit supărător, s-a desprins. Deschiderea avea acum cam un metru înălțime și treizeci de centimetri

în partea cea mai largă, îngustându-se cu totul în partea superioară.

– Crezi că încapi?

Laura a vârât un braţ prin deschizătură şi a pipăit peretele.

– Se lărgeşte. Cred că nu păţesc nimic dacă intru. S-a aplecat mai mult şi a plimbat fasciculul de lumină. Ai avut dreptate în privinţa alunecării de teren. Podeaua e foarte abruptă.

– Te scot cu ajutorul corzii, a spus Henry, scoţându-şi şi el rucsacul. Dacă apar probleme, te ajut să ieşi.

După ce Laura şi-a prins coarda de hamul de alpinist, şi-a legat părul într-o coadă de cal şi a pătruns încet prin crăpătură, cu picioarele înainte. După ce a ajuns înăuntru, s-a ridicat cu precauţie în picioare, simţind că suprafaţa podelei, acoperită de pietriş, era nesigură.

– Ce vezi?

– Deocamdată doar pietre.

După ce şi-a obişnuit ochii cu semiobscuritatea, Laura a aprins din nou lanterna.

– La fund, podeaua e ceva mai netedă. Arată ca...

A ridicat din nou lumina. Fasciculul a căzut pe pereţii de rocă – apoi nu a mai văzut decât beznă.

– Există un pasaj în fundul grotei, destul de larg, şi nu am idee cât de adânc merge. Departe de tot.

În glas i-a apărut o undă de emoţie.

– Cred că e făcut de om!

– Poţi coborî?

– O să încerc. A făcut un pas de încercare, ţinându-şi în acelaşi timp braţele ridicate ca să-şi păstreze echilibrul.

De pe mormanul de pietre au pornit să se rostogolească bolovani mici. E cam nesigur aici, s-ar putea să...

Cu un scrâșnet, o piatră mare s-a dislocat sub piciorul ei drept. Luată prin surprindere, a căzut pe spate și a alunecat pe pantă, fără putință de a se opune. Lanterna s-a rostogolit, luând-o la vale mai repede decât ea.

– Laura! *Laura!*

– N-am nimic! Doar c-am alunecat.

S-a ridicat în picioare. Îmbrăcămintea groasă o ferise de contuzii.

– Vrei să te trag înapoi?

– Nu, nu-i nevoie. Dacă tot am ajuns până aici, ar fi bine să mă uit în jur.

S-a aplecat să ridice lanterna rezistentă de metal. Și, în aceeași clipă, și-a dat seama că nu era singură.

Preț de o clipă, a înghețat, mai curând de uimire decât de spaimă. Apoi curiozitatea a învins, și atunci a plimbat cu fereală fasciculul lanternei de jur împrejur.

– Iubitule, a strigat ea spre Henry.

– Da, ce e?

– Mai ții minte expediția secretă organizată de naziști, care a plecat în Tibet, iar apoi nu a mai știut nimeni de ea?

– Vai, am uitat cu totul, i-a răspuns el pe un ton destul de sarcastic. De ce?

În glasul Laurei a răzbătut o notă de triumf.

– Cred că i-am găsit pe membrii expediției.

În peșteră erau cinci trupuri. Curând au înțeles că aceștia fuseseră uciși de căderea de bolovani care

blocase intrarea; după aspectul aproape mumificat al cadavrelor, cauza cea mai probabilă a morții fusese înghețul, iar frigul din Himalaya păstrase și uscase victimele. În timp ce ceilalți membri ai expediției au investigat restul peșterii, soții Wilde și-au îndreptat atenția asupra ocupanților săi.

– Pesemne că vremea s-a schimbat brusc, a gândit Henry cu voce tare, ghemuindu-se să examineze cadavrele în lumina lanternei, de aceea au căutat adăpost aici... și nu au mai putut ieși.

Sonam, unul dintre ghizii tibetani, i-a strigat din adâncul pasajului:

– Profesore Wilde! Am găsit ceva aici!

Lăsând deoparte cadavrele, Henry și Laura au pătruns mai adânc în peșteră. Așa cum socotise ea, pasajul era artificial, săpat în stâncă. La vreo zece metri în față, lanternele celorlalți membri ai expediției luminau ceea ce se afla la capăt.

Era un templu – ori un *mormânt*.

Jack analiza deja ceea ce părea a fi un altar plasat în centrul camerei de formă rectangulară.

– Nu-i de origine tibetană, a zis el când soții Wilde au intrat în cameră. Inscripțiile... sunt într-un alfabet asemănător celui găsit la Glozel[1], ori o variantă a acestuia.

---

[1] Localitate din centrul Franței, unde s-au descoperit o serie de tăblițe cu inscripții cu caractere ce amintesc de cele feniciene (n. tr.).

– Glozel? a exclamat Henry, iar uimirea și încântarea s-au amestecat în glasul lui. Mereu l-am considerat un candidat serios la a fi limba atlanților!

– Dar e cam departe de casă, a remarcat Laura, și a plimbat fasciculul lanternei pe pereți.

Coloane sculptate se ridicau de la podea spre tavan, având o formă ascuțită, aproape agresivă, în funcționalitatea lor simplă. Naziștii sigur se simțiseră ca acasă, a gândit ea. Iar acea arhitectură putea fi concepută doar de unul ca Albert Speer.

Între coloane se găseau basoreliefuri, reprezentări ale unor siluete umane. Henry s-a apropiat de cea mai mare dintre ele. Deși desenul acestuia era nefamiliar, la fel de puternic stilizat ca restul încăperii, și-a dat seama instantaneu pe cine voia să reprezinte.

– Poseidon... a șoptit el.

Laura s-a apropiat de el.

– Dumnezeule, chiar *este* Poseidon.

Imaginea zeului se deosebea de interpretarea greacă tradițională, însă era imposibil să se facă abstracție de tridentul ținut în mâna dreaptă.

– Ei bine, a zis Jack, domnul Frost sigur va fi încântat că expediția a avut succes...

– La naiba cu Frost, a pufnit Laura, pe un ton disprețuitor, asta este descoperirea *noastră*. El nu a contribuit decât la finanțarea ei.

– Ei, las-o mai ușurel, a făcut Henry, bătând-o în joacă pe umăr. Măcar mulțumește-i că nu ne-am văzut siliți să intrăm în fondul de colegiu al fiicei noastre sau să ne vindem mașina! a adăugat, apoi a privit în

jur. Sonam, mai avem ceva de văzut aici? Mai există încăperi sau pasaje?

– Nu. Am ajuns într-o fundătură.

– Uf, a făcut Laura, dezamăgită. Asta e tot? Cum să spun, este o descoperire extraordinară, dar aveam convingerea că vom afla mai multe...

– S-ar putea *să fie* mai multe, a asigurat-o Henry. E posibil să existe și alte morminte de-a lungul culmii. O să continuăm căutarea.

S-a dus de-a lungul pasajului și a revenit la cadavre, urmat îndeaproape de Laura și Jack. Cadavrele erau ghemuite în îmbrăcămintea călduroasă a altor vremuri, iar găvanele goale ale ochilor îl fixau dinspre fețele cu pielea întunecată, amintind de pergament.

– Mă întreb dacă printre ei se găsește și Krauss.

– El este, a zis Laura, și a făcut semn către una dintre siluete. Acesta e șeful expediției.

– De unde știi?

Ea și-a îndreptat degetul înmănușat către cadavru, cât pe ce să-i atingă pieptul. Henry a adus mai aproape fasciculul lanternei și a văzut o insignă mică, metalică, prinsă de material...

A simțit un fior de gheață, care nu avea legătură cu frigul de afară. Văzuse capul de mort stilizat al Schutzstaffel – al SS-ului. Trecuse mai bine de jumătate de secol de când organizația fusese distrusă, însă ea încă deținea puterea de a crea spaimă.

– Jurgen Krauss, a rostit el, uitându-se mai de aproape la bărbatul mort.

Faptul că şeful expediţiei naziste semăna cu craniul prezent pe insigna lui crea o anumită ironie poetică.

– Nu aş fi crezut vreodată că te voi întâlni. Dar ce te-a adus aici?

– Ce-ar fi să aflăm? a zis Laura. Rucsacul lui este aici, probabil că notiţele lui se află înăuntru. Ce-ar fi să arunci o privire?

– Stai puţin, chiar vrei să fac *eu* asta?

– Păi, evident! Eu n-am chef să ating un nazist mort. Pfui!

– Jack?

Acesta a clătinat din cap.

– Cadavrele astea sunt mai proaspete decât acelea pe care m-am obişnuit să le examinez.

– Uf! a făcut Henry şi a surâs.

A scotocit prin apropierea cadavrului, străduindu-se să îl deranjeze cât mai puţin în timp ce deschidea sacul de spate.

La început, conţinutul acestuia s-a dovedit a fi prozaic: o lanternă având semne pronunţate de coroziune din cauza lichidului scurs din baterii, care mâncase carcasa; bucăţi mototolite de hârtie pergament în care se găseau ultimele resturi de mâncare ale membrilor expediţiei. Însă dedesubtul acestor rămăşiţe demne de toată mila, lucrurile au început să se dovedească mai interesante. Hărţi împăturite, carnete legate în piele, foi de hârtie purtând urmele unor caractere scrijelite de scriere Glozel, o folie curată din tablă de cupru, pe suprafaţa căreia apărea gravată o hartă ori o schemă... şi ceva înfăşurat cu grijă într-o ţesătură

ce s-a dovedit, spre surprinderea lor, catifea de culoare închisă.

Laura a luat bucata de tablă din cupru.

– E roasă de nisip... crezi că au găsit-o cumva în Maroc?

– Tot ce se poate.

Henry ar fi trebuit să cerceteze în primul rând carnetele, însă era foarte intrigat de obiectul misterios – plat, ceva mai scurt de treizeci de centimetri și uimitor de greu – pe care l-a așezat cu grijă pe podea, alături de felinar și a îndepărtat materialul.

– Ce e acolo? a întrebat soția lui.

– N-am habar. Cred că e ceva metalic.

Catifeaua, întărită de vreme și frig, s-a încăpățânat să scoată la iveală obiectul până când Henry a derulat și ultima porțiune a lui.

– Vai, a exclamat Laura.

Jack a căscat ochii de uimire.

În catifea fusese înfășurată o bară metalică de aproximativ cinci centimetri lățime, având un capăt rotunjit, și marcată cu o săgeată imprimată pe suprafața ei. Chiar în lumina rece și albăstruie a felinarului, obiectul avea o strălucire, aruncând un licăr roșcat-auriu care se deosebea de orice altceva văzut vreodată în natură.

Transfigurat de emoție, Henry s-a aplecat să-l vadă mai bine. Spre deosebire de bucata pe care o ținea Laura în mână, bara nu arăta vreun semn de îmbătrânire sau degradare, părând proaspăt lustruită. Metalul nu era bronz sau aur, ci...

Femeia s-a apropiat de bara de metal, iar vreme de o clipă i-a aburit suprafața cu răsuflarea.

– E ceea ce cred eu?

– Așa s-ar părea. Dumnezeule! Nu-mi vine să cred. Naziștii chiar au descoperit un artefact confecționat din oricalc, așa cum l-a descris Platon. Ceva adevărat, cât se poate de autentic, provenit de pe Atlantida. Iar ei l-au descoperit acum cincizeci de ani!

– Când ajungem acasă, îi datorezi scuze Ninei, a spus Laura pe un ton autoritar. Mereu a crezut că obiectul pe care l-a descoperit în Maroc era din oricalc.

– Cred că da, a răspuns Henry, ridicând bara. Imposibil ca *asta* să fie doar din bronz care și-a pierdut culoarea.

A observat că partea de jos a barei nu era plată – la capătul tăiat rectangular exista o protuberanță. În aceeași poziție, pe latura de sus exista o mică fantă la un unghi de patruzeci și cinci de grade.

– Am impresia că a făcut parte dintr-un obiect mai mare, a remarcat el. Ca și cum ar fi trebuit să atârne de ceva.

– Ori să se legene, a sugerat Laura. Ca brațul unui pendul.

Henry și-a plimbat vârful unui deget peste capul de săgeată inscripționat.

– Să fie un arătător?

– Dar ce reprezintă semnele acelea? a întrebat Jack.

De-a lungul artefactului era trasată o linie subțire, având de o parte și de alta simboluri la fel de delicate înscrise pe metal. O serie de puncte minuscule,

dispuse în grupuri de până la opt. De asemenea, se mai vedeau...

– Alte caractere Glozel, a spus Henry. Dar nu chiar la fel ca acelea de la mormânt – priviți, câteva dintre astea seamănă mai mult cu hieroglifele.

Le-a comparat cu acelea de pe desenul copiat pe hârtie de calc. Aveau același stil.

– Din ce în ce mai curios.

Jack s-a uitat mai de aproape.

– Seamănă foarte mult cu literele folosite de olmeci, sau de vreo civilizație înrudită. Bizar amestec...

– Ce semnificație să aibă? a intervenit Laura.

– N-am idee. Nu este o limbă pe care să o pot vorbi fluent. Deocamdată, vreau să spun, a încheiat el, tușind cu falsă modestie.

– Arată ca și cum ar fi fost adăugate după ce a fost confecționat obiectul. Inscripția este mai puțin cizelată decât vârful de săgeată, a observat Henry, apoi a înfășurat obiectul la loc în bucata de catifea. Fie și numai descoperirea asta justifică efortul de a veni până aici!

A sărit în picioare și a scos un chiot de triumf, după care a îmbrățișat-o pe Laura.

– Am reușit! Am descoperit dovada că Atlantida nu a fost doar un mit!

Ea l-a sărutat.

– Acum mai trebuie doar să găsim Atlantida, nu?

– Ei, pas cu pas.

Din adâncul peșterii s-a auzit un strigăt, care le-a reținut atenția.

– Profesore, am găsit ceva aici!

Lăsând obiectul pe podea, Henry și Laura s-au grăbit să ajungă lângă Sonam.

– Uitați-vă la asta, a spus tibetanul, înălțând fasciculul de lumină spre peretele mormântului. Am crezut că era doar o crăpătură în rocă, dar apoi mi-am dat seama de ceva.

Scoțându-și mănușa, a vârât vârful degetului mic în crăpătura verticală și l-a plimbat în susul peretelui.

– Are exact aceeași lățime până sus. Și mai există una la fel, în partea cealaltă, a adăugat el, arătând spre un loc de pe zid aflat la aproape trei metri depărtare.

– Să fie vorba de o ușă? a întrebat Laura.

Folosindu-se de fasciculul lanternei, Henry a urmat crăpătura în sus și a dat de o linie abia perceptibilă ce mergea pe orizontală la o înălțime de doi metri și jumătate.

– O ușă *mare*. Ar trebui să vadă și Jack asta. Jack! Jack! a ridicat glasul, dar nu a primit răspuns decât ecoul propriei voci. Unde a dispărut?

Laura a clătinat din cap.

– Și-a găsit cel mai potrivit moment ca să meargă la pipi. Noi am făcut cea mai importantă descoperire arheologică a momentului, și el...

– Profesore Wilde! a strigat unul dintre tibetani. E ceva afară! Ascultați!

Toți au făcut liniște, abia respirând. Au perceput un duduit slab, cu bătăi rapide punctate de un uruit.

– Un elicopter? a exclamat Laura, incapabilă să creadă. Aici?

– Haideți, s-a răstit Henry, alergând spre intrare.

Cerul se întunecase considerabil. S-a slujit de coardă să se tragă până pe mormanul de pietre sfărâmate, având-o pe soția lui imediat în urmă.

– Armata chineză? s-a mirat ea.

– De unde au aflat unde suntem? Nici măcar *noi* nu am știut încotro mergeam decât după ce am ajuns la Xulaodang.

Henry s-a strecurat prin deschizătura de intrare și a ieșit pe cornișă. Vremea se schimba în rău, iar vântul se întețise.

Dar nu vremea era motivul cel mai mare de îngrijorare în acele momente. A căutat din ochi elicopterul; zgomotul a sporit în intensitate, dar aparatul nu se vedea.

Pe de altă parte, Jack dispăruse.

Laura a ieșit și ea.

– Unde e?

A aflat răspuns la întrebare o clipă mai apoi, când elicopterul le-a apărut în fața ochilor.

Nu era chinezesc, a remarcat Henry imediat. Nu avea nicio stea roșie pe fuzelaj. Nici alte însemne, *dar niciunul*, nici măcar număr pe coadă. Doar o inscripție pictată, care l-a făcut imediat să se gândească la *Forțele Speciale*. Dar ale cui?

Nici nu se pricepea grozav la aparate de zbor, astfel că nu a recunoscut tipul, însă era suficient de mare ca să transporte câteva persoane în compartimentul pentru pasageri. I-a văzut pe piloți înapoia parbrizului cabinei, și a observat că aceștia își plimbau capetele dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi căutat ceva.

Sau pe *cineva*.

Pe ei.

– Intră înapoi în peșteră! a strigat el spre Laura.

Cu o privire îngrijorată, ea a dispărut în întuneric. Elicopterul s-a apropiat și mai mult. La sol s-a stârnit un fel de viscol din cauza zăpezii ridicate de suflul rotoarelor. Henry s-a retras spre intrarea în peșteră.

Unul dintre piloți a făcut semn cu degetul spre pământ. Spre *el*.

Aparatul s-a rotit ca o insectă uriașă de pe altă planetă, iar geamurile cabinei de comandă, ca niște ochi uriași, parcă s-au uitat mai atent la el, după care aparatul a făcut o rotație. Într-o latură a lui a glisat o ușă. Un moment mai târziu, doi colaci de frânghie au căzut spre sol, biciuind zăpada ca niște șerpi iritați.

Două siluete întunecate au sărit din elicopter, coborând în rapel.

Henry a văzut imediat că oamenii erau înarmați, având puști automate prinse în spinare.

Singura armă pe care o posedau membrii expediției era un simplu cuțit de vânătoare, purtat mai degrabă pentru a speria animalele sălbatice decât fiindcă ar fi fost bun la ceva. Și nici măcar nu-l luaseră cu ei – rămăsese în tabără.

La nicio secundă după ce prima pereche de oameni a atins solul, alți doi luptători au început să coboare pe corzi. Și aceștia erau înarmați.

Henry a sărit înapoi prin deschizătură și s-a furișat în josul mormanului de pietre, aterizând cu un bufnet greu pe podeaua peșterii.

– Henry! a strigat Laura. Ce se întâmplă?

– Nu mi se par prietenoşi, a spus el, cu o expresie sumbră pe faţă. Sunt cel puţin patru indivizi şi toţi au arme.

– Vai, Dumnezeule! Şi Jack unde e?

– Nu ştiu, nu l-am văzut. Trebuie să deschidem uşa aceea. Vino.

Când ea a pornit grăbită spre mormânt, cu un gest instinctiv, Henry a ridicat artefactul, învelindu-l mai bine în catifea în timp ce alerga.

Cei patru tibetani s-au apucat să pipăie disperaţi zidurile mormântului.

– Nu e nimic aici!

– Dar trebuie să existe *ceva!* a răcnit Henry. Un resort, o piedică, orice!

A privit peste umăr. O siluetă se profila în lumina de la intrarea în peşteră. Un moment mai apoi a dispărut, ca şi cum ar fi fost înghiţită de pământ, fiind imediat înlocuită de alta. La naiba! Au pătruns în peşteră.

Laura l-a prins strâns de braţ.

– Henry!

Încă o siluetă, şi alta, şi *încă una...*

Cinci oameni. Înarmaţi.

Erau prinşi fără scăpare.

Prin întuneric au ţâşnit linii roşii. Vizoare cu laser, urmate de fasciculele foarte puternice ale unor lanterne cu halogen. Luminile orbitoare au pendulat încoace şi încolo, după care s-au fixat asupra micului grup de oameni din mormânt.

Aproape orbit de fascicule, neştiind ce să facă, Henry a îngheţat. Nu aveau unde să fugă, iar punctele laserelor ce dansau pe trupurile lor le spuneau că nici nu puteau lupta...

– Profesore Wilde!

Henry a rămas împietrit. Îl cunoşteau pe nume?

– Profesore Wilde! a repetat vocea, adâncă şi profundă, având un anumit accent – oare grecesc? Rămâi unde eşti. Şi dumneata, doctore Wilde, a adăugat omul către Laura.

Intruşii au înaintat.

– Cine sunteţi? a întrebat Henry. Şi ce doriţi?

Bărbaţii cu lanterne s-au oprit, doar o siluetă continuând să înainteze către membrii expediţiei.

– Mă numesc Giovanni Qobras, a zis omul, însă Henry nu a reuşit să-i distingă trăsăturile feţei, pentru că pereţii mormântului nu reflectau suficientă lumină spre el.

O faţă aspră, alcătuită din unghiuri, cu nas roman proeminent, având părul negru pieptănat foarte strâns lipit de ţeastă, parcă alcătuind un acoperământ pentru cap.

– Regret s-o spun, dar vă vreau pe voi.

Uimită, Laura s-a uitat fix la el.

– Ce vrei să sugerezi?

– Că nu vă pot permite să vă continuaţi cercetările. Riscul pentru lume este mult prea mare. Vă cer scuze.

Şi-a plecat capul pentru o clipă, după care s-a retras un pas.

– Nu e vorba de ceva personal.

Liniile laserelor s-au îndreptat spre Henry și Laura. El a deschis gura.

– Stai puțin...

În spațiul închis al cavernei, zgomotul armelor automate s-a dovedit asurzitor.

Qobras a privit lung la cele șase trupuri ciuruite de gloanțe, și a așteptat ca ecoul împușcăturilor să se stingă, după care a dat ordine cu glas precipitat:

– Strângeți tot ce este legat de expediția lor – hărți, notițe, orice. Procedați la fel cu cadavrele de acolo, a adăugat, și a făcut semn către naziștii morți. Presupun că sunt rămășițele expediției Krauss. Încă un mister al istoriei soluționat... a vorbit mai mult către sine, pentru că oamenii lui s-au răspândit pentru a examina cadavrele.

– Giovanni! a strigat un bărbat câteva momente mai târziu, ghemuit asupra cadavrului lui Henry.

– Ce s-a întâmplat, Yuri?

– *Trebuie* să vezi asta.

Qobras s-a apropiat.

– Dumnezeule mare!

– E oricalc, nu-i așa? a întrebat Yuri Volgan, îndreptând fasciculul de lumină asupra obiectului pe care tocmai îl despachetase.

O strălucire oranj-închis s-a reflectat pe fețele celor doi bărbați.

– Da... dar până acum nu am văzut un artefact complet lucrat din acest material, ci doar fragmente mici.

– E frumos... și probabil costă o avere. Milioane de dolari, zeci de milioane!

– Cel puțin.

Qobras s-a uitat atent la obiect, văzându-și ochii în luciul metalului. Apoi s-a îndreptat brusc de spate.

– Însă trebuie păstrat ascuns.

A scos lanterna și a examinat pereții mormântului, dar nu a văzut decât basoreliefurile zeilor din vechime. Întorcându-se către altar, a analizat cu rapiditate inscripțiile.

– Glozel... dar nimic despre Atlantis.

– Poate c-ar trebui să cercetăm mormântul, s-a oferit Volgan, aruncând o privire lungă la artefact, după care l-a înfășurat la loc în catifea.

Qobras a stat puțin pe gânduri.

– Nu, a spus el în cele din urmă. Aici nu mai e nimic, și cred că totul a fost jefuit. Chiar credeam că soții Wilde ne vor conduce mai departe pe urmele ce duc spre Atlantida, dar nu au dat decât de o fundătură. Trebuie să ieșim de aici înainte de începerea viscolului.

S-a întors și a pornit cu pași apăsați spre intrarea în peșteră.

În spatele lui, Volgan a aruncat o privire peste umăr ca să se asigure că nu-l vedea nimeni, apoi a furișat artefactul într-un buzunar al jachetei călduroase.

Qobras a rămas la marginea platformei, făcând semn cu lanterna pentru a chema elicopterul care dădea roată acelui loc, apoi s-a întors spre bărbatul care stătea alături de tabăra expediției ai cărei membri își găsiseră sfârșitul.

– Ai procedat bine.

Jack a rămas cu fața ascunsă sub glugă.

– Nu sunt mândru. Mi-au fost prieteni – și ce se va întâmpla cu fiica lor?

– Trebuia mers până la capăt. Frăția nu poate permite descoperirea Atlantidei. Mai ales de către unul precum Kristian Frost, a rostit încruntat Qobras. Să finanțeze intermediari ca soții Wilde... știe că suntem cu ochii pe el.

– Ce... ce fac dacă bănuiește că am lucrat pentru tine? a întrebat Jack pe un ton ce-i trăda agitația.

– Va trebui să-l convingi că a avut loc un accident. Te lăsăm la zece kilometri de Xulaodang – acolo există foarte puține riscuri de a fi văzut împreună cu noi. Apoi te poți întoarce în sat, de unde vei lua legătura cu Frost, să-i transmiți vestea proastă: ești singurul supraviețuitor al unei avalanșe, al unei căderi de stânci, cum dorești.

Qobras a întins mâna.

– Aparatul de radio.

Jack a căutat prin rucsac și a înapoiat emițătorul butucănos pe care îl folosise pentru a-i transmite echipei lui Qobras poziția unde se găsea Piscul Auriu.

– Va trebui să vorbesc și cu alții. Cu autoritățile chineze, Ambasada Statelor Unite...

– Trebuie doar să fii consecvent în ceea ce afirmi, iar plata te va aștepta când revii în America. Iar dacă pe viitor descoperi pe altcineva care intenționează să urmeze drumul făcut de soții Wilde, să mă informezi imediat, ai înțeles?

– Pentru asta mă plătești, a spus Jack pe un ton sumbru.

Pe fața lui Qobras a apărut un surâs glacial, apoi a ridicat ochii spre elicopterul care se apropia, ale cărui lumini de navigație luceau pe fondul cerului care se întuneca.

Cinci minute mai târziu, aparatul s-a îndepărtat, lăsând în urmă doar cadavre.

1

New York City

Zece ani mai târziu

Oprindu-se o clipă la uşă, doctor Nina Wilde a inspirat adânc, văzându-şi propria reflexie parcă privind-o din suprafaţa întunecată a geamului. Era îmbrăcată mai sobru decât de obicei, cu un taior cu pantaloni bleumarin, rareori purtat, care înlocuia ţinuta ei obişnuită, dezinvoltă, cu tricouri şi pantaloni cu multe buzunare, având părul auriu strâns mult mai sever decât într-o coadă de cal destul de aproximativă. Urma să aibă o întâlnire extrem de importantă şi chiar dacă îi ştia pe toţi participanţii, voia totuşi să facă o impresie cât se putea de convingătoare şi profesională. Mulţumită că arăta cum se cuvine şi că nici măcar din greşeală nu îşi mânjise obrazul cu ruj, şi-a făcut curaj pentru a pătrunde în încăpere, ducând aproape inconştient mâna spre gât, pentru a-şi atinge pandantivul. Bijuteria care îi aducea noroc.

Descoperise acel fragment de metal, de formă curbată, cu margini ascuțite, lung de cinci centimetri și curățat de nisipurile aspre din Maroc, în urmă cu douăzeci de ani, când participase la o expediție alături de părinții ei, pe vremea când avea doar opt ani. La acea dată, având mintea plină de povești despre Atlantida, socotise că acea bucățică era făcută din oricalc, metalul descris de Platon ca fiind unul dintre trăsăturile definitorii ale civilizației pierdute. Acum, privindu-l cu ochi de adult, și ceva mai critic, ajunsese să accepte că tatăl ei avusese dreptate, că nu era altceva decât bronz care își pierduse culoarea, un rest fără valoare, ignorat sau azvârlit de cel care ajunsese acolo înaintea lor. Însă cu siguranță era făcut de om – semnele de purtare de pe marginea exterioară, curbată, stăteau dovadă a acestui lucru – și cum era prima ei descoperire adevărată, după multe eforturi de convingere, de gen repetitiv, făcute de un copil de opt ani, părinții ei acceptaseră în cele din urmă ca ea să păstreze fragmentul.

La întoarcerea în Statele Unite, tatăl ei îl transformase într-un pandantiv. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea socotise că îi va aduce noroc. Deși nu a fost dovedit cu certitudine – succesele universitare înregistrate de ea se datoraseră în întregime inteligenței și hărniciei, și cu siguranță nu avusese parte de câștiguri la loterie –, și-a dat seama clar de un anumit lucru: părinții îi muriseră în singura zi în care nu purtase amuleta, în perioada examenelor de admitere la universitate, când locuia la o prietenă și o uitase acolo din întâmplare.

De atunci încoace, multe se schimbaseră pentru ea. Însă un lucru a rămas neschimbat, acela că nu trecea nicio zi în care să nu poarte pandantivul.

Mai curând în mod conştient, l-a strâns din nou între degete, după care i-a dat drumul. În acea zi avea nevoie de noroc cu carul.

Luându-şi inima în dinţi, a deschis uşa.

Aşezaţi la pupitrul vechi şi impozant din lemn de stejar, cei trei profesori au ridicat privirile când a intrat. Profesorul Hogarth era un bătrânel plinuţ şi amabil, care se bucura de o poziţie sigură, manifesta antipatie faţă de birocraţie şi era recunoscut pentru faptul că era dispus să aprobe o cerere de finanţare pur şi simplu în baza unei prezentări care suscita un interes moderat. Nina spera că expunerea ei va fi mai interesantă de-atât.

Pe de altă parte, nici măcar cea mai fascinantă prezentare din lume, încheiată cu dezvelirea unui dinozaur viu sau cu un leac sigur pentru cancer, nu ar fi fost de ajuns pentru a primi sprijinul profesoarei Rothschild. Însă cum bătrâna, care îşi ţinea buzele cât se putea de strânse şi avea tendinţe mizantrope, nu o suporta – dar nici pe vreo altă femeie sub treizeci de ani –, Nina nu se bizuia nicidecum pe sprijinul acesteia.

Prin urmare, se putea aştepta la un „nu" şi la un „probabil". Conta pe votul celui de-al treilea profesor.

Jonathan Philby era prieten de familie. Pe de altă parte, era cel care îi dăduse trista veste că părinţii ei muriseră.

Acum totul depindea de el, deoarece nu numai că putea da votul decisiv, însă era și șeful de departament. Dacă îl avea pe acesta de partea ei, beneficia de finanțare.

Dacă nu reușea, atunci...

Nici nu-și îngăduia să se gândească la asta.

– Doctore Wilde, a întâmpinat-o Philby. Bună ziua.

– Bună ziua, a răspuns ea, zâmbind cu sinceritate.

A constatat că Hogarth i-a surâs, chiar dacă Rothschild abia și-a reținut o strâmbătură.

– Ia loc, te rog.

Nina s-a așezat pe scaunul stingher din fața comisiei.

– Așa, a spus Philby, am avut cu toții posibilitatea de a analiza prezentarea generală a propunerii tale. Este foarte... neobișnuită, trebuie să recunosc. Nu reprezintă o sugestie firească pentru acest departament.

– A, mie mi s-a părut extrem de interesantă ca propunere, a zis Hogarth. Foarte bine gândită și, pe de altă parte, deosebit de îndrăzneață. Orice schimbare, oricât de neînsemnată, față de rutina care ne caracterizează reprezintă o provocare plăcută.

– Regret, Roger, dar nu împărtășesc părerea ta, a intervenit doamna Rothschild, cu vocea ei sacadată, care părea gata să taie și geamul. Domnișoară Wilde – nu *doctore* Wilde, și-a dat seama Nina, gândind „ce căței nenorocită" –, am avut impresia că v-ați luat doctoratul în arheologie. Nu în mitologie. Iar Atlantida rămâne un mit, nimic altceva.

– Tot astfel au fost și Troia, Ubar și cele Șapte Pagode din Mahabalipuram până la descoperirea lor, a ripostat ea.

Cum era evident că Rothschild hotărâse deja ce verdict să dea, avea de gând să lupte cu îndârjire.

Philby a dat aprobator din cap.

– Atunci, eşti bună să ne prezinţi mai pe larg teoria ta?

– Desigur.

Nina şi-a conectat laptopul Apple, cam obosit de cât îl cărase de colo, colo, dar încă demn de încredere, la proiectorul din încăpere. Pe ecran a apărut o hartă a Mării Mediterane şi, spre vest, o parte a Atlanticului.

– Atlantida, a început ea, este una dintre cele mai vechi şi memorabile legende din istoria lumii, iar aceste legende îşi găsesc originea într-un număr foarte redus de surse – dialogurile platoniciene sunt cele mai cunoscute, bineînţeles, dar se găsesc referiri şi în alte culturi antice privind existenţa unei mari puteri în regiunea mediteraneeană, cele mai notabile fiind povestirile referitoare la Oamenii Mării, care au atacat şi invadat zonele de coastă unde se află în prezent ţări ca Marocul, Algeria, Libia şi Spania. Dar mai tot ce ştim despre Atlantida provine din *Timaios* şi *Critias* de Platon.

– Amândouă fiind fără îndoială invenţii, a intervenit Rothschild.

– Iar acest lucru mă face să prezint prima parte a teoriei mele, a zis Nina, care anticipase acea intervenţie critică. Fără îndoială că există elemente de tot felul în dialogurile lui Platon – nu doar în *Timaios* şi *Critias* – care sunt *prezentate ca poveste*, astfel încât filozofului să-i fie mai uşor să-şi reliefeze punctele de vedere, în acelaşi fel în care perioadele istorice sunt

condensate, iar personajele sunt combinate în filmele din ziua de azi. Însă Platon nu și-a scris dialogurile ca ficțiune. Celelalte opere ale lui sunt acceptate ca documente istorice, atunci de ce nu și cele două dialoguri care vorbesc despre Atlantida?

– Așadar, susții că tot ce a scris Platon despre Atlantida este complet adevărat? a întrebat Philby.

– Nu chiar. Spun că așa *a crezut* el. Critias i-a vorbit despre existența acestui tărâm după ce a citit scrierile bunicului său, Critias cel Bătrân, care aflase de Atlantida pe vremea când era copil, de la Solon, iar *acesta* din urmă știa povestea de la preoții egipteni. Prin urmare, avem de a face cu o situație ce amintește de jocul numit „telefonul fără fir" – afirmația l-a făcut pe Hogarth să chicotească –, caz în care este inevitabil ca mesajul inițial să fie distorsionat, așa cum se întâmplă când faci o copie după altă copie. Unul dintre domeniile unde este cel mai probabil ca de-a lungul vremii să se fi strecurat inexactități îl reprezintă măsurătorile. Cu alte cuvinte, în *Critias*, care cuprinde aproape toate descrierile Atlantidei făcute de Platon, apare o ciudățenie care este atât de evidentă, încât se pare că nimeni nu o observă.

– Și care ar fi aceasta? a întrebat Hogarth.

– Că toate distanțele pe care le oferă Platon din Atlantida nu numai că sunt rotunjite frumos, dar se prezintă în unități de măsură grecești! De exemplu, el spune că zona de câmpie pe care se afla capitala Atlantidei avea trei mii de stadii pe două mii. În primul rând, avem o câmpie precis proporționată și, în

al doilea rând, este uimitor de convenabil că aceste cifre se potrivesc atât de exact cu măsurarea în unităţi greceşti – mai ales dacă ţinem seama că datele provin dintr-o sursă egipteană!

Nina şi-a dat seama că începuse să se emoţioneze şi s-a străduit să revină la o atitudine mai profesională, dar i se părea greu să-şi ţină entuziasmul în frâu.

– Chiar dacă civilizaţia atlanţilor folosea o unitate de măsură *numită* stadiu, este improbabil ca ea să fi avut aceeaşi dimensiune ca aceea egipteană – ori ca aceea grecească, mai mare.

Cu o mutră acră, Rothschild a strâns din buze.

– Totul e foarte interesant, a zis ea, pe un ton ce sugera că părerea ei era cu totul alta, dar cum îţi permite acest lucru să descoperi Atlantida? Dacă nu cunoşti care erau dimensiunile potrivit unităţii de măsură folosite de atlanţi, lucru pe care nu-l ştie nimeni, nu văd cum îţi poate fi de folos aşa ceva.

Înainte de a-i răspunde, Nina a inspirat încet şi adânc. Ştia că afirmaţiile pe care avea să le facă reprezentau probabil punctul slab al teoriei; dacă cei trei universitari care o ţintuiau cu privirile nu-i acceptau raţionamentul, atunci totul era terminat...

– Este de fapt cheia propunerii mele, a spus ea, cu toată siguranţa de sine pe care o putea arbora. În cuvinte simple, dacă se acceptă dimensiunile menţionate de Platon – în care stadiul avea o sută optzeci şi cinci de metri –, atunci Atlantida era o insulă foarte mare, de cel puţin şapte sute de kilometri lungime şi de patru sute cincizeci de kilometri

lățime. Ar fi fost comparabilă cu Anglia! a subliniat, apoi a făcut semn spre harta de pe ecran. Nu există multe locuri în care să fie ascunsă o asemenea insulă, nici măcar sub apă.

– Dar la Madeira te-ai gândit? a întrebat-o Hogarth, indicând harta. Insula portugheză era la o distanță de aproximativ șapte sute patruzeci de kilometri de coasta Africii. N-ar fi locul potrivit pentru ceea ce a mai rămas din insulă după ce s-a scufundat?

– La un moment dat, m-am gândit. Dar topografia de acolo nu vine în sprijinul teoriei. De fapt, în Atlanticul de Est nu există niciun loc unde ar putea fi plasată insula descrisă de Platon.

Rothschild a pufnit cu un aer triumfător. Nina i-a aruncat o privire cât de critică a îndrăznit, după care s-a întors către hartă.

– Însă nu acest lucru stă la baza teoriei mele. Platon susține că Atlantida era așezată în Atlantic, dincolo de Coloanele lui Heracle – cunoscute azi sub numele de strâmtoarea Gibraltar, la intrarea în Mediterana. Tot el a spus că, transformat în unități moderne de măsură, Atlantida ar fi lungă de peste șapte sute de kilometri. Întrucât nu există nicio dovadă care să împace aceste afirmații, ori Atlantida nu este unde afirma el... ori măsurătorile sunt greșite.

Philby a dat din cap fără să scoată niciun cuvânt. Nina încă nu reușea să-și dea seama de dispoziția lui – dar brusc a avut senzația că el hotărâse deja.

– Prin urmare, a zis el, *unde* este Atlantida?

Nina nu se aştepta ca acea întrebare să-i fie adresată atât de curând, pentru că se pregătise să dea răspunsul la sfârşitul prezentării, apelând la o atitudine cât se putea de teatrală.

– A, se afla în golful Cadiz, a spus ea, puţin tulburată, şi a arătat un punct din ocean, aflat la nici două sute de kilometri la vest de strâmtoarea Gibraltar. Aşa cred.

– Aşa crezi? a făcut Rothschild rânjind. Sper că-ţi poţi susţine această afirmaţie cu argumente, nu cu simple bănuieli.

Ticăloasa!

– Dacă îmi permiţi, profesore Rothschild, voi explica raţionamentul făcut, a rostit Nina, silindu-se să vorbească politicos, şi voi demonstra cum am ajuns la o astfel de concluzie. Premisa centrală a teoriei mele este că Platon a avut dreptate, iar Atlantida a existat cu adevărat. Însă a greşit în privinţa măsurătorilor.

– Nu în ceea ce priveşte plasarea ei? a întrebat Hogarth. Elimini toate teoriile moderne, care susţin că Atlantida a fost de fapt insula Santorini, în largul coastelor Cretei, şi că presupusa civilizaţie a atlanţilor a fost de fapt cea minoică?

– Cu siguranţă. Pe de o parte, grecii antici cunoşteau civilizaţia minoică. Pe de altă parte, încadrările temporale nu se potrivesc. Erupţia vulcanului care a distrus insula Santorini s-a produs cu aproape nouă sute de ani înainte de Solon, iar prăbuşirea Atlantidei a avut loc cu nouă *mii* de ani înainte.

– Eroarea „la puterea a zecea" făcută de Solon a fost larg acceptată ca modalitate de a face legătura dintre minoieni şi *mitul* Atlantidei, a ţinut să arate Rothschild.

– Simbolurile egiptene pentru o sută şi o mie se deosebesc foarte mult, a răspuns Nina. Ar trebui să fii orb sau complet idiot să le confunzi.

Rothschild s-a strâmbat, dar nu a replicat.

– În plus, Platon afirmă în mod explicit în *Timaios* că Atlantida era în Atlantic, nu în Mediterana. Era un om foarte inteligent; presupun că făcea clar deosebirea dintre est şi vest. Cred că în procesul de transmitere a poveştii de la atlanţi la egiptenii antici, apoi de la preoţii egipteni, nouă mii de ani mai apoi, la Solon, apoi de la el la Platon prin câteva generaţii ale familiei lui Critias... dimensiunile s-au încurcat.

– S-au încurcat? s-a mirat Philby.

– Da, poate că nu am folosit cuvintele cele mai potrivite pentru a exprima asta, dar aşa se explică deosebirile. Chiar dacă numele au fost aceleaşi – picioare, stadii şi aşa mai departe – civilizaţiile, diferite fiind, au folosit unităţi de măsură proprii. De fiecare dată când povestea a fost transmisă dintr-un loc în altul, iar cifrele au fost rotunjite, ba chiar exagerate, ca să arate cât de incredibilă fusese această civilizaţie dispărută, eroarea a crescut. Presupun că indiferent ce unitate de măsură au folosit atlanţii, ea s-a interpretat drept stadiu şi era clar mai mică decât cea elenă.

– Asta zic şi eu presupunere, a constatat Rothschild.

Nina şi-a dat seama că femeia murea de dorinţa de a adăuga vechea zicală: *Când presupui, ne faci pe amândoi să ne simţim proşti.*

– Am un raţionament logic în sprijinul afirmaţiei mele. *Critias* dă diferite dimensiuni legate de Atlantida, însă cele mai importante se referă la citadela de pe insulă, aflată în centrul sistemului de canale circulare din capitala atlanţilor.

– Locul templelor închinate lui Poseidon şi Cleito, a remarcat Philby, cu un aer gânditor, aranjându-şi mustaţa.

– Da. Platon a afirmat că insula avea un diametru de cinci stadii. Dacă am folosi sistemul grecesc, asta ar fi puţin peste nouă sute de metri. Dacă un stadiu al atlanţilor este mai mic, nu are cum să fie cu foarte mult, întrucât în *Critias* se spune că pe acea insulă se găseau o sumedenie de clădiri. Templul lui Poseidon era cel mai mare, lung de un stadiu, dar existau şi alte temple, palate, băi... Asta ar însemna că era o aglomeraţie ca în Manhattan.

– Aşadar, cât de mare – sau, mai curând, cât de mic – presupui că ar fi un stadiu al atlanţilor? a întrebat-o Hogarth.

– Nu sub două treimi din cel grecesc. Aproximativ o sută douăzeci de metri. Adică citadela ar avea şase sute de metri în diametru, astfel că, dacă reducem la scară şi templul lui Poseidon, rămâne loc pentru toate celelalte clădiri.

Hogarth a făcut nişte calcule pe o foaie de hârtie.

– Potrivit acestei măsurători, insula ar fi de, să vedem...

Nina a făcut imediat calculul în minte.

– Patru sute cincizeci de kilometri lungime și trei sute lățime.

Hogarth a continuat să lucreze cu pixul și a ajuns la același rezultat.

– Hm. Asta nu ar fi în golful Cadiz... ci *tot* golful Cadiz.

– Dar trebuie luată în calcul și probabilitatea apariției altor erori. Dimensiunea de trei mii pe două mii de stadii dată de Platon câmpiei centrale a insulei este clar rotunjită. Probabil că a fost exagerată pentru a impresiona, dacă nu de către filozoful grec, atunci sigur de egipteni, care încercau să-l lase cu gura căscată pe Solon. Cred că trebuie presupus un factor de eroare de cel puțin cincisprezece la sută. Poate chiar douăzeci.

– Încă o presupunere, domnișoară Wilde? a întrebat Rothschild, cu un licăr răutăcios în ochi.

– Chiar în cazul unei marje de eroare de douăzeci la sută, insula tot ar avea mai bine de trei sute de kilometri lungime, a adăugat Hogarth.

– Mai există posibilitatea unor confuzii dacă cifrele au fost transformate dintr-o bază numerică diferită...

Nina a simțit că situația îi scapă de sub control.

– Nu pretind că toate cifrele pe care le-am menționat sunt corecte. De aceea mă aflu aici – am o teorie care se potrivește datelor disponibile și vreau... aș dori, s-a corectat ea, să mi se ofere șansa de a testa această teorie.

– O examinare cu sonarul a întregului golf Cadiz ar reprezenta o modalitate foarte scumpă de testare, a spus Rothschild cu un aer satisfăcut.

– Dar, dacă am dreptate, ar însemna că am făcut cea mai mare descoperire arheologică de la Troia încoace! a protestat tânăra.

– Iar dacă te înşeli, catedra risipeşte probabil milioane de dolari ca să vânezi un mit, un *basm.*

– Ca oricare dintre voi, nu vreau să risipesc resursele catedrei! Am o documentaţie completă în sprijinul teoriei mele, toate menţiunile istorice – am petrecut doi ani din viaţă ca să adun toate aceste date. Nu v-aş fi prezentat proiectul meu dacă nu aş fi fost convinsă că am *dreptate.*

– Nina, de ce faci asta? a întrebat-o Philby.

Tonul personal al întrebării a luat-o prin surprindere.

– Cum adică?

– Adică, a zis el, cu o expresie de înţelegere tristă pe faţă, urmăreşti acest scop pentru tine... sau pentru părinţii tăi?

Ea a încercat să spună ceva, dar glasul i-a îngheţat în gâtlej.

– I-am cunoscut foarte bine pe Henry şi pe Laura, a continuat Philby, şi ar fi putut avea amândoi cariere spectaculoase dacă nu ar fi făcut o fixaţie pentru o legendă. Ţi-am urmărit activitatea de când erai studentă, iar unele dintre lucrările tale au fost de-a dreptul remarcabile. Personal, cred că ai posibilităţi chiar mai mari decât tatăl tău. Dar... te paşte primejdia de a apuca pe acelaşi drum ales de părinţii tăi.

– Jonathan! a exclamat Nina, aproape fără să vrea, într-un amestec de şoc, revoltă – şi durere.

– Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să arunci tot ce ai realizat pentru a porni în... vânătoarea asta de himere. Un eşec atât de costisitor ar provoca daune enorme reputaţiei tale, probabil ireparabile.

– Nu mă interesează reputaţia! a obiectat ea.

– Dar nouă ne pasă de reputaţia universităţii, a spus Rothschild, cu un zâmbet vag pe buzele subţiri.

– Maureen, a prevenit-o Philby, după care s-a uitat din nou spre Nina. Doctore Wilde... *Nina*. Părinţii tăi *au murit* pentru asta. Dacă îi urmezi, s-ar putea să ţi se întâmple acelaşi lucru. Şi pentru ce? Întreabă-te cu toată sinceritatea – merită să mori pentru o legendă?

A avut senzaţia că cineva a lovit-o cu piciorul în stomac, atât de oribil a fost efectul cuvintelor lui. Printre dinţii încleştaţi, l-a întrebat:

– Asta înseamnă că propunerea mea a fost respinsă?

Fără niciun cuvânt, cei trei profesori au schimbat priviri între ei, apoi au întors ochii spre ea. Lui Philby i-a trebuit un moment ca să se uite direct în ochii ei.

– Îmi pare rău, dar aşa este.

– Înţeleg.

S-a răsucit spre laptop şi l-a deconectat de la proiector, astfel că ecranul a rămas alb. Cu buzele strânse, a rămas cu faţa la comisie.

– Hm, în acest caz, vă mulţumesc pentru timpul acordat.

– Nina, a zis Philby. Te rog să nu iei asta drept un afront personal. Ai posibilitatea să te bucuri de o carieră cu adevărat măreaţă.

– Dacă?

– Dacă... nu cazi în aceeaşi capcană ca părinţii tăi. Profesorul Rothschild are dreptate, să ştii. Istoria şi mitologia sunt lucruri diferite. Nu-ţi risipi timpul, *talentul* în mod greşit.

S-a uitat fix la el preţ de un moment, după care a vorbit.

– Îţi mulţumesc pentru sfat, profesore Philby, a rostit ea cu amărăciune, după care s-a întors şi a ieşit, închizând uşa cu zgomot.

I-au trebuit zece minute de şedere într-un separeu de la toaleta femeilor şi abia după aceea s-a simţit în stare să scoată capul în lume. Starea iniţială de şoc fusese înlocuită de o furie amestecată cu uimire. Cum de îndrăznise Philby să-i amestece pe părinţii ei în această treabă? Trebuia să-i judece propunerea în funcţie de calităţile ei, nu în baza sentimentelor personale!

După moartea mamei şi tatei, el fusese... nu un înlocuitor de tată, bineînţeles – pentru că nimeni nu i-ar fi putut înlocui –, ci o prezenţă dispusă să o ajute, un mentor cât ea şi-a continuat studiile.

Iar acum o respinsese. Asta i se părea nici mai mult, nici mai puţin decât o trădare.

– *Ticălos!* a scuipat ea printre dinţi, lovind cu pumnul în peretele cabinei.

– Doctor Wilde? a auzit un glas cunoscut din cabina alăturată. Era Rothschild.

Drace!

– A, nu, nu, nu m-am exprimat corect! a bâiguit Nina, şi apoi, agitată, a deschis brusc uşa şi a ieşit din toaletă, având laptopul subsuoară.

Simţind cum furiei îi ia locul un sentiment de jenă, s-a trezit curând la intrarea principală a clădirii. Imediat ce a ieşit, a întâmpinat-o peisajul cunoscut al centrului Manhattanului.

Da, şi acum ce urma să facă?

Refuzase cu totul să ia în calcul posibilitatea unui eşec, darămite o înfrângere atât de umilitoare, astfel că nu ştia câtuşi de puţin încotro să o apuce.

Să ajungă acasă probabil că era cea mai sigură alegere. Să se ghiftuiască cu mâncare proastă, să se îmbete şi să se gândească la consecinţe abia mâine.

A coborât treptele până la trotuar şi a căutat un taxi. Erau câteva în aşteptare la semaforul de lângă intersecţia următoare; sigur va găsi unul liber.

În timp ce şi-a ridicat poşeta să verifice dacă avea bani suficienţi, şi-a dat seama că era urmărită.

S-a uitat în jur. Persoana – un bărbat – a rămas cu ochii aţintiţi la ea un moment mai mult decât se cuvenea, după care a găsit ceva interesant de văzut pe partea cealaltă a străzii. Se rezema de zidul clădirii universităţii. Avea o faţă lată, păr scurt, un început de chelie, purta blugi şi o haină de piele destul de uzată. Nasul plat părea să fi fost rupt de mai multe ori. Deşi nu era mult mai înalt decât ea, nedepăşind

un metru şaptezeci, statura lui musculoasă dovedea o putere deloc de neglijat – iar pe faţa pătrăţoasă putea fi percepută o expresie ameninţătoare, greu de definit, sugerând că nu ar fi şovăit să apeleze la brutalitate.

Locuitoare de când se ştia a New Yorkului, Nina se pricepea să depisteze personajele cu aspect ameninţător, însă acest om radia ceva ce o făcea să se teamă. A privit în lungul străzii, către maşinile ce se apropiau, dar s-a străduit să-l păstreze pe bărbat în câmpul vizual.

Şi, evident, acesta o urmărea din nou. Deşi era ora de vârf în traficul de pe strada şi aşa aglomerată, Nina nu a reuşit să-şi alunge un fior de îngrijorare.

Un taxi! Slavă Cerului!

A fluturat mâna cu mult mai multă vigoare decât era necesar pentru a face semn şoferului. Spre uşurarea ei, taxiul a oprit. În timp ce s-a urcat şi a zis destinaţia, s-a uitat pe geamul din spate. Bărbatul – pe care îl bănuia ca fiind trecut de treizeci şi cinci de ani, deşi asprimea trăsăturilor feţei îngreuna orice astfel de apreciere – s-a uitat în ochii ei, întorcând capul să o urmărească în momentul când maşina s-a pus în mişcare... apoi între ea şi el a apărut un autobuz. Abia acum a răsuflat uşurată.

Aşadar, un urmăritor, umilinţă şi un eşec înjositor. S-a lăsat moale pe banchetă.

– Ce zi de rahat.

Acasă, în apartamentul mic, dar cochet din East Village, Nina a decis să-şi urmeze măcar o parte

dintre instincte şi să se apuce de gătit ceva simplu. Mai erau câteva sticle de vin în frigider, dar – după ce a analizat situaţia vreme de câteva momente – şi-a propus să lase băutura pentru mai târziu.

Înarmată cu o pungă uriaşă de chipsuri de cartofi şi cu un cornet de îngheţată Ben & Jerry, s-a dus în camera de zi, aruncând din mers o privire la robotul telefonic. Nu avea mesaje. Nicio surpriză.

Şi-a desfăcut părul, apoi s-a ghemuit pe canapea sub o pătură mare, împletită. Pentru a completa portretul unei înfrânte singuratice şi triste mai era nevoie de un CD cu cântece siropoase şi deprimante. Şi probabil de vreo trei sau patru pisici.

Oarecum amuzată de acest gând, şi-a strâns picioarele la piept şi a desfăcut punga cu chipsuri. Când a făcut asta, mâna ei a atins pandantivul.

– Tare mult noroc mi-ai mai adus, s-a plâns ea, ridicându-l spre ochi.

Cu toate că acel fragment de metal era foarte uzat, îşi păstrase o ciudată strălucire roşiatică, pe care a aruncat-o când a scos-o la lumină. Însemnele de pe o parte, grupuri asemănătoare unor apostrofuri minuscule, se întindeau, de la unu la opt sub nişte linii scurte trasate de-a lungul, văzându-se cu claritate. Nu se întreba pentru prima oară ce reprezentau, însă răspunsul îi rămăsese la fel de îndepărtat.

Socotind că nu se putea să aibă un ghinion mai mare decât în acea zi, a fost cât pe ce să-şi scoată pandantivul – apoi s-a răzgândit şi l-a lăsat să cadă la loc pe piept. Nu avea niciun rost să se răzbune pe soartă.

Abia zdrobise primul chips între dinți, că telefonul a sunat.

– Aalo, a mormăit ea în timp ce mesteca.

– Doctor Nina Wilde? a întrebat un bărbat.

Grozav. Cineva care voia să-i vândă ceva.

– Da, despre ce e vorba?

A mai vârât alte două chipsuri în gură, pregătindu-se să închidă.

– Mă numesc Jason Starkman și lucrez la Fundația Frost.

Nina s-a oprit din mestecat.

Fundația Frost? Care desfășura acțiuni filantropice în întreaga lume, creând medicamente și vaccinuri, finanțând tot felul de activități de cercetare științifică.

Inclusiv expediții arheologice.

A înghițit cu forța chipsurile pe jumătate molfăite.

– Hm, da, alo!

– Am aflat cu regret că universitatea a refuzat propunerea dumneavoastră, a spus Starkman. O atitudine foarte mioapă din partea lor.

Nina s-a încruntat.

– De unde ați aflat?

– Doamnă doctor, fundația are prieteni la universitate, dar eu aș prefera să trec direct la subiect. S-ar putea ca distinșii dumneavoastră colegi să nu manifeste interes față de locul unde se află Atlantida, dar pe noi singur ne interesează. Kristian Frost, directorul fundației, mi-a cerut să vă contactez și să aflu dacă doriți să discutați cu el în această seară.

Nina a simțit că inima îi sare din piept. *Kristian Frost?* Nu și-a amintit ce loc ocupa acesta pe lista celor mai bogați oameni din lume, dar sigur se număra printre primii douăzeci. S-a silit să rămână calmă.

– Mda, sigur că aș fi dispusă să discut proiectul, desigur. Dar în ce scop, vă rog?

– În scopul de a finanța o expediție de cercetări oceanografice pentru a vedea dacă teoria dumneavoastră este corectă.

– A, bine, în acest caz... da! Da, sigur doresc să vorbesc despre asta.

– Excelent. În acest caz, vă voi trimite o mașină pentru a vă aduce la birourile din New York ale fundației pentru o discuție și cină. Vă convine ora șapte?

A aruncat o privire spre ceasul videocasetofonului. Trecuse puțin de cinci și jumătate. Avea la dispoziție o oră și jumătate să se pregătească. Era cam în pripă, dar...

– Da, da, e bine... sigur.

– În acest caz, ne vedem la șapte. A, și să vă aduceți notițele, care ne vor fi de mare folos. Sunt convins că domnul Frost va pune o mulțime de întrebări.

Punând receptorul în furcă, Nina a rămas nemișcată un moment, după care, cu o mișcare bruscă din picioare, a îndepărtat pătura și a scos un chiot de bucurie.

Kristian Frost! Nu doar unul dintre cei mai bogați oameni din lume, dar și... Ei bine, în mod obișnuit nu se lăsa atrasă de bărbați mai vârstnici, dar judecând după fotografiile pe care le văzuse, Kristian Frost ar fi reușit să o facă să-și schimbe părerea.

Şi-a ridicat din nou pandantivul, apoi l-a sărutat.
– Cred că până la urmă mi-ai adus noroc!

2

Nina se plimba agitată de colo, colo şi, de fiecare dată când trecea prin dreptul ferestrei, îşi arunca privirea spre strada care se întuneca. Imediat după apelul lui Starkman, ieşise din casă în goana mare şi apoi aproape că-şi golise cartea de credit pentru a cumpăra o rochie albastră cu decolteu adânc, potrivită pentru a lua masa cu un miliardar. Ea aşa spera.

Nici nu-i venea să creadă. Kristian Frost dorea să stea de vorbă cu *ea!* Să analizeze teoriile *ei* referitoare la poziţionarea Atlantidei! S-a oprit şi a derulat în minte toate punctele pe care trebuia să le prezinte. Dacă îl convingea că avea dreptate, concursul la care participase pentru a obţine firimituri din partea universităţii devenea ceva de domeniul trecutului. Nu va mai fi nevoie să angajeze nave de cercetare, care erau foarte scumpe. Frost *deţinea* astfel de vase.

S-a uitat încă o dată pe fereastră. Nici urmă de vreo maşină care să oprească, dar...

Ce se întâmpla?

Clădirea ei era plasată la colţul unei intersecţii. Peste drum, cineva s-a furişat, ascunzându-se după blocul de apartamente.

Un bărbat cu o geacă de piele neagră.

S-a uitat foarte insistent la trotuar. Lumea a continuat să circule, dar bărbatul nu a mai apărut.

O simplă coincidență, și-a zis. New Yorkul e un oraș mare, și există mulți bărbați cu jachete negre de piele.

Apoi atenția i-a fost reținută de altceva, un automobil argintiu și lung, care a oprit în fața clădirii ei. S-a uitat la ceas. Puțin înainte de șapte.

Un bărbat a coborât din mașină și s-a apropiat de ușa blocului. Un moment mai târziu, interfonul a bâzâit.

– Alo!

– Doctor Wilde? s-a auzit din stradă un glas ce a căpătat ecou. Sunt Jason Starkman.

– Cobor imediat, i-a zis ea, luându-și dosarul cu file printate, pe care și-l pregătise din vreme.

S-a oprit o clipă în fața oglinzii de la ușă, să-și verifice ținuta – părul îi era pieptănat și aranjat atent, machiajul, elegant și fără stridențe –, îndepărtase orice urmă de chipsuri cu roșii – după care s-a grăbit să iasă.

Starkman o aștepta jos. Nu-și formase în minte o imagine a lui, însă judecând după voce, care nu-i dezvăluise decât un ușor accent texan, a rămas impresionată de bărbatul care o aștepta. Era înalt, bine făcut și îmbrăcat cu un costum scump de culoare bleumarin, cu o cămașă albă impecabilă. Părea să aibă spre patruzeci de ani, iar pielea aspră din jurul ochilor i-a dat Ninei senzația că omul călătorise mult prin lume. Mai văzuse asemenea riduri arse de soare și la alți bărbați, printre care se număra și tatăl ei.

Starkman i-a întins mâna mare.

– Doctor Wilde, mă bucur să te cunosc.

– Şi eu.

I-a strâns mâna, care s-a dovedit aspră.

El a aruncat o privire la pandantivul care rămăsese la vedere deasupra decolteului rochiei, după care şi-a îndreptat atenţia spre dosarul de sub braţul ei.

– Acelea sunt notiţele?

– Da. Tot ce am nevoie pentru a-l convinge pe domnul Frost că am dreptate, aşa sper! a spus ea şi a râs oarecum neliniştită.

– Din câte am auzit deja referitor la teorie, mă îndoiesc că va fi greu de convins. Eşti gata să mergem?

– Desigur.

A condus-o la maşină, care, la prima vedere, i s-a părut a fi un Rolls-Royce, după care şi-a dat seama că era un Bentley. La fel de luxoasă, dar mai sportivă – deşi nu ştia acest lucru din propria experienţă.

– Frumoasă maşină, a comentat ea.

– Bentley Continental Flying Spur. Domnul Frost cumpără întotdeauna numai ce este mai bun, a zis el şi i-a deschis portiera din spate.

Interiorul automobilului era la fel de opulent precum şi-l imaginase, scaunele şi tetierele fiind îmbrăcate în piele de culoare crem-deschis. La volan stătea un alt bărbat, tot în costum. Starkman a închis portiera, apoi s-a suit în faţă. A făcut un gest, iar şoferul a pornit, îndepărtându-se de trotuar şi apoi oprind la intersecţie. Din obişnuinţă, Nina a verificat traficul... iar vizavi l-a văzut pe bărbatul care o urmărise

când plecase din universitate. Omul vorbea la telefonul mobil, dar avea ochii ațintiți asupra ei.

A tresărit și a respirat precipitat.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Starkman, întorcând capul spre ea.

– Păi...

Bentley-ul a pornit și a dat colțul, iar bărbatul a dispărut din câmpul ei vizual. S-a gândit să-i spună lui Starkman despre urmăritor, dar a socotit că era mai bine să tacă. Dacă acesta devenea o amenințare pentru ea, atunci trebuia să se adreseze poliției – și, pe de altă parte, nu-l cunoștea pe Starkman nici cât pe bărbatul cu haină de piele.

– Mi s-a părut că am văzut o cunoștință.

Starkman a dat din cap și a privit în altă parte. Automobilul a cotit din nou, îndreptându-se acum spre vest.

Acest lucru i s-a părut ciudat Ninei. Verificase pe Internet pentru a vedea unde se afla sediul din New York al Fundației Frost – în Midtown, nu departe de clădirea Națiunilor Unite. Cea mai directă cale pentru a ajunge acolo, pornind de la apartamentul ei, ar fi fost să se îndrepte spre *est*, iar apoi pe First Avenue...

A decis să mai aștepte puțin și abia după aceea să se intereseze. Bentley-ul avea sistem de navigație prin satelit; era posibil să fi apărut vreo problemă de trafic în acea zonă de oraș, ceea ce însemna că se recomanda respectivul ocol.

Însă au continuat să se deplaseze spre vest încă o intersecție, apoi încă una...

– Unde mergem? a întrebat ea, mimând detașarea.

– La Fundația Frost, i-a răspuns Starkman.

– Dar nu e în East Side?

În oglinda retrovizoare, Nina a surprins ochii șoferului. Aceștia s-au trădat printr-un licăr de... *îngrijorare?*

– Facem un ocol mai întâi.

– Pe unde?

– Nu va dura mult.

– Nu asta am... întrebat.

Cei doi bărbați au schimbat priviri.

– Ei bine, a spus Starkman, al cărui accent texan a devenit mai pronunțat. Speram ca mai întâi să ajungem acolo, dar...

S-a întors pe scaun, a vârât mâna în interiorul hainei și a scos un...

Un pistol!

Nina a rămas cu ochii mari la armă, incapabilă să creadă ce se petrecea.

– Ce înseamnă asta?

– A ce arată? Credeam că doctorii în științe sunt oameni deștepți.

– Ce se petrece? Ce dorești de la mine?

Starkman a întins cealaltă mână.

– Pentru început, notițele.

Arma a rămas îndreptată spre pieptul ei. Rămasă fără grai, Nina i-a întins dosarul.

– Mare păcat că nu ai adus și laptopul. Cred că va trebui să-l recuperăm după.

– După ce?

Tăcerea lui și expresia împietrită au făcut-o să înțeleagă îngrozită ce se întâmpla.

– Vai, Dumnezeule! O să mă *ucideți?*

– Nu e vorba de ceva personal.

– Și asta mă va face să mă simt mai bine?

Disperată, s-a uitat în jur, căutând o cale de salvare.

A tras de maneta de deschidere a ușii. Aceasta s-a clintit puțin, dar atât. Încuietori pentru protecția copiilor. Chiar dacă știa că era un gest inutil, s-a azvârlit peste scaunul de alături, încercând portiera din partea cealaltă. Nici aceea nu a vrut să se deschidă.

Era prinsă într-o capcană.

S-a simțit cuprinsă de panică, fiindu-i foarte greu să mai respire. Cu ochii verzi plini de spaimă, s-a uitat din nou la Starkman.

Expresia acestuia să schimbase într-una de surprindere, iar privirea lui s-a îndepărtat de Nina, îndreptându-se către geamul din spate.

Buff!

Nina a fost azvârlită în față, pentru că o mașină lovise Bentley-ul din spate. Respirația lui Starkman a ieșit șuierată, deoarece s-a trezit propulsat cu forță în bordul mașinii. Furios, s-a ridicat în capul oaselor și a îndreptat arma spre lunetă. Nina a scos un țipăt ascuțit și s-a aruncat spre podeaua mașinii, să nu se afle în linia de tragere.

– E *Chase!* a strigat Starkman. Ticălosul naibii!

– Cum dracu' a dat de noi? a întrebat șoferul.

– Nu știu, la naiba! Lovește-l pe nemernicul acela de englez până-l scoți de pe șosea, și să plecăm de aici!

Maşina a virat brusc. Nina a alunecat pe pielea netedă a scaunului, lovindu-se cu capul de portieră. Deasupra ei, Starkman a ridicat arma, încercând să ţintească ceva aflat afară.

Încă o izbitură!

De această dată, lovitura a venit din lateral, iar maşina cântărind două tone s-a zdruncinat violent, iar la frecarea metalului de metal s-a auzit un scrâşnet. Privind pe geam, Nina a văzut un alt vehicul, unul de teren, masiv şi de culoare neagră.

Starkman a tras. Ea a ţipat, punându-şi mâinile peste urechi în momentul când geamul lateral s-a spart, azvârlind zeci de cioburi într-o ploaie sclipitoare. Scoţând un scrâşnet de pneuri, maşina de teren a frânat brusc, rămânând puţin în urmă. Pătrunzând pe geamul spart, vântul a biciuit-o pe Nina în obraz.

Au urmat alte două focuri trase de Starkman, iar luneta s-a făcut fărâme, iar tânăra a fost împroşcată de zeci de fragmente de sticlă securit. S-au auzit claxoanele altor maşini de pe drum, iar sunetul s-a prelungit, datorită efectului Doppler, rămânând în urma lor, pe măsură ce Bentley-ul a accelerat. Şoferul a trântit o înjurătură şi a virat brusc pentru a ocoli ceva, făcând-o pe Nina să alunece din nou pe scaunul de piele.

– Coteşte la dreapta! a strigat Starkman.

Nina abia a apucat să se ţină de rezemătoarea de cot, după care automobilul a descris un viraj scurt, scrâşnind din pneuri.

– La dracu'! a spus şoferul, după care maşina a lovit ceva şi s-a auzit un bufnet înfundat.

O *persoană*, şi-a dat seama Nina cu groază. De afară au răsunat ţipete şi urlete, în timp ce un om s-a prăbuşit de pe capotă. Cu toate acestea, şoferul nu a oprit, chinuindu-se în schimb să menţină controlul asupra volanului când a accelerat din nou.

Starkman a mai tras două focuri. Ea a auzit motorul puternic ambalat al celuilalt vehicul în spatele lor. Când el a ţintit din nou, a ţinut arma puţin deasupra ei.

L-a prins de încheietură cu ambele mâini şi i-a tras braţul în jos, vârându-şi apoi dinţii în carne cât de tare a putut.

El a scos un răcnet – şi a tras.

Flacăra de la gura ţevii a fost orbitoare, iar zgomotul, declanşat la câţiva centimetri de capul ei, a făcut-o să nu mai perceapă nimic altceva, ameţind-o. Glonţul s-a înfipt în spătarul scaunului ei.

Starkman şi-a smuls mâna. Pete mari de culoare roşu aprins au apărut dansând în faţa ochilor Ninei, imagini remanente provocate de flacăra de la gura ţevii. Curând după aceea, şi-a recăpătat auzul, şi a perceput alte focuri de armă.

Dar nu pornite din pistolul lui.

Tetiera de la scaunul şoferului a explodat, azvârlind în jur piele sfâşiată, umplutura, urmate, la o fracţiune de secundă, de fragmente din capul omului. Sânge roşu-închis şi bucăţi de creier au ţâşnit spre tavan, lipindu-se de el, de parbriz şi de geamuri.

Bentley-ul a derapat imediat ce cadavrul şoferului a alunecat într-o parte. Starkman a scos un răcnet

și a prins volanul cu mâna. Vehiculul s-a redresat, azvârlind-o pe Nina iarăși spre scaunul celălalt.

Apoi, *buff!*

Mașina de teren i-a lovit iar din spate.

Înjurând, Starkman s-a aplecat peste șoferul mort și a prins mânerul de deschidere. Portiera s-a deschis. A apăsat apoi clapeta de eliberare a centurii de siguranță și a împins cadavrul până ce acesta a căzut pe drum, după care s-a tras peste consola centrală și s-a aruncat în scaunul șoferului exact în clipa când mașina de teren i-a izbit din nou, de astă dată mai tare. Bentley-ul a mers șerpuit, după care Starkman a recăpătat controlul asupra volanului, rotindu-l brusc și făcând mașina să descrie un viraj spre stânga, apoi a apăsat puternic pedala de accelerație. Cauciucurile au scos un scrâșnet, iar automobilul s-a balansat puternic.

Când virajul a aruncat-o spre latura cealaltă a mașinii, Nina s-a lovit iarăși cu capul de portiera din dreapta. S-a ridicat apoi în capul oaselor. Dacă Starkman era ocupat cu conducerea mașinii, însemna că nu mai putea folosi arma.

Celălalt vehicul, un Range Rover, a ajuns la același nivel cu ei. Tânăra a recunoscut fața celui de la volan – bărbatul cu geacă de piele.

Acesta avea în mână un pistol uriaș, argintiu, îndreptat spre Bentley.

– *Lasă-te jos!* i-a strigat el.

L-a ascultat, lipindu-se de scaun, și a auzit două bubuituri ca de tun venind dinspre exterior. Starkman s-a aplecat, ferindu-și fața, deoarece parbrizul s-a spart

exploziv, iar vântul a propulsat fragmentele de sticlă spre cabină.

Ţinând volanul cu o mână, el s-a răsucit şi a tras trei focuri peste umărul stâng. Nina a auzit pneurile Range Rover-ului scârţâind în momentul când celălalt şofer a frânat brusc şi a virat, ca să ajungă drept în spatele maşinii urmărite.

S-au auzit alte şi alte claxoane în timp ce Starkman a făcut automobilul să şerpuiască printre vehiculele participante la traficul de seară, şi Nina a auzit un scrâşnet de metal pe metal care parcă i-a zgâriat nervii, când Bentley-ul s-a frecat de altă maşină. A ridicat ochii. Se aflau undeva pe 17th sau 18th Street, şi se apropiau cu rapiditate de latura vestică a Manhattanului, având în faţă doar benzile late ale autostrăzii West Side, iar dincolo de acestea, apele reci ale fluviului Hudson.

Starkman şi-a făcut de lucru cu pistolul, abia catadicsind să ţină volanul cu mâna. Nina şi-a dat seama ce dorea să facă. Manşonul pistolului automat rămăsese blocat în spate; reîncărca arma.

Iar asta însemna că nu putea trage în acele momente!

S-a ridicat brusc şi l-a atacat cu unghiile, sperând să-l zgârie pe faţă. El a făcut o mişcare largă, încercând să folosească arma ca pe o bâtă. Ea s-a aplecat într-o parte, continuându-şi însă atacul, simţind ceva moale sub buricul degetului mijlociu de la mâna dreaptă.

Ochiul lui.

A înţepat globul ocular cu unghia. Starkman a scăpat un urlet, agitând arma cu violenţă spre ea.

– Opreşte maşina! a răcnit ea.

O scurtă privire aruncată la vitezometru a lămurit-o că automobilul mergea cu aproape o sută de kilometri pe oră, căpătând însă viteză, în vreme ce înainta pe stradă, îndreptându-se direct spre mașinile care așteptau la semafor.

A țipat din nou, de această dată de spaimă, retrăgându-și mâinile de pe fața lui Starkman. Degetele îi erau însângerate. El a văzut pericolul în ultimul moment, și a tras dreapta de volan, ocolind ultima mașină din șir la câțiva centimetri, făcând automobilul să urce pe trotuar. Intrând într-o pubelă de gunoi, aruncând-o în aer, dar aceasta era ultima grijă a Ninei, pentru că se îndreptau acum spre mașinile care veneau pe celălalt sens de mers pe autostrada West Side.

Spre groaza ei, Starkman a accelerat.

Bentley-ul a zburat de la capătul trotuarului și a revenit cu un salt pe drum, dar burta mașinii a hârâit de asfalt. Nina a văzut luminile farurilor sclipind în derută și a auzit scrâșnetele disperate scoase de roțile frânate brusc. Mașinile s-au împrăștiat care încotro pentru a evita coliziunea frontală, fiind însă lovite din spate de cele care urmau, ale căror șoferi nu avuseseră vreme să frâneze.

Au țâșnit apoi pe benzile care se îndreptau spre nord, ajungând pe banda din mijloc nevătămați – doar pentru ca Starkman *să revină* în traficul de pe cealaltă parte, luând-o către periferie, mergând în contrasens cu vehiculele care se îndreptau spre sud!

– Of, *Dumnezeule!* a țipat Nina strident, când el a început să gonească printre benzile rezervate mașinilor și camioanelor.

Alte vehicule treceau fulgerător prin dreptul lor, la doar câțiva centimetri depărtare, șoferii acestora virând disperați să se ferească de dementul care se repezea spre ei. Atât din față, cât și din spate au răsunat claxoane, alcătuind o adevărată orchestră furioasă și înspăimântată.

– Oprește mașina, altfel murim amândoi!

A dat să-l atace din nou la ochi, dar de data asta Starkman era pregătit.

A lovit-o cu pistolul drept în frunte, făcând-o să simtă o durere puternică și intensă în craniu. A căzut pe spate, amețită și având o senzație de greață, în vreme ce el a virat brusc spre stânga și a trecut printr-o poartă metalică, îndreptându-se către unul dintre cheiurile care pătrundeau în Hudson.

Vântul șuiera ascuțit prin geamurile sparte în timp ce Bentley-ul accelera de-a lungul cheiului. Nina s-a chinuit să se ridice și a văzut depozite defilând cu viteză pe o parte, având în cealaltă copastiile dungate de rugină ale navelor amarate.

Și, direct în fața lor, nimic altceva decât apa și luminile îndepărtate din New Jersey.

A scos un icnet îngrozit, fiindcă și-a dat seama ce se pregătea să facă Starkman.

Acesta a întors capul spre ea și, vreme de o clipă, i-a văzut fața. Avea ochiul drept strâns închis, pleoapa îi era zgâriată, iar sângele îi șiroia pe obraji.

Apoi a deschis brusc portiera şi s-a rostogolit afară, strângându-şi braţele şi ghemuindu-se, să se protejeze în cădere. A dispărut într-o fracţiune de secundă, lăsând Bentley-ul să gonească spre capătul cheiului pe pilot automat cu viteza de aproape optzeci de kilometri pe oră.

Nina abia a apucat să scoată un ţipăt când maşina a sfâşiat bariera fragilă din plasă de sârmă de la capătul cheiului, după care a descris un arc de cerc spre apa întunecată de dedesubt.

Decelerația bruscă a strivit-o de spătarul scaunului şoferului. Apa rece ca gheaţa a năvălit peste ea ca un tsunami ce se revărsa pe geamurile sparte. Bule de aer au început să bolborosească în momentul când, mai grea, partea din faţă a maşinii s-a înclinat în jos, trăgând automobilul şi pe ocupanta lui spre fundul fluviului.

Nina a încercat să iasă pe lunetă, dar tetiera înaltă de la scaunul din spate îi bloca ieşirea. Simţind înţepături în ochi, a tras cu disperare de cea mai apropiată clapetă de deschidere a portierei, dar aceasta nu a cedat.

Geamul lateral...

Era spart şi suficient de mare să treacă prin el. S-a prins de cadrul ferestrei şi s-a tras afară. A trecut cu umerii, cu pieptul...

Apoi s-a blocat.

Rochia i se prinsese de barele de metal care sprijineau tetiera distrusă de la scaunul şoferului.

A tras cu putere, încercând să se elibereze. Nicio şansă. Rochia ei ridicolă rămăsese prinsă foarte strâns. A lovit cu picioarele, împingându-se de rama

geamului cu brațele, în ideea de a avea mai mult succes. Materialul cedase întru câtva, dar refuza să se rupă.

Și-a simțit pieptul gata să explodeze. Nu voia decât să respire, dar singurul lucru pe care-l putea aspira în plămâni era apa.

Se va îneca! Profesorul Philby avusese dreptate: goana ei după Atlantida o va ucide...

Nu, în niciun caz nu va admite ca el să fi avut dreptate.

Însă nu putea face nimic pentru a împiedica asta. Rămăsese prinsă fără putință de scăpare într-o mașină care se ducea la fundul fluviului. Iar pulsația necruțătoare din creștet îi va copleși dintr-o clipă în alta rațiunea, forțând-o să deschidă gura pentru respirația fatală...

Cineva a înșfăcat-o.

A rămas surprinsă că buzele i-au rămas înghețate, strânse. Un braț s-a încolăcit în jurul taliei ei, trăgând-o. Rochia s-a sfâșiat, iar salvatorul a târât-o prin fereastră, bătând cu putere din picioare, în vreme ce Bentley-ul a dispărut în bezna de dedesubt.

Cu inima bătându-i ca un baros în piept, Nina a rupt pânza apei și a tras aer în piept, simțind în același timp o durere, și nu s-a mai sinchisit de gustul îngrozitor al apei pe care a luat-o totuși în gură. Încă ținând-o strâns de talie, salvatorul a tras-o spre mal. Cum starea de panică și durerea începuseră să se mai risipească, s-a uitat în jur să vadă cine o salvase.

Bărbatul cu haină de piele i-a zâmbit larg, dând la iveală o strungăreață mare.

– Ce faci, doctore?

– *Tu erai?*

– Eu! Asta ţi-e recunoştinţa?

Au ajuns la chei, iar omul a îndrumat-o spre o scară metalică, ruginită. A urcat epuizată treptele şi s-a târât până la o platformă de beton situată sub nivelul cheiului în sine. Bărbatul a urmat-o, iar din haine şi restul îmbrăcămintei apa a şiroit.

– Frumoasă rochie!

– Poftim? a întrebat Nina, derutată, dându-şi seama în clipa următoare că partea de jos a rochiei se sfâşiase până între picioare. Vai, Dumnezeule! a exclamat el şi apoi şi-a dus ambele palme să-şi ascundă goliciunea

– Ei, a făcut bărbatul, trecându-şi degetele prin părul scurt, dacă ăsta este singurul lucru care te îngrijorează înseamnă că n-ai păţit mai nimic.

După accent, era englez, dar nu provenea dintr-o zonă pe care ea să o poată identifica.

– Iar asta e foarte bine, pentru că trebuie să o ştergem rapid de aici. Imediat.

I-a întins mâna. Ea s-a uitat debusolată la el, apoi a acceptat. Dovedind o forţă impresionantă, a ridicat-o în picioare. Abia atunci şi-a dat ea seama că-şi pierduse ambii pantofi.

– Cine *eşti?* a întrebat, cât el a condus-o cu rapiditate spre nişte trepte care urcau spre chei. Şi ce se petrece?

– Sunt Chase. Eddie Chase. Nu te speria, nu sunt nebun.

S-a uitat peste umăr, aruncându-i un zâmbet care nu-i întărea vorbele.

– Dar sunt îndeajuns de nebun ca să plonjez în fluviu și să salvez o femeie pe care am datoria să o protejez, de asta am fost angajat.

– Angajat?

– Da. Sunt garda ta de corp.

Au ajuns în capul scării. Cu expresii uimite, acolo îi așteptau câțiva oameni. Câțiva dintre ei i-au aplaudat.

– Am făcut parte din SAS – asta înseamnă Special Air Service, înțelegi? Acum sunt un fel de... independent.

Nina a văzut că Range Rover-ul lui, având partea din față destul de boțită, era parcat pe chei, având portiera deschisă și motorul mergând la ralanti.

Gâfâind, un bărbat supraponderal, purtând uniforma unei firme de securitate, a venit în goană spre ei.

– Alo! Ce naiba se petrece aici?

– Nimic, amice, i-a zis Chase. Totul este sub control.

– Ei, pe naiba! O mașină tocmai a trecut în forță prin poartă și a căzut în apă la capătul cheiului! Vreau să știu ce se întâmplă!

Chase a oftat, apoi a băgat mâna sub haina de piele, scoțând pistolul impresionant de mare. Văzându-l de aproape, Ninei i s-a părut mai amenințător decât mai devreme; în partea superioară, arma avea țeava lungă întărită de o bară de oțel.

– Domnul Magnum, aici de față, o să-ți răspundă la întrebări, a spus el, fluturând arma înspre

agentul de pază. Cei câțiva gură-cască s-au tras înapoi. Ai vreuna?

Agentul s-a străduit să nu se arate înspăimântat, dar nu a reușit.

– Întrebările mai pot aștepta.

– Foarte bine. Ai face mai bine să-l găsești pe individul care a sărit din mașină înainte ca ea să se prăbușească în apă – el este băiatul rău în toată povestea asta. Acum însă trebuie să o duc pe această doamnă undeva în siguranță. Ai înțeles?

– Sigur! s-a grăbit să încuviințeze agentul de pază, trăgându-se înapoi.

Încă ținând arma cu țeava în sus, Chase a deschis portiera din dreapta pentru ca Nina să urce în Range Rover, după care s-a grăbit spre portiera lui și a sărit pe scaun. A condus cu viteză de-a lungul cheiului. Ajuns la capătul lui, a făcut un viraj strâns, apoi a gonit pe trotuarul pustiu cale de câteva sute de metri, după care a trecut de ghemul de mașini care staționau la semafor, apoi a cotit, pătrunzând pe autostrada West Side.

– N-ar fi rău să dau drumul la căldură, nu crezi? a spus el, aruncând o privire spre Nina, care tremura, apoi a accelerat.

Din depărtare, în aerul nopții, s-a auzit vaierul sirenelor mașinilor de poliție. Nina a strâns din dinți.

– Ce Dumnezeu se petrece?

– Vrei versiunea prescurtată? Niște oameni răi au vrut să te omoare. Băieții buni au vrut să-i împiedice. Eu sunt unul dintre băieții buni.

– De ce vor să mă ucidă? *Ce* le-am făcut?

– Nu e vorba de ce ai făcut, doamnă doctor. Se tem de ceea ce *ai putea* face. Îl mai ții minte pe tipul din Bentley, Starkman? Mi-a fost camarad în urmă cu ceva vreme – am luptat alături, în cadrul unor operațiuni comune în toată lumea –, după care s-a dat cu răii.

– A spus că lucrează la Fundația Frost, pentru Kristian Frost.

Chase a pufnit în râs.

– Ei, sigur nu e așa.

– Cum adică?

– Pentru că *eu* lucrez pentru Kristian Frost. Vrei să-l întâlnești?

3

Norvegia

– Ia privește, doctore, a invitat-o Chase. Foarte frumos, nu găsești?

– Adevărat, l-a aprobat Nina, uitându-se la peisajul simplu, dar frumos de dedesubt.

Casa și sediul corporației lui Kristian Frost se aflau amândouă la Ravnsfjord, la cinci kilometri în interiorul coastelor Norvegiei, la sud de Bergen. Fiordul care dădea numele acelei zone intersecta proprietatea lui destul de întinsă. Spre latura sudică se afla un grup de clădiri de birouri care, deși ultramoderne ca

proiectare, reuşeau să se armonizeze perfect cu mediul şi peisajul. Un drum ducea de la ele spre un pod rutier zvelt, frumos arcuit peste fiord. Şi, aflat cu faţa spre pod – parcă dominând întreaga zonă, şi-a dat ea seama –, se găsea o altă clădire, foarte elegantă, ale cărei culori şi forme curbe deveneau una cu versantul pe care se afla.

– Acolo se află casa lui Frost, i-a zis Chase.

– Aceea este o *casă*? a exclamat ea. Dumnezeule, dar e uriaşă! Am crezut că este tot o clădire de birouri.

– E ceva mai spaţioasă decât apartamentul tău, nu?

– O idee.

Avionul – un aparat cu reacţie Gulfstream V pentru oameni de afaceri, purtând însemnele corporaţiei lui Frost – s-a înclinat pe o aripă ca să traverseze fiordul. Nina a zărit alt grup de clădiri extrem de moderne la est faţă de casă, situate la baza unei faleze, apoi, spre latura nordică a căii de navigaţie, chiar destinaţia lor – un aeroport privat.

– Toate astea îi aparţin domnului Frost?

– Cam aşa ceva. Îşi desfăşoară întreaga activitate de aici, şi aproape că nu părăseşte niciodată acest loc. Cred că nu-i prea place să călătorească.

Nina a aruncat o ultimă privire pe geamul avionului, apoi s-a rezemat de spătarul fotoliului. Aparatul Gulfstream se plasa pe traiectoria de coborâre.

– E un loc minunat în care să trăieşti, de asta sunt convinsă. Ceva cam izolat de lume, totuşi.

– Păi, când ajungi miliardar, cred că mai curând vine lumea la tine. Ceea ce facem şi noi acum.

Avionul a aterizat şi a rulat către micuţa clădire a terminalului. Nina s-a înfăşurat mai strâns în palton când a coborât pe asfaltul pistei.

– E cam răcoare, nu? a întrebat-o Chase.

– Glumeşti. Sunt obişnuită cu iernile din New York. Asta nu înseamnă nimic!

În realitate temperatura era aproape de punctul de îngheţ, chiar şi fără vântul glacial care bătea dinspre coastă, însă acum, după ce deschisese gura să vorbească, trebuia să îndure gerul.

– Ei, lasă, vom ajunge curând într-un loc mult mai călduros.

Nina s-a uitat spre Chase, aşteptând o explicaţie, însă el s-a mulţumit să-i zâmbească.

– Uite c-a venit şi taxiul.

Un jeep Grand Cherokee de culoare albă a tras alături de avion. Un bărbat cu părul blond, tuns foarte scurt, cu gâtul gros şi ai cărui muşchi păreau să rupă cusăturile costumului de comandă, de culoare închisă, a coborât din maşină pentru a-i saluta.

– Doctore Wilde, a spus el, vorbind cu accent nemţesc, sunt Josef Schenk, şeful serviciului de securitate al domnului Frost, aici la Ravnsfjord.

A întins apoi mâna, iar ea i-a strâns-o. Cu toate că strângerea a fost aproape aeriană, şi-a dat seama că, dacă ar fi vrut, îi putea zdrobi fiecare oscior.

– Mă bucur să te cunosc.

– Mulţumesc, a zis Nina.

Şi-a dat seama că Chase şi Schenk se priveau unul pe celălalt ca nişte boxeri înaintea începerii meciului.

Erau asemănători ca statură; s-a întrebat dacă aveau şi un trecut militar asemănător – sau rival.

– Joe, a spus Chase.

– Domnule Chase, i-a răspuns Schenk, după care a deschis portiera din spate a jeepului.

– Poftiţi, doamnă doctor Wilde. Vă voi conduce la domnul Frost.

Nina a urcat. Chase a urmat-o, rostind oarecum sarcastic „Noroc", după care a închis portiera. Schenk s-a uitat pătrunzător la el, apoi a ocolit maşina de teren, ca să urce pe locul şoferului.

– Ce înseamnă toate astea? a întrebat Nina.

– El este omul companiei, s-a grăbit Chase să-i explice, cât Schenk era prea departe ca să audă. Nu-i plac independenţii, pentru că-şi închipuie că am de gând să-i intru sub piele şefului.

– Şi aşa vei proceda? nu s-a abţinut ea să întrebe.

– Eu sunt profesionist, i-a răspuns Chase, devenind, măcar pentru o secundă, serios. Întotdeauna îmi duc misiunea la bun sfârşit.

Schenk a urcat la volan şi a pornit. Nina a văzut câteva hangare la capătul apusean al pistei. În faţa celui mai mare stătea un avion uriaş, purtând inscripţia corporaţiei Frost – un trident în interiorul O-ului din nume –, doar pe jumătate înscris pe flancul lui, în timp ce era pictat de mai mulţi oameni aflaţi în nacelele unor macarale folosite pentru culegerea fructelor.

– Mamă... Ce avion *mare!*

– E un avion de transport Airbus A380, a zis Schenk. Ultima achiziţie din flota domnului Frost.

Nina s-a uitat în spate, de-a lungul pistei. Dincolo de capătul ei estic se vedea versantul abrupt al unui munte.

– Sper că are frânele bune! a comentat ea. Muntele acela mi se pare cam aproape.

– Poate decola doar îndreptându-se spre vest. E neplăcut, dar, din fericire, imediat ce va intra în serviciu își va petrece mai mult timp zburând și stând pe alte aeroporturi decât aici.

Jeepul a ieșit din aeroport și a trecut podul. Nina se aștepta să meargă spre vest, către clădirile corporației, însă ei au pornit pe un drum șerpuitor spre casa aflată pe faleză. Văzute de aproape, liniile ei simple și elegante păreau și mai spectaculoase.

Schenk a parcat în fața ei, apoi i-a condus pe Nina și pe Chase înăuntru.

– Pe aici.

Nina a rămas deosebit de impresionată de încăperea în care a pătruns. Peretele îndepărtat era curbat, iar pe toată lățimea lui se desfășura o fereastră pe care se vedea peisajul, începând cu munții care încadrau aeroportul, continuând cu fiordul, clădirile de dedesubt și terminând cu Marea Nordului, aflată în depărtare.

Însă priveliștea nu era singurul element impresionant. Spațiul era un amestec de hol luxos de primire și de galerie de artă. O sculptură de Henry Moore, o pictură de Picasso, adăpostită într-un intrând atent protejat de lumina solară directă, un Paul Klee... și alte picturi, pe care nu le-a recunoscut imediat, dar sigur la fel de valoroase.

– Uimitoare casă, a rostit ea, profund impresionată.

– Mulţumesc, s-a auzit glasul unei femei.

Nina s-a întors şi a văzut o blondă înaltă, de o frumuseţe uimitoare, cu părul strălucitor coborându-i mai jos de umeri, care a intrat în încăpere. Părea să fie de vârsta ei ori puţin mai tânără, iar ţinuta aproape regală pe care o avea contrasta cu îmbrăcămintea la modă – o bluză strâmtă, până deasupra stomacului, dezvăluind o talie perfectă, şi pantaloni de piele, la fel de strânşi, şi cizme cu tocuri cui. În timp ce s-a apropiat, o măsură de sus până jos pe Nina, dând impresia că nu ştia cum să o abordeze

– Doctor Wilde, a spus Schenk, ţi-o prezint pe Kari Frost, fiica domnului Frost.

– Încântată să te cunosc, a zis ea, întinzându-i mâna.

Kari i-a strâns-o cu fermitate. Nina a observat amuzată cum Chase se străduia să nu lase să se vadă că o examina atent.

– Şi eu sunt încântată, i-a răspuns Kari. Domnule Chase, am auzit că a fost nevoie să intervii la New York. Aşa este?

– Da, aşa s-ar putea spune. Aţi făcut o treabă bună angajându-mă!

Apoi i-a aruncat lui Schenk o privire satisfăcută. Acesta s-a încruntat.

– Mă bucur că-ţi place casa, a continuat Kari, întorcându-se către Nina. Eu am proiectat-o. Arhitectura e una dintre... cum să zic, pasiunile mele, dar ar fi lipsit de modestie să vorbesc astfel. Am diplomă în domeniu.

Vorbea o engleză perfectă, cu un uşor accent străin.

– E frumoasă, a rostit Nina.

– Mulţumesc.

Numele Kari îi suna cunoscut, dar nu-şi amintea unde îl mai auzise.

– Tăticul tău e prin preajmă? a întrebat Chase, vârându-şi doar degetele mari în buzunarele hainei.

Tânăra a părut uşor deranjată de atitudinea lui neprotocolară.

– Nu, e în laboratorul de biologie. Am venit să vă conduc la el.

Nina a reuşit să-şi aducă aminte.

– Iartă-mă că întreb, dar... nu ai apărut cumva la ştiri anul trecut, într-o acţiune în Africa? Ajutoare medicale în Ethiopia?

– Da, eu eram aceea. Am contribuit la organizarea eforturilor de ajutorare.

– Domnişoara Frost nu se mulţumeşte să ajute, a intervenit Schenk. Se ocupă de programele medicale desfăşurate de fundaţie în întreaga lume. În ultimii cinci ani, cred că nu a rămas vreo ţară pe care să n-o fi vizitat.

– E o modalitate să aduni puncte pentru kilometrii parcurşi, a glumit Chase.

– Chiar lucrezi în domeniul programelor de eradicare a bolilor? a întrebat Nina.

– Da. Fundaţia face toate eforturile pentru a schimba lumea în bine. E un ţel ambiţios, recunosc – dar sunt convinsă că-l putem atinge.

– Sper că aşa va fi.

– Mulțumesc, i-a răspuns Kari, apoi a făcut un gest spre ușă. Haideți să vă duc la tata.

Conduși de ea, au coborât până la un garaj uriaș aflat în subsolul casei. Nina a rămas uimită de ceea ce a văzut acolo; spațiul era înțesat de automobile sport și motociclete scumpe, începând cu modele clasice și terminând cu cele mai recente supermașini italienești.

– Colecția mea, a explicat Kari. Tata nu este întru totul de acord, dar eu iubesc libertatea și emoțiile vitezei.

– Frumoasă jucărie, a zis Chase, admirând o Ferrari F40 Spider roșie, decapotabilă, apoi o motocicletă aflată alături de ea, o mașinărie suplă, vopsită în albastru și argintiu.

– Asta a e o Suzuki GSX-R1000, i-a spus tânăra, în glasul căreia a răzbătut o nuanță de mândrie deosebită – primul semn de emoție adevărată pe care îl arăta după ce o cunoscuse pe Nina. Cea mai rapidă motocicletă de serie. Una dintre preferatele mele. Intenționez să călătoresc prin Europa curând. Asta dacă... dacă îmi va permite programul. Dar asta depinde de doctor Wilde.

– Cum să interpretez această afirmație? a întrebat Nina.

Însă Kari i-a aruncat o privire enigmatică, după care i-a invitat să urce într-o limuzină Mercedes.

La volan s-a urcat Schenk și au pornit spre clădirile cu aspect futurist, situate la est față de casa pe care Nina o văzuse din avion. Când au ajuns lângă

ele, a observat că acel complex era constituit de fapt din două secțiuni: structurile de două etaje legate între ele, aflate la sol, în apropierea fiordului, iar cealaltă, situată deasupra, săpată chiar în stâncă.

– Laboratoarele noastre de biologie, a explicat Kari. Partea subterană găzduiește zona de protecție. Acolo există mostre care sunt potențial periculoase, astfel că, în caz de urgență, toată secțiunea de laboratoare poate fi complet izolată.

A indicat spre structura curbată care ieșea în afara fațadei falezei.

– Tata are biroul acolo sus.

– Biroul tatălui tău este plasat chiar deasupra zonei de protecție? a întrebat Nina, oarecum îngrijorată.

Ideea de a intra într-o clădire care conținea virușii unor boli contagioase a făcut-o să simtă fiori reci pe șira spinării.

– Asta a fost ideea lui, ca să demonstreze încrederea față de proiect. Pe de altă parte, îi place să urmărească atent progresele înregistrate.

Au coborât cu mașina o rampă care ducea spre un garaj situat în subsolul clădirii principale, apoi au ieșit și au luat un lift până la sala de primire de la parter. La un pupitru mare, în formă de potcoavă, se aflau câțiva agenți de securitate, care au salutat-o respectuos din cap pe Kari. În spatele pupitrului existau câteva uși care dădeau spre coridoare înalte, având acoperișul din sticlă, prin care Nina a putut vedea biroul de deasupra, aparținând lui Frost. Peste tot a observat activitate.

– Câți oameni lucrează aici? a întrebat ea.

– Depinde, i-a răspuns Kari, dar de obicei în jur de cincizeci sau șaizeci de cercetători, la care se adaugă personalul de securitate.

Nina a observat un alt post de pază situat la capătul coridorului, alături de uși mari din oțel și sticlă.

– Aveți o mulțime de agenți de pază, nu?

– Este nevoie, a spus tânăra cu un aer firesc. Unele dintre mostrele cu care lucrăm ar putea fi folosite ca arme de terorism biologic, asta dacă ar cădea în mâinile unor criminali. Și, din nefericire, Fundația Frost are mulți dușmani. Pe unii i-ai întâlnit deja.

– Nu-ți fie teamă, doctore, a intervenit Chase, te apăr eu de ei.

Văzând pe ușă trifoiul alcătuit din cercuri, semnul de pericol biologic, Nina a rărit pașii.

– Ești... Suntem *în siguranță*?

– Bineînțeles, a zis Kari. Aceste uși fac parte dintr-o ecluză etanșă. Sunt construite din oxinitrit de aluminiu ceramic – aluminiu transparent, echivalentul unei plăci de blindaj de șaizeci de centimetri. Practic, un material indestructibil. Indiferent că este vorba de un microb sau o persoană, nimic nu intră sau iese decât cu aprobarea noastră.

– Mă bucur să aud asta.

Kari le-a spus ceva agenților de pază și ușile grele ale ecluzei s-au deschis cu un fâșâit. Grupul a trecut, după care a așteptat desfășurarea ciclului legat de ușile interioare. Secțiunea de izolare aflată dincolo de uși era pur funcțională ca proiectare, aproape severă.

Pereții erau placați cu faianță albă, iar podeaua acoperită cu un covor cauciucat aderent, pentru a se curăța cu ușurință. Lămpile fluorescente orbitoare iluminau fiecare colțișor în mod supărător de uniform, iar Nina a văzut și licărul ciudat, violaceu, al surselor de lumină ultravioletă, care se adăugau atmosferei sterile.

Ajunși înăuntru, Kari i-a condus spre un lift care i-a dus până la biroul lui Frost. Intrând, Nina a avut senzația că fusese transportată înapoi în casă, deoarece designul interior era similar. Pe fereastră a putut vedea și casa în sine, cocoțată pe o stâncă.

Însă ceea ce i-a captat atenția nu a fost priveliștea, nici arhitectura, nici piesele de artă, ci bărbatul care îi aștepta.

Kristian Frost era mai atrăgător și impunător în carne și oase decât în fotografii. Înalt de peste un metru optzeci și încă impresionant de musculos, în ciuda faptului că avea șaizeci de ani, îmbrăcat cu un tricou bleumarin pe gât, îi amintea mai curând de un pescar ars de soare și vânt decât de un om de afaceri. Părul și barba îi încărunțiseră, dar ochii încă radiau o energie tinerească și o inteligență profundă.

– Doctor Wilde, a spus el, luându-i mâna.

Nina s-a simțit destul de surprinsă când, în loc să-i strângă mâna, el și-a plecat capul pentru a i-o săruta. Acest gest ar fi părut ridicol dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, dar din partea lui părea perfect potrivit.

– Bun venit la Ravnsfjord.

– Domnule Frost, a răspuns ea.

– Te rog să mi te adresezi cu Kristian.

Engleza lui nu era chiar atât de precisă ca aceea a lui Kari, deoarece o vibrație gravă a vocii îi trăda originile scandinave.

– Mă bucur că te cunosc. Și mă simt încântat că *am reușit* să te întâlnesc. Am înțeles că angajarea domnului Chase s-a justificat deja.

– Înseamnă că și eu trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața!

Frost a zâmbit cu generozitate.

– Mă bucur oricând să fiu de folos cuiva.

– Dar... de ce *ar dori* cineva să mă ucidă? Despre ce este vorba?

– Te rog să iei loc și-ți voi explica, a spus el, făcându-i semn spre o canapea.

Ea s-a așezat, iar el i s-a alăturat la capătul celălalt al canapelei.

– Îmi pare rău, dar teoriile tale despre Atlantida au făcut să devii ținta unui om pe nume Giovanni Qobras.

– Și cine este acest Giovanni Qobras?

– Un dement, i-a zis Kari.

– Aha.

Așadar, nu doar un ucigaș, ci unul *nebun*. Grozav.

– Qobras și susținătorii lui, a început Frost, alcătuiesc un soi de Frăție și cred același lucru ca mine – sau ca tine. Cu toții avem în comun un singur lucru, acela că socotim *adevărată* legenda referitoare la Atlantida. Am crezut în ea toată viața, și am cheltuit o parte substanțială a averii mele în încercările de a dovedi acest lucru.

S-a apropiat de fereastra lată. În depărtare, marea arunca sclipiri ca de diamante.

– Din păcate, fără prea mare succes. După cum știi, există foarte puține informații de la care să se pornească... iar cele existente pot fi interpretate în felurite chipuri.

– Spuneți-mi mai multe. Așadar, ce vrea acest Qobras?

El s-a întors cu fața spre ea.

– Tu și cu mine vrem *să găsim* Atlantida ca să readucem lumii o minune antică. Pe de altă parte, Qobras... s-a oprit și chipul i s-a înnegurat. El vrea să rămână ascunsă, îi protejează secretul în folosul lui. Și este dispus să recurgă la crimă. E posibil ca noua ta teorie privind plasarea Atlantidei să nu-i fi convins pe membrii comisiei de la universitatea unde predai, dar sigur l-a convins pe Qobras. El consideră că te afli pe drumul cel bun – ca și mine, apropo – și dorește să te împiedice s-o dovedești.

– Numai o clipă. De unde știi despre teoria mea?

– Fundația Frost are prieteni în rândul cadrelor universitare din întreaga lume. Aceștia știu că orice nouă părere despre situarea Atlantidei mă interesează, de aceea mă țin la curent. Iar ideile tale... a făcut el cu un surâs. O să trec direct la subiect. Sunt dispus să finanțez cheltuielile unei expediții de cercetare pentru a verifica teoria ta.

Ninei i-a venit greu să-și controleze emoția.

– Serios?

– Evident. Cu o singură condiție, însă.

A observat că expresia de entuziasm de pe fața ei dispare, și a chicotit.

– Nu e vorba de ceva rău, te asigur. Însă golful Cadiz *se întinde* pe o distanță foarte mare și, deși pot oferi resurse substanțiale, ele nu sunt chiar infinite. Aș dori să limităm spațiul de cercetare, reducându-l la o anumită suprafață.

– Dar asta este problema. Întrucât există prea puține informații de la care să pornim, nu știu cum să *reduc* zona de cercetare.

– Există mai multe posibilități decât crezi.

Intrigată, Nina a ridicat ochii spre el.

– O să-ți explic mai târziu. Deocamdată, însă... te interesează ideea?

– Dacă mă interesează? a exclamat ea. Fără nicio îndoială!

Frost s-a apropiat de ea și i-a întins mâna dreaptă. Ea a șovăit, apoi i-a strâns-o.

– Minunat, a rostit el. Doctor Wilde, împreună vom descoperi Atlantida.

Obiectul lucitor plutea în spațiu, fără a suferi efectele atracției gravitaționale.

Nina privea totul cu uimire. Nu mai văzuse până atunci o hologramă plutind liberă, și nici nu-și imaginase vreodată că așa ceva era posibil altundeva decât în romanele SF sau în filme.

– Ce este aceasta? a întrebat ea într-un târziu, dezlipindu-și cu greu privirea de la hologramă și

îndreptând-o spre ceilalți oameni aflați în încăperea cufundată în semiîntuneric.

– E ceva care te-ar putea ajuta să-ți reduci aria de cercetare, a zis Frost. Ori măcar așa susține cel care vrea să-mi vândă acest sistem.

– Să-l vândă?

Nina a întors ochii spre hologramă. Proiecția, care plutea deasupra unui piedestal cilindric în care lumini colorate licăreau mai rapid decât reușea ochiul să le urmărească, avea teoretic dimensiuni reale, ceva mai puțin de treizeci de centimetri lungime și cinci centimetri lățime. O bară plată de metal, având un capăt rotunjit, iar celălalt fiind drept, din care ieșea un nod circular. Culoarea obiectului era aproape aurie, având însă o nuanță roșiatică neobișnuită...

Semăna cu pandantivul ei.

A dus fără să vrea o mână la bucata de metal care atârna la gâtul ei și s-a aplecat mai mult spre hologramă, mișcându-se în jurul piedestalului să vadă ce exista de cealaltă parte. Spre dezamăgirea ei, acolo nu se afla nimic, doar o inversare bizară a feței obiectului, care sfida perspectiva, prin care i-a văzut pe Frost, Kari și pe Chase.

– Vânzătorul a ținut să ne ofere doar o idee, a spus Kari. Susține că fața obiectului prezintă însemne care ne-ar fi de folos – dar nu ne permite să le vedem decât după ce suntem de acord să-i plătim.

– Și cât vrea pe el? a întrebat Chase.

– Zece milioane de dolari.

– La naiba. Mi se pare cam mult pentru o riglă ceva mai ciudată.

– Ar putea valora chiar mai mult, a zis Nina.

Deşi ştia că nu era nimic acolo, n-a reuşit să-şi înfrâneze curiozitatea, astfel că a întins un deget. Vârful unghiei s-a scufundat în hologramă, iar o parte a imaginii a dispărut în locul în care degetul ei a obstrucţionat razele laser care generau imaginea.

– E vorba de oricalc, nu-i aşa?

– Aşa se pare, a încuviinţat Frost, şi i-a arătat o farfurioară de sticlă pe care se găsea o bucăţică de metal de aceeaşi culoare ca bara. În afară de hologramă, ne-a trimis şi o mostră. Susţine că a extras-o din partea laterală a obiectului.

Nina a văzut o ciobitură minusculă într-o latură a hologramei.

– Am efectuat un test metalurgic. E un aliaj de cupru şi aur, dar cu niveluri neobişnuite de carbon şi sulf, de unde şi culoarea deosebită.

– Ceea ce s-ar explica prin vulcanism?

– Da.

– Iar asta s-ar potrivi cu ceea ce a spus Platon despre oricalc în dialogul *Critias!*

Dându-şi seama de implicaţii, Nina a devenit tot mai entuziasmată.

– Stai, stai o clipă, a intervenit Chase. Îmi pare rău, dar când cineva vorbeşte în prezenţa mea de vulcanism, eu mă gândesc imediat la domnul Spock.

– Potrivit lui Platon, oricalcul – un metal rar – era extras în Atlantida prin minerit, a explicat Nina.

Însă în tabelul periodic al lui Mendeleev nu există niciun loc pentru elemente necunoscute, ceea ce înseamnă că este vorba de un aliaj. Însă aliajele nu se extrag prin minerit, ci sunt produse – cu excepția cazului în care sunt obținute printr-un proces natural. S-ar putea ca activitatea vulcanică să fi făcut ca aurul și cuprul să se fi combinat, dând naștere unei noi substanțe, iar dacă existau cantități suficiente, probabil că ea a fost extrasă din roci.

– Atlanții au folosit oricalcul pentru a acoperi zidurile citadelei lor, a continuat Kari. Îl socoteau la fel de valoros ca aurul – lucru adevărat, având în vedere conținutul ridicat de aur –, însă un asemenea obiect ar valora mult mai mult decât greutatea în sine a metalelor prețioase. Dacă este autentic, ar fi primul artefact aparținând cu adevărat atlanților care a fost descoperit vreodată – ceea ce ar constitui o dovadă a existenței Atlantidei.

Frost a făcut un semn din cap către Schenk, iar acesta a aprins lumina. Holograma s-a șters, pierzându-și din aspectul solid.

– Bine, dar unde se află obiectul? Cine îl deține? a întrebat Nina.

– Vânzătorul se numește Yuri Volgan, a zis Frost. A fost unul dintre oamenii lui Qobras. Se pare că vrea să părăsească Frăția, și are nevoie de bani pentru a se ascunde de Qobras, de acea vinde obiectul. Ne-a trimis fragmentul de oricalc și holograma printr-un intermediar, un iranian pe nume Failak Hajjar.

Nina s-a încruntat.

– Am auzit acest nume.

– Nu mă surprinde. Omul comercializează artefacte persane – care nu ar trebui să fie puse în vânzare.

– Un profanator de morminte, a spus ea cu dezgust.

– Asta a fost cândva, dar de ani de zile cred că nu s-a mai mânjit profanând morminte. S-a îmbogăţit vânzând comorile propriei ţări către colecţionari din toată lumea. Şi a ajuns suficient de înstărit ca să-şi poată cumpăra o oarecare imunitate de la guvernul iranian.

– Plus că îşi dă în gât rivalii, a adăugat Chase, vânzându-i poliţiei, care porneşte pe urmele lor, iar el scapă. Nu l-am cunoscut personal, dar ştiu oameni care au tratat cu el. Nu e un individ prea iubit – dar dacă pune în vânzare ceva, înseamnă că obiectul este autentic. Chiar dacă este o jigodie, ţine la propria reputaţie.

– Deţine resursele necesare să se ocupe de vânzarea acestui artefact, şi de a-l proteja pe Volgan de Qobras, a zis Frost. Tocmai de aceea mă simt înclinat să cred că este autentic. Dar nu am de gând să-i dau zece milioane fără a avea o dovadă clară. Şi aici vei interveni tu.

– Eu? a făcut Nina, extrem de mirată.

– Vreau să examinezi artefactul şi să stabileşti dacă este ceea ce susţine Volgan.

– Adică să merg în *Iran?* a spus ea şi s-a chinuit să-şi înghită nodul din gât. Iranul este parte din Axa Răului, care urăşte America, nu?

Chase a pufnit în râs.

– O să fiu alături de tine, să te apăr. Dar voi fi însoţit şi de câţiva amici. Nu este cazul să te îngrijorezi.

– Ai mai fost în Iran?

Fața lui Chase a rămas neutră.

– Nu oficial...

– Domnul Chase și asociații lui vor avea grijă de siguranța ta, a zis Frost. Iar Kari te va însoți acolo ca reprezentantă a mea.

– Dar ce te face să crezi că voi fi în stare să decid dacă acel obiect este autentic sau nu? a întrebat Nina, făcând un semn către hologramă care abia se mai zărea.

– Ești expertă în limbi antice, nu? a intervenit Kari.

– N-aș pretinde că sunt *expertă*, a protestat ea. Cum să spun, am studiat domeniul, deosebesc o inscripție feniciană de una numidiană, dar nu mă consider o specialistă.

– Din câte am auzit, ești chiar mai bună de-atât. Poate mai bună decât mama ta.

Surprinsă, Nina s-a uitat fix la Frost.

– Ți-am cunoscut părinții – de fapt, am și finanțat expediția din Tibet, în cursul căreia ei au...

A făcut o pauză, și a evitat să o privească direct.

– Mare tragedie. O pierdere enormă.

– Nu mi-au zis că tu ai finanțat-o.

– Eu le-am cerut asta. Acum știi de ce este în stare Qobras și înțelegi de ce acord o asemenea importanță măsurilor de securitate. Qobras ar face orice să împiedice oamenii să descopere Atlantida și are la dispoziție resurse considerabile, dar și prieteni puternici în întreaga lume.

– Ca de pildă?

– Probabil că ar fi preferabil să nu știi. Dar, în ceea ce privește artefactul, dacă Yuri Volgan are dreptate,

atunci te vei lămuri dacă obiectul este autentic doar citind textul. Imaginează-ți doar, a continuat Frost, în glasul căruia a apărut o undă oarecum teatrală, vei ține în mână un obiect care provine cu siguranță din Atlantida!

– Dacă este autentic.

– Iar tu ești cea mai calificată persoană din lume să stabilești asta.

Nina a analizat vorbele lui. Nu o prea încânta ideea de a merge într-o țară care era cât se poate de ostilă față de persoane din Occident și îndeosebi din America, însă participase și cu alte ocazii la expediții în țări și mai puțin prietenoase, iar câștigul posibil în cazul de față depășea cu mult valoarea oricărui alt lucru descoperit de ea vreodată.

Pe de altă parte, așa cum spusese Frost, nu va merge singură.

Iar dacă nu ar fi acceptat să plece acolo, ce altceva să facă? Să revină la New York, unde tocmai i se refuzase o finanțare... și unde va trebui să se uite mereu peste umăr, pentru a se feri de oamenii lui Qobras, care ar fi urmărit-o?

– De acord, a zis ea pe un ton hotărât. M-ai fermecat. Așadar, când pornim?

Frost a zâmbit.

– În momentul când vei fi pregătită.

– Îmi place cum gândești, a rostit, întorcându-i zâmbetul. Faptul că Atlantida ne așteaptă de unsprezece mii de ani nu înseamnă că *noi* trebuie să mai zăbovim.

– Atunci, a spus Kari, să trecem la treabă.

4

Iran

Destul de enervată, Nina şi-a frecat braţul.

– Încă mă doare.

– Doar nu vrei să te alegi cu vreo boală orientală ciudată, nu? a întrebat-o Chase pe un ton amuzat. Mai bine să doară acum decât mai târziu.

– Ştiu zicala. Doar că mă deranjează.

Vaccinarea constituia partea neplăcută a târgului, fiind realizată în mediul antiseptic al laboratorului de cercetări biologice. Cu toate că înţepătura se dovedise mai puţin dureroasă decât altele de care avusese parte în trecut, acum părea să dureze o veşnicie până când să se oprească sângerarea.

– Asta nu a fost nimic! Iisuse, să fi văzut unele dintre injecţiile pe care le-am îndurat cât am fost în SAS. Cu ace uite *atât* de mari, a făcut, şi a desfăcut mâinile, lăsând între ele un spaţiu de peste douăzeci şi cinci de centimetri. Şi nu cred c-ai vrea să ştii unde ne înţepau.

– Cu siguranţă nu.

Avionul Gulfstream tocmai survolase Marea Neagră şi Turcia, îndreptându-se către Iran. Nu alesese o rută directă din Norvegia spre Iran, ci făcuse un ocol prin Praga, pentru a lua încă un pasager. La bord, în afară de Nina, Chase şi Kari, care stătea oarecum izolată în partea din spate a cabinei pasagerilor, lucrând pe laptop, se mai găsea un bărbat, pe care Chase îl prezentase ca fiind Hugo Castille.

Din modul în care se tachinau cei doi, era limpede că erau vechi amici.

– Da, eu şi Edward ne cunoaştem de multă vreme, a confirmat bărbatul cu faţă lungă, foarte vorbăreţ – franţuz, din câte şi-a dat Nina seama după accent, după ce i-a pus câteva întrebări. Am acţionat împreună în multe operaţiuni speciale ale NATO. Foarte secrete, să ştii, a adăugat el, ducând de câteva ori degetul arătător la nas.

– Să înţeleg că ai făcut parte din armata franceză?

Castille s-a îndreptat de spate în fotoliu şi, cu un aer extrem de ofensat, având o mână strânsă pumn în dreptul pieptului, a zis:

– Eu, francez? Vă rog frumos! Eu sunt *belgian, madame!*

– Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama, s-a grăbit Nina să se scuze, după care a observat că Chase râdea.

Faţa lui Castille s-a relaxat într-un zâmbet.

– Ia stai puţin, mă iei peste picior?

– Doar încearcă, a precizat Chase. Hugo joacă sceneta asta cu „Io, franţuz? Cum de-ndrăzneşti?" de ani de zile. Într-adevăr, s-a născut în Belgia, şi e singurul lui farmec.

– Englez filistin ce eşti, a pufnit Castille.

A scos apoi un măr roşu şi lucios dintr-un buzunar al hainei şi l-a examinat atent înainte de a muşca din el.

– Aşadar, la ce mă pot aştepta în Iran, domnule Chase? a întrebat Nina.

– Spune-mi Eddie, a zis el , dar pe faţa lui a apărut o expresie serioasă. Din fericire, nu va trebui să ai

prea mult de a face cu localnicii. Pare o treabă foarte clară: ajungem în țară, îl întâlnim pe Hajjar, stabilim dacă obiectul este autentic, apoi șeful, și a făcut semn din cap spre Kari, care continua să lucreze la computer, transferă banii și plecăm. Asta dacă totul e legal.

– Și dacă nu e?

A bătut cu palma peste haina de piele, care stătea pliată pe brațul scaunului. Dinăuntru se vedea tocul pistolului.

– Atunci vor apărea necazuri. Dar nu-ți face griji, ne descurcăm noi. O să veghez asupra ta, doctore.

– *Noi* vom fi în alertă pentru a te proteja, l-a corectat Castille, mestecând în continuare din măr.

– Mulțumesc, a spus Nina, păstrându-și grijile pentru sine.

Dinspre laptopul lui Kari s-a auzit un sunet ca de clopoțel. Tânăra s-a uitat cu surprindere la ecran, apoi a întors ochii albaștri spre Nina, care se uita la ea, după care și-a îndreptat atenția la computer. A tastat ceva cu rapiditate, a apăsat tasta enter, după care a închis laptopul și s-a mutat pe scaunul liber din fața Ninei.

– Probleme? a întrebat-o aceasta.

– Nu, doar un e-mail de la tata, ceva ce nu așteptam. Însă nu e niciun motiv de îngrijorare – de fapt, e vorba de o veste bună. Dar nu este importantă acum, așa că...

S-a aplecat spre Nina și a zâmbit, lucru pe care se întâmpla pentru prima oară de când făcuseră cunoștință, dezvelindu-și dinții albi, impecabili.

– Îmi dau seama că s-ar cuveni să-mi cer scuze, doctor Wilde.

– Pentru ce?

– Nu am fost o gazdă prea atentă. M-am lăsat antrenată în tot felul de lucruri, activitatea mea din cadrul fundației, de această expediție... Îmi pare rău dacă ți-am părut rece și distantă.

– Ei, nu e nevoie să-ți ceri scuze. Ești foarte ocupată, și sunt convinsă că trebuie să vezi de mai multe în același timp.

– Nu voi mai proceda astfel. De acum înainte îmi voi îndrepta atenția la misiunea aceasta și la tine. Vreau să fie o reușită – dar să fii și ferită de pericole.

– Îți mulțumesc, a spus Nina, întorcându-i zâmbetul.

Apoi Kari a aruncat o privire spre Chase.

– Domnule Chase, a zis ea, țintuindu-l cu o privire dezaprobatoare, încerci să te uiți în decolteul meu?

Nina abia și-a reținut un hohot de râs, în vreme ce Castille și-a ascuns veselia mușcând grăbit din măr. Bărbatul fusese prins în flagrant delict, dar nici nu a încercat să nege, preferând să se rezeme de spătar, ridicând din sprâncene.

– Dacă pot s-o fac eu, înseamnă că la fel ar proceda și iranienii care te-ar vedea, iar ei au niște ciudățenii în privința femeilor îmbrăcate sexy. Nu dorim să atragem prea mult atenția asupra noastră. Tocmai mă gândeam că n-ar fi rău să vă îmbrăcați amândouă în ceva mai sever înainte de aterizare.

Kari purta un tricou strâmt de culoare albă, semănând cu acela pe care îl avusese la Ravnsfjord.

– Ai dreptate. Din fericire, am venit pregătită.

– Doamna doctor are o ținută care merge. Ar mai avea nevoie de un pardesiu lung.

Nina s-a uitat urât la el.

– Vrei să spui că arăt demodată, domnule Chase?

Ar fi dorit să folosească alt cuvânt, „modestă" sau „practică", pentru a-și descrie propria ținută, alcătuită din blugi, tricou și ghete rezistente.

– Arăți bine, a rostit Kari, și s-a ridicat. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi ceri.

Apoi a plecat spre compartimentul din spatele avionului.

Castille și-a terminat mărul.

– Of, Anglia asta, a făcut el. O țară a celor fermecători, sofisticați, romantici. Și, între aceștia, și Edward Chase.

– Hai, încetează, Hugo.

Castille a azvârlit cotorul de măr în el, dar Chase l-a prins fără niciun efort, făcând doar o mișcare rapidă, ca un șarpe care atacă.

– Întotdeauna e așa? l-a întrebat Nina pe Castille.

– Cu părere de rău o spun, da.

– Iar doamnelor le place, a zis Chase, lăsând cotorul să cadă în paharul lui de apă, acum gol.

Dându-și ochii peste cap, Castille a țâțâit de câteva ori. Chase și-a consultat ceasul, apoi s-a întins pe bancheta lui.

– Te faci comod? l-a întrebat Nina.

– Încerc şi eu cât pot. Peste jumătate de oră vom ateriza. Şi te asigur că deplasarea cu maşina nu va fi nici pe departe atât de lină ca zborul.

Chase avusese dreptate în privinţa drumului, a gândit Nina. Land Roverul care îi ducea la întâlnirea cu Failak Hajjar apucase şi vremuri mai bune, iar şoseaua sigur nu fusese fără denivelări nici la inaugurare.

Avionul Gulfstream a aterizat la aeroportul care deservea oraşul iranian Esfahan, din munţii Zagros, în zona vestică a ţării. Deşi nu au întâmpinat probleme la trecerea prin vamă, chiar şi când ea şi-a prezentat paşaportul american, membrii grupului au fost priviţi cu ochi bănuitori – cu toate că Fundaţia Frost oferise ajutoare considerabile ţării după cutremurul devastator din 2003, bucurându-se de recunoştinţa guvernului. În timp ce au ieşit cu maşina din Esfahan, a văzut că toate femeile purtau cel puţin basmale în jurul capului, iar multe dintre ele aveau văluri pe feţe. Deşi Iranul nu era la fel de strict ca ţările islamice învecinate, precum Arabia Saudită, în ceea ce privea felul în care erau obligate femeile să se îmbrace, straiele care le ascundeau formele erau obligatorii, chiar şi pentru turişti.

Kari fusese prevăzătoare, astfel că avea ceva potrivit şi pentru Nina, un fel de pardesiu de culoare cafeniu-deschis, care îi venea până la genunchi. Deşi respingea în mod instinctiv orice sistem care să-i dicteze ce să poarte sau nu în public, s-a bucurat că măcar nu trebuia să se ascundă într-o burka. Cu toate

acestea, nu şi-a putut reprima o împunsătură de gelozie când a văzut straiul lung pe care Kari îl alesese pentru sine. Fără îndoială că respecta cu sfinţenie legea iraniană, însă îmbrăcămintea cu talie îngustă, de culoare albă, îi scotea şi mai mult în evidenţă silueta.

Deşi pe aeroport purtase o legătură pe cap, Kari şi-a scos-o imediat ce Land Roverul a pornit. Nina a procedat la fel când vehiculul a ieşit din oraş.

Şoferul maşinii era un bărbat pe care Chase l-a prezentat ca un asociat de-al lui – ori, după cum se exprimase el, „un vechi amic". Cu mai bine de zece ani mai în vârstă decât Chase sau Castille, Hafez Marradejan era îndesat, măsliniu, cu o barbă încărunţită, care îi atârna cu mai mult de zece centimetri sub bărbie. Fuma ţigară de la ţigară, ceea ce a îngrozit-o pe Nina, cu atât mai mult când a aflat că îi aştepta o călătorie de cel puţin o oră.

– Aşadar, a spus Hafez – deşi Nina vorbea araba destul de bine, el prefera să vorbească în engleză –, ai venit din nou la noi, Eddie.

– Da, i-a răspuns Chase.

Stătea pe scaunul din dreapta şoferului, iar Nina era făcută sendviş între Kari şi Castille, pe bancheta din spate.

– Aceeaşi muncă, alţi şefi.

Şi a înclinat capul în direcţia lui Kari.

– Aha! V-aş zice bun venit în Iran, domnişoară Frost, dar guvernul actual? Pfui! Nu merită respectul dumneavoastră.

Hafez se uita la Kari în momentul în care îi vorbea, lucru care a făcut-o pe Nina să se crispeze de fiecare dată când își dezlipea ochii de la șoseaua aglomerată în mod îngrijorător.

– Ajunsesem să avem un guvern care măcar *a încercat* să fie progresist, și după aceea, ce s-a întâmplat? La următoarele alegeri au pierdut! Democrație, asta vreți? Nu e bună la nimic dacă oamenii sunt dobitoci.

A scos un sunet care era ceva între râs și o tuse sfâșietoare.

– Cu toate astea, mă bucur că te revăd, Eddie.

– Înțeleg că *ai mai fost* în Iran, a spus Nina.

– Nu, n-am călcat niciodată pe aici, s-a grăbit Chase să-i răspundă.

Castille a adoptat o expresie nevinovată și s-a uitat pe geam. Hafez a râs din nou sincopat.

– Occidentalii știa și secretele lor! S-a întâmplat să...

– Nu s-a întâmplat nimic, l-a întrerupt Chase. Forțele speciale NATO nu au desfășurat niciodată operațiuni în Iran. Niciodată.

S-a uitat sever spre Hafez, care a chicotit și a mai tras un fum lung din țigară.

– Ehei, înseamnă că am ajutat niște fantome. Fiindcă veni vorba, una dintre cutiile pe care nu le-ai mai luat înapoi se află în spate, așa cum ai cerut.

Castille a întins mâna peste spătarul canapelei și a ridicat un recipient murdar din metal, de mărimea unei cutii de pantofi.

– Comoara îngropată! a spus el răspicat, deschizând-o și scoțând din ea un pistol automat negru, câteva încărcătoare pline și, spre groaza Ninei, o grenadă de mână. Uite, ține-o.

Nina a scos un țipăt când, nepăsător, omul a dat drumul grenadei în palma ei. Castille a verificat arma cu mișcări rapide și pricepute, a încărcat-o, după care a strecurat-o în buzunarul jachetei.

Chase a aruncat o privire spre Nina care, uitându-se la grenadă, rămăsese cu ochii mari, împietriți.

– Nu ai motiv de spaimă, a zis el, luând-o din palma ei. Nu explodează decât dacă îi scoți cuiul de siguranță. Uite așa.

Și a tras cuiul, iar Nina a țipat.

– Asta explodează după cinci secunde. Dar nu-ți face griji, procesul de amorsare nu se inițiază decât dacă eliberezi pârghia de siguranță.

A vârât cuiul înapoi și a ridicat degetul mare de pe pârghia curbată din metal, care ieșea într-o parte a grenadei.

– Vezi?

Apoi Castille și Hafez au râs pe înfundate.

– Dar nu e deloc *amuzant!* a protestat ea.

– Domnilor, a intervenit Kari, v-aș ruga să nu o terorizați pe membra cea mai importantă a expediției noastre.

Formularea fusese blândă, însă glasul ei a fost cât se putea de autoritar.

– Scuze, șefa, a făcut Chase, apoi i-a înapoiat grenada lui Castille, care a pus-o înapoi în cutie. Mă

gândisem că asta ar fi o modalitate de a face timpul să treacă mai repede

Nina s-a strâmbat.

– Data viitoare, adu-ți un iPod.

După ce au călătorit preț de o oră, Nina a regretat că nu adusese un iPod cu ea.

La început, munții i s-au părut impresionanți, dar după un timp piscurile întunecate au început să semene unul cu altul. Autostrada plină de denivelări le oferise o deplasare la fel de lină ca o plimbare cu covorul zburător în comparație cu drumul sinuos, presărat de gropi, pe care se aflau acum, devenind în unele porțiuni doar un făgaș prăfuit care șerpuia pe un versant primejdios de abrupt. O locomotivă masivă, cu motoare diesel, de pe calea ferată aflată puțin mai jos de drumul urmat de ei, scuipa un fum negru și trăgea după ea un lanț lung de vagoane-cisternă foarte murdare. Urmând cu privirea șinele gemene de oțel de-a lungul văii, Nina a văzut în față câteva linii secundare, la aproape un kilometru și jumătate, pe una dintre ele observând chiar un tren staționând.

– Hafez, cât mai avem de mers? a întrebat Chase.

– Nu prea mult, a răspuns acesta, făcând un semn cu mâna spre vale. Dincolo de triaj.

– Slavă Cerului, a spus Nina și a oftat.

Bancheta cu șezutul subțire și hurducăieli permanente ale bătrânului Land Rover începuseră să îi provoace dureri.

– De ce a ţinut individul acela să ne întâlnească atât de departe? Nu ne puteam vedea în hotelul Hilton din Teheran?

– Şi eu aş fi vrut, a zis Chase. Dar nu, omul e foarte precaut. Ceea ce înseamnă că şi noi ar trebui să fim la fel.

– Te aştepţi la necazuri? a întrebat Kari.

– Suntem pregătiţi să dăm zece milioane de dolari pentru a cumpăra, într-o zonă izolată a Iranului, un artefact antic, furat de la un maniac de un individ foarte ciudat. Tu nu ai gândi la fel?

Kari a ridicat din sprâncene.

– Ai dreptate, trebuie să recunosc.

După ce s-au mai hurducat pe drum vreme de zece minute, Hafez a oprit Land Roverul în dreptul unei ferme abandonate. Triajul dispăruse în urma lor, după un cot al văii, asemenea şinelor de tren într-un tunel. Deasupra unei pante abrupte şi prăfuite se vedeau nişte arbori piperniciţi, în vreme ce, în partea cealaltă a clădirii, panta cobora brusc spre valea de dedesubt. Cât puteau cuprinde cu privirea, în jur nu se mai zărea vreo urmă de aşezare umană.

– Hugo, verifică spatele casei, a zis Chase, redevenit un profesionist alert. Hafez, rămâi cu doctor Wilde şi cu doamna Frost. La primul semn că lucrurile iau o întorsătură urâtă, le scoţi de aici.

– Unde vă duceţi? s-a interesat Kari.

– Să verificăm dacă ferma e părăsită.

A coborât din maşină şi a scos o lanternă foarte puternică din buzunar.

– Dacă nu ies în două minute, *înseamnă* că suntem în pericol, i s-a adresat el lui Hafez.

Iranianul a dat aprobator din cap, iar cei doi bărbați au pornit în fugă spre clădire.

Chase a apărut din nou după mai puțin de două minute, iar Castille a încheiat turul de clădire curând după aceea.

– Niciun pericol, a spus Chase, revenind la Land Rover. Clădirea are doar două încăperi, și nu există locuri în care să se poată ascunde cineva.

– Nici în spate nu putea fi cineva, a adăugat Castille.

– Nici nu am crezut, dar am vrut să mă asigur. Clar, a continuat Chase, drumul ăsta e singurul care asigură accesul aici. Dacă vine cineva, aflăm imediat.

– Nu cred că va veni pe drum, a zis Castille, iar pe fața lui a apărut o expresie de dezgust.

– De ce?

– Cum, nu auzi?

Chase și-a înclinat capul într-o parte, apoi a zâmbit.

– A, da, a făcut el, bătându-l peste umăr pe belgian. E zgomotul pe care îl auzi în coșmarurile tale. Mamă, uite că vine să te prindă.

– Dacă-mi permiți să mă exprim elegant... mai du-te la plimbare.

Nina s-a tras spre portiera deschisă ca să asculte.

– Ce se întâmplă?

Acum auzea și ea zgomotul care căpăta ecou din cauza munților înconjurători.

– Hugo a trăit cândva o experiență nefericită cu un elicopter, a explicat Chase. Așa se face că acum

suferă o fobie față de orice asemenea mașinărie. Aș zice că suferă de elicofobie! De fiecare dată când vede unul, se gândește că se va întâmpla ceva rău și că va muri.

– Mașinăriile astea zboară cu ajutorul acelor lamele care se rotesc cu o viteză nebunească! a protestat Castille. Cum să *nu* fie primejdioase?

– Bine, atunci ghemuiește-te aici în spate, iar eu o să mă duc să-l întâmpin, i-a replicat clipind șmecherește, după care a adăugat cu glas mai moale și mai serios: Să fii foarte atent.

Castille a dat din cap în semn că a înțeles.

Elicopterul a trecut pe deasupra colinei pe care se înălța casa. Aspectul lui îi era cunoscut Ninei din sutele de filme și știri TV, ba chiar și din câteva curse pe care le făcuse chiar ea ca pasager: un aparat Bell Jet Ranger, folosit de civili în toată lumea. Aparatul a dat cu rapiditate ocol fermei, după care a rămas în zbor la loc fix și a aterizat la aproximativ treizeci de metri de Land Rover.

Chase a așteptat ca rotoarele să se oprească, după care s-a apropiat de aparat. Hajjar venise însoțit. În afara pilotului, în Jet Ranger mai erau trei bărbați. Chase și-a încordat umerii, simțind greutatea pistolului Wildey Winchester Magnum, calibrul 11,48 mm, pe care îl avea prins în hamul de sub jachetă, gata de a fi folosit în orice clipă. Asta pentru orice eventualitate.

Ușile din partea din spate a elicopterului s-au deschis, iar doi bărbați bărboși, în costume negre și cu ochelari de soare, au sărit la sol și au verificat din ochi zona, după care s-au uitat spre Chase prin ochelarii

ale căror lentile rotunde păreau niște găuri negre. El i-a privit fără să se simtă intimidat. Din ținuta lor, și-a dat seama că erau foști militari – dar nu chiar soldați de rând, ci oameni din forțele speciale. În niciun caz nu erau egalii celor care luptaseră în forțele SAS. Prin urmare, se putea descurca.

Unul dintre bărbați s-a aplecat spre elicopter și a vorbit în farsi cu cineva dinăuntru. Ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut Failak Hajjar, care a coborât.

Spre deosebire de gărzile lui de corp, era îmbrăcat cu roba tradițională la arabi. Aidoma lor, avea ochelari de soare – doar că ai lui erau mult mai scumpi.

Din elicopter a mai coborât un bărbat. Era alb, cu părul scurt și răzvrătit, având barba nerasă de câteva zile și un aer foarte precaut, care sărea în ochi. Chase a bănuit că era Yuri Volgan.

– Tu ești Chase? a strigat Hajjar.

– Da.

– Unde e domnișoara Frost?

– Unde e artefactul?

Hajjar l-a privit nemulțumit, apoi a revenit la Jet Ranger și a luat o geantă diplomat de dimensiuni mici, din piele neagră. Cu un gest din cap, Chase s-a retras, îndreptându-se către Land Rover.

– În casă, a spus iranianul, făcând semn cu capul spre geantă. Să nu mai stăm în vânt, bine?

– Care vânt? a mormăit Chase.

Acum, după ce rotoarele se opriseră, se simțea mângâiat doar de o briză care bătea intermitent. A verificat încă o dată zona, căutând semne ale prezenței

altor persoane, dar nu a observat nimic suspect. A ajuns la Land Rover.

– Ei, bine? a întrebat Kari.

– Pare în regulă, dar...

A privit din nou în jur, verificând peisajul. Nu a văzut nimic neliniștitor – deși asta nu însemna că nu *exista* posibilitatea ca altcineva să fie ascuns pe undeva.

– Să fii precaută, bine?

– Nu ai încredere în el? a întrebat Nina.

– Dumnezeule, nu. Numai că nu știu *în ce măsură* nu merită să mă încred în el. În fine, Hafez, tu aștepți aici. Dacă apar necazuri, claxonezi.

– Am înțeles.

Hafez a vârât mâna sub bord și a scos un revolver pe care și l-a așezat în poală.

Chase i-a deschis portiera Ninei, iar Castille a făcut la fel pentru Kari.

– Nu te supăra, dar mă sperie prezența atâtor arme, i-a spus Nina lui Chase.

– Cum asta? Credeam că voi, arheologii, sunteți niște aventurieri care împușcă oameni, ca Indiana Jones.

Ea l-a privit printre gene.

– Nu tocmai. Singura mea armă e camera de filmat.

– Și sper ca lucrurile să rămână așa, a zis Kari, după care a pornit spre clădirea fermei cu poalele îmbrăcămintei fluturând în briză.

Hajjar și însoțitorii lui s-au oprit în fața ușii casei, incapabili să-și desprindă privirile de la ea.

– După dumneavoastră, li s-a adresat, făcând semn cu micuța geantă subțire din oțel.

Interiorul fermei era cufundat în semiîntuneric, pentru că singura lumină era cea care pătrundea pe o mică fereastră. Cu toate că majoritatea pieselor de mobilier fuseseră luate când proprietarii abandonaseră casa, în centrul camerei rămăsese totuși o masă lungă, având tăblia din lemn geluit de mântuială.

Castille a scos din haină un baston chemoluminiscent și l-a îndoit puțin pentru a sparge partea de sticlă dinăuntru, iar substanțele chimice s-au amestecat, scoțând o lumină intensă de culoare oranj, amintind de strălucirea unui cămin. Acea reacție puternică se putea întreține cel mult un sfert de ceas, așa știa Nina, de aceea era de așteptat ca întreaga tranzacție să se încheie relativ repede. Asta i-a dat un sentiment neplăcut. Însemna că va trebui să certifice autenticitatea artefactului în grabă – iar dacă se înșela cumva, familia Frost va fi păgubită cu zece milioane de dolari. Ar fi preferat să nu lucreze în condiții de presiune.

Prin urmare, nu avea voie să se înșele.

Hajjar și gărzile lui de corp s-au așezat la un capăt al mesei, Chase, Kari și Castille, la celălalt. Nina s-a trezit față în față cu Volgan. Rusul părea îngrijorat, pentru că își frământa agitat degetele.

– Sunteți pregătiți pentru efectuarea transferului bancar? a întrebat Hajjar.

– După ce vedem obiectul, i-a zis Kari cu răceală. Și după ce doctor Wilde confirmă autenticitatea lui.

– Wilde? a făcut Volgan, cutremurându-se.

Nina a observat că, brusc, omul a evitat să o mai privească direct.

– Rudă cu Henry şi Laura Wilde?

– Da, au fost părinţii mei. De ce?

Volgan nu i-a răspuns, iar Hajjar a intervenit în discuţie, împiedicând-o să mai pună vreo întrebare, aşa cum intenţiona ea.

– Obiectul este autentic. Poftim.

Iranianul a pus geanta diplomat pe masă şi a format cifrul de deschidere. Nina a rămas surprinsă văzând că omului îi lipsea mâna dreaptă, având în locul ei un cârlig de oţel. A simţit că nu-şi poate dezlipi ochii de la ea.

– Crezi cumva că sunt hoţ? a întrebat el cu glas glacial.

– A, nu, doar...

Bărbatul a clătinat din cap.

– Occidentalii ăştia, întotdeauna cu clişeele şi părerile lor preconcepute, a spus el şi a desfăcut închizătorile. Mi-am pierdut mâna într-un accident de motocicletă. Nu sunt hoţ.

– Mai bine zis, nu un hoţ mărunt, a remarcat Chase pe un ton amuzat. Cel puţin aşa am auzit eu.

Hajjar a tăcut o clipă şi l-a fulgerat cu privirea.

– Domnule Chase, ţii să mă jigneşti?

– Nu. Ţi-ai *da seama* dacă te-aş insulta.

– Putem vedea obiectul, vă rog? a intervenit Kari.

Hajjar s-a uitat încă o dată urât la Chase, după care a eliberat încuietorile şi a deschis geanta.

Înăuntru, aşezat pe un strat protector de polistiren, se vedea artefactul.

Sigur era din oricalc, a gândit Nina. Nimic altceva nu ar fi radiat acea lumină roşiatică inimitabilă.

Fusese lustruit atent şi răbdător. Pe el nu se vedea niciun semn, nicio amprentă sau urmă de murdărie. Singurul defect era micuţa ciobitură existentă într-o latură, de unde Volgan decupase o mostră de metal. Fără nicio îndoială că era acelaşi artefact îl văzuse în hologramă.

Iar acum vedea obiectul în totalitate. Pe faţa acestuia, exact deasupra ieşiturii de sub partea de jos, se observa o scobitură făcută la un anumit unghi. Şi dedesubtul acesteia existau semne...

– Pot să-l examinez mai de aproape? l-a întrebat ea pe Hajjar, aproape într-o şoaptă temătoare.

– Desigur.

Nina şi-a tras pe mâini o pereche de mănuşi chirurgicale şi a ridicat cu grijă artefactul din geantă. Era mai greu decât lăsa impresia, ceea ce confirma conţinutul mare de aur. Pe capătul curbat al obiectului era gravat un cap de săgeată, dar şi o linie şerpuită, având o serie de semne minuscule de o parte şi de alta, mergând de la un capăt la celălalt, însă atenţia i-a fost atrasă în mod deosebit de literele înşirate paralel cu linia. A întors bara pentru a prinde lumina ce venea dinspre fereastră.

– Ce sunt acelea? a întrebat-o Kari

– Caractere Glozel, ori ceva foarte asemănător. Majoritatea.

Nina a arătat cu vârful unui deget înmănuşat către anumite simboluri.

– Însă acestea reprezintă altceva. E vorba de un alt alfabet.

– Al cărei limbi?

– Mi se par cunoscute, dar nu reușesc să le identific. Reprezintă o versiune, nu un alfabet obișnuit. Probabil o variantă regională, ori ceva provenit dintr-o epocă istorică diferită. Va trebui să apelez la bibliografie.

– Vei avea tot ce-ți va trebui. Însă mă interesează dacă obiectul este autentic.

Nina a întors artefactul. Partea cealaltă era la fel cum o văzuse în hologramă, nodul metalic ieșind în afară din capătul superior. În rest, era lipsit de orice semn.

Și-a apăsat degetele de capătul curbat și l-a întors din nou.

Și a avut o senzație cunoscută, venind din memorie.

Forma îi amintea de ceva, curbura metalului fiindu-i familiară în mod instinctiv...

– Doctor Wilde, a zis Kari, atingând-o pe braț, ceea ce a făcut-o pe Nina să tresară și să-și dea seama că privise artefactul vreme de câteva secunde, cufundată în gânduri. E autentic?

– A, cu siguranță pare autentic. Dar ar trebui să se efectueze o analiză metalurgică pentru a avea confirmarea.

– Îmi pare rău, dar nu am adus cu mine creuzetul și spectrograful, a răspuns Kari, cu un zâmbet discret. Acum contează doar opinia ta.

– Am înțeles...

Nina a respirat adânc, simțindu-și gâtlejul uscat. Zece milioane de dolari erau o *mulțime* de bani, mai mult decât ar câștiga ea în câteva vieți, de aceea a rostit:

– Dacă ni se oferă un fals, a costat foarte mult pentru a fi realizat. Și a fost executat extrem de bine – nu există mulți oameni pe lume care să scrie în Glozel.

– Poți citi ce scrie? a întrebat-o Chase.

– În parte, a spus ea, și a atins cu degetul câteva cuvinte: „din nord", „gură", „fluviu". Aș zice că linia asta – a arătat marcajul ce mergea de-a lungul obiectului – este o hartă, ori un fel de îndrumar. Oferă indicații.

Kari i-a zâmbit o clipă, după care a redevenit serioasă.

– Asta îmi este de ajuns. Domnule Hajjar, sunt de acord să cumpăr.

– Minunat, a făcut iranianul, zâmbind și el, dar având pe față o expresie de rapacitate. Și transferul banilor?

Kari i-a făcut Ninei semn să pună artefactul la loc în locașul lui din polistiren, apoi să închidă geanta. Nina s-a simțit dezamăgită când metalul sclipitor a dispărut din fața ei. Chase a tras geanta înspre el, iar Kari a deschis propria ei geantă.

Nina se aștepta să fie plină cu bancnote, însă în locul acestora a văzut un dispozitiv electronic de mărimea și forma unui PDA, având conectat de el un mic aparat telefonic. Kari a ridicat receptorul și a desfăcut o antenă groasă, după care a apăsat un buton și a dus receptorul la ureche.

– Transfer, a rostit ea, după ce i s-a răspuns, apoi, după câteva secunde, a continuat: Transfer, cont număr 7571-1329 în contul număr 6502-6809. Stabilit anterior, cod de autorizare doi-zero-unu-T-F. Zece milioane de dolari.

A făcut o pauză și a ascultat concentrată, pentru că i-au fost repetate cuvintele.

– Da, confirm.

Apoi a apăsat buricul degetului de ecranul dispozitivului din geantă și a făcut un semn din cap către Hajjar.

– Va trebui să mă folosesc de degetul mare de la mâna stângă, a spus el rânjind, fluturându-și mâna cu cârlig spre Nina.

Kari a așteptat confirmarea autenticității amprentei lui, după care a dat iarăși din cap către el. Iranianul a părut extrem de satisfăcut de sine, apoi s-a întors către Volgan.

– Poftim. Fondul tău de pensie va fi mai bogat cu șapte milioane de dolari.

– Îi iei treizeci la sută la tranzacția asta? l-a întrebat Chase. La naiba! Parcă ziceai că nu ești hoț.

Hajjar s-a strâmbat, dar nu i-a răspuns, în schimb s-a întors către Kari.

– Ar mai fi un lucru de făcut, doamnă Frost...

– Știu, a spus ea, puțin iritată, după care și-a îndreptat atenția spre telefon. Verificarea finală de securitate, a rostit, după care a aruncat o privire plină de subînțeles către Nina, continuând: „În templu, oamenii au așezat statui de aur; iar zeul însuși stătea

într-un car de luptă, mânând șase cai înaripați, și având o asemenea măreție, încât atingea acoperișul clădirii cu capul."

Nina a recunoscut imediat pasajul din *Critias*, dar nu avea idee de ce fusese rostit. O fi fost un fel de parolă – dar amprenta și celelalte coduri nu erau suficiente pentru a-i confirma identitatea? Indiferent de motiv, procedura a reușit.

– Mulțumesc, a zis Kari, după care a strâns antena telescopică, surprinzând privirea mirată a Ninei. E un sistem de analiză a amprentei vocale și a stresului. Dacă vocea mea ar fi indicat că vorbesc în condiții de stres, că sunt silită, transferul bancar ar fi fost anulat.

– Însă totul a fost în ordine, a subliniat Hajjar. Mulțumesc, doamnă Frost.

O fracțiune de secundă, ochii lui s-au îndreptat spre tavan.

– Afacerea s-a încheiat cu succes, a adăugat el, și a dat să se ridice pentru a pleca.

Chase a făcut o mișcare fulgerătoare și a îndreptat pistolul spre capul lui.

– Nu mișca!

Hajjar a înghețat, la fel gărzile lui de corp, lucru de care a profitat și Castille, care și-a scos pistolul, îndreptându-l spre ei.

– Ce înseamnă asta? a întrebat iranianul cu glas șuierat.

– Domnule Chase, ce se întâmplă? a întrebat Kari pe un ton care-i trăda îngrijorarea.

– Unde e microfonul? Ai folosit o expresie-semnal, ceea ce înseamnă că am fost ascultați.

– N-am fo...

– Spune unde e microfonul, altfel te ucid, a zis Chase, și a tras cocoșul armei, care a scos un clic metalic, convingător.

Respirând cu greutate printre dinții încleștați, Hajjar a ridicat ochii.

– Pe grinda aceea.

Chase i-a făcut semn lui Castille, care a sărit pe tăblia mesei și apoi și-a plimbat palma de-a lungul grinzii de acoperiș. Câteva secunde mai târziu, în mâna lui a apărut o cutiuță neagră. A sărit de pe masă.

– Un emițător.

Nedumerită, Nina și-a mutat privirea de la unul la celălalt.

– Ce se întâmplă?

– O înscenare. Voia să aștepte până când se efectuează transferul, iar după aceea să păstreze obiectul pentru sine. Asta dovedește măcar că e autentic.

S-a uitat din nou spre Hajjar, ținând arma îndreptată spre fața lui.

– Câți oameni ai afară?

– Singurul om pe care-l am e pilotul, s-a răstit iranianul la el.

Pe pieptul lui Chase a apărut punctul roșu al unei raze laser, urmat de un altul. Fasciculele veneau pe fereastră. Dinspre exterior s-au auzit zgomote făcute de oameni în alergare.

Rânjetul temător al lui Hajjar s-a transformat într-unul de dispreţ.

– Dar bunul meu prieten, căpitanul Mahjad din armata iraniană a venit cu vreo douăzeci soldaţi.

În momentul când uşa s-a deschis, Nina a sărit înapoi de spaimă. Patru bărbaţi în uniforme au năvălit în cameră, ameninţându-i cu puştile.

– Fir-ar a naibii de treabă, a făcut Chase.

5

După ce i-au făcut prizonieri pe membrii grupului şi le-au confiscat bunurile, i-au scos din clădire sub ameninţarea puştilor, versiuni ale armelor germane Heckler şi Koch G3. Cu un zâmbet extrem de satisfăcut pe faţa lui umflată, Hajjar i-a urmat ducând în mână geanta în care se găsea artefactul.

Chase l-a văzut pe Hafez stând în genunchi, cu mâinile la ceafă, în apropierea Land Roverului cu toate portierele deschise. Era păzit de doi soldaţi. Alţii înconjuraseră clădirea. Şi-a dat imediat seama ce se petrecuse: soldaţii stătuseră ascunşi dincolo de coama dealului cu pante abrupte care domina ferma, apoi coborâseră folosind corzi de alpinism.

A observat că doi aveau puşti ruseşti de lunetişti, marca Dragunov, echipate cu dispozitive de ochire cu laser. Aşa se explica de ce Hafez nu reuşise să îi avertizeze de iminenţa atacului. Fiind ţintuit de raza

laser, subțire ca acul, știind că un glonț de mare viteză îl putea lovi în orice clipă în punctul marcat cu roșu, rămăsese tăcut și nemișcat.

– Îmi pare rău, Eddie, a zis Hafez. Erau prea mulți.

Unul dintre soldații care îl păzeau l-a izbit cu piciorul.

– Cred că am dat-o rău în bară de data asta, i-a răspuns Chase.

Nu-și închipuise că exista posibilitatea ca Hajjar să aibă sprijinitori din rândurile armatei. Gradul de corupție al negustorului de antichități era mai mare decât își închipuise.

În depărtare a zărit un camion cafeniu care se hurduca în susul drumului neamenajat. Probabil că fusese parcat în vreun ascunziș, iar acum, după încheierea misiunii, venea să recupereze soldații.

Hajjar s-a apropiat de un ofițer și, ca să-i strângă mâna, a agățat geanta diplomat de cârligul brațului.

– Căpitane Mahjad, dă-mi voie să ți-i prezint pe partenerii mei de... afaceri!

Ofițerul, un bărbat deșirat, cu barbă, a rânjit spre grupul de prizonieri.

– Cu mare plăcere. Spune, Failak, ce vrei să faci cu ei?

– Îi voi lua cu mine pe blondă și pe rus.

Mahjad a măsurat-o pe Kari, care i-a aruncat o privire glacială.

– Nu înțeleg ce-ai cu el, dar sigur știu de ce vrei să o iei pe femeie.

– Nu te gândi la cine știe ce. Cu toate că...

Hajjar a părut să cadă pe gânduri, apoi a râs.

– În ce-i privește pe ceilalți, nu mă interesează. Numai să nu vină după mine.

– Nicio problemă. Ministerul Culturii îi pedepsește aspru pe străinii care încearcă să ne fure comorile. Dacă apucă să fie judecați, sigur vor fi condamnați la douăzeci de ani de închisoare.

– Las asta în seama ta, a zis Hajjar, apoi a pocnit din degete spre gărzile lui de corp. Puneți-le cătușe, a spus el, făcând semn către Kari și Volgan.

– Unde o duci? a strigat Chase.

Unul dintre soldați l-a izbit cu patul puștii în spate, făcându-l să-și piardă echilibrul.

– La mine acasă. Nu te îngrijora, fata n-o să pățească nimic. Atâta vreme cât tatăl ei va fi dispus să coopereze.

– Ai de gând să ceri bani de *răscumpărare*? a întrebat revoltată Kari.

Unul dintre oamenii lui Hajjar i-a întors mâinile la spate și i-a prins cătușe la încheieturi.

– Mi se pare normal să mai capăt zece milioane de dolari, nu crezi? i-a răspuns iranianul lui Chase, ignorând-o pe Kari. Dacă aș avea o fiică atât de frumoasă, aș socoti că o asemenea sumă e un chilipir.

Apoi a coborât glasul, care i-a devenit amenințător:

– Ca să se asigure că *rămâne* la fel de frumoasă.

– Dacă-i faci vreun rău, o să te omor, a mârâit Chase spre el.

– De altă amenințare, mai convingătoare, nu ești în stare? l-a sfidat celălalt.

– Mai târziu tu o să mă implori.

– Bine, bine, făcu Hajjar, ridicând din umeri. O să mă îngrijorez... peste douăzeci de ani.

– Domnule Chase, a spus Kari, în momentul în care gărzile de corp i-au tras pe ea și pe Volgan, pentru a-i îndepărta, nu uita pentru ce ai fost angajat. Să o protejezi pe doctor Wilde. *Asta* este sarcina ta prioritară.

– Bine, dar...

– Ai înțeles?

Parcă împotriva voinței lui, Chase a dat din cap.

– Da.

– Bine.

Apoi ea și-a îndreptat atenția spre elicopter și spre Hajjar.

– Aparatul are doar cinci locuri, iar noi suntem șase. Ori ai de gând să te agăți cu cârligul de tălpiga aparatului?

– Ai putea călători pe genunchii lui Yuri, a spus Hajjar, cu un rânjet libidinos. Merită și el o ultimă plăcere... asta până îl predau lui Qobras.

Volgan a albit la față.

– Cum? *Nu!* Nu, Failak, doar am avut o înțelegere!

– Iar eu sunt convins că voi încheia una și mai bună cu el. De ce să mă mulțumesc cu trei milioane, când le pot păstra pe toate *zece*, și-l fac pe Qobras să-mi plătească și mai mult ca să pună mâna pe tine și pe artefact?

– *Nu!* a strigat Volgan cu glas pițigăiat.

Cu toate că era încătușat cu mâinile la spate, s-a azvârlit asupra gărzii de corp care îl ținea, dezechilibrând-o.

Cealaltă gardă de corp s-a rotit brusc, dând drumul brațului lui Kari – când rusul l-a lovit cu piciorul în stomac, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Volgan a sărit peste el în timp ce acesta căzut și a fugit clătinându-se către fermă. Soldații au reușit să-și revină după momentele de surpriză și au pregătit armele.

– Nu trageți! a strigat Hajjar.

Mahjad a părut deconcertat, după care a repetat rapid cererea cu glas autoritar.

Trebuind să aleagă între a-și urma instinctele căpătate prin instruire și ordinul comandantului lor, soldații au rămas o clipă nemișcați.

Iar Chase a profitat de această clipă.

A prins țeava puștii celui mai apropiat dintre soldați și, luându-l prin surprindere, i-a smuls-o, apoi și-a răsucit încheietura pentru a întoarce arma, iar cu cealaltă mână a apăsat pe trăgaci.

A simțit în palmă dogoarea glonțului ce trecea prin țeavă. Soldatul a fost împins în spate, glonțul a trecut drept prin el, împăștiind sânge și fragmente de plămâni pe caroseria Land Roverului.

Până când au reacționat ceilalți, Chase a întors arma spre ei și, fixând clapeta de selectare pe foc automat, a dezlănțuit rafale spre soldații înarmați cu puști Dragunov. Aceștia s-au prăbușit. Dacă ar fi tras în el, ceilalți ar fi riscat să-și doboare comandantul, iar acest lucru i-a făcut să ezite câteva momente.

– Nina! a strigat Chase.

Total nepregătită pentru acea acțiune ucigătoare, desfășurată cu atâta repeziciune, ea s-a uitat nedumerită

la el. A întins mâna ca să o prindă de braţ, însă unul dintre soldaţi a reacţionat mai rapid decât ceilalţi camarazi ai lui, şi a trântit-o la pământ. Chase nu putea trage în soldat fără să-i primejduiască viaţa. A schimbat imediat tactica.

– Hugo! a răcnit el, arătând cu capul spre Land Rover.

Castille îi urma deja exemplul, luptându-se cu un soldat pentru a-i smulge puşca. Un alt militar l-a izbit cu puşca în ceafă. Castille s-a prăbuşit la pământ.

Auzind un icnet de durere, Chase a întors capul spre sursa acelui sunet. Hafez încerca să se ridice în picioare, dar una dintre gărzile de corp l-a trântit înapoi. Cealaltă a îndreptat arma G3 spre Chase...

Cu un salt, a ajuns pe bancheta din spate a Land Roverului. Abia a avut timp să închidă portiera, după care geamul a fost făcut ţăndări sub rafalele de gloanţe care au străpuns caroseria din aluminiu a maşinii de teren.

– Eddie! a strigat Nina când soldatul care o prinsese a ridicat-o în picioare, trăgând-o cu brutalitate mai departe de Land Rover.

S-a zbătut, a lovit cu picioarele, dar omul era prea puternic să o scape din mână. Alţi doi îl ţintuiau pe Castille la pământ.

Soldatul a continuat să tragă pe foc automat, golindu-şi încărcătorul în vehicul.

Vreme de un moment, s-a lăsat o linişte deplină. Apoi, soldatul a prins clanţa portierei ciuruite de gloanţe şi a deschis-o.

Land Roverul era gol. Derutat, soldatul a rămas cu ochii căscați. Apoi a auzit un zgomot slab și a privit în jos.

În spațiul pentru picioare din spatele mașinii, grenada s-a oprit din rostogolire.

A deschis gura să urle.

Nu a mai apucat. Grenada a explodat, azvârlindu-l înapoi sub suflul care a răspândit în jur așchii de metal.

Soldații care îl țineau pe Castille au fost surprinși de suflul exploziei, lucru care s-a întâmplat și cu garda de corp care îl păzea pe Hafez. Însă prizonierii acestora, stând întinși la pământ, au scăpat neatinși din fața schijelor, acestea trecând pe deasupra lor.

Stând întins și lipit de roata din spate de pe partea cealaltă a Land Roverului, Chase și-a pus mâinile peste urechi, iar portiera de deasupra lui a fost smulsă din țâțâni. A urmărit-o cum zboară învârtindu-se, amintind de o frisbee de formă pătrată, apoi căzând cu un zăngănit pe panta de sub micul platou.

S-a uitat pe sub vehicul. Soldații aflați în imediata apropiere era răniți ori morți, dar ceilalți își reveneau din starea de șoc provocată de explozie. Și mai rămăseseră zece, toți înarmați.

Și toți furioși.

Aflată lângă elicopter, Kari i-a atras imediat atenția datorită straiului alb și lung. Era ținută de una dintre gărzile de corp ale lui Hajjar, iar căpitanul iranian o amenința cu pistolul și, în același timp, striga ordine către oamenii lui.

Nina...

Soldatul care o prinsese o ţinea strâns acum cu ambele braţe şi o târa mergând cu spatele.

Nu putea risca să tragă. Iar în G3 mai avea doar câteva cartuşe.

Cu febrilitate, a analizat situaţia.

Pentru moment, Nina era oarecum în siguranţă, chiar dacă prizonieră, însă era posibil ca vreunuia dintre soldaţi să-i vină ideea de a o folosi drept ostatic, silindu-l să se predea. Hajjar şi căpitanul Mahjad vorbeau engleză – şi auziseră ordinul lui Kari de a avea grijă mai întâi de toate de ea.

Ceea ce însemna că, pentru a o proteja în acele momente, trebuia să o *abandoneze*.

Ţinând strâns puşca de asalt, s-a ghemuit în spatele vehiculului care fumega şi s-a retras, apoi a sărit în picioare şi a tras ultimele cartuşe făcând o mişcare de semirotaţie. A tras în mod deliberat în sus, pentru că nu dorea să lovească pe nimeni, ci doar să-i silească pe ceilalţi să se arunce la pământ, derutându-i, şi a gonit spre panta abruptă care ducea spre fundul văii.

A auzit împuşcături, semn că soldaţii deschiseseră focul.

A văzut valea desfăşurându-se dedesubt, apoi curba largă descrisă de şinele de tren care dispăreau într-un tunel.

Pe deasupra capului i-a şuierat un glonţ, îndeajuns de aproape ca să-i simtă suflul. A sărit, trecând de marginea pantei, şi a zburat prin aer, aterizând...

Pe portiera Land Roverului!

Aceasta a pornit să alunece la vale, stârnind un nor de praf și pietriș, iar el s-a ținut agățat de ea ca un copil care se dă cu o sanie prinzând viteză.

Și-a dat seama că în acest fel nu va ajunge prea departe – panta era presărată de stânci. Însă nici nu avea nevoie să coboare prea mult. Trebuia doar să se îndepărteze suficient de soldații care, odată ajunși pe buza povârnișului, aveau să înceapă să tragă.

În fața lui a apărut un bolovan uriaș, ieșind din versant ca un colț amenințător. A făcut un salt, aruncându-se în lateral și aterizând dureros, după care portiera s-a izbit de bolovan și s-a boțit de parcă ar fi fost făcută din carton. A încercat să reducă din viteza de coborâre cu picioarele, dar se deplasa mult prea repede, astfel că s-a rostogolit fără putință de oprire. A simțit pe față firicele de nisip și piatră.

Cei de sus deschiseseră focul.

Pe lângă el a trecut ceva care l-a biciuit. Nu erau gloanțe, ci plante, ierburi uscate și tufișuri țepoase. Asta însemna că se apropia de fundul văii. Dar cât mai avea până acolo?

În ciuda prafului înțepător, s-a silit să deschidă ochii... și a văzut cum terenul se cască sub el.

Cu un răcnet care s-a auzit până pe buza povârnișului, Chase a căzut în gol.

Unul dintre soldați s-a crispat.

– Au. Dureroasă căzătură.

Străinul țâșnise peste partea superioară a gurii de tunel feroviar și se prăbușise spre șine, dispărând din câmpul lor vizual.

– Așa-i trebuie, ticălosul! a mârâit un alt soldat, aflat alături de primul.

Oricât de pregătit fizic ar fi cineva, o cădere de la o asemenea înălțime pe o suprafață neiertătoare de oțel și beton poate produce fracturi, ba chiar moartea.

Mahjad s-a apropiat de cei doi și a privit în jos. Drumul urmat de englez în josul pantei era ușor de urmărit, pentru că dâra de praf care încă nu se așternuse ducea șerpuitor spre gura tunelului.

– Aduceți frânghii, a ordonat. Trei oameni să coboare și să-l găsească. Dacă e mort, duceți-i cadavrul până în triaj. Dacă trăiește – și fața i s-a schimonosit într-un amestec de furie și umor sadic –, duceți-i cadavrul tot acolo.

– Am înțeles, domnule!

Soldații au salutat, iar trei dintre ei s-au pregătit să coboare panta.

Mahjad s-a întors în locul unde rămăsese Hajjar. Rusul care încercase să fugă fusese prins, iar acum era păzit, alături de ceilalți prizonieri.

– E numai greșeala ta! s-a răstit, împungând cu degetul spre fața lui Hajjar. Nu m-ai prevenit că vom avea de a face cu un asasin bine instruit.

– Nici eu n-am știut, s-a bâlbâit celălalt. Am crezut că e vreun fost ofițer pe care și l-a luat ca gardă de corp, a mai zis, și a făcut un gest către Kari, care l-a măsurat cu un dispreț rece.

– Am patru oameni morți și trei răniți. Cum voi explica asta? *Cum?*

Agitat, Hajjar și-a umezit buzele cu limba și a început să transpire, cu toate că briza era răcoroasă.

– Poate facem... o donație de vreun fel către familiile lor? Și către comandantul lor.

– Să-ți spun eu ce donație să faci, Failak, a strigat Mahjad.

A tăcut apoi câteva clipe. Starea de agitație a celuilalt a crescut.

– *O donație foarte mare.*

– O să mă ocup imediat ce ajung acasă, a zis Hajjar cu un aer de ușurare.

Ofițerul l-a privit cu răceală.

– Așa să faci.

– Ai cuvântul meu. Acum trebuie să plec, a rostit el și s-a uitat spre Kari. Am niște treburi urgente de rezolvat – și ar fi bine să nu fim văzuți împreună la locul acestui... accident nefericit.

Mahjad a dat din cap nemulțumit, iar soldații lui i-au tras deoparte pe Nina, Castille și Hafez, iar ceilalți s-au îmbarcat în elicopter. Prea înspăimântat să mai protesteze, Volgan s-a așezat pe locul din mijloc al banchetei din spate, cu câte o gardă de corp a lui Hajjar de o parte și de alta, iar Kari s-a văzut silită să îi stea pe genunchi. Având mâinile legate la spate, nu s-a putut opune aproape deloc atunci când centura de siguranță i-a fost prinsă în jurul taliei, legând-o practic de Volgan.

Hajjar s-a așezat pe scaunul copilotului.

– A, domnișoară Frost, a spus el, întinzând o mână în spate și prinzând-o de bărbie, nu e nevoie să mă privești așa. Nu vei fi maltratată – ești prea valoroasă. Atâta vreme cât tatăl tău cooperează.

Kari s-a smuls din strânsoarea degetelor lui.

– Hajjar, ai făcut greșeala cea mai mare a vieții tale.

El i-a zâmbit cu un aer sigur de sine.

– Ei, asta-i bună. Nu e nevoie să te necăjești. Stai liniștită și bucură-te de călătorie. Iar dacă vrei să-l ajuți pe Yuri să se mai *destindă*, a adăugat, și a aruncat o privire la Volgan, care avea fața pământie, atunci mișcă-te puțin. Sunt convins că va aprecia. Ultima plăcere a unui condamnat la moarte, nu?

Zâmbetul lui a devenit rece.

– Numai să nu te foiești prea mult. N-aș vrea ca vreunul dintre oamenii mei să-și închipuie că ai vrea să evadezi, pentru că te-ar împușca.

Pentru a fi mai convingător, o gardă de corp a împuns-o în coaste cu țeava pistolului.

– N-o să uit, a zis ea printre dinți.

– Foarte bine, a spus Hajjar, și s-a întors către pilot. Să plecăm de aici.

Șocată și incapabilă să creadă ce se întâmpla, Nina s-a uitat cum elicopterul a decolat și s-a îndepărtat. Saltul făcut de la viața universitară din New York și până la prizonieratul din Iran i se părea de neconceput – ce Dumnezeu se întâmpla cu viața ei?

Acum Kari era păstrată pentru obținerea unei răscumpărări, iar în ce-l privea pe Chase...

Nu înțelegea prea mult din discuțiile purtate de soldați, dar judecând după lipsa lor de precipitare în ceea ce făceau, era limpede că omul murise.

La fermă a sosit un camion militar încăpător. În timp ce soldații i-au împins pe ea și pe camarazii ei să urce, abia a reușit să-și rețină lacrimile.

Chase a respirat adânc încă o dată și apoi și-a încordat brațele.

Reușise să se răsucească în timp ce se prăbușea peste margine și se prinsese cu o mână de o ieșitură a peretelui stâncos. Atârnând ca o marionetă, i-a trebuit apoi aproape un minut să ridice și cealaltă mână pentru a se ține mai bine.

Dar nu-i slujea la nimic. Atârna exact deasupra șinelor de tren. Vârfurile picioarelor se aflau la cel puțin cinci metri și jumătate deasupra căii ferate, înălțime de la care nici măcar un membru SAS nu poate sări cu ușurință, mai ales că jos nu exista nimic să amortizeze impactul. O aterizare mai nefericită ar fi putut face doar pe un pat cu cuie.

Însă nu avea de ales. Strigătele și câteva pietre care au început să se rostogolească amenințător, tresăltând pe pantă, l-au avertizat că urma să aibă tovărășie în curând.

Așadar – trebuia *să sară*.

Chiar dacă era pregătit pentru un contact dur cu solul, îndoindu-și genunchii și rostogolindu-se, a simțit o durere sfâșietoare prin picioare, de parcă ar fi fost lovit peste ele cu o bară de fier. A căzut greu,

scoţând un icnet de suferinţă când s-a lovit cu pieptul de o şină. Făcând eforturi să ignore durerea, s-a silit să se târâie de pe linia ferată.

Evaluarea vătămărilor. Ambele picioare îl dureau cumplit, iar glezna stângă preluase mai toată povara, însă reuşise să scape fără nicio fractură. Şi-ar fi dat seama dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, pentru că trăise cândva o *astfel* de experienţă.

S-a ridicat în capul oaselor, şi s-a strâmbat, pentru că a fost săgetat de o durere urâtă în zona coastelor. Partea bună era că jacheta de piele, foarte rezistentă, îl ajutase să suporte mai bine impactul. După ce a respirat adânc de câteva ori, a reuşit să se concentreze, şi s-a ridicat în picioare.

Şi a scos un răcnet de furie.

Această ieşire nu era exprimarea durerii, ci o modalitate de a o *elibera*, de a o ţine sub control. Unele dintre tehnicile de gestionare a durerii folosite de membrii trupelor SAS erau neobişnuite, dar dădeau rezultate.

– Uf, *acum* am încurcat-o, a spus el cu glas gutural.

Îi atrăsese atenţia un zgomot venind de deasupra capului. Nu era făcut de soldaţii care veneau după el, ci de elicopterul lui Hajjar, care dispărea peste o culme. Ticălosul cu gheară de oţel în loc de mână o ducea pe Kari cu el, plănuind probabil să obţină o răscumpărare de la tatăl ei.

Ce putea face?

Kari Frost era patroana lui – şi se îndoia că tatăl ei se va arăta prea înţelegător dacă îngăduia să i se

întâmple ceva. Un asemenea eşec ar fi pus imediat capăt carierei lui. După aceea, nimeni nu-l va mai angaja.

Pe de altă parte, în calitate de patron al lui, ea îi dăduse un ordin foarte precis – acela pentru care fusese de fapt angajat.

Să o protejeze pe Nina.

Iar ea era acum prizonieră, alături de Castille şi Hafez. Camionul pe care îl văzuse nu va merge pe alt drum, astfel că trebuia să coboare şi să treacă prin dreptul depoului.

Depoul...

Dacă reuşea să ajungă acolo la timp, poate găsea vreun vehicul cu care să-i urmărească.

Şi să-i salveze.

Scrâşnind din dinţi să facă uitată durerea de gleznă, Chase a alergat de-a lungul căii ferate.

6

– Nu te speria, i-a zis Castille Ninei, în timp ce camionul se hurduca pe drumul întortocheat care cobora versantul, o să scăpăm.

– Cum asta? a întrebat ea, ridicând mâinile încătuşate. Noi am fost arestaţi, Kari, răpită, iar Chase a murit!

A rămas uimită când i-a auzit pe Castille şi pe Hafez hohotind amuzaţi.

– Eddie a ieşit întreg şi din situaţii mai grave, i-a spus Hafez.

– Ce poate fi mai rău decât să se tragă în tine şi să te duci de-a berbeleacul pe un asemenea versant?

– Păi, odată când eram în Guyana... a început Castille, dar unul dintre soldaţi a strigat la el în farsi, şi l-a împuns cu ţeava armei în burtă, drept cuvânt final. Au. Se pare că dobitocii ăştia ar prefera să ne ţinem gura.

– Şi dobitocii ăştia vorbesc engleza, s-a răstit la el un alt soldat.

– Pariez însă că franceză nu ştiu, a continuat Castille netulburat într-una dintre limbile lui materne.

– Pariez că-i aşa, i-a răspuns Nina tot în franceză.

Replica ei l-a făcut pe unul dintre soldaţi să strige furios la ea, iar Castille s-a ales cu încă o împunsătură în stomac.

Călătoria aceea incomodă a continuat în tăcere. Nina a rămas cu ochii la Castille pentru a nu privi cadavrele întinse pe platforma vehiculului.

În cele din urmă, cu un scrâşnet de frâne, camionul s-a oprit. Nina a clipit derutată când soldaţii au tras-o jos, în lumina orbitoare.

Se aflau în triajul gării pe care o văzuseră mai devreme, cu patru linii care mergeau de-a lungul căii duble principale şi reveneau la acestea la fiecare capăt. Pe cea mai apropiată linie de garare se afla un tren mic, cu trei vagoane de călători trase de o locomotivă cu motor diesel. Un tren mult mai lung aştepta

pe o altă linie. Nina a auzit behăit de animale, oi sau capre, venind dinspre vagoane.

Căpitanul Mahjad a rămas în fața prizonierilor cu mâinile în șolduri.

– Ce vreți să faceți cu noi? l-a întrebat Nina.

– Vă duc să fiți judecați pentru uciderea oamenilor mei. Veți fi găsiți vinovați și condamnați la moarte.

– *Poftim?* a strigat ea cu glas ascuțit. Dar noi n-am făcut nimic!

– Nu mai comenta, i-a zis Castille. E corupt, nu ai cum să te înțelegi cu el...

Un soldat a ridicat arma și l-a lovit în spate, făcându-l să cadă la pământ.

– Socotește-te norocos că nu te împușc pe loc, pentru că aș putea susține apoi că ai încercat să evadezi, a zbierat Mahjad la el.

Vreme de o clipă, a părut să analizeze chiar acel gând, însă apoi a dat câteva ordine. Soldații i-au tras pe Nina și pe Hafez spre primul vagon al trenului, iar alții doi l-au luat pe Castille de brațe și l-au târât după ei.

Interiorul vagoanelor era demodat, având un coridor lung care mergea pe o latură și un șir de opt compartimente de câte opt locuri fiecare. Castille și Hafez au fost împinși în compartimentul cel mai îndepărtat, însoțiți de patru soldați. Cel care o păzea pe Nina a dat să o împingă în același compartiment, dar Mahjad i-a zis ceva. Omul și-a reținut un rânjet răutăcios, apoi a condus-o la un compartiment aflat la capătul celălalt al coridorului. Acesta părea să fi

fost cândva de clasa întâi, dar asta se întâmplase de mult, iar tapiseria canapelelor era subțiată și murdară.

– Stai jos, i-a poruncit Mahjad, intrând după ea.

Nina s-a gândit să refuze, dar înainte de a apuca să deschidă gura, el a obligat-o să stea jos pe locul de la geam, după care s-a așezat vizavi de ea. Soldatul s-a postat de pază în fața ușii, rămânând vizibil prin geamul îngust.

Nina a crezut că Mahjad voia să-i vorbească, însă el a rămas locului, plimbându-și privirea impenetrabilă peste corpul ei. Ea și-a atins părul inconștient, iar mișcarea i-a atras imediat atenția ofițerului, care și-a îndreptat ochii spre fața ei.

Îngrozită, și-a dat seama că era singură în compartiment cu Mahjad, dar și că soldatul de afară se va preface că nu vede nimic din ceea ce s-ar întâmpla în compartiment.

Ori, și mai rău... să participe.

S-a cutremurat. Mahjad a surprins mișcarea imperceptibilă, un colț al gurii s-a strâmbat într-o expresie răutăcioasă, după care a dat să se miște.

Alergările lungi și forțate nu reprezentau ceva nou pentru Chase. Însă era cu totul altceva să fugă îndurând dureri atât de mari.

La fiecare cincizeci de metri întorcea capul după urmăritori. Până în momentul în care au ajuns la tunel, el câștigase un avans de aproximativ patru sute de metri. Însă soldații începuseră să reducă handicapul: erau mai tineri, mai proaspeți, nevătămați.

Încă se afla în afara razei de acţiune a armelor G3, şi din ceea ce ştia despre instruirea soldaţilor iranieni, nu prea avea să rişte în momentul în care aceştia ar fi tras în el. Însă până la urmă vor ajunge suficient de aproape ca să-l doboare. Putea scăpa doar dacă ajungea înaintea lor în triaj.

Încă nu ştia ce va face acolo.

Va improviza ceva, a decis.

Pe o linie de garare aşteptau un tren de marfă şi un altul mai scurt, de pasageri. Alături de acesta era parcat un camion militar.

A simţit că adrenalina îl face să alerge mai repede, înviorându-l. Era acelaşi camion pe care îl văzuse îndreptându-se către fermă! Pesemne că în el fuseseră aduşi soldaţii – şi, desigur, prizonierii – până în gară... iar asta însemna că toţi aveau să se îmbarce în acea garnitură.

S-a uitat iute în urmă. Cei trei soldaţi iranieni erau la două sute de metri şi câştigau teren. Asta nu-i oferea prea mult timp în momentul în care va ajunge în gară ca să...

Drace!

Trenul de pasageri se punea în mişcare.

Hârâitul uscat al motorului diesel a ajuns până la el, şi a văzut fumul negricios şi urât mirositor cum este scuipat în aerul curat al munţilor.

Ajunsese prea târziu. Ţinând seama de starea drumului care trecea peste munte, nu exista nicio şansă de a ţine ritmul cu trenul, chiar dacă ar fi furat camionul.

Însă trebuia să găsească o cale de a o salva pe Nina, fără a mai vorbi de prietenii săi.

Garnitura înainta încet pentru a trece peste macazul care urma s-o direcționeze spre linia principală. Unul după altul, vagoanele au șerpuit prin curba aceea. Ignorând durerea, Chase s-a forțat să alerge mai repede. Poate mai avea o șansă de a-l prinde din urmă.

Nu a reușit. Abia ajunsese la macazurile de la capătul apropiat al liniei, când acesta a ieșit prin partea cealaltă, iar gâfâitul locomotivei a crescut, devenind un soi de geamăt, în vreme ce prindea viteză.

Acum, singura lui șansă era camionul... *sau celălalt tren.*

În spatele camionului rămăsese un singur soldat, care se uita cum se îndepărta garnitura. A auzit zgomotul de pași pe pietrișul dintre șine și a dat să se întoarcă, moment în care a primit o lovitură de picior drept în piept. Chase l-a lovit apoi cu pumnul în față pe omul ce cădea. Nu-și pierduse cunoștința, dar vreme de câteva minute avea să fie incapabil să lupte.

Apucându-i pușca, Chase aruncat o privire de-a lungul liniei, spre urmăritori, apoi a fugit spre partea din față a marfarului.

A auzit primul glonț lovind într-unul dintre vagoanele de lemn, și abia după aceea a răsunat împușcătura. Animalele din vagonul de marfă au țipat înspăimântate. S-a aruncat la pământ și s-a rostogolit sub cel mai apropiat dintre vagoane, ieșind în partea cealaltă a liniei. Avea la dispoziție câteva momente

în care soldații nu-l vedeau, dar nu va trece multă vreme până când vor ajunge la capătul din spate, trecând de partea cealaltă.

Extrem de murdară, locomotiva se găsea în față, având cabină la fiecare capăt. Însă mai întâi trebuia să realizeze o operațiune...

S-a ghemuit în spațiul dintre locomotivă și primul vagon. Dispozitivul de cuplare era de tip articulație cu nucă; a tras maneta de decuplare și a auzit un puternic zgomot metalic. Acum, după ce pornea, locomotiva urma să se decupleze automat, lăsând restul pe loc.

S-a uitat înapoi, de-a lungul trenului. Doi dintre soldați îl urmăriseră pe partea stângă, ceea ce însemna că pe dreapta rămăsese unul singur. A sărit pe mecanismul de cuplare și a făcut un salt spre cealaltă latură a vagonului, dând repede colțul și având arma pregătită. Cel de-al treilea soldat alerga spre el.

Cu o singură mișcare controlată, s-a lăsat într-un genunchi, a țintit și a tras. Din armă au plecat trei gloanțe, dar îl nimerise pe soldat cu primul. Omul s-a rostogolit la pământ.

Chase a alergat spre capătul celălalt al locomotivei. Prin ușa deschisă a apărut capul mecanicului, care se aplecase pentru a vedea ce se petrece. Și-a dat seama aproape imediat.

– A, bună, a zis Chase gâfâind și îndreptând arma spre mecanic. Va trebui să iau locomotiva cu împrumut.

Șocat, omul a ridicat mâinile. S-a uitat disperat în jur, apoi s-a răsucit pe călcâie și, cu un vaiet, s-a

aruncat jos, pe uşa deschisă aflată de cealaltă parte a cabinei.

– Măcar am fost politicos şi i-am spus ce vreau, a mormăit Chase în timp ce urca scara.

Cabina foarte îngrămădită era pustie, iar duduitul rar al motorului funcţionând la ralanti răsuna din spate, dincolo de o uşă îngustă de acces spre camera maşinii. Prin parbriz, l-a văzut pe mecanicul care fugise îndreptându-se precipitat spre o cabină de manevră de la capătul liniilor de garare.

Maneta cea mai mare de pe tabloul de comandă al locomotivei trebuia să fie acceleraţia. Ceea ce însemna că următoarea ca mărime era frâna.

Sau, cel puţin aşa spera.

Făcând o încercare, a împins maneta de acceleraţie înainte. Locomotiva a dat să înainteze, în timp ce zgomotul motorului a crescut – însă frâna a ţinut-o pe loc.

A eliberat ceea ce socotea că ar fi maneta de frânare. S-a auzit un scrâşnet metalic sfredelitor, iar locomotiva a înaintat. Imediat după aceea, a împins acceleraţia în faţă. Motoarele diesel de mare putere au scos un ţiuit, acele cadranelor de control de la bord au început să bată spre zonele roşii, însă el le-a ignorat şi s-a uitat pe uşa deschisă.

Locomotiva se decuplase, iar Chase s-a gândit că măcar nu trăgea după el cele câteva sute de animale aflate în vagoane. Ceilalţi doi soldaţi ajunseseră în apropierea primului vagon.

A luat puşca şi a pus-o pe foc automat, după care a dezlănţuit câteva rafale de-a lungul liniei. Unul

dintre soldați s-a prăbușit imediat, din pieptul lui sângele țâșnind ca o arteziană. Celălalt s-a azvârlit între șine, în fața vagoanelor care stăteau pe loc. Raza de acțiune a armei lui Chase a fost curând blocată de corpul masiv al locomotivei.

Iritat, a scos un mormăit, după care și-a îndreptat atenția asupra comenzilor și a căii ferate de-a lungul căreia se deplasa. Locomotiva se apropia cu repeziciune de primul grup de macazuri.

Încă de copil, când se jucase cu trenulețele tatălui său, știa că la macazuri locomotiva trebuia să aibă viteză redusă. De fapt, i se interzisese accesul după ce, împins de curiozitate să vadă ce se întâmplă dacă expresul Great Western se va deplasa cu *mare* viteză printr-un macaz, acesta plonjase de pe masă, ajungând pe podea.

Însă nu avea de ales – trebuia să ajungă din urmă trenul în care se afla Nina.

Și-a încordat mușchii picioarelor. Locomotiva s-a cutremurat când a trecut cu viteză prin macaz, scoțând scrâșnete metalice. Legănarea violentă s-a repetat când cele șase roți ale boghiului din spate au trecut și ele de macaz. După aceea, locomotiva s-a redresat, dar se apropia cu mare viteză de următorul macaz.

În spatele locomotivei, nevăzut de Chase, soldatul rămas în viață a gonit de-a lungul șinei. Mașinăria căpăta viteză, iar scrâșnetele înfiorătoare scoase de roți când treceau pe la macazuri într-o ploaie de scântei aproape că l-au asurzit, însă furia și dorința

arzătoare de a-şi răzbuna camaradul l-au făcut să continue să alerge.

A făcut un salt disperat spre partea din spate a locomotivei care se îndepărta, încercând să se agaţe de balustradă...

Şi a reuşit să se prindă de ea.

Strângând din dinţi, s-a tras pe trepte, după care a urcat în cabina spate.

Următorul urlet metalic venind dinspre roţi l-a făcut pe Chase să-şi simtă dinţii strepezindu-se, dar a continuat să împingă maneta de acceleraţie înainte, cu toate că la următoarea curbă strânsă risca să fie azvârlit din scaunul de mecanic.

Încă un grup de macazuri, apoi va fi pe linia principală, pornind în urmărirea celuilalt tren. Dacă forţa locomotiva să dea totul, atunci peste scurtă vreme va ajunge din urmă celălalt tren – iar dacă se gândea bine, o putea face să se deplaseze cu aceeaşi viteză şi să o cupleze în mod automat de ultimul vagon, după care ar fi ieşit din cabină şi ar fi sărit dincolo.

A văzut o rază de lumină sclipind în faţă: ceva se mişcase.

Ultimul macaz fusese schimbat!

A răsucit capul şi, uitându-se pe fereastra cabinei de manevră prin dreptul căreia a trecut, a observat doi oameni cu feţe speriate. Probabil că mecanicul îi ceruse acarului să încerce oprirea locomotivei – iar acum avea să ajungă pe şinele care mergeau paralel cu celălalt tren.

Asta însemna că dacă o altă garnitură venea pe acea cale, se va năpusti direct spre el.

Însă dacă își închipuiseră că îl vor opri, atunci se înșelaseră.

Cu un scrâșnet de metal suprasolicitat, locomotiva condusă de el a trecut peste macazuri, pătrunzând pe linia principală. A împins maneta de accelerație cât a putut. Acele indicatoare au înregistrat încă un salt, dar pe el nu îl interesa decât vitezometrul. Treizeci de kilometri pe oră... patruzeci...

Calea ferată descria curbe, când stânga, când dreapta, șerpuind printre munți. Nu a reușit să vadă celălalt tren. Dar nu putea fi prea departe.

Problema cea mai mare nu era aceea de a-l ajunge din urmă, ci aceea de a urca în el.

Castille și Hafez au schimbat priviri cu subînțeles. Amândoi aveau experiență îndelungată în ceea ce-i privea pe soldați, și urmăriseră cu atenție semnele care să le trădeze plictiseala sau lipsa de atenție care apăreau de obicei în timpul serviciului de pază.

Cei care îi însoțeau dădeau semne clare de lipsă de concentrare. Îi dominau numeric pe prizonierii încătușați în proporție de doi la unu, erau înarmați, astfel că trăiau cu sentimentul firesc al puterii și superiorității, care putea foarte lesne să se transforme într-unul de mulțumire și relaxare. Când Castille și Hafez fuseseră împinși în compartiment, soldații ținuseră armele ridicate și îndreptate spre ei.

Acum le coborâseră. Le-ar fi trebuit doar o clipă ca să le ridice din nou – dar cei doi nu aveau nevoie de mai mult ca să atace.

Trebuiau doar să aştepte momentul potrivit.

Cu cât se străduia mai mult să-l ignore pe Mahjad, cu atât Nina era mai conştientă de privirile lui insistente. Nu putea decât să-şi întoarcă faţa de la el şi să se aplece spre fereastră, urmărind peisajul montan derulându-se prin dreptul geamului murdar.

Mahjad şi-a schimbat poziţia. Ea a aruncat o privire spre el – şi a îngheţat de groază când l-a văzut jucându-se cu arma Wildey a lui Chase.

– Viaţa mea ar fi mai uşoară dacă tu şi amicii tăi *aţi fi ucişi* în cursul unei tentative de evadare, a spus el. Aşa aş avea mai puţine rapoarte de întocmit şi ar trebui să răspund la mai puţine întrebări ale superiorilor mei. Probabil că o să vă ucid pe toţi înainte de sosire, şi astfel voi scăpa de multe neplăceri.

Arma s-a rotit încet pe degetul lui, ajungând cu ţeava groasă îndreptată spre ea. Nina s-a crispat pe canapea.

– Dar... poate mă convingi să mă răzgândesc. Şi aşa îţi salvezi şi prietenii.

– Cum? a întrebat ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

– Ştii tu cum, a făcut el, rezemându-se de spătarul canapelei, iar pe faţă i-a apărut un surâs libidinos.

– Eşti bolnav.

Zâmbetul strâmb s-a lăţit pe faţa lui.

– Nu sunt absurd, a zis el, consultându-şi ceasul. Îţi acord câteva minute de gândire. Dacă nu-mi accepţi oferta – şi faţa i s-a strâmbat într-un rânjet ameninţător –, îţi ucid prietenii. Şi te ofer pe tine oamenilor mei. Regret, dar nu se vor purta la fel de *elegant* ca mine.

Paralizată de spaima care îi stârnea greaţă, Nina a întors capul, să nu-l mai vadă, simţindu-se abandonată şi pierdută.

Acum locomotiva gonea cu şaptezeci de kilometri pe oră şi continua să capete viteză. Chase s-a uitat atent înainte, căutând din ochi celălalt tren în timp ce descria o curbă lungă.

Şi iată!

La mai puţin de un kilometru în faţă, dar reducea distanţa.

Aproximativ încă două minute. Poate chiar mai puţin.

Distanţa dintre căile de rulare era de vreo trei metri. Însă distanţa dintre cele două trenuri era mai redusă, cam de un metru şi jumătate. Uşor de sărit.

Uşor, însă trebuia ţinut seama că vehiculele se deplasau cu peste şaptezeci de kilometri pe oră.

A încercat să vadă mai bine ultimul vagon al celuilalt tren. Era de modă veche, cu o platformă deschisă în spate, de unde, pe o uşă, se pătrundea înăuntru. Asta uşura lucrurile. Trebuia doar să-şi sincronizeze săritura şi să ajungă de pe locomotivă pe platformă.

Doar *atât*. Doar să facă un salt de pe un tren pe altul, ambele fiind în mişcare. Nicio problemă.

A reglat acceleraţia, atârnând puşca de manetă, astfel încât să apese comutatorul de siguranţă. Dacă trăgea uşor de manetă cu puţin timp înainte de a ajunge cap la cap, locomotiva şi trenul ar fi avut aceeaşi viteză şi i-ar fi uşurat săritura. S-a dus spre uşa deschisă şi s-a aplecat în afară pentru a evalua forţa curentului...

Şi, în aceeaşi clipă, a fost lovit din spate, trezindu-se cu umărul izbindu-se agonizant de cadrul de metal. Soldatul care pătrunsese din coridorul care făcea legătura între cabinele din faţă şi spate îl atacase.

Platforma căii ferate a părut că trece ameţitor prin faţa ochilor lui în vreme ce soldatul încerca să-l azvârle din cabină. Cu un braţ amorţit de forţa loviturii, singurul obiect de care se putea ţine era balustrada din exteriorul locomotivei, ceea ce l-a făcut să atârne şi mai mult în afară.

Şi, ajuns în acea poziţie, a văzut farurile altei locomotive năpustindu-se direct spre ei!

7

Soldatul şi-a împreunat mâinile pe gâtul lui Chase, strângându-l cu putere şi încercând să-l împingă în gol, dincolo de marginea podelei. Chase s-a zbătut să respire, pentru că omul îşi înfipsese degetele mari în trahee. A trebuit să-şi încordeze toate puterile ca să se poată

ține de balustradă, simțind o durere arzătoare în celălalt braț, care îi atârna țeapăn de-a lungul corpului.

Și, în tot acest timp, cu colțul ochiului vedea farurile locomotivei din fruntea trenului care se îndrepta spre ei. Iranianul s-a apropiat și mai mult de el și, cu un rânjet disprețuitor, i-a strigat:

– Mori, american ticălos ce ești!

– *American?* a exclamat Chase, gata să se sufoce.

O energie nebănuită a început să-i invadeze corpul, făcând ca mâna rămasă liberă să țâșnească în sus, izbindu-l ca un baros pe celălalt drept în față. Din nasul sfărâmat al omului a țâșnit sânge, pentru că din cauza forței loviturii se alesese cu cartilajul spart. Presiunea din jurul gâtului a dispărut imediat, pentru că soldatul s-a retras brusc înapoi, gemând de durere.

L-a lovit apoi cu genunchiul în stomac. Iranianul a scos un icnet de durere și s-a rostogolit, îndepărtându-se de Chase, care s-a ridicat cu greu în picioare.

– Sunt *englez*, jigodie!

S-a auzit o sirenă.

Prin parbriz, a văzut cealaltă locomotivă îndreptându-se cu viteză spre ei, dar și scânteile care țâșneau din roți, semn că mecanicul acționase sistemul de frânare. Garnitura era compusă din vagoane-cisternă de culoare albă, încărcate cu combustibili sau poate cu substanțe chimice.

Trenul în care se afla Nina ajunsese aproape paralel cu locomotiva lui.

Mecanicul celuilalt tren s-a aruncat din cabină. Cu farurile aprinse orbitor, garnitura se năpustea spre Chase ca o ghiulea.

Ultimul vagon de pe linia paralelă nu era încă la acelaşi nivel cu el, însă nu mai avea timp.

Soldatul s-a ridicat în picioare şi a scos un urlet.

Chase a sărit şi a reuşit să se prindă de balustrada aflată în partea din spate a platformei deschise. Nu putea face altceva decât să se agaţe cu degetele de metalul ruginit în vreme ce...

Locomotivele s-au ciocnit.

Cea în care fusese el a spintecat-o pe cealaltă, ridicându-se sub forţa loviturii. Corpul locomotivei marfarului s-a sfărâmat, azvârlind pretutindeni bucăţi de metal.

Apoi şasiul primeia s-a lovit de blocul uriaşului motor diesel al celeilalte. Locomotiva părăsită de Chase cântărea în jur de o sută de tone, dar faţă de forţa inerţială a unui tren de probabil câteva mii de tone, care se deplasa cu aproximativ optzeci de kilometri pe oră, era ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de piatră.

Locomotiva s-a răsucit, capătul ei zburând de pe şine. Vreme de o clipă a plutit, întoarsă cu roţile în sus – după care s-a prăbuşit peste cealaltă. Ambele s-au dezintegrat sub forţa impactului. Mii de litri de motorină s-au împrăştiat, luând apoi foc.

Primul vagon-cisternă, încărcat cu combustibil extrem de inflamabil, a deraiat şi s-a înfipt în fiarele contorsionate. Conţinutul lui s-a revărsat...

– Ți-a expirat timpul de gândire, a anunțat-o Mahjad.

S-a aplecat spre Nina, iar zâmbetul lui răutăcios i s-a lățit pe față în timp ce a întins mâna să-i atingă un picior. Scârbită, ea a încercat să se tragă înapoi, dar nu avea unde.

– Așadar, care ți-e...?

Pe linia cealaltă a trecut în viteză un tren în direcția opusă. Mahjad a aruncat o privire spre el, după care a revenit la tânără. A deschis gura să spună ceva...

O explozie a cutremurat vagonul.

În cariera lui de luptător în cadrul SAS, Chase se aflase primejdios de aproape de ținta unor lovituri aeriene de mare precizie executate de forțele NATO – însă explozia extrem de puternică a unei bombe de cinci sute de kilograme ghidate prin laser era doar un foc de artificii în comparație cu deflagrația produsă de primul vagon-cisternă. Trenul de care stătea acum agățat cu disperare îl ducea cu peste optzeci de kilometri pe oră, însă detonația era încă asurzitoare, iar căldura produsă de mingea de foc care se extindea, parcă urmărindu-l, a fost suficient de mare ca să-i pârlească firele de păr de pe dosul mâinilor.

Apoi s-a auzit un alt zgomot, un geamăt îngrozitor, în momentul în care celelalte vagoane s-au încălecat la doar un metru și ceva în lateral. Acestea deraiau, iar efectul ca de burduf al unui acordeon ce se strânge le făcea să fie smulse de pe șine.

A urmat *o nouă* explozie. Cel de-al doilea vagon al marfarului a explodat la fel ca primul, urmat un moment mai târziu de al treilea.

Cumplit!

Vagoanele-cisternă vor fi cuprinse de o reacţie în lanţ, iar exploziile se puteau propaga de-a lungul marfarului cu o viteză mai mare decât cea cu care se deplasa trenul de călători, prinzându-l din urmă!

Dacă nu reuşea să ajungă înăuntru în următoarele zece secunde, avea să moară – ori să fie vaporizat.

Încordându-şi braţele, cu tendoanele întinse ca nişte cabluri de oţel, s-a tras pe platformă, scoţând un urlet acoperit complet de bubuiturile cutremurătoare ale altor cisterne care explodau. Ignorând usturimea provocată de mâinile pârlite, s-a rostogolit peste partea superioară a balustradei şi a aterizat cu un bufnet surd pe platforma de lemn. A sărit imediat în picioare şi a încercat clanţa uşii.

Era încuiată.

Lanţul de explozii gonea spre el, iar un curent de aer încins preceda mingile de foc care se extindeau. S-a lipit de uşă, făcându-se una cu ea, neavând unde să se ducă...

Brusc, a căzut, aterizând pe spate în interiorul vagonului de călători, şi l-a privit drept în ochi pe soldatul care tocmai deschisese uşa.

Chase s-a rostogolit din dreptul uşii. Luat prin surprindere, iranianul a rămas cu gura căscată – după aceea a ridicat ochii şi a văzut un zid de foc lichid năpustindu-se spre partea din spate a trenului.

Nici nu a mai apucat să scoată vreun țipăt, pentru că flacăra azvârlită de ultima cisternă a pătruns instantaneu pe ușă, un jet rectangular de vâlvătăi, desfăcându-se și răsucindu-se în interior. Complet cuprins de foc, soldatul a scos un urlet îngrozitor de durere, după care, dând nebunește din mâini, s-a prăbușit spre Chase.

Acesta s-a rostogolit din nou din calea infernului de flăcări, exact la vreme ca să se ferească și de combustibilul aprins care cădea cascadă de pe soldat. A sărit în picioare, ignorându-l pe iranianul care s-a năruit la podea zvârcolindu-se. Acum, când ajunsese în tren, avea o misiune de dus la capăt.

Mahjad a rămas împietrit când a auzit prima explozie, apoi groaza lui a crescut pe măsură ce detonările s-au apropiat, devenind tot mai asurzitoare. A uitat cu totul de Nina și a sărit în picioare, deschizând ușa compartimentului și răcnind ordine către cei aflați pe coridor.

Ea nu avea idee ce se petrecea, dar i se părea că trenul era supus unui bombardament.

Oare Chase venise după ea? Nu-și imagina *cum*, dar indiferent ce se întâmpla, Mahjad era speriat de moarte.

Poate că această situație îi oferea șansa de a evada.

Castille și Hafez au mai schimbat o privire în momentul în care, speriat, unul dintre paznicii lor a deschis ușa, apoi, dinspre capătul celălalt al vagonului, au auzit comenzile disperate ale lui Madjah. De această

dată, privirea schimbată a constituit un semnal, o confirmare că amândoi aveau același gând.

Fii pregătit!

Chase a deschis o ușă glisantă grea și s-a trezit pe coridorul unui vagon de modă veche, cu compartimente, amintindu-i de Hogwarts Express, din filmele cu Harry Potter. Spre ușurarea lui, compartimentele prin dreptul cărora a trecut erau pustii. Dacă ar fi fost ocupate de soldați, ar fi avut probleme mari.

Apoi a auzit pași.

Bocănituri de ghete pe podea, semn că soldații fugeau spre capătul celălalt al vagonului, iar ușa de legătură dintre vagoane s-a deschis cu un zăngănit. Așadar, tot va avea necazuri.

S-a strecurat fulgerător în cel mai apropiat compartiment, închizând ușa glisantă aproape complet. Prin dreptul lui au trecut în fugă cinci oameni. S-a uitat pe geam. Un soldat stătea la cel mult jumătate de metru de el, cu spatele.

– Pst!

Soldatul s-a întors cu o expresie întrebătoare pe față – care s-a transformat imediat într-una de șoc în fracțiunea de secundă dinaintea loviturii de pumn care i-a strivit nasul și obrajii. Chase l-a tras în compartiment, unde i-a mai administrat un pumn ca să fie sigur, după care i-a luat arma. Cu o mișcare fulgerătoare, a pus pușca pe foc automat și s-a repezit ca săgeata pe coridor, dezlănțuind o rafală lungă spre soldați. Aceștia au căzut secerați.

A extras încărcătorul golit, a revenit în compartiment să recupereze încărcătoarele pline aflate asupra soldatului, a vârât unul în puşcă şi a ieşit cu arma pregătită. Castille, Hafez şi, cel mai important lucru, Nina, erau în acel tren, iar el trebuia să-i găsească.

Unul dintre soldaţi părăsise deja compartimentul, fiind trimis de Mahjad să afle ce se întâmpla în restul trenului, iar acum paznicii lui Castille şi Hafez au privit miraţi în jur când au auzit clănţănitul inimitabil de armă automată.

Castille l-a privit pe prietenul său drept în ochi.

– *Acum!*

A sărit de pe banchetă şi s-a răsucit, mâinile lui încătuşate au smuls arma din strânsoarea soldatului aflat în dreapta lui, lovind în acelaşi timp cu tocul ghetei în faţa celui de vizavi, spărgându-i dinţii. Simultan, Hafez s-a azvârlit în faţă şi l-a izbit pe soldatul din partea lui Castille, făcând ca arma acestuia să zboare rotindu-se prin aer.

Castille s-a îndreptat, răsucindu-şi din nou torsul, ridicând cotul şi lovind în gâtul omului din dreapta. A simţit cum ceva s-a sfărâmat cu un trosnet oribil.

Când s-a întors, Havez l-a lovit pe soldatul rămas cu călcâiul în rotulă şi a auzit un pocnet, semn că osul se fisurase. Soldatul a urlat de durere. Hafez a făcut un salt în faţă şi i-a prins arma, lovindu-l cu ea peste ceafă. Omul s-a prăvălit la podea şi a rămas întins, fără să mai mişte.

Ceilalţi doi soldaţi erau cam în aceeaşi stare.

– Bună treabă ai făcut, a spus Hafez, făcând semn cu capul spre oamenii care îşi pierduseră cunoştinţa.

– Şi tu la fel.

– Cu siguranţă că l-aş fi dovedit şi pe celălalt dacă ar fi rămas în compartiment.

– Bineînţeles că puteai, bătrâne, a zis Castille, care, amuzat, şi-a dat ochii peste cap. Acum să sperăm că vreunul dintre idioţii ăştia are şi cheile de la cătuşe...

Chase a intrat fugind în cel de-al doilea vagon, trecând de uşa închisă a toaletei şi dând colţul pentru a pătrunde pe coridor – însă a descoperit că patru soldaţi veneau spre el cu puştile ridicate la ochi.

S-a aruncat înapoi după colţ, reuşind să tragă şi câteva focuri. Un ţipăt l-a anunţat că îl nimerise pe unul. Placajul care lambrisa peretele coridorului a fost sfârtecat de rafale de gloanţe, care au azvârlit în jur aşchii şi bucăţi.

– Iisuse! a exclamat el, ducând mâinile la ochi pentru a şi-i feri de aşchii.

Lungimea mare a ţevii armei G3 îl împiedica să tragă în orb pe după colţ, în vreme ce adversarii lui se puteau adăposti în compartimente, folosindu-şi forţa superioară de foc pentru a-l ţine pe loc, în aşteptarea întăririlor.

Ori, şi-a dat el seama cu groază, puteau să-l lichideze aruncând o grenadă de-a lungul coridorului.

Unul dintre soldaţi a strigat în farsi ceva ce însemna „Arunc-o-n gaură", apoi s-a auzit clar clănţănitul

pârghiei de siguranță îndepărtându-se de corpul grenadei, moment în care camarazii omului au încetat focul.

Lui Chase i-ar fi trebuit câteva secunde să-și găsească salvarea trecând dincolo de ușa de legătură dintre vagoane, timp în care grenada ar fi explodat...

Nici măcar nu a încercat. În schimb, a întors pușca, prinzând-o de țeavă, mânuind-o ca pe o crosă, și s-a răsucit pentru a vedea ovoidul verde-închis descriind un arc de cerc spre el.

L-a lovit cu patul puștii, trimițându-l înapoi de-a lungul coridorului, de parcă ar fi fost un jucător de crichet care marchează șase puncte o dată.

S-a tras imediat după colț, moment în care grenada a explodat. Toate geamurile de pe coridor s-au făcut țăndări, iar cioburile propulsate de suflu s-au adăugat miilor de bile și fragmente ale învelișului grenadei care s-au răspândit în întregul vagon cu o viteză ucigătoare.

Curentul creat de geamurile sparte a risipit fumul aproape imediat, astfel că a putut să se uite de-a lungul coridorului. A văzut câțiva soldați morți, unii sfârtecați, dar nici urmă de Mahjad – probabil că acesta rămăsese în primul vagon, împreună cu prizonierii.

Întorcând pușca în poziție normală, s-a grăbit să ajungă în vagonul din față.

– Asta a fost o grenadă? a întrebat Hafez.

– Da.

– Eddie?

– Absolut sigur, a zis Castille, descuind cătușele de la mâinile iranianului. Ești gata?

– Întotdeauna.

– Atunci, *la atac!*

Cu armele ridicate, cei doi au ieşit ghemuiţi, spate în spate, din compartiment. Chase stătea cu faţa spre partea din spate a trenului, Havez spre cealaltă.

Castille nu a văzut decât pereţii lambrisaţi ai coridorului.

– E liber, a zis el, după care, în spatele lui au răsunat aproape simultan două împuşcături.

Una pornise din arma lui Hafez; cealaltă, din capătul coridorului.

Având o rană serioasă în coapsa piciorului stâng, Hafez s-a prăbuşit pe spate, lovindu-se de Castille. La capătul coridorului, soldatul postat în faţa compartimentului în care se aflau Mahjed şi Nina s-a repezit să-şi găsească adăpost, astfel că glonţul pornit nu l-a nimerit, smulgând doar o bucată de lemn din cadrul uşii.

Castille l-a prins pe prietenul său cu mâna liberă şi l-a tras după colţ, la capătul coridorului, aşezându-l cu grijă pe podea.

Din rană ţâşnea sânge. Hafez şi-a aşezat palma stângă peste ea.

– Au! Ticălosul acela născut de o târfă sifilitică *m-a nimerit.*

Din experienţă, Castille ştia că Hafez va supravieţui rănii, dar numai dacă primea foarte curând asistenţă medicală. Asta presupunea să traverseze toţi cu succes această experienţă.

– Mai poţi trage?

Hafez a ridicat puşca într-o singură mână.

– Încă n-am murit – şi *refuz* să mor până nu-i zbor boaşele micuţului ticălos care m-a rănit. Hai, du-te să-l ajuţi pe Eddie.

Castille l-a bătut pe umăr şi a tras în lături uşa glisantă care făcea legătura cu vagonul al doilea.

Chase a auzit zgomot de mişcare. Se apropia cineva dinspre partea din faţă a trenului.

S-a aruncat imediat în cel mai apropiat compartiment. Reţinându-şi respiraţia, a aşteptat până a auzit paşii în apropiere, apoi a ţâşnit şi a îndreptat puşca spre cel care venea pe coridor.

Castille era la mai puţin de trei metri, ţinând şi el puşca aţintită spre el.

– Edward!

– Hugo! a exclamat Chase, şi a scos un oftat de uşurare. Ca de obicei, eu mă chinuiesc să vă salvez, iar tu mă faci să cred că am pierdut vremea.

– Doar mă ştii, m-am plictisit aşteptând să te mişti, melcule...

– Nu mişca, s-a auzit o voce hârâită din spatele lui.

Chase a schimbat o privire cu Castille. Belgianul i-a făcut semn cu ochii spre pământ. Chase a confirmat aproape fără să-şi mişte capul.

– Aruncaţi ar...

Chase s-a azvârlit la podea, iar Castille a tras un singur foc, glonţul trecând puţin peste creştetul lui. Dinspre capătul îndepărtat al coridorului s-a auzit un strigăt înfundat, urmat de un bufnet făcut de cadavrul

care se prăbuşise. Uitându-se peste umăr, Chase a văzut un soldat căzând moale lângă peretele ciuruit de gloanţe şi scăpând arma din braţul lipsit de viaţă.

– Tu ai venit să mă salvezi şi, când colo, *eu* te salvez pe tine, a spus belgianul cu un surâs şiret.

– Ei, lasă că mă revanşez eu, a zis Chase şi s-a ridicat. Nu mi-aş fi închipuit că va sta ascuns în budă. Nina unde e?

Faţa lui Castille s-a înnegurat.

– Nu ştiu, n-am văzut-o. Căpitanul acela a dus-o în alt compartiment. Iar Hafez a fost împuşcat, s-a ales cu o rană.

– Unde?

– În picior.

– Nu, unde *este* acum?

Castille s-a răsucit pe călcâie şi a făcut semn către partea din faţă a trenului.

– Aici, vino.

A fugit până în primul vagon. Hafez era tot pe podea, acoperind coridorul.

– Eddie! a exclamat el cu durere în glas. Mă bucur să te revăd. Cum de-ai...?

– Ai auzit exploziile acelea?

– Da.

– Uite, aşa. Unde e Nina?

Hafez a făcut semn cu puşca.

– Cred că e în compartimentul de la capătul celălalt, dar căcăciosul acela care mi-a făcut-o – şi a privit spre piciorul rănit – stă de pază acolo. Probabil că înăuntru e şi Mahjad.

Chase a vârât mâna într-un buzunar şi a scos o oglindă mică din oţel, pe care a înclinat-o astfel încât să vadă spre capătul coridorului. Aşa cum se aştepta, mişcarea l-a făcut pe soldat să tragă două focuri, însă în momentul dinainte de a trage mâna înapoi a reuşit să observe tot ce-l interesa.

– Un singur individ, ultimul compartiment, ghemuit.

I-a făcut semn din cap lui Castille.

– Eşti pregătit?

– Eu merg pe exterior.

– Ba nu. Tu l-ai doborât pe cel care era să mă cureţe. *Eu* merg pe exterior.

Chase s-a pregătit să facă un salt pentru a ocupa o poziţie de tragere lipit de peretele exterior al coridorului. Asta îi oferea un unghi mai bun de tragere – însă îl făcea să fie mai expus.

– Principiile psihologiei inverse funcţionează din nou, a spus Castille, şi a ridicat puşca. Eşti gata?

Chase i-a imitat gestul.

– Luptăm până la capăt.

– Până la capăt, a repetat Castille.

Chase s-a ridicat şi a tras semnalul de alarmă. Trenul s-a cutremurat violent când frânele au intrat în funcţiune, făcând roţile să scoată scârţâituri în contact cu şina. Proptindu-se mai bine pe picioare, a aşteptat ca trenul să se oprească.

– Şi *atac!*

Castille s-a aplecat pe după colţ şi a ţintit. Soldatul, care încă nu se redresase după decelerarea neaşteptată, l-a văzut şi a ieşit din adăpost să tragă

în el. În același moment, Chase a țâșnit din compartiment și s-a trântit de peretele opus, distrăgându-i astfel atenția.

Puștile celor doi luptători au lătrat în același timp. Fără a mai apuca măcar să tragă, omul a fost împușcat mortal și a căzut înapoi în compartiment ca o păpușă de cârpă.

Chase a auzit-o pe Nina strigând înspăimântată.

– Hai! a ordonat el, gonind de-a lungul coridorului, iar Castille l-a urmat.

Ușa compartimentului era deschisă și blocată de cadavrul soldatului. Chase nu s-a oprit din fugă, plonjând chiar înainte de a ajunge la ușă și aterizând pe partea cealaltă. O împușcătură de pistol a făcut o gaură prin geam la câțiva centimetri în urma lui. În timp ce se rostogolise prin dreptul compartimentului reușise să vadă tot ce era înăuntru, și i-a comunicat asta prin semne lui Castille imediat ce s-a ridicat. Un ostatic, atacatorul, care stă în picioare. Intrăm peste trei secunde.

Amândoi au apărut fulgerător în dreptul ușii cu puștile îndreptate spre țintă.

Mahjad o ținea pe Nina în fața lui, având brațul stâng petrecut pe după talia ei și în degetele aceleiași mâini pistolul său de serviciu îndreptat spre ușă. În mâna dreaptă ținea pistolul Wildey, luat de la Chase, a cărui țeavă era apăsată de tâmpla ei.

Nina tremura.

– Eddie!

– Aruncaţi armele! a răcnit Mahjad. Număr până la trei. Dacă nu le aruncaţi, atunci...

Chase şi Castille au schimbat priviri cu rapiditatea fulgerului.

– Trei! a strigat Chase.

Cele două gloanţe pornite din armele lor l-au lovit pe Mahjad în frunte, la distanţă de un centimetru unul de altul. Partea din spate a ţestei lui a fost pulverizată, iar lumina din compartiment a căpătat o nuanţă roşiatică, pentru că geamul dinapoia iranianului era stropit de sânge şi ţesuturi. A căzut întâi în genunchi, după care trupul neînsufleţit s-a prăvălit pe spate şi a lovit peretele cu o bufnitură.

– Doar amatorii vorbesc, a spus Chase, şi a văzut un gest de aprobare făcut de Castille, după care şi-a îndreptat atenţia asupra Ninei.

Lucru îngrijorător, ea nu reacţionase în niciun fel la cele două împuşcături, rămânând doar în picioare.

– Doctor Wilde.

S-a uitat la el cu ochi goi.

– Nina!

A clipit nedumerită.

– Ce este?

– Nina, a repetat el, rămâi cu ochii îndreptaţi spre mine, ai înţeles? Doar te uiţi la mine şi faci un pas înainte.

– Am înţeles, a răspuns ea moale, conformându-se.

Culoarea a reînceput să-i apară în obraji – dar nici vorbă de spaimă sau stare de şoc. Mai curând trăia o nedumerire. De ce trebuie să mă uit la tine?

– Cum adică, de ce să *nu* te uiți la mine?

Nina a făcut încă un pas spre el.

– Păi, hm...

– Bine, mulțumesc, a făcut el, strâmbându-se.

– Nu! N-am *nimic* cu fața ta! a spus ea, și a fluturat din brațe în semn de scuză. Voiam să știu de ce vrei să nu-mi dezlipesc privirea de la tine.

A luat-o de mâini, apoi a scos-o iute din compartiment, trecând peste cadavrul soldatului.

– Nu voiam să-l vezi pe fostul căpitan având jumătate de cap lipsă, asta era!

Ea a aruncat o privire spre soldat, care avea un picior întins în coridor.

– Păi, se compară asta cu omul rănit în piept care a fost făcut fărâme de explozie chiar în fața mea?

Chase a clătinat din cap.

– Nu știu cum se face, dar unii nu-s de mulțumit...

– Vai, Dumnezeule mare! a țipat ea cu glas ascuțit, pentru că abia acum i se revelase întreaga situație prin care trecuse. L-ați împușcat cât ținea arma lipită de tâmpla mea! Dacă i-ar fi tresărit degetul pe trăgaci? M-ar fi putut ucide!

Castille a ieșit din compartiment și i-a întins lui Chase propriul pistol, după care a scos cheia să descuie cătușele Ninei.

– În realitate, asta nu se întâmplă mai niciodată.

– Mai ales dacă-i nimerești în cap, a adăugat Chase. Când lovești în corp e altă poveste. Vorbim de șoc hidrostatic, de spasme musculare... Dar în cazul unei

împuşcături clare în cap, aproape niciodată nu ai surprize. Nu ar fi...

Bang!

Nina a scos un ţipăt.

– Aha, reacţii întârziate, a zis Castille, cu un aer spăşit, uitându-se în compartiment, şi văzând fum ieşind din ţeava pistolului lui Mahjad. Ar fi trebuit să-i iau şi cealaltă armă, *n'est-ce pas?*

Nina s-a uitat pătrunzător la Chase.

– Am spus *aproape niciodată*, s-a scuzat el, verificându-şi arma şi vârând-o apoi în tocul de sub jacheta de piele. În orice caz, trăgaciul unui Wildey e mai greu de apăsat decât al prăpăditului de pistol chinezesc pe care îl avea el... Dar la o adică, de ce vorbim despre asemenea lucruri? Trebuie să o ştergem cât mai urgent de aici.

– Cum? a întrebat Nina, frecându-şi încheieturile care o dureau. Suntem blocaţi undeva în mijlocul Iranului. Şi ce facem în privinţa lui Kari?

– Se rezolvă şi asta, a zis Chase, aruncând o privire spre soldatul mort. El ne-a luat toate documentele?

Castille a dat din cap şi a extras un săculeţ.

– Uite.

Chase i-a examinat repede conţinutul şi a scos un telefon mobil.

– Gata, la treabă. Sper că n-am uitat să-i încarc bateria.

– Ce vrei să faci? l-a întrebat Nina.

El a zâmbit.

– Am de gând să-i telefonez unui prieten.

8

Kari s-a plimbat agitată prin încăperea minusculă. După cum văzuse din elicopter, locuința lui Hajjar nu era o simplă casă de la țară. Cocoțată pe un pisc din munții Zagros, era un amestec de palat și fortăreață, accesibilă doar pe calea aerului sau pe un singur drum întortocheat.

Și, ca orice fortăreață care se respectă, avea propriile temnițe.

Nu era însă vorba de celule mucede, ca în Evul Mediu. Arhitectura extrem de laborioasă a clădirii o făcea să-și dea seama că fusese construită cu trei decenii în urmă, de cineva cu o mulțime de bani, lipsit de gust și având un caracter dominator. Aceste calități îl caracterizau pe fostul șah al Iranului. Un soi de adăpost, un Camp David cu ziduri înalte și un stil ridicol prin ostentație.

Indiferent care ar fi fost scopul lui inițial, acum devenise domeniul lui Hajjar, iar Kari a avut senzația că ea și Yuri Volgan sigur nu erau primii ocupanți ai acelei închisori.

Aflat în celula alăturată, Volgan nu avea cum să o ajute în vreun fel. Trădarea lui Hajjar îl făcuse să intre într-o stare de șoc, și simpla menționare a numelui lui Qobras îl înspăimânta.

Și-a îndreptat gândurile spre Hajjar. Încercând să o folosească pe ea pentru a obține o răscumpărare, omul făcea un joc extrem de primejdios, aproape sigur nu-și dădea seama *cât* de periculos. Tatăl ei va

muta și munții din loc pentru a o recupera în siguranță... însă odată înapoiată, cu niciun chip nu ar fi lăsat lucrurile să rămână astfel.

Și nici ea nu ar fi acceptat.

S-a întrebat cât timp va mai trece până când Hajjar îi va chema. Probabil că încerca să ia legătura cu Qobras și cu tatăl ei, pentru a le adresa amândurora cereri financiare.

Trebuia să se slujească de acea unică ocazie pentru a încerca să evadeze.

– Scuză-mă, a zis ea, apropiindu-se de ușa celulei și adresându-se paznicului de afară. Am nevoie de ajutor.

Gardianul s-a încruntat.

– Despre ce este vorba?

– Simt nevoia să... înțelegi?

Încă având mâinile legate cu cătușe la spate, și-a unduit șoldurile.

– Merg afară.

– Și?

– *Și* speram că mă poți duce tu.

Gardianul s-a apropiat de ușă, apoi a măsurat-o din cap până în picioare. Ea i-a aruncat o privire nevinovată.

– Te rog.

Bărbatul mătăhălos și bărbos a surâs.

– Dă-mi voie să ghicesc. O să-mi ceri să-ți desfac haina, iar apoi vei dori să te ajut să dai jos pantalonii aceia strânși, de piele, iar eu o să mă încing pentru că sunt un iranian lipsit de plăceri, care are în față o blondă frumoasă, iar după aceea o să mă rogi să-ți

scot şi cătuşele, iar eu am s-o fac pentru că în acele momente nu voi mai gândi cu capul, şi atunci o să foloseşti cine ştie ce lovitură de arte marţiale ca să mă dobori, după care vei evada. Am dreptate?

Kari i-a aruncat o privire acră.

– Puteai să zici nu de la început.

Gardianul a râs şi a revenit la scaunul lui.

– Nu sunt plătit bine ca să fiu idiot. E bine totuşi c-ai încercat.

Iritată, i-a întors spatele. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se gândească ce să spună când va simţi cu adevărat nevoia de a folosi toaleta.

După ce Chase şi Castille au bandajat cum s-au priceput piciorul lui Hafez, s-au grăbit să se îndepărteze cât mai repede de tren.

Nina nu avea idee încotro se îndreptau, ori ce plănuise Chase pentru când vor ajunge la destinaţie. Discuţia lui telefonică se purtase în arabă, iar în dorinţa lui de a lăsa trenul cât mai în urmă înainte de sosirea forţelor iraniene, nu se grăbise să le dezvăluie informaţii suplimentare.

Terenul era mai puţin accidentat decât în zona în care îl întâlniseră pe Hajjar, însă înaintau încet, mai ales că duceau cu ei un rănit. Din fericire, vegetaţia era mai bogată, astfel că în momentul în care au auzit primul sunet al unui motor de elicopter care se apropia, ajunseseră deja la adăpostul unei păduri situate la vreun kilometru de calea ferată.

– *Unde* mergem? a întrebat ea. Cine e acest prieten cu care ai vorbit? Şi cum o să ne găsească? Nici nu ştim unde suntem.

În ciuda durerii, Hafez a reuşit să zâmbească.

– Eddie are mulţi prieteni, a zis el. În toată lumea.

Nina s-a uitat spre Chase.

– Chiar şi în Iran, unde se presupune că nu ai mai pus piciorul?

– Ei, sunt un om cunoscut, a făcut el ridicând din umeri.

– I s-a dus vestea, care ajunge peste tot ca vântul, a adăugat Castille.

– Sunt convinsă. Dar până ajung şi eu în societatea asta în care vă admiraţi reciproc, ce-ar fi să-mi spui ce planuri ai?

– Păi, în primul rând trebuie să o ştergem de aici. La vreo doi kilometri spre sud e o şosea de unde o să ne culeagă cineva.

Nina a privit atentă peisajul nefamiliar.

– Dar cum o să ne găsească prietenul tău? Nici nu ştiţi unde ne aflăm.

– I-am dat câteva repere. E destul de uşor să le găsească pe hartă.

– Serios?

– Nu e greu. Treabă simplă... Iar după aceea... mergem să o luăm pe doamna Frost.

– Ştii unde e? a întrebat Castille.

– Hajjar are o căsuţă la vreo cincizeci de kilometri de aici. O să-i facem o vizită să-l salutăm.

– Am auzit de casa asta, l-a prevenit Hafez. Nu e uşor de pătruns acolo.

– Ne-am confruntat cu situaţii şi mai grele, a subliniat Castille. Ca atunci în Congo...

– Hugo, a rostit Chase, ducând un deget la buze.

Acesta a scos un „A, ai dreptate", şi a tăcut.

– Dă-mi voie să ghicesc, a spus Nina. Aceea este altă ţară în care nu ai călcat în mod oficial?

Chase a ridicat din sprâncene, păstrând un aer de conspirator.

– Ceva de genul ăsta.

Au continuat să meargă prin pădure. Copacii s-au rărit în cele din urmă şi au ajuns la un drum neamenajat.

– Aici e locul? a întrebat ea.

Chase a examinat zona.

– Aşa cred. Trebuie să căutăm un pârâu care coboară din... a început, şi a făcut semn spre un deal din apropiere. De acolo. Acolo a spus fata că o să ne aştepte.

– *Fată*, spui? s-a mirat Nina.

– Ce s-a întâmplat, doctore? i-a răspuns Chase. Eşti geloasă, cumva?

– A, negreşit, i-a răspuns ducând o mână la inimă cu un gest teatral.

Castille şi Hafez au chicotit. Chase a pufnit şi a pornit în frunte, conducându-i.

După cinci minute, au văzut în faţă un vehicul, o furgonetă veche şi prăpădită. Chase i-a rugat pe toţi să se adăpostească în pădure.

– Aşteptaţi aici, le-a zis.

Nina s-a uitat cum s-a strecurat printre copaci, deplasându-se atât de dezinvolt şi agil încât aceste calităţi contrastau aproape comic cu statura lui greoaie. Cu cât se apropia de furgonetă, cu atât mai ghemuit mergea, astfel că practic l-a pierdut din ochi. S-a oprit la zece paşi de ţintă, apoi a ţâşnit spre ea, dispărând în spate.

Castille a scos arma, a observat ea, ba chiar şi Hafez a pus mâna pe o puşcă luată de la soldaţii din tren.

– Pentru orice eventualitate, a asigurat-o belgianul.

Nu au remarcat nicio mişcare. Au aşteptat neliniştiţi, în vreme ce secundele s-au scurs... după care Chase a reapărut şi le-a făcut semn.

– Dar dacă îl ameninţă cineva cu arma să ne cheme acolo? a întrebat Nina.

– Ar fi ţinut degetul mare lipit de palmă.

– Tare vă mai plac micile trucuri şi coduri, nu? a spus ea, amuzată.

– Ne ajută să rămânem în viaţă.

L-a ridicat pe Hafez, iar Nina l-a ajutat să-l sprijine când au pornit spre furgonetă. Când au ajuns lângă ea, Chase tocmai vorbea cu persoana din cabină.

– Hei, voi toţi, a zis el cu glas apăsat, vreau să cunoaşteţi o bună prietenă care o să ne ajute să ne mişcăm fundul de aici. Ea este Shala Yazid.

Din furgonetă a coborât o tânără în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era foarte atrăgătoare, dar şi gravidă în ultimele luni.

– Vai de mine, a făcut Castille, care nu şi-a putut reţine un zâmbet. La asta chiar nu mă aşteptam.

Edward, ai uitat să ne povestești ceva despre ultima ta vizită aici?

– Probabil că-l mai ții minte pe Hugo Castille, a spus Chase, oarecum iritat. Belgianul acela ridicol, lipsit de *maniere*.

Shala a zâmbit.

– Sigur că-l țin minte. Deși aveai o... și a făcut semn cu mâna spre buza superioară. O mustață?

– Da, și ne bucurăm că a dispărut.

– *Bonjour*, a rostit Castille, făcând o jumătate de plecăciune. Și felicitări! Înțeleg că te-ai căsătorit de când te-am văzut ultima oară?

– Cu un bărbat minunat, a răspuns ea numai un zâmbet.

Nina a avut impresia că Eddie Chase a fost uimit vreme de o clipă, după care și-a revenit și i-a prezentat pe ceilalți.

– El e Hafez, care s-a ales cu o rană...

– Doar o zgârietură! a protestat iranianul.

– ...și cea mai importantă femeie din viața mea în momentul de față, doctor Nina Wilde.

Shala i-a aruncat o privire încântată lui Chase.

– Te-ai căsătorit?

– Nu! s-a grăbit Nina să nege.

– La naiba, nu puteai spune asta mai repede? a intervenit Chase, prefăcându-se ofensat și întorcându-se din nou către Shala. Nu, sunt garda ei de corp. Și, pe Dumnezeul meu, corpul ei are nevoie să fie păzit.

– Și vrei să o duci până la Failak Hajjar? a întrebat Shala. Trupul ei va trebui să fie și mai bine protejat.

– Nu *vreau* să o duc la el, abia am scăpat de oamenii lui. Însă individul mi-a răpit șefa. Trebuie să o salvăm.

– Va dura o oră să ajungem acolo. Poate mai mult. În furgonetă am un scanner radio; am remarcat o activitate frenetică pe frecvențele poliției și forțelor militare. Ai vreo legătură?

– Hm, da, a răspuns el, și s-a frecat la gât. Cum să zic... am distrus un tren. Ba chiar două.

– Vai, *Eddie!* a exclamat ea și l-a lovit cu pumnul în brațul musculos. Ești un bărbat minunat și apreciez tot ce ai făcut pentru familia mea – dar chiar *trebuie* să produci pagube uriașe de fiecare dată când vii în țara mea?

– Bine, dar niciun civil nu a avut de suferit! a protestat el. Probabil. Sunt *destul* de sigur că mecanicul celuilalt tren a scăpat nevătămat, chiar dacă s-a aruncat din mers...

Iritată, Shala a clătinat din cap, apoi s-a uitat la Nina.

– Distruge tot ce atinge! E cu zece ani mai mare decât mine, dar se poartă precum copiii mei cu jucăriile.

– Mm, a făcut Nina, dând aprobator din cap. Dar cum l-ai cunoscut? Susține că n-a călcat niciodată în Iran. În mod oficial, adică.

– Membrii familiei mele nu sunt în relații, cum să spun, amicale, cu actualul regim. De aceea am sprijinit unele operațiuni secrete desfășurate de... s-a întrerupt și a zâmbit spre Chase și Castille, de anumiți domni.

– Cum ar fi sabotarea uzinei de apă grea de la Arak, a intervenit Castille, surâzând.

Chase a scăpat câteva hohote de râs prefăcut.

– *Strict* secret! a zis el printre hohote.

Zâmbetul lui Castille s-a transformat într-un surâs vinovat.

– În fine, a adăugat Chase, cu un aer preocupat, trebuie ca tu, Hugo şi doamna doctor să-l aşezaţi pe Hafez în partea din spate a furgonetei. Ai adus o trusă medicală?

Shala a confirmat cu o mişcare din cap.

– Grozav. Atunci, o să-l peticim din mers. Eşti cumva genul de doctor adevărat, doctore?

– Nu, şi te rog să nu-mi mai spui aşa.

– Cum doreşti, doctor Wilde.

– Foarte bine.

– Dacă nu sunteţi căsătoriţi... ar trebui să vă gândiţi la asta, a zis Shala zâmbind, năucindu-i prin această replică şi făcându-i să amuţească, în vreme ce Castille şi Hafez au izbucnit în râs.

Kari a ridicat privirea spre un alt gardian, înarmat cu o puşcă automată MP-5, care tocmai sosise.

– Hajjar îi vrea pe ambii prizonieri.

Gardianul bărbos i-a rânjit printre gratii lui Kari.

– Dacă ai noroc, s-ar putea ca Hajjar să te lase la toaletă. Sunt convins că *i-ar plăcea* să te ajute la dezbrăcat.

Nu s-a deranjat să-i răspundă, mulţumindu-se să aştepte răbdătoare cât ei au deschis uşa celulei.

Shala a oprit furgoneta la marginea drumului de munte.

– Acolo e, a zis ea, arătând cu degetul.

Chase şi-a sucit gâtul să privească în sus.

– Mamă. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Nina i-a urmat privirea. Sus, pe culmea versantului stâncos, se găsea o clădire foarte ciudată.

– Dumnezeule, cine a proiectat aşa ceva? Walt Disney?

– A construit-o şahul, a precizat Shala. A fost unul dintre palatele lui de vacanţă, dar l-a vizitat doar de câteva ori, pentru că apoi a izbucnit revoluţia. După aceea, mullahii l-a folosit ca adăpost, apoi Hajjar l-a cumpărat de la guvern.

– Parcă-i scos din desene animate, a remarcat Nina.

Clădirea era practic o parodie a unui palat persan, având etajele de sus încărcate de minarete şi domuri.

– Cred că şahul nu prea avea gust.

– *Mă pregăteam* să spun că arată grozav, a intervenit Chase, dar acum n-o să-mi mai bat gura.

A examinat fortăreaţa cu binoclul.

– Şi cum se ajunge sus?

– Din exterior, pe drumul de acces sau cu elicopterul, a zis Shala.

Auzind acel ultim cuvânt, lui Castille i-a scăpat un geamăt înfundat.

– Cum, nu există teleferic?

– Nu.

– Să le fie ruşine. Mereu mi-am dorit să recreez acţiuni ca în *Unde se avântă vulturii*...

– Presupun că drumul de acces este păzit, da? a rostit Castille.

Shala a dat din cap.

– Da. În vale există o poartă, de-a lungul drumului sunt instalate camere video, iar în vârf mai e o poartă. Noi l-am supravegheat o vreme pe Hajjar; de obicei, are cel puțin patru oameni de pază. Și există și un gard electric.

Chase a îndreptat binoclul către dealurile din jur.

– N-am putea distruge rețeaua electrică pentru a scoate camerele din funcțiune?

– Iar te pui pe distrugeri! Nu, fortăreața are generatoare.

– M-am gândit eu.

A coborât binoclul și a rămas pe gânduri.

– Ai spus că *din exterior* sunt doar acele două căi de acces. Există ceva și *înăuntru*?

– Da, există și altă cale, a zis Shala și s-a uitat peste umăr. Doctor Wilde, vrei să-mi dai rucsacul albastru?

Nina i l-a întins, extrăgându-l dintre celelalte lucruri aflate în spatele mașinii. Shala a scotocit prin el, și a scos o serie de planuri de construcție.

– Tata a făcut rost de ele înainte de revoluție. Spera să le folosească pentru a pătrunde în fortăreață să-l ucidă pe șah, numai că, din nefericire, revoluția i-a luat-o înainte.

Derutată, Nina s-a încruntat.

– Păi, revoluția nu *avea rostul* de a-l înlătura pe șah?

– Era vorba de alți revoluționari, a precizat Chase cu un aer enigmatic.

– A hotărât să le păstreze, pentru cazul în care ayatollahul ar veni aici, dar nu s-a întâmplat niciodată. Poate că totuși vă vor fi voua de folos, a spus

și a lovit cu degetul într-un colț al planului. Există un puț care duce până în subsolul tehnic al fortăreței. A fost conceput pentru a se ajunge la conducta prin care apele uzate se scurg în râu.

Nina a strâmbat din nas.

– Pfui. Cum, pompează mizeria direct în râu?

– Adică își fac nevoile pe oameni, a spus Chase. Iar puțul ăsta, putem ajunge la el prin conducta de scurgere?

– Da. Însă ar fi o problemă...

– Da, sigur că e, a făcut Castille, ducând mâna la frunte

– Conducta este... cam strâmtă. E prea îngustă ca să treci, Eddie. Nici tu nu încapi, Hugo, îmi pare rău.

– Nu-i nevoie de scuze. Cum, să mă târăsc printr-un canal plin de *merde*? Am mai trecut printr-o situație din asta, înțelegi, și mi-am murdărit tricoul.

– Cum, e prea îngust pentru mine sau Hugo? Hafez nu e în stare, și nu cred că te-am putea trimite pe tine, așa gravidă cum ești.

Pe față i-a apărut un zâmbet șiret.

– Doctor Wilde...

– Da.

Nina a priceput prea târziu de ce zâmbea el. Toată lumea se uita plină de speranțe la ea.

– Nu!

Etajele superioare ale casei erau la fel de ostentative și împopoțonate ca exteriorul, a observat Kari, în timp ce ea și Volgan erau conduși din celule. Comerțul

ilicit cu comori persane antice se dovedise extrem de profitabil, şi se părea că Hajjar îşi cheltuise o bună parte din profituri pe decoraţiuni şi ornamente confecţionate din aur. Spre deosebire de familia ei, în cazul lui bogăţia nu îşi dădea mâna cu bunul-gust.

Biroul iranianului era o încăpere circulară din cel mai înalt turn cu dom. Zgomotul făcut de tocurile ei pe podeaua din marmură căpăta ecou în spaţiul acela deschis. Hajjar stătea dinapoia unui birou uriaş, de formă semicirculară, cu tăblia din marmură şi ornamentat cu aur. Pe peretele din spatele lui se afla un televizor cu plasmă de mari dimensiuni, iar Kari a observat ochiul mic şi negru, ca de rechin, al unei camere video în partea lui de jos.

– Doamnă Frost! Yuri! a exclamat Hajjar, cu o voioşie cât se poate de falsă. Ce mult mă bucur că aţi venit!

– Nu mă face să pierd vremea, Hajjar, i-a zis Kari, cu răceală în glas. Spune-mi ce vrei.

Uşor jignit, s-a uitat la ea.

– Prea bine. Încerc să am o videoconferinţă cu tatăl tău, şi ţineam să fii de faţă, să te asigur de... de intenţiile mele. Şi, apropo, e un om greu de prins. Începusem să-mi pierd răbdarea.

– Are o mulţime de lucruri de rezolvat.

– Mda, sunt convins. A fost la fel de greu de contactat ca rivalul vostru, domnul Qobras.

– Ai vorbit cu Qobras? s-a bâlbâit Volgan.

– Încă nu, dar o voi face curând. La urma urmelor, pentru ceva atât de important ca acest lucru –

și, întinzând mâna, a ridicat artefactul din culcușul lui de catifea de pe masă, strălucirea radiată de suprafața lui luminându-i fața ca un foc – știam că va dori să stea de vorbă cu mine.

– Indiferent cât îți va plăti Qobras pe el, tatăl meu va fi dispus să-ți dea mai mult, a spus Kari.

– Sunt sigur, dar cred că obiectul și Yuri fac o pereche inseparabilă. Iar Qobras este *extrem* de dornic să-l revadă pe Yuri.

– Te rog, domnișoară Frost, s-a milogit Volgan, Qobras mă va ucide!

Ochii lui trădând disperarea s-au ațintit asupra artefactului din mâinile lui Hajjar.

– Vă pot dezvălui mai multe despre piesa asta – și multe despre Qobras. Am lucrat pentru el vreme de doisprezece ani, și-i cunosc secretele...

Hajjar a pocnit din degete, iar unul dintre gardieni l-a lovit pe Volgan cu patul pistolului în cap. Având mâinile legate cu cătușe la spate, rusul a căzut greu pe marmura alunecoasă.

– De ajuns, a zis Hajjar.

Un clinchet scurt venit dinspre computerul aflat pe birou i-a atras atenția, făcându-l să zâmbească.

– Domnișoară Frost, ne cheamă tatăl tău. Vrei să stai în dreptul camerei? Gardianul ei a împins-o înainte. Mulțumesc. Și pe el scoateți-l din cadru.

Celălalt gardian l-a târât pe Volgan pe podea ca pe un sac de cartofi.

Iranianul a tastat ceva, apoi s-a învârtit cu scaunul din piele, ajungând cu fața la ecranul uriaș. Pe

acesta a apărut imaginea lui Kristian Frost în biroul lui de la Ravnsfjord, cu ochii îndreptați într-o parte, privind la un ecran.

– Kari!

– Domnule Frost, a spus Hajjar, înainte ca ea să răspundă, sunt *deosebit* de încântat că, în sfârșit, ai luat legătura cu mine. Îmi închipuiam că viața fiicei tale este mai importantă decât planul de afaceri.

A chicotit foarte mulțumit de sine. Frost l-a privit disprețuitor.

– Kari, ești bine? Acest... *individ* te-a maltratat?

– Deocamdată sunt bine.

– Ce e cu artefactul? Și unde e doctor Wilde?

– Doctor Wilde a fost arestată de armata iraniană și va fi judecată pentru tranzacționarea ilegală de antichități, a intervenit Hajjar, și probabil pentru complicitate în uciderea câtorva soldați. În legătură cu artefactul... asta nu te mai privește.

– Cât vrei pe el, Hajjar?

Iranianul s-a rezemat de spătarul fotoliului.

– Văd că treci direct la afaceri. Prea bine. Pentru înapoierea fiicei tale, vreau zece milioane de dolari.

– În plus față de cele zece pe care ți le-am plătit pentru obiect? a mârâit Frost.

– Pentru a fi mai eficienți, poți transfera banii în același cont, a spus Hajjar, cu un aer relaxat.

– Și artefactul?

– Cum ziceam, nu mai este de vânzare.

– Nici măcar pentru alte zece milioane?

A urmat o pauză lungă, iar când Hajjar a răspuns, s-a simțit din glasul lui că lăcomia amenința să-i răstoarne planurile.

– Nu, nici măcar pentru o asemenea sumă, a vorbit el într-un târziu, cu vizibil regret.

– Cincisprezece milioane.

Hajjar s-a crispat. S-a răsucit pe jumătate și s-a uitat spre Kari.

– Evaluezi această... bucată de metal la mai mult decât pe fiica ta?

– Aș fi oferit douăzeci, a intervenit ea.

Pe ecranul mare, pe fața lui Frost a apărut o expresie de mândrie, după care trăsăturile lui au împietrit din nou.

– Atunci, douăzeci de milioane.

Hajjar a rămas mut, plimbându-și privirea cu rapiditate de la un Frost la celălalt, apoi s-a răsucit precipitat cu fața spre ecran.

– Nu! Nu, artefactul nu este de vânzare, indiferent de preț. Zece milioane pentru fiica ta, acesta e singurul târg pe care sunt dispus să-l închei. Să mă chemi peste o oră ca să confirmi transferul. O oră!

S-a răsucit din nou spre computer, pe care l-a închis înainte ca Frost să-i răspundă.

– Hajjar, a zis Kari, cu admirație în glas, sunt impresionată! Nu mulți oameni ar fi în stare să-i reziste în acest fel tatălui meu. Mai ales când e vorba să refuze douăzeci de milioane de dolari.

Iranianul s-a întors cu fața către ea.

– Douăzeci de milioane! a spus el cu glas scârțâit, apoi și-a dres glasul. Douăzeci de milioane de dolari! a repetat el. Pentru *obiectul* ăsta? și a fluturat cu mâna cu cârlig spre artefact. *Ce* reprezintă? De ce este piesa asta atât de importantă?

Preț de o clipă, ochii ei s-au aprins, radiind un respect aproape religios.

– Este o cheie spre trecut... dar și spre viitor, a glăsuit, apoi și-a aplecat capul într-o parte, aruncându-i bărbatului o privire seducătoare. Ai putea să participi și tu alături de noi, Failak. Vinde-ne artefactul și-ți promit că tata nu va întreprinde nicio acțiune împotriva ta pentru tot ce ne-ai făcut. Iar eu...

– Tu ce? a întrebat el, luptând cu suspiciunile, dar fiind în același timp intrigat.

– Eu te voi *ierta*. Și poate chiar mai mult decât atât. Cum spuneam, puțini oameni au curajul să-l înfrunte pe tatăl meu, a continuat ea, după care și-a schimbat poziția, mișcându-și șoldurile și umerii pe sub haine. Am rămas foarte impresionată.

Hajjar s-a lăsat atras de sugestiile ei.

– Serios? a făcut el, lingându-și buzele și urmărindu-i mișcările cu fascinație. Atunci...

– Domnule, l-a întrerupt un gardian, cel care îi respinsese avansurile. Qobras vă va apela curând. Trebuie să vă pregătiți pentru a-i răspunde.

Pe fața lui Hajjar a apărut o expresie de iritare.

– Ai dreptate. Mă pregătesc. Da, a zis, apoi a respirat adânc și i-a întors spatele lui Kari. Așteaptă-mă cu ea acolo până mă cheamă tatăl ei. Iar tu, a făcut,

și a pocnit din degete către celălalt gardian, adu-l aici pe Yuri.

– Frumoasă încercare, *târfă* ce ești, i-a șoptit gardianul la ureche.

Kari a oftat. Meritase să încerce.

Dar să refuze douăzeci de milioane de dolari... oare cât oferea Qobras?

– Arăt ridicol, a protestat Nina.

Lăsându-l în furgonetă pe Hafez, care s-a simțit deopotrivă ușurat că nu va mai trebui să se deplaseze, dar și frustrat pentru că nu putea fi de ajutor, Shala i-a condus pe ceilalți până la un mic râu care șerpuia la poalele muntelui. Malul celălalt se ridica abrupt, apoi, la aproape zece metri înălțime, devenea oarecum plat, iar acolo se găsea gardul electric care înconjura fortăreața de pe culme.

Deși curgea tumultuos, râul era puțin adânc, astfel că l-au traversat cu piciorul. Shala și-a scos pantofii, apoi și-a ridicat rochia lungă, iar Chase și Castille au luat-o pe sus, trecând prin apă fără a se mai deranja să-și scoată bocancii. Pe de altă parte, Nina s-a simțit incredibil de ridicolă când s-a grăbit să traverseze îmbrăcată într-un costum de scafandru.

– Habar n-am de ce, i-a zis Chase, în timp ce o ajuta pe Shala să se așeze, dar arăți bine în ăsta. Bine, eu am avut mereu o slăbiciune față de femeile îmbrăcate în ceva cauciucat.

– Ia mai taci, l-a repezit Nina.

Costumul de scufundări dintr-o bucată adus de Shala era mai potrivit cuiva care voia să atragă atenția când făcea surfing decât cuiva care voia să se infiltreze nevăzut undeva: era negru, cu o inserție roz, ce pornea de la gât spre zona inghinală, apoi continua pe spate, având tot soiul de dungi ciudate pe picioare și brațe. Costumul în sine părea destul de nou, dar cu pantofii prea strâmți și murdari din picioare era altă treabă.

– Ești absolut *sigur* că niciunul dintre voi nu încape în conducta aceea?

– O să vezi cu ochii tăi, i-a răspuns Shala, făcând semn cu degetul.

O bucată de conductă metalică ruginită ieșea din malul abrupt, la vreo treizeci de centimetri deasupra albiei râului, iar din ea picura apă. Speranța Ninei că l-ar convinge pe lunganul Castille să-i ia locul s-a năruit când a văzut situația la fața locului. Diametrul interior al conductei era de cel mult patruzeci și cinci de centimetri – prea îngust pentru Castille, iar Chase nu ar fi reușit să-și vâre înăuntru nici capul și un umăr.

Pe de altă parte, nu era sigură nici că *ea* se va strecura.

– O să încapi, i-a zis Chase, de parcă i-ar fi citit gândurile. E posibil să te strângă puțin la fund, dar...

– Alo!

– Glumeam și eu.

A zâmbit, apoi a deschis rucsacul pe care îl aduseseră din furgonetă.

– Uite-ți dotarea. Lanternă, aparat de emisie-recepție și o cască – nu e chiar bluetooth, dar o să ne poți

anunța când vei reuși să întrerupi alimentarea cu electricitate a gardului. Pistolul...

– N-am folosit niciodată așa ceva, a spus Nina, când el a scos un mic pistol automat plasat într-un toc de pânză prins de o centură.

– Da? Credeam că voi, yankeii, învățați să trageți chiar înainte de a merge. Întoarce-te.

– Nu prea știu ce rost are să iau așa ceva cu mine, a zis ea, când Chase i-a prins centura sus pe talie, întorcând-o astfel încât tocul i-a ajuns la spate, în zona de deasupra feselor.

– Pentru siguranță. Altfel, sper să nu te întâlnești cu nimeni.

I-a fixat apoi aparatul de emisie-recepție la centură, a întors-o cu fața spre el, i-a așezat casca și i-a făcut cu ochiul șmecherește.

– Dar dacă dai de cineva, gândește-te că ești Lara Croft. Bum-bum.

Și-a coborât privirea spre gâtul ei și a văzut pandantivul.

– Vrei să-mi lași mie ăsta, să am grijă de el?

Nina s-a gândit câteva clipe.

– Nu, mulțumesc. E un soi de amuletă care îmi poartă noroc.

Chase a ridicat mirat din sprâncene.

– Ținând seama prin ce-ai trecut astăzi, ai o idee cam ciudată în privința norocului.

– Dar sunt încă vie, nu?

– Ai dreptate.

Nina şi-a vârât pandantivul sub costumul de scufundător, apoi a tras fermoarul până sus, după care pe faţa lui a reapărut zâmbetul care îi scotea în evidenţă strungăreaţa.

– Hai să te băgăm în canal.

Starea ei de emoţie s-a transformat într-un dezgust evident când a îngenuncheat să examineze conducta.

– Vai, Dumnezeule! Pute!

– Păi, la ce te aşteptai? Doar e canalizare.

Nina a simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

– Mi-e greaţă. Doamne, nu cred că voi fi în stare...

– Ascultă-mă, i-a zis Chase, lăsându-şi mâna pe braţul ei, ştiu că poţi. Doar eşti arheolog, adevărat? Ştiu sigur că la săpături ai dat peste tot felul de lucruri oribile, nu?

– Da, dar...

– Conducta asta de scurgere nu este chiar atât de lungă. Cel mult cincizeci de metri, după care dă în puţul de acces. Acolo găseşti o scară şi o să urci fără probleme. Poţi să faci asta.

– Dar dacă sus dau de cineva? Dacă...

– Nina, a spus el, şi a strâns-o de braţ. Treaba mea e să-ţi port de grijă. Dacă aş socoti că ai fi în pericol, nu te-aş lăsa să pleci.

– Cu toate astea, mi-ai dat o armă.

– Mda, cum să zic... nu e chiar *sigur*, înţelegi?

Vorbele nu au avut darul de a o linişti.

– Ascultă, imediat ce opreşti alimentarea gardului, eu şi Hugo o să ajungem înăuntru în mai puţin de cinci minute. Planul e simplu: intrăm, îi tragem una în bot lui Hajjar, o salvăm pe Kari şi plecăm.

– Asta cu pumnul în bot pare să fie soluţia ta la orice, nu?

– Ei, dacă merge... În orice caz, o să ţin legătura cu tine tot timpul prin radio. Şi avem planul clădirii – o să-ţi spun exact încotro să mergi. După ce reuşeşti, stai ascunsă şi n-o să păţeşti nimic. Ai încredere în mine.

Nina şi-a legat părul la spate, apoi, cu o neplăcere extremă şi o expresie de scârbă neascunsă, a intrat cu capul înainte în conducta de scurgere.

– Nu prea am de ales, nu-i aşa?

– E mai bine decât deloc, a zis Chase, pornind aparatul de emisie-recepţie. Uite, o să te ajut să intri. Şi să facem un test de comunicare.

Apoi i-a ridicat picioarele şi a împins-o în conductă.

Aparatul lui a scos câteva pârâituri, după care s-a auzit vocea ei:

– Să nu *îndrăzneşti* să mă apuci de fund.

– Nici prin gând nu mi-a trecut, a spus el, uitându-se admirativ la rotunjimile evidenţiate de costumul de scufundare în timp ce ea pătrundea şerpuind în canal.

A mai împins-o o dată de picioare, iar ea a dispărut în beznă.

Cu lanterna ţinută într-o mână şi îndreptată în faţă, Nina s-a târât prin conducta înclinată. Era strâmtă, însă reuşea să se strecoare la limită. S-a oprit o clipă să îndrepte fasciculul de-a lungul ei. Până la capătul acesteia nu se vedea nimic, doar beznă.

– Pariez că Lara Croft nu a trebuit vreodată să se cațăre prin conducta de canalizare a unei case, a mormăit ea, după care și-a început urcușul anevoios.

Kari a văzut cum starea de frustrare a lui Hajjar creștea în vreme ce aștepta apelul lui Qobras, iar un semn era că bătea darabana în tăblia biroului. Se părea că nu era obișnuit să aștepte pentru a căpăta ceva.

– Failak, a spus ea, trebuie să merg la toaletă. Te rog!

– Nu începe iar, s-a văicărit gardianul, însă Hajjar a făcut un semn cu mâna spre ușă.

Tânăra s-a ridicat și a scos un sunet de triumf către gardian.

– N-am de gând să-ți scot cătușele, a bolborosit el, în timp ce o conducea afară din cameră.

– Cum te descurci? a întrebat-o Chase, iar vorbele au fost însoțite de paraziți.

– A, superbine, a bombănit ea. Abia aștept să prezint aventura asta într-un articol pentru *Jurnalul Internațional de Arheologie.*

În cască a auzit un sunet ce părea a fi un hohot înfundat de râs.

– Te miști grozav. Vezi capătul canalului?

Ea a îndreptat fasciculul lanternei în față.

– Cred că... da! Da, îl văd! Și aud ceva.

A încercat să depisteze locul de unde venea zgomotul. Era un soi de susur... ca apa care coboară pe o țeavă.

– Uf, *drace!*

S-a crispat şi abia a reuşit să-şi reprime un ţipăt când mai bine de zece litri de lichid au năvălit în josul canalului, stropind-o.

– Vai, Dumnezeule! Of! *Dezgustător!*

Răspunsul jovial al lui Chase nu a reuşit să o binedispună.

– Bine măcar că nu uită să tragă apa.

– Acum te simţi mai bine? a întrebat-o batjocoritor Hajjar când a fost readusă în încăperea circulară.

– Manierele însoţitorului au cam lăsat de dorit, a spus ea cu un aer înţepat. Sper că nu am scăpat discuţia cu Qobras.

– Nu, dar aştept să mă apeleze dintr-o clipă în alta, deci ai revenit la ţanc.

A făcut un gest, iar gardianul a împins-o pe un fotoliu. Volgan s-a uitat rugător la ea, dar nu a zis nimic.

– Nu uita de oferta făcută de tatăl meu. Indiferent ce-ţi dă Qobras, el poate...

Dinspre computer s-a auzit un clopoţel. Hajjar a pocnit din degete spre gardianul din spatele lui Kari, care şi-a pus mâna grea pe umărul ei. Ea a tăcut, urmărindu-l pe iranian întorcându-se cu faţa spre ecran.

Era prima oară că îl vedea pe Qobras „pe viu", pentru că până atunci îl ştiuse doar din fotografii. Dar până şi acelea fuseseră vechi de câţiva ani. Părul lui negru era acum presărat de fire cărunte începând de la tâmple, iar faţa îi era mai ridată – însă ochii îi rămăseseră la fel de ageri ca întotdeauna.

Şi la fel de ucigători.

– Domnule Hajjar, a spus Qobras.

Tonul din glasul lui indica limpede că nu simţea nicio plăcere că era nevoit să poarte acea conversaţie.

– Domnule Qobras, i-a răspuns Hajjar, cu o bună dispoziţie falsă. Sunt încântat că reuşim, în sfârşit, să stăm de vorbă.

– Am înţeles că ai ceva pentru mine, a rostit celălalt grăbit.

– Două lucruri, de fapt! Primul este această jucărioară, a zis iranianul şi a pus în faţa camerei video obiectul creat de atlanţi. Am înţeles că v-a fost luat din...

– Distruge-l, l-a întrerupt Qobras. Topeşte-l. Îţi plătesc cincisprezece milioane de dolari când primesc filmul video complet cu distrugerea obiectului.

– Să-l distrug? a făcut Hajjar, complet aiurit. Da, pot face asta, am toate instalaţiile necesare pentru prelucrarea metalelor preţioase, dar... s-a întrerupt, clătinând din cap, incapabil să creadă. Eşti sigur?

– Topeşte-l. Păstrează aurul, sau orice alte metale extragi din el, dar îl vreau distrus. A provocat destule necazuri.

Cutremurat, Hajjar a pus artefactul înapoi pe birou.

– Îl distrug. Bine. Pentru... cincisprezece milioane, da?

Qobras a dat aprobator din cap.

Îngrozită, Kari a ridicat privirea. Dacă artefactul era distrus, însemna că singura legătură cu Atlantida ar fi dispărut pe vecie...

Cu o enormă senzație de ușurare, Nina s-a strecurat afară din conductă.

Încăperea în care se găsea acum era rectangulară, cam doi metri pe doi și jumătate, în care pătrundeau de sus o serie de țevi. Podeaua era scăldată în apă puturoasă.

– Am ajuns, a spus ea în microfon, îndreptând lumina spre pereți.

O scară murdară ducea în sus.

– Bine, a zis Chase, având glasul distorsionat din cauza interferențelor. Acum urci scara. Și, orice ar fi, ai grijă să...

– Să ce?

– ...să nu aluneci.

– Mulțumesc de sfat.

Cu costumul șiroind de apă și mizerii, a urcat. A împins cu precauție capacul metalic de deasupra și, spre marea ei ușurare, acesta a cedat. L-a dat deoparte, apoi a urcat.

– Am ajuns sus, a anunțat ea.

– Bine, ar trebui să te afli într-o încăpere cu o ușă.

A plimbat fasciculul de lumină prin încăpere.

– Așa e.

– Verific-o, să te asiguri că nu e nimeni afară, apoi o iei spre stânga. La capătul coridorului găsești altă încăpere. Treci prin ea.

Cu inima bătându-i puternic, Nina a crăpat ușa și a privit afară. Coridorul cu pereți placați cu piatră era slab iluminat și, cu excepția unui bâzâit slab,

tăcerea predomina. S-a uitat în cealaltă direcție. Un șir de trepte duceau sus.

– Nu e nimeni.

– Bine, pornește.

Și-a lepădat încălțămintea umedă, să nu lase urme pe podea, apoi a pășit delicat de-a lungul coridorului.

– Hopa. Apar probleme.

În ciuda paraziților, a simțit îngrijorarea din glasul lui Chase.

– Ce e?

– Sunt două uși. Pe care intru?

– În plan figurează doar una, dar probabil că au mai adăugat una. Pe noi ne interesează camera generatoarelor. Încearcă-le pe amândouă.

Pe ambele uși se vedeau semne de avertizare privind rețele sub tensiune, dar asta nu o ajuta în niciun fel. A încercat-o întâi pe cea mai apropiată.

Din fericire, nu era o încăpere plină de tehnicieni sau de personal de securitate. Arăta mai curând ca departamentul de IT de la universitate. A recunoscut un echipament amintind de un server – pesemne că Hajjar avea legătura lui proprie și sigură la Internet. La acesta erau conectate câteva casete negre, dar și un computer pe al cărui monitor se tot rotea un screensaver.

Din curiozitate – încăperea era minusculă, iar computerul se găsea foarte aproape de ea –, a mișcat mouse-ul. Ecranul s-a luminat, prezentând mai multe ferestre. Majoritatea afișau instrucțiuni de stare, imposibil de înțeles pentru ea, însă ochii i s-au

îndreptat imediat spre una anume. Era divizată în două, fiecare parte prezentând ceea ce evident era o videoconferință.

Nu a recunoscut bărbatul cu față împietrită dintr-o fereastră, dar celălalt era...

Hajjar.

– Nina, a șuierat Chase la ea, ce se întâmplă acolo?

– Am nimerit în camera serverului.

– Atunci ieși de acolo! Repede, mergi în cealaltă încăpere.

A constatat că la a doua încercare a intrat unde trebuia. Mai tot spațiul era ocupat de două generatoare care bâzâiau. Pe peretele de lângă ele se găsea un tablou cu siguranțe și întrerupătoare.

– Încă o problemă, a rostit ea încet. Toate instrucțiunile sunt în arabă.

– Văd că îl ai acolo și pe Yuri, a spus Qobras.

– Giovanni! a zis Volgan cu disperare în glas, sculându-se cu greu în picioare.

Gardianul lui a ridicat pistolul ca pentru a-l lovi din nou, dar Hajjar a clătinat din cap.

– Te rog, îmi cer iertare! Am greșit, știu, și-mi pare rău!

Qobras a clătinat din cap.

– Yuri... Eu am avut încredere în tine. M-am încrezut în tine, iar tu m-ai *trădat* – dar și întreaga Frăție. Și pentru ce? Pentru *bani?*

A clătinat iarăși din cap.

– Frăția se îngrijește de membrii săi, știi doar. Dar tu ai vrut *mai mult?* Așa gândesc cei pe care noi încercăm să-i oprim.

– Te rog, Giovanni, s-a milogit Volgan. N-o să mai...

– Yuri.

Acest singur cuvânt l-a redus instantaneu la tăcere pe Volgan.

– Hajjar, nu am ce face cu un asemenea om, și sunt convins că nici tu nu ai nevoie de el. Îți dau cinci milioane de dolari ca să-l ucizi chiar acum.

– Cinci milioane? a făcut Hajjar mirat.

Qobras a confirmat cu o mișcare din cap.

– Giovanni! a țipat Volgan cu glas ascuțit. Nu, te rog!

Hajjar a rămas nemișcat câteva clipe, părând cufundat în gânduri; apoi a deschis un sertar îngust existent în birou, a scos un revolver argintiu și a tras.

Chase a revenit.

– Uite, am schema de conexiuni. Trebuie să existe trei panouri înalte, cu un șir de comutatoare de-a lungul lor.

Nina le-a observat.

– Da.

– Panoul din mijloc. Închide comutatoarele trei, patru și șase.

Fiecare a scos câte un pocnet puternic atunci când manetele lor au fost trase în jos.

– Bine, și acum?

– Asta-i tot. Ai terminat. Găseşte-ţi un ascunziş şi ne vedem peste cinci minute.

Din cască a mai auzit un pocnet, apoi s-a făcut linişte.

– Aşteaptă, Eddie... *Eddie!*

Şocată, Kari a rămas cu ochii la cadavrul lui Volgan. Până şi gardienii fuseseră surprinşi de bruscheţea acelei execuţii.

– Dumnezeule mare!

Auzindu-i vocea, Qobras a reacţionat oarecum surprins.

– Hajjar! Cine mai este cu tine?

Iranianul a întors ochii de la cadavrul însângerat şi s-a uitat la ecran.

– O am pe rivala ta... aş putea spune. Kari Frost.

Celălalt a rămas înmărmurit.

– *Kari Frost?* Vreau s-o văd!

Chase şi Castille au urcat repede panta pornind de la râu. Chase a testat gardul, aruncând în el o foarfecă de tăiat sârmă. Nici scântei şi nici semne de vreun scurtcircuit. Era nealimentat electric.

– La treabă, a ordonat el.

Cu foarfeca, belgianul a făcut o gaură în partea de jos a gardului. Tovarăşul lui a ridicat porţiunea liberă ca pe o cortină, creând o despicătură suficient de mare pentru a trece pe dedesubt.

Ajunşi de cealaltă parte, au sărit în picioare şi au privit către fortăreaţă. Panta stâncoasă ducea spre drumul sinuos de acces şi spre intrarea principală în

clădire. Nu au văzut niciun agent de pază, dar din cele spuse de Shala, aceştia existau pe undeva.

Pe lângă pistolul lui, Castille mai avea o puşcă G3 luată de la soldaţii lui Mahjad. Chase, arma lui personală şi un Uzi bătrân, pe care i-l dăduse Shala. A verificat ambele arme. Erau gata de acţiune.

– Gata, a zis el, a sosit vremea să devenim eroi.

Au pornit în goană.

A socotit că încăperea care găzduia serverul era un ascunziş la fel de bun ca oricare altul. Iar asta îi permitea să mai arunce o privire la ecranul monitorului.

I-a trebuit doar un moment să mărească fereastra cu videoconferinţa şi ceva mai mult ca să sporească volumul. Hajjar şi celălalt bărbat discutau despre...

Kari!

Nu numai atât, dar apoi a apărut şi ea în spatele iranianului, adusă în cadru de către unul dintre oamenii lui.

– Ce caută acolo? a întrebat Qobras.

– Am o anumită afacere cu tatăl ei. Nu e treaba ta.

– Ba este treaba mea! aproape că a răcnit celălalt. Ucide-o.

Hajjar a rămas cu gura căscată.

– *Poftim?*

– Ucide-o! *Imediat!*

Kari a simţit un sloi de gheaţă în stomac. Hajjar rămăsese cu arma în mână. Dacă asculta ordinul, putea muri peste câteva clipe.

– *Ai înnebunit?* a exclamat Hajjar. Pentru mine ea valorează zece milioane de dolari! Tatăl ei a convenit să-mi plătească răscumpărarea!

– Ascultă-mă, a spus Qobras, aplecându-se în față până când mutra lui a ocupat tot ecranul, nici nu ai idee cât de primejdioasă este. Ea și tatăl ei încearcă să descopere ceea ce Frăția luptă să păstreze ascuns de secole întregi. Dacă reușesc...

Iranianul a făcut un semn cu mâna.

– Nu-mi pasă. Pe mine mă interesează cele zece milioane de dolari pe care le încasez înapoind-o tatălui ei.

În glasul lui Qobras s-a strecurat treptat o undă de disperare.

– Hajjar, îți dau *douăsprezece* dacă o ucizi.

– Ți-ai ieșit din...

– Cincisprezece milioane, îți plătesc oricât. Dar numai dacă o ucizi imediat pe Kari Frost!

9

Zguduită, Nina a rămas cu ochii țintă la monitor. Omul acela, oricine ar fi fost, vorbea serios când cerea moartea lui Kari. Și, atât cât văzuse din comportamentul lui Hajjar, lăcomia îl va determina să cedeze, acceptând niște bani pătați de sânge.

Iar ea nu putea interveni pentru a împiedica deznodământul.

Decât dacă...

– La poarta de jos, doi agenți de pază, a rostit Castille, în timp ce el și Chase urcau în fugă panta stâncoasă.

– Îi văd. Vor avea nevoie de câteva minute să ajungă aici. Dă-i naibii deocamdată. Ce se întâmplă sus?

– Cred că sunt dincolo de poartă. Ce tactică vrei să folosim? Apelăm la subtilități?

Chase a ridicat arma Uzi.

– Cam așa ceva mi-ar fi pe plac.

Hajjar se simțea sfâșiat între dorințe, de aceea s-a uitat la ceilalți oameni din încăpere – chiar și la Kari – ca și cum ar fi sperat să primească vreun sfat.

– Cincisprezece milioane? a zis el într-un târziu. De ce? De ce e atât de important pentru tine ca ea să moară?

– *Douăzeci de milioane!* a strigat Qobras. Douăzeci de milioane dacă o omori chiar acum. Nu mai pune întrebări, ci...

Ecranul s-a stins.

La fel s-a întâmplat și în restul camerei – luminile, computerul lui Hajjar, totul s-a stins sau a încremenit. Singura lumină venea dinspre ferestrele înguste, cu vitralii.

Iranianul și gardienii lui fuseseră luați pe nepregătite, astfel că au rămas împietriți de uimire.

Kari a profitat de acea clipă ca să acționeze.

Când decuplase alimentarea electrică a gardului, Nina observase comutatoarele mari, de culoare roșie,

aflate în partea de jos a tablourilor de comandă. Nu era nevoie să ştie arabă sau să aibă cunoştinţe de electrician ca să-şi dea seama de rostul lor.

Le-a decuplat pe toate. În cameră s-a făcut întuneric.

Aprinzând lanterna, s-a grăbit să iasă. Sigur va veni cineva acolo să vadă ce se întâmplase. În timp ce alerga pe coridorul cufundat în semiîntuneric, şi-a răsucit centura pentru a aduce tocul pistolului la îndemână.

Poarta principală era o arcadă uriaşă în zidul gros dinspre sud. Chase s-a slujit de oglinjoara lui de oţel să vadă după colţ.

– Doi indivizi în ghereta de pază de la capătul îndepărtat, stânga, i-a spus lui Castille, la vreo patru metri şi ceva. Mi se par cam surprinşi de situaţie.

Castille a ridicat arma.

– Tot la subtilităţi rămânem?

Chase a dat din cap, continând să urmărească în oglindă ce se petrecea în gheretă.

– Hai să...

Luminile din gheretă s-au stins, la fel monitoarele camerelor video. Derutaţi, agenţii de pază au început să se agite.

– Uf, mama naibii! a şuierat Chase. Acum a decuplat totul!

Glasurile paznicilor au răsunat până în pasaj; unul dintre ei vorbea la aparatul de emisie-recepţie.

Castille a făcut o faţă lungă.

– Adio, subtilităţi.

– Luptăm până la capăt?

– Până la capăt.

S-au înțeles apoi prin gesturi din cap și au pornit înainte în goană, cu armele puse pe foc automat, ciuruind ghereta de la poartă și pe ocupanții ei.

Kari s-a răsucit cu grația lipsită de efort a unei balerine, pivotând pe un picior în momentul în care a aterizat, ghemuindu-se. În același timp, și-a azvârlit celălalt picior înainte și, cu o mișcare de cosire, l-a lovit din spate în glezne pe gardianul ei, dezechilibrându-l. Acesta a căzut pe spate, izbindu-se cu capul de marmura podelei.

A sărit în picioare, ridicându-și genunchii foarte sus și s-a încovoiat, făcându-se ghem, reușind să-și treacă încheieturile încătușate pe sub picioarele strânse.

A izbit apoi podeaua cu tocurile și a ridicat mâinile în față. De undeva de afară a auzit țăcănit de arme automate.

Acela trebuia să fie *Chase*.

În lumina scăzută, l-a văzut pe Hajjar încă stând la birou, cu fața îndreptată spre ecranul mort al televizorului. Reușind întru câtva să-și revină din uluială, celălalt individ a ridicat arma MP-5.

Omul căzut la picioarele ei avea armă, dar rămăsese în tocul de la brâu. Iar ușa era prea departe.

Rămânea o singură soluție.

A făcut un salt pe biroul lui Hajjar și a alunecat pe fund de-a lungul tăbliei de marmură, momente în care iranianul s-a răsucit cu fotoliul. Kari l-a izbit cu picioarele în față, strivindu-l de spătarul tapițat în piele,

iar ea şi-a continuat alunecarea pe toată lungimea biroului şi a aterizat în poala lui. În momentul impactului, fotoliul rotativ s-a învârtit, iar vreme de un moment, spătarul înalt i-a făcut pe ea şi pe Hajjar invizibili pentru gardianul înarmat.

Iar în acea clipă, a smuls revolverul din mâna lui.

Nu a fost nevoie decât de un foc pentru a-l nimeri pe gardian drept în frunte. Mort instantaneu, s-a prăbuşit la podea.

Celălalt îşi revenise, astfel că, întorcându-se către Kari, şi-a scos arma.

Ea s-a propulsat cu ajutorul picioarelor, folosindu-l pe Hajjar drept trambulină pentru a se lansa în aer. Fotoliul, cu ocupant cu tot, s-a prăvălit cu zgomot. A descris o tumbă perfectă, iar glonţul pornit din arma gardianului a izbit în peretele din spatele ei.

Era încă răsucită în timpul zborului când a apăsat pe trăgaci. Glonţul a sfârtecat pieptul bărbatului, iar sângele a ţâşnit ca o arteziană, în timp ce el s-a prăbuşit la podea.

Kari a aterizat pe ambele picioare alături de birou, iar haina largă şi lungă a fluturat ca o capă. A aruncat o privire glacială spre cadavrul fostului ei temnicer.

– Ai avut dreptate în legătură cu artele marţiale.

A auzit un zgomot în spatele ei şi s-a răsucit fulgerător. Hajjar se târâse din fotoliul răsturnat şi se lipise de peretele de sub plasmă. A ridicat mâna cu cârlig spre plinta sculptată aflată la baza peretelui şi, cu un zâmbet strâmb de triumf pe buzele palide, podeaua

de sub el s-a căscat, făcându-l să cadă în gol și întuneric. Până să reacționeze Kari, trapa s-a închis la loc; doar locul de îmbinare în placa de marmură era dovada că acolo era o ușă secretă.

S-a repezit în acel loc și a apăsat pe plintă, dar nu s-a întâmplat nimic, deși o parte din ea s-a mișcat sub atingerea ei. Probabil că trapa avea un mecanism de blocare pe dinăuntru, tocmai pentru a-i împiedica pe eventualii atacatori să îl urmeze pe fugar.

Artefactul!

A aruncat o privire disperată spre tăblia biroului, căutând obiectul din oricalc.

Dispăruse.

Probabil că îl antrenase cu sine când alunecase pe tăblia biroului, făcându-l să cadă chiar în brațele lui Hajjar. Iar acum folosise calea de scăpare gândită de șah pentru a fugi cu artefactul.

Scăpând o înjurătură în norvegiană, a dat drumul revolverului într-un buzunar, a luat arma MP-5 de la gardianul mort și s-a grăbit să iasă din încăpere.

Toboganul în spirală l-a dus pe Hajjar până într-o încăpere mică, aflată cu două etaje mai jos. Ca și restul fortăreței, aceasta era cufundată în întuneric, dar imediat ce a reușit să se orienteze, nu a mai avut probleme. Își înzestrase camera cu tot ce ar avea nevoie pentru situația în care ar fi trebuit să utilizeze acea ieșire de urgență.

Numai că, s-a gândit el în timp ce pipăia după felinarul cu baterii pe care îl știa acolo, nu se așteptase

să folosească vreodată acea cale de salvare. Dar mai ales să fugă de o persoană care cu câteva secunde mai devreme îi fusese prizonieră. Qobras avusese dreptate – Kari Frost era cu adevărat mai primejdioasă decât părea la prima vedere.

A găsit felinarul și l-a aprins. Camera arăta exact așa cum o lăsase. Agățându-și grăbit un săculeț pe umăr, a dat drumul barei de oricalc în ea, după care și-a ales o armă.

Infirmitatea îl făcea să se limiteze la arme mici și ușoare – asta nu însemna însă că îl limita și în privința puterii acestora. A ales un Ingram M11, ceva mai mare decât un pistol oarecare, însă capabil să tragă o mie șase sute de gloanțe pe minut. Această armă prezenta o modificare specială, comandată personal de cumpărător: încărcătorul pornea din partea de jos a patului și avea în capăt un butoiaș, ceea ce îi dubla capacitatea. Cu o singură mână, Hajjar voia să evite pe cât posibil manevrele de reîncărcare.

A mai ales și altă armă. A deșurubat cârligul de oțel care continua ciotul mâinii drepte... și l-a înlocuit cu o lamă zimțată amenințătoare, lungă de peste douăzeci de centimetri.

Pilotul lui primise ordine precise pentru cazul în care ar fi apărut o asemenea stare de urgență – trebuia să meargă la aparat și să-l pornească pentru o decolare imediată. Hajjar avea mulți dușmani, și nu-și făcea iluzii că fortăreața era de necucerit. Era de preferat să fugă de pericol și să-și lase oamenii acolo pentru a face față situației.

Însă dacă s-ar fi întâmplat să dea peste vreunul dintre dușmani până să ajungă la elicopter, voia să fie pregătit.

Nina a urcat scările și s-a trezit pe un alt coridor, acesta din urmă fiind bogat ornamentat de cineva cu o patimă de neînfrânt față de catifeaua roșie. Ferestrele înalte de la fiecare capăt ofereau suficientă lumină, astfel că a stins lanterna. Pe fereastra cea mai apropiată a văzut munții înconjurători; cealaltă dădea spre curtea din mijlocul fortăreței.

Din locul unde se afla a auzit focuri de armă. Însemna că Chase și Castille își făcuseră apariția.

A auzit venind de după colț și pașii cuiva care alerga spre ea – probabil cineva care se îndrepta spre camera generatoarelor pentru a le reporni. S-a furișat pe ușa cea mai apropiată. Privirea pe care a reușit să o arunce înainte de a o închide și de a face încăperea să se scufunde în întuneric a lămurit-o că nimerise în bibliotecă, ai cărei pereți erau înțesați de rafturi încărcate de cărți de specialitate și volume de istorie. Era evident că Hajjar ținea să fie cât mai bine informat în privința artefactelor pe care le cumpăra și le vindea.

Cu mâinile tremurătoare, a scos pistolul din toc, îndreptându-l spre ușă și, în același timp, retrăgându-se. Zgomotul de pași a părut că se apropie.

Dacă ușa s-ar fi deschis, ar fi avut voința necesară să apese pe trăgaci?

Nu a mai fost nevoie să afle. Zgomotele s-au stins, semn că persoana cobora spre subsol.

Cu un oftat de ușurare, a aprins din nou lanterna. Biblioteca era locul cel mai potrivit pentru a se ascunde. Era puțin probabil ca vreunul dintre oamenii lui Hajjar să simtă nevoia de a verifica vreo referință istorică în acele momente de criză. Trebuia doar să aștepte până când Chase avea să ia din nou legătura cu ea. Nedumerită, a înghețat brusc. Încăperea i s-a părut mult mai iluminată, ca și cum lanterna și-ar fi dublat ca prin minune puterea.

Cuprinsă de groază, s-a întors.

Abia ieșit dintr-o încăpere ascunsă înapoia unui raft cu cărți, Hajjar se afla la mai puțin de un metru de ea, având un felinar agățat de un ham pus pe umăr. A părut la fel de surprins ca ea, dar asta nu l-a împiedicat să îndrepte pistolul cu aspect sinistru spre ea.

– Doctor Wilde, a zis el, plimbându-și privirea pe formele evidențiate de costumul de scufundător, după care a ridicat lama prinsă de încheietura mâinii drepte spre gâtul ei. Nici nu știi ce mult mă bucur să te revăd.

Curtea era de formă rectangulară, destul de lungă, având poarta principală plasată în mijlocul zidului sudic. De o parte și de alta se găseau niște piedestale mari din marmură, pe care erau așezate flori ornamentale, câte trei ghivece pe fiecare rând. Chase și Castille s-au adăpostit înapoia unuia dintre acestea, să se orienteze.

– Calea de acces către celule trebuie să fie pe ușa aceea, a spus Chase, arătând drept înainte.

– S-ar putea să nici nu o găsim acolo pe Kari, i-a răspuns Castille. Ar trebui să ne despărţim, pentru ca unul dintre noi să verifice etajele superioare.

– Dar ce facem cu oamenii lui?

– E un infractor şi un criminal, nu un lord războinic! Imposibil să aibă o întreagă armată.

Uşa spre care arătase Chase s-a deschis brusc şi pe ea s-au năpustit în curte cinci oameni înarmaţi cu puşti MP-5.

– Pe de altă parte... a zis el strâmbându-se, şi a deschis focul cu Uziul lui.

Castille a tras şi el cu G3-ul peste vârfurile plantelor. Doi dintre oamenii lui Hajjar s-au prăbuşit imediat, stropind pereţii dinapoia lor cu sânge. Ceilalţi trei s-au dispersat, doi ţâşnind de-a latul curţii, să-şi caute adăpost în apropierea plantelor situate în diagonală faţă de Chase şi Castille, cel de-al treilea aruncându-se după un ghiveci de mari dimensiuni.

Chase a căutat din ochi o rută de scăpare. În afară de poarta principală, cea mai apropiată ieşire din curte era printre o serie de ferestre arcuite din zidul dinspre vest, dar ca să ajungă până la ele ar fi însemnat să alerge cale de vreo doisprezece metri – pe teren deschis.

– La naiba! Dacă rămânem blocaţi aici prea multă vreme, indivizii de la poarta de jos or să ne ajungă din urmă.

– Ce-ar fi să... a dat să spună Castille, moment în care florile de deasupra lui au fost sfârtecate de gloanţe. *Excusez-moi!* a răcnit el spre trăgători. Ce părere ai de ferestrele acelea?

Celălalt s-a uitat în direcţia indicată – la trei metri depărtare, în zidul sudic existau două ferestre la înălţimea pieptului. Însă erau destul de înguste, având maximum şaizeci de centimetri.

– Sunt cam mici, nu crezi?

Apoi a analizat modul de tragere al oamenilor lui Hajjar. Apăreau, trăgeau rafale de câte trei gloanţe, apoi se retrăgeau în ascunzătoare, după care procesul era repetat de celălalt trăgător.

S-a oprit o secundă, apoi s-a aplecat într-o parte, apărând puţin din ascunzătoare. Ca la un semn, unul din oamenii aflaţi de cealaltă parte a curţii a sărit în sus să ţintească spre ei – numai că imediat s-a prăbuşit pe spate şi a dispărut, pentru că un singur glonţ pornit din Uziul lui Chase l-a nimerit exact în faţă.

– Încă unul doborât! Dacă îl găurim şi pe celălalt, ne acoperim unul pe celălalt până ajungem la uşi.

Imediat după aceea, alte flori au fost făcute fărâme. Castille a fluturat mâna să se ferească de resturile de petale ce-i plouau pe faţă, parfumul lor amestecându-se contrastant cu mirosul înţepător de praf de puşcă ars.

– Bine măcar că nu au grenade.

– Da, dar păcat că nu avem noi vreuna. Am putea...

Şi Chase a amuţit, pentru că a auzit un strigăt de avertizare.

– La naiba, trebuia să stârneşti soarta, nu? *Grenadă!*

Amândoi au deschis focul în acelaşi timp spre ferestre, după care s-au ridicat şi au ţâşnit spre ele. În spatele lor, o grenadă a descris un arc din celălalt

capăt al curții și a aterizat cu un bufnet pe solul moale al ghiveciului masiv.

Geamurile s-au fărâmițat sub rafalele de armă, după care Chase a plonjat cu capul înainte prin deschizătura îngustă. Castille l-a urmat la mai puțin de o secundă. Au dat drumul la arme cu puțin înainte de a atinge ploaia de cioburi, apărându-și fețele cu brațele. Explozia grenadei a smuls o bucată masivă de marmură dintr-o latură a ghiveciului, azvârlind plante și pământ până la aproape zece metri înălțime. O rafală de fragmente metalice ucigătoare a zburat înspre cei doi foști soldați, dar ei trecuseră deja de ferestre. Bucățile de geam care mai rămăseseră prinse în ramă au zburat după ei ca niște confetti ascuțite ca briciul imediat ce ei au atins podeaua și s-au rostogolit.

Chase s-a scuturat de cioburile de sticlă căzute pe el. Încăperea era un soi de galerie de artă, pentru că înăuntru se aflau șiruri de statui. Îi țiuiau urechile, dar în afara zdruncinăturii resimțite când aterizase pe coate și genunchi și a unei tăieturi care-l ustura în ceafă nu simțea nicio durere deosebită.

– Ești teafăr?

Castille s-a strâmbat.

– Am trăit și vremuri mai fericite!

Și-a ridicat brațul stâng; mâneca îi fusese sfâșiată până la piele, astfel că avea o zgârietură adâncă și sinuoasă de-a lungul antebrațului, din care ieșeau câteva cioburi care i se înfipseseră în carne.

– Mai poți lupta?

– Nici o problemă!

Şi-a ridicat G3-ul de jos. Chase şi-a căutat Uziul. Nu era în cameră – pesemne că se lovise de rama ferestrei şi aterizase afară.

Şi-a scos pistolul Wildey şi s-a lipit cu spinarea de perete, chiar în apropierea ferestrei distruse. Castille a procedat la fel de cealaltă parte. Cei doi agenţi de pază alergau spre ferestrele boltite, având intenţia să pătrundă în clădire şi să le taie retragerea.

Un foc tras cu pistolul de Chase a sfărâmat maxilarul unuia dintre ei. Omul s-a prăvălit la pământ, zvârcolindu-se. Castille a tras de două ori, nimerindu-l pe cel de-al doilea în piept. Acesta a căzut peste fereastră, trecând cu capul prin geam.

– Să mergem, a zis Chase, precipitat.

Trebuiau să o găsească pe Kari – dar şi pe Nina, iar asta cât mai repede.

În momentul în care au părăsit galeria, luminile au pâlpâit, apoi s-au aprins.

Kari era convinsă că Hajjar va încerca să fugă din fortăreaţă. Dacă salvatorii ei atacau din direcţia porţii principale, însemna că iranianul avea să se îndrepte spre locul unde aterizase elicopterul, o platformă care pătrundea puţin în latura nordică a clădirii.

A refăcut în minte drumul pe care îl parcursese de acolo până la celulă, apoi până în biroul lui Hajjar. Trebuia să mai coboare un etaj, apoi să cotească la dreapta...

După ce a pornit generatoarele, unul dintre oamenii lui Hajjar s-a grăbit spre scară, unde l-a descoperit

pe şeful lui aşteptându-l, având lângă el un oaspete neaşteptat. Se părea că era ziua „femeilor frumoase din Occident".

Însă imediat a remarcat că, spre deosebire de blonda glacială pe care o văzuse mai devreme, această roşcată avea *mare* nevoie de un duş.

– Escorteaz-o, i-a ordonat Hajjar.

Omul a prins-o de umăr pe Nina şi a împins-o înainte, vârându-i ţeava armei MP-5 în spate.

– Unde e Kari? a întrebat ea cu glas apăsat. Ce i-ai făcut?

În timp ce alerga, Hajjar a întors capul şi a fulgerat-o cu privirea, moment în care i-a văzut urmele de sânge din jurul nasului şi al gurii.

– Ce i-am făcut *eu*? Ar trebui să întrebi ce mi-a făcut *ea* mie! Dacă ştiam cât de periculoasă este, i-aş fi legat picioarele.

Replica a făcut-o curioasă pe Nina, dar nu a mai apucat să întrebe, pentru că au ajuns la un cot al coridorului. Pe fereastră se vedeau munţii – dar şi elicopterul aflat în aşteptare. Rotoarele lui se învârteau lent, căpătând viteză.

Hajjar i-a dat omului său ordine în farsi, iar acesta s-a retras, ascunzându-se după colţ, acolo unde coridorul cotea.

– Tu rămâi aici. Îţi aştepţi prietenii.

– Cum asta, ca să-i împuşti? Du-te dracului!

El a împuns-o cu lama ce-i pornea din încheietura mâinii, iar vârful a rănit-o. Nina a icnit.

– Când ai tăi ajung aici, le faci semne cu mâna să înainteze, să aibă impresia că totul e în regulă. Dacă scoţi vreo vorbă, dacă încerci să îi avertizezi în vreun fel, el te va ucide. Ai înţeles?

– Mi-e cât se poate de clar, a spus ea, aruncând o privire spre pistolul-mitralieră al gărzii de corp.

Hajjar a dat din cap, apoi s-a întors să plece.

– Hajjar! Unde este artefactul?

El a lovit cu palma săculeţul de pe umăr.

– Păcat să distrug un obiect de o asemenea valoare istorică... dar cele cincisprezece milioane de dolari pe care mi le dă Qobras pentru treaba asta nu sunt de lepădat.

– Plus cele zece pe care ţi le-a plătit Kristian Frost, a zis ea dezgustată.

Bărbatul a ridicat din umeri.

– Eu ce pot să spun? Azi am avut o zi bună în afaceri.

Auzind zgomot de împuşcături răsunând pe coridoarele pardosite cu marmură, s-a încruntat.

– Dar am avut o zi proastă pentru casa mea. S-ar părea că va trebui să cheltuiesc o parte din bani pentru renovări. Dar mai bine aşa decât să fie daţi pe înmormântarea mea. Adio, doctor Wilde!

S-a îndepărtat în fugă.

Garda de corp i-a făcut semn cu arma, cerându-i să stea în mijlocul coridorului. Cel care s-ar fi apropiat dinspre capătul celălalt ar fi văzut-o pe ea... dar nu şi pe omul care o ţinea în vizorul puştii, ascuns vederii.

– Auzi ceva sau mi se pare mie? a întrebat Castille în vreme ce el și Chase alergau prin fortăreață.

– Da, un elicopter.

Șuieratul îndepărtat, dar tot mai puternic al motorului cu turbină al aparatului Jet Ranger era inconfundabil.

– *Merde!* Știam eu că o să avem de furcă în orice clipă cu elicopterul acela, *știam* eu!

– Uite, acolo, a spus Chase, arătând cu degetul.

Apoi au urmat un cot al coridorului.

Când s-a apropiat de intersecția în formă de T care ducea spre platforma de decolare a elicopterului, Kari a auzit zvon de pași. A ridicat arma și...

De după colț au apărut Chase și Castille, ambii cu armele îndreptate spre *ea!*

– Dumnezeule mare, a zis Chase, a cărui față s-a destins într-un zâmbet, după care și-a coborât arma, ce mă fac eu că oamenii nu mai au nevoie de mine să-i salvez din tot felul de situații?

Kari i-a întors zâmbetul.

– Cred că ar trebui să cer restituirea unor plăți deja făcute.

– Ei, să nu mergem chiar atât de departe, a intervenit Castille.

– Unde-i Nina?

– Ascunsă undeva, dacă mi-a ascultat sfatul, i-a răspuns Chase. Tu ai pățit ceva? Bun, dar unde-i Hajjar?

– N-am nimic, dar Hajjar a luat artefactul.

Chase s-a strâmbat, nemulţumit.

– Dă-mi voie să ghicesc, acum se află în elicopter, adevărat?

– Da! Să mergem!

Au pornit în goană pe coridor, Chase aflându-se în frunte.

– La următoarea intersecţie faci stânga, apoi mergi mai departe! i-a zis Kari.

– Câţi oameni mai are cu el?

– Nu ştiu – pe cei doi care mă păzeau i-am împuşcat.

El i-a aruncat o privire nedumerită.

– Cum adică, i-ai omorât?

– Aşa, a răspuns ea, întorcându-i privirea. Ce s-a întâmplat?

– Nimic! Doar că nu sunt obişnuit să am clienţi care fac treaba în locul meu!

Au urmat coridorul – apoi, văzând o siluetă familiară, s-au oprit.

– Nina! a strigat Kari.

– Şi i-am spus să stea ascunsă, a protestat Chase. Doctore, ai păţit ceva?

Lipit de perete, garda de corp i-a făcut semn Ninei cu arma: *convinge-i să înainteze.* Ea a ridicat mâna.

Kari a dat să pornească în goană pe coridor – însă a fost oprită scurt de Chase, care a prins-o de un braţ.

– Aşteaptă! i-a poruncit el, trăgând-o înapoi.

Nina le făcea semne cu mâna... numai că ţinea degetul mare *lipit de podul palmei.*

Acela era semnul de avertisment transmis către Chase şi Castille.

Chase a continuat să înainteze în fugă, îndreptându-se către cotul coridorului. Însă, înainte de a ajunge la colţ, s-a azvârlit într-un salt răsucit şi a ridicat arma.

Garda de corp a făcut un pas în faţă, a ţintit cu arma lui, un MP-5, ca să constate că ţinta lui era la podea, îndreptând un pistol uriaş spre el.

Chase a tras trei focuri.

Impactul gloanţelor de tip Magnum l-a propulsat înapoi pe individ, iar arma i-a scăpat din mână. A străpuns fereastra, după care a căzut de la aproape cinci metri, aterizând ca o grămadă de carne pe platforma de decolare a elicopterului. Zgomotul făcut de motorul aparatului a pătruns şi mai asurzitor în fortăreaţă.

– Cum te simţi? a întrebat-o Chase pe Nina.

– Bine, bine! s-a grăbit ea să-i răspundă.

Kari s-a năpustit spre ea şi, spre uimirea Ninei, a strâns-o în braţe.

– Slavă cerului că n-ai păţit nimic!

S-a tras puţin înapoi, strâmbând din nas.

– Ce e cu mirosul ăsta?

– E din cauza *lui*, a spus Nina, strâmbându-se către Chase, care s-a uitat în altă parte, de parcă nu ar fi ştiut despre ce este vorba.

Curentul de aer stârnit de palele elicopterului a trezit-o la realitate.

– Hajjar! A luat artefactul!

– Uf, drace! a exclamat Chase şi a fugit spre fereastra spartă.

Aparatul se ridica de pe platformă.

– Cred că ar trebui să-i distrug motorul, să-l oblig să aterizeze...

– Nu mai avem vreme, a zis Kari.

Dându-i drumul Ninei, şi-a ridicat puşca, s-a apropiat de fereastră şi a dezlănţuit o rafală de gloanţe spre cabina elicopterului, în regim automat.

Geamul de la uşa pilotului s-a sfărâmat. Prin interior, parbrizul a fost stropit de picături de un roşu intens. Pilotul s-a zbătut câteva clipe în fotoliul lui, după care Jet Rangerul a intrat în vrie în momentul în care omul nu a mai putut să-l controleze.

Coada elicopterului s-a răsucit spre fereastră, iar elicea verticală a părut a se roti ca un uriaş ferăstrău circular.

– La pământ! a răcnit Chase, apucându-le pe Kari cu o mână şi pe Nina cu cealaltă, după care s-a azvârlit cât a putut de departe de fereastră.

Castille a rămas aproape transfigurat la vederea elicopterului care cobora spre el, dar a reuşit să iasă din acea stare de transă, astfel că s-a aruncat înapoi spre coridor exact în momentul în care rotorul a tăiat cu palele piatra din jurul ferestrei şi s-a dezintegrat. O porţiune de cel puţin treizeci de centimetri din rotor s-a înfipt în zid, la cel mult două palme deasupra capului său.

După ce a pierdut rotorul, elicopterul a început să se rotească violent în jurul propriei axe. Hajjar a scos

un răcnet și a apucat comanda dublă aflată în fața lui, dar, chiar dacă partea de coadă ar fi fost intactă, nu avea decât o mână cu care să acționeze manetele.

Izbindu-se de beton și piatră, palele rotorului principal s-au sfărâmat într-un milion de bucățele. Aparatul s-a rostogolit pe o parte și a plonjat spre sol, izbind platforma cu un zgomot asurzitor, tălpigele îndoindu-se sub el.

Chase aterizase peste Nina, străduindu-se să o protejeze cu propriul lui corp.

– Cum e?

– Am impresia că am murit deja, s-a văicărit ea.

– Înseamnă că n-ai nimic. Dar, Doamne, neapărat să faci un duș!

Ea l-a plesnit.

– Doamnă Frost? Ai pățit ceva?

Kari a sărit în picioare.

– Artefactul! Trebuie să-l recuperăm, a zis, și a pornit în goană spre scara ce ducea spre platformă.

– Pericolul nu a trecut! a strigat el, dar era deja prea târziu. Fir-ar să fie!

– *Mon dieu!* a exclamat Castille, holbându-se la bucata de rotor care se înfipsese în perete. Elicopterele astea! Mereu *elicopterele!* Știam eu!

– Ai rămas în viață, Hugo, așa că nu te mai văicări. Încetează! i-a spus Chase, și s-a ridicat în picioare.

Nina era cât pe ce să îl imite, însă el a clătinat din cap.

– E prea periculos. Așteaptă aici.

Apoi a pornit după Kari, iar Castille l-a urmat.

Spre ușurarea lui, elicopterul nu luase foc, însă a simțit un miros puternic de combustibil – motorul încă funcționa, iar palele sfârtecate ale rotorului se roteau deasupra fuzelajului distrus. Corpul aparatul era înclinat la un unghi de aproape patruzeci și cinci de grade, având botul strivit ca al unui ou. Kari aproape că ajunsese la epavă, ghemuindu-se pe sub palele care se roteau, ca să ajungă la ușa de acces.

– Doamnă Frost, așteaptă! a strigat din nou Chase, coborând treptele în grabă către platforma de decolare. Kari! Ești în primejdie!

– Trebuie să recuperăm artefactul! i-a răspuns ea, trăgând de mânerul portierei.

L-a văzut înăuntru pe Hajjar prăbușit în scaun, având o dâră de sânge care îi curgea dintr-o tăietură de pe frunte. A auzit declicul încuietorii, după care a deschis portiera...

Hajjar s-a înviorat brusc, răsucindu-și mâna dreaptă spre ea și reușind să o taie prin mâneca rochiei. Văzând sângele țâșnind pe rochia de un alb pur, tânăra a scos un țipăt. Instinctiv, a dus cealaltă mână spre rană, pentru a opri sângerarea.

În acel moment, iranianul a sărit din cabina elicopterului și a trântit-o pe spate, țintuind-o apoi la pământ și apăsând lama zimțată pe gâtul ei. În tot acest timp, a rămas cu pistolul modificat M11 în cealaltă mână.

– Aruncați armele, altfel ea va muri! a răcnit el. *Imediat!*

Chase și-a dat seama că nici măcar o împușcătură în cap nu ar fi fost de folos în acea situație – dacă

Hajjar cădea, avea să apese asupra lamei cu greutatea corpului. Neavând de ales, a aruncat la pământ arma. Castille a procedat la fel cu pușca. Apoi le-au împins cu piciorul mai departe de ei.

– Bravo, a zis Hajjar.

Cu lama lipită de gâtul lui Kari, s-a ridicat pe vine și a îndreptat pistolul spre Chase și Castille.

– Pe ea o vreau vie. Dar cu voi n-am ce face. Nu știu...

Ping!

Un glonț a nimerit în fuzelaj, făcând o gaură prin foaia subțire de tablă. Toți au ridicat capetele și au văzut-o pe Nina stând în fereastra distrusă, țintind cu un MP-5, arma recuperată de la garda de corp, spre elicopter.

– Hajjar, dă-i drumul lui Kari! a strigat ea.

– Nina, nu trage în el, a prevenit-o Chase. Dacă se prăbușește, îi taie beregata.

– *Elibereaz-o!*

– N-ai mai tras cu pușca, nu-i așa? a rostit iranianul cu glas disprețuitor. Îmi dau seama după cum o ții. Crezi că mă poți atinge pe mine înainte de a o ucide pe ea?

– Dar nu am tras în tine.

Castille a ridicat din sprâncene a mirare.

– Sper că nu ai țintit în domnișoara Frost, a întrebat sarcastic Hajjar.

– Atunci în ce ai tras?

– Am țintit spre *rezervor*. Care acum arde.

Toți au întors capetele spre aparatul prăbușit. De sub capota motorului ieșea un fum negru și murdar, învârtejit de rotorul care se mai rotea.

Înspăimântat de acel nou pericol, Hajjar s-a crispat, iar presiunea lamei a slăbit...

Iar acest lucru i-a oferit lui Kari ocazia de a-și furișa mâna stângă în sus și de a îndepărta arma de la gâtul ei.

A simțit că o porțiune zimțată i-a zgâriat pielea, dar era o nimica toată. În clipa în care lama rece s-a dezlipit de gâtul ei, a descris cu dreapta o mișcare largă de karate, lovindu-l pe bărbat drept în falcă. Poziția ei dificilă nu-i oferea prea mult spațiu de mișcare, însă podul palmei a lovit suficient de puternic pentru a face falca să se izbească de maxilarul superior cu forță, făcând dinții să se spargă. Scuipând sânge, Hajjar a scos un urlet gâlgâitor și a făcut câțiva pași nesiguri în spate. Kari s-a îndepărtat de el printr-o rostogolire, iar Chase a făcut un salt și l-a placat trântindu-l la pământ.

– Ia-i artefactul! a strigat el spre Kari, în timp ce se lupta cu iranianul, prinzându-l de încheieturi.

Hajjar era mai puternic decât părea, pentru că, în ciuda faptului că era supraponderal, rămăsese și musculos. Și avea câte o armă ucigătoare în fiecare mână, în vreme ce englezul i se opunea cu mâinile goale.

Kari a sărit în picioare, rămânând totuși ghemuită, pentru a evita palele rotorului. S-a dus apoi spre ușa deschisă a cabinei.

– Nu! a strigat Nina. Îl are în sac.

Chase a coborât privirea. Hajjar ţinea pe umăr un săculeţ.

Acel moment de neatenţie a fost suficient pentru a-i oferi iranianului încă un prilej de a scăpa. Mânat de durere şi furie, şi-a răsucit încheietura mâinii stângi şi a apăsat trăgaciul armei. Din ţeava micii arme automate au ţâşnit flăcări, căldura degajată fiind suficientă pentru a provoca arsuri pe obrazul şi gâtul lui Chase în momentul în care gloanţele au trecut pe lângă el. Castille, care alerga să-şi ajute partenerul, a schimbat brusc direcţia şi a tras-o de acolo pe Kari, iar gloanţele au şters fuzelajul elicopterului.

Hajjar şi-a pregătit arma pentru a da lovitura finală.

Mâinile goale *şi un cap*...

Chase l-a izbit pe neaşteptate cu capul pe iranian drept în faţă, strivindu-i nasul şi făcându-l să sângereze abundent.

– Na, ţine şi asta!

Fumul se ridica tot mai dens din elicopter, iar pocnetele flăcărilor deveniseră mai puternice decât zgomotul făcut de motor.

Încă ţinându-l pe Hajjar de încheieturi, Chase şi-a ridicat adversarul ameţit în picioare.

– *Mâinile sus!* i-a strigat.

Şi i-a împins braţele în sus...

Hajjar şi-a dat seama ce urma să se întâmple, dar mult prea târziu. Mâna lui teafără şi pistolul Ingram pe care îl ţinea între degete s-au dezintegrat într-o ploaie de sânge, ţesuturi şi fragmente de oţel când Chase le-a împins spre lamele rotorului care se mai

rotea. Nici mâna în care avea montat cuțitul nu a scăpat, pentru că lama de douăzeci de centimetri a plesnit ca o acadea, după care următoarea pală a mai retezat cinci centimetri din ciot.

S-a holbat îngrozit la sângele care îi țâșnea acum din cioturile ambelor mâini. După aceea a coborât privirea și Chase l-a rotit cu fața spre el.

I-a tras o lovitură de pumn direct în mijlocul obrazului și așa însângerat și tumefiat. Hajjar a fost împins în spate, împiedicându-se și căzând în cabina elicopterului, dar nu înainte ca englezul să-i înșface breteaua săculețului, smulgându-i-l.

Lovitura a făcut elicopterul să se clatine, scoțând un scrâșnet amenințător când, mișcându-se brusc, și-a schimbat centrul de greutate.

Chase s-a întors și a pornit în goană; Castille era deja departe, căutând să se adăpostească lângă trepte, având-o alături de el pe Kari.

Primele limbi ale flăcărilor au ocolit fuzelajul zdrobit, răsucindu-se în jurul părții superioare a carcasei motorului când elicopterul s-a răsturnat complet pe o parte. Resturile de rotor au scrijelit cu putere betonul și s-au sfărâmat, iar forța de torsiune a făcut aparatul să-și înfigă botul în platformă. Combustibilul vărsat din rezervoarele sparte a început să curgă peste motorul cuprins de flăcări...

Elicopterul a explodat, Hajjar a scos un urlet, dar sunetul glasului său a rămas aproape neauzit în vacarmul general.

Castille şi Kari s-au aruncat prin intrarea arcuită de la baza scărilor. La câţiva metri în urma lor, Chase a reuşit să se azvârle la pământ.

Resturi aprinse au căzut ploaie, dar fuzelajul atenuase forţa exploziei. Bucăţile mai mari au căzut la mică distanţă de el. Însă n-a scăpat de fragmentele metalice mai mărunte, care i-au căzut peste spinare şi picioare. A scos un strigăt de durere.

– Edward! a exclamat Castille, repezindu-se la el.

– Drace! a spus Chase, ridicându-se cu greutate şi ţinându-se de picior. Parcă m-ar fi lovit un cal.

Nina a coborât scările în goană spre Kari.

– Eşti teafără?

– Da, n-am nimic, a spus ea, şi s-a uitat la ea cu ochi recunoscători.

Amândouă s-au grăbit să ajungă lângă Chase.

– Ai recuperat artefactul?

– Eşti întreg? a întrebat Nina în acelaşi timp.

Au schimbat zâmbete, după care s-a apropiat de Chase.

– Vedeţi? Elicopterele astea! a zis Castille, arătând cu mâna spre resturile arzânde. Unul a fost cât pe ce să mă omoare de două ori în cinci minute. Vehicule ale diavolului!

– Hugo! Ia mai ţine-ţi gura, i-a cerut Chase cu glas obosit, şchiopătând către locul unde aruncase arma Wildey.

– Şi artefactul? a întrebat Kari.

– Poftim. Sper că a meritat tot deranjul, a făcut el, întinzându-i săculeţul.

– Da, a spus ea, desfăcând sacul și scoțând cu grijă bara de metal.

Flăcările reflectate pe suprafața lui l-au făcut să strălucească și mai intens.

– Acesta este, a rostit ea, întinzându-i-l cu mare respect Ninei. Iată calea spre Atlantida.

Nina l-a luat și a examinat simbolurile înscrise pe metal. Totul i se părea deopotrivă de cunoscut și misterios, *diferit*. Apoi s-a uitat din nou la Kari.

– N-aș vrea să vă stric buna dispoziție, dar înainte de a porni în căutarea Atlantidei nu trebuie să uităm că *suntem* blocați în Iran.

– Nu fi așa de *sigură*, a răspuns Chase. Am văzut ceva care ne-ar putea fi de folos.

Ceilalți oameni ai lui Hajjar muriseră ori socotiseră că viața lor valora mai mult decât credința pe care o datorau patronului lor și fugiseră care încotro. Conduși de Chase prin curtea principală, membrii grupului nu au mai întâmpinat nicio rezistență.

În colțul nord-vestic au văzut o serie de uși mari. Le-a deschis.

– Flota de taxiuri a lui Hajjar, a zis apăsat, făcând semn către șirurile de vehicule scumpe parcate înăuntru. Șefa, nu se ridică la valoarea colecției tale, dar merg. Așadar, ce dorești?

– Nu cred că am ajunge prea departe într-un Ferrari, a spus Castille, care a observat un F355 în apropierea ușilor, mai ales pe drumurile de aici. Și probabil că ar fi cam... bătător la ochi.

– Şi Hummerul ar fi destul de uşor de remarcat, a adăugat Kari, examinând cu un aer dispreţuitor un H3 verde şi sclipitor.

– Doc, ai vreo preferinţă? a întrebat-o Chase pe Nina.

– *Te rog* să nu mi te mai adresezi aşa. Vreau doar ceva care să ne scoată de aici cât mai repede.

– Ei, în cazul ăsta, a zis el, şi ochii i-au căzut pe un anumit vehicul, hai să fie într-un mod elegant. Până la urmă, Hajjar nu a avut gusturi chiar atât de proaste...

Câteva minute mai târziu, un Range Rover argintiu gonea la vale pe serpentinele care coborau de la fortăreaţă, apoi, cu un muget gutural scos de motorul V8, s-a îndepărtat printre munţi.

10

Franţa

Iranul rămăsese departe. Slavă Cerului, a gândit Nina, privind din balconul hotelului panorama Parisului. Din apartamentul de la ultimul etaj avea o privelişte frumoasă a oraşului. Repere precum Notre-Dame şi, ceva mai îndepărtat, Turnul Eiffel se înălţau în frumuseţea lui inundată de lumini, profilându-se pe cerul senin al nopţii, ca şi cum ar fi fost aşezate acolo pentru a-i procura ei o plăcere.

Însă trebuia să lase contemplarea peisajului pentru altă dată. Mai întâi avea ceva de rezolvat. Și impresia era că bate pasul pe loc.

Cineva a ciocănit la ușă.

– Intră, a zis ea, întorcându-se din balcon.

În cameră a intrat Kari.

– Nina, ai terminat?

– Nu sunt sigură... a spus, și a aruncat o privire îmbufnată către artefact, care, puternic iluminat și înconjurat de notițe, stătea așezat sub o lupă. Am făcut tot ce am putut, dar nu reușesc să traduc unele simboluri. De ce întrebi, tatăl tău așteaptă răspuns?

Kari a confirmat cu un gest, apoi a surâs.

– Nu te îngrijora. Ești una dintre puținele persoane din lume pe care este dispus să le mai păsuiască.

– Da, mă simt onorată, dar nu mă ajută să mă calmez.

– Dar nu ai niciun motiv să fii agitată. De la atenienii antici încoace, te afli mai aproape decât oricine de momentul în care vei descoperi Atlantida.

– Da, și uite prin ce am trecut – nu doar eu, ci noi toți – ca să ajungem aici. Încă nu cred că am scăpat de mirosul acela oribil din păr.

Târâșul prin conducta de canalizare era de fapt cea mai neînsemnată dintre amintirile ei neplăcute, dar nici nu voia să se gândească la celelalte.

Kari i-a mirosit părul.

– N-are nimic, a asigurat-o ea. Hai să-i spunem tatei ce ai găsit.

Nina a ridicat artefactul, iar Kari a condus-o în camera alăturată, un salon aflat între cele două camere ale apartamentului. Chase a apărut și el la ușă, fără haină și etalându-și pistolul Wildey, prins la vedere în toc. Castille lipsea; Nina a bănuit că stătea de pază pe coridor.

– Bună, doc, i-a zis el bine dispus, apoi a făcut semn din cap spre laptopul de ultimă generație de pe masă. Sper că te-ai machiat, pentru că te vom filma.

– A, avem o videoconferință?

– Tata vrea să stea de vorbă față în față, chiar dacă doar în acest fel virtual, a precizat Kari. Vino să te așezi. Dorești ceva?

– Nu, mulțumesc, a răspuns, deși nu i-ar fi stricat un pahar de băutură ca să-și mai potolească temerile.

S-a așezat în fața computerului, apoi Kari a venit alături de ea și a tastat ceva. Pe ecran a apărut imaginea lui Kristian Frost, aflat în biroul lui.

– Doctor Wilde! Mă bucur să te revăd.

– Și eu mă bucur să fiu văzută. A fost ceva mai... mai *violent* decât mă așteptam.

– Am auzit. Ați avut probleme cu plecarea din Iran?

– Nimic serios, a spus Kari. Legăturile pe care domnul Chase le are pe plan local ne-au dus înapoi la Esfahan, iar datorită influenței fundației pe lângă guvern, am părăsit țara fără a mai fi supuși controlului.

– Iar Hajjar?

– E mort.

Frost a dat din cap.

– Am înțeles. Păcat de cele zece milioane de dolari, dar prețul nu mi se pare chiar mare.

Apoi pe față i-a apărut o expresie de curiozitate.

– Așadar, domnișoară Wilde, te rog să-mi zici ce-ai constatat.

Nina și-a dres glasul.

– Îmi pare rău, din păcate nu am găsit o rută directă spre Atlantida. Însă însemnele reprezintă un fel de hartă.

A ridicat bara de metal și a răsucit-o spre camera instalată pe laptop.

– Linia care merge de-a lungul barei reprezintă un fluviu, cuvântul în Glozel este inconfundabil. Mai există și alte semne, pe care am reușit să le traduc în parte.

Și-a verificat notițele.

– „Începe de la nord, de la gura râului... cutare. Șapte, sud, vest. Urmează cursul spre orașul... cutare. Acolo vei găsi..." Regret, dar e tot ce am reușit să descifrez până acum. Însemnele de pe fiecare latură... cred că ele arată numărul de afluenți pe care trebuie să-i traversezi ca să ajungi la destinație. Patru pe stânga, șapte pe dreapta și așa mai departe.

Frost a devenit mai curios.

– Înțeleg că acele cuvinte pe care nu reușești să le traduci nu sunt în Glozel.

– Adevărat. Sunt mai curând hieroglife decât litere, făcând parte dintr-un sistem lingvistic diferit. Partea supărătoare este că mi se par cunoscute, dar nu reușesc să le identific. Ar putea fi o variantă regională a...

– Interesant. Kari, fotografiezi însemnele acelea și mi le trimiți, te rog? Vreau să le văd mai de aproape.

– Sigur, tată.

A luat artefactul de la Nina și a pornit un program de fotografiere cu ajutorul camerei laptopului.

Chase s-a apropiat de masă.

– Dar ce sunt glozelienii ăștia, doc? Am studiat istorie în liceu, dar de așa ceva nu am auzit.

– Nici nu aveai cum, a răspuns ea râzând, pentru că nici nu există o asemenea populație.

– Poftim? a făcut el, uitându-se mirat la ea.

– Glozel este – cel puțin deocamdată – cea mai veche limbă cunoscută, i-a explicat, un fel de strămoș al tuturor celorlalte, inclusiv Vinca-Tordos și Byblos.

Expresia de pe fața lui Chase nu s-a schimbat.

– Despre care sigur nu ai auzit.

– Am spus că am învățat istorie în liceu. Asta nu înseamnă că am trecut și examenul.

– Numele vine de la localitatea în care s-a descoperit limbajul acesta. Aici, în Franța, mai precis.

Kari a terminat de făcut fotografii și a lăsat artefactul jos, adresându-se lui Chase în timp ce trimitea fișierul către tatăl ei.

– Tăbliţele Glozel au fost descoperite într-o pivniță de sub clădirea unei ferme în 1924, de un om pe nume Émile Fradin. Cum ele sugerau o origine mai îndepărtată decât a oricărei limbi cunoscute la acea dată, au fost categorisite drept falsuri – dar, cincizeci de ani mai târziu, când au fost testate cu ajutorul unor noi tehnici, s-a dovedit că *datau* dinainte de anul 10 000 î.e.n.

Chase a scos un fluierat.

– Mamă... Asta zic şi eu *vechime*.

– A existat o civilizaţie care folosea o limbă scrisă de mare complexitate, iar asta în Europa, cu câteva milenii înainte de apariţia societăţii greceşti, a adăugat Nina, iar acea civilizaţie a fost îndeajuns de răspândită ca să influenţeze limbile fenicienilor, grecilor, iudeilor... chiar şi ale romanilor şi persanilor.

– Iar civilizaţia asta... a început Chase, şi s-a uitat la artefact, ale cărui raze îi luminau trăsăturile. Crezi că a fost aceea a atlanţilor, da?

– Da, a spus Kari. Şi eu cred la fel.

– În acest caz, şi eu cred, a zis el, şi i-a zâmbit Ninei. Şi cum aflăm ce fluviu trebuie să căutăm?

– Tocmai asta e problema, i-a răspuns ea cam fără tragere de inimă. Nu ştiu. Semnul acesta de pe inscripţia principală, a continuat ea, arătând spre un grup mic de şapte puncte, pare să fie o unitate de măsură a distanţei. Cuvintele care îl urmează înseamnă *sud* şi *vest*.

Chase a examinat artefactul mai îndeaproape.

– Deci, ar putea însemna şapte kilometri sud-vest faţă de un punct, sau şapte kilometri spre sud, iar apoi mergi spre vest...

– Exact. Din păcate, nu ştim ce unităţi de măsură se folosesc, şi nici la ce se raportează ele – care este, ca să spun aşa, „punctul zero".

– Atlantida, aşa cred.

Nina s-a uitat la el, impresionată.

– Hei, şi eu îmi folosesc din când în când creierul.

– Doctor Wilde, s-a auzit Frost prin intermediul legăturii video, atrăgând atenţia tuturor, am examinat şi eu semnele. Nu mă aşteptam să ştiu mai multe decât tine, şi am avut dreptate. Nici eu nu le-am recunoscut. Însă, a continuat el, surprinzându-i expresia de nefericire de pe faţă, voi vorbi cu un expert în limbi antice pentru a vedea artefactul.

Nefericirea ei a crescut.

– Of. Aşadar, nu mai aveţi nevoie de mine, altfel...

Kari a pufnit în râs.

– Nina, nu fi caraghioasă. Eşti cea mai importantă persoană în această misiune. De fapt, fără tine nici nu s-ar mai *numi* astfel.

– Kari are perfectă dreptate, doctor Wilde, a rostit Frost pe un ton încurajator. Eşti de neînlocuit.

– Serios? a exclamat ea şi a zâmbit de încântare. Vai, nu mi s-a mai spus asta niciodată.

– Pariez pe cinci lire că voi ghici care au fost celelalte lucruri care ţi s-au spus, a zis Chase zâmbind.

Kari şi Nina l-au privit mustrător.

– Când va ajunge la Paris, expertul nostru va descifra restul de caractere, a reluat Frost discuţia. Iar după aceea, ştiind ce fluviu să căutăm, putem organiza o expediţie în toată regula.

– N-ar fi mai uşor să-i trimitem câteva fotografii? a întrebat Nina.

– După ce vi s-a întâmplat în ultima vreme, vreau ca artefactul să fie văzut de alte persoane doar în condiţii pe care să le ţinem sub un control perfect. Cu cât ştiu mai puţini oameni despre el, cu atât mai bine.

– Bună remarcă.

Frost i-a zâmbit generos.

– Doctor Wilde, nu trebuie să te simţi descurajată. Până acum ai făcut o treabă excelentă. Cred că niciodată nu a fost cineva mai aproape de descoperirea Atlantidei. Felicitări.

Lauda a făcut-o pe Nina să devină aproape entuziastă.

– Mulţumesc.

– Cum deocamdată nu mai ai ce face, îţi sugerez să faci o pauză şi să te bucuri de şederea la Paris. Kari ţi-ar putea sluji drept ghid. Mai vorbim. La revedere.

Ecranul s-a întunecat.

– Din păcate, e cam târziu să ieşim acum în oraş, a spus Kari, privindu-şi ceasul. Cred că ar fi mai bine să ne culcăm.

– Chiar aşa? a făcut Chase, ridicând din sprâncene în mod sugestiv.

Kari l-a privit din nou critic.

– Îmi cer iertare, şefa, a zis el zâmbind, fără a lăsa impresia că s-ar căi câtuşi de puţin.

– Nina, ai mai fost la Paris? a întrebat-o Kari.

– Da, dar numai în trecere. Am fost o dată cu părinţii mei; mergeau la o conferinţă pe teme de arheologie. Şi aveam doar nouă ani, de aceea nu am apreciat cum se cuvine acea vizită aici.

Kari i-a zâmbit.

– În cazul ăsta, mâine vom vedea unele lucruri pe care le vei *putea* aprecia.

Acele lucruri s-au dovedit a fi obiecte de artă, produse culinare... și cumpărături.

Și-au petrecut dimineața la Luvru, Chase fiind pe post de escortă pentru Nina și Kari, în vreme ce Castille a rămas la hotel să păzească artefactul. Ceva mai târziu, și-au continuat plimbarea prin inima consumeristă a Parisului.

– Nu cred că vreau să păşesc mai departe, a spus Nina, oprindu-se la intrarea magazinului Christian Lacroix de pe rue de Faubourg St-Honoré. Cartea mea de credit se va prăji în mod spontan chiar și numai *uitându-mă* la prețurile de aici. Eu sunt mai curând o cumpărătoare obișnuită cu magazinele T.J Maxx.

– Slavă cerului, a exclamat Chase, zâmbind ironic. Nimic mai plicticos decât să le urmărești pe femei probând haine. Decât dacă ar fi vorba de bikini.

Nina s-a strâmbat la el, ceea ce a făcut doar ca zâmbetul de pe fața lui să se lăbărțeze.

– Nu-ți face griji din pricina asta, i-a zis Kari. De azi înainte, beneficiezi de credit nelimitat. Fundația Frost va plăti tot ce-ți trebuie. Sau orice dorești, fiindcă veni vorba.

– Serios? a întrebat Nina.

Kari a dat aprobator din cap.

– Absolut. Adică în limite rezonabile. Dacă vrei să cumperi un Lamborghini, mai întâi va trebui să ceri voie. Dar în rest poți cumpăra tot ce poftești. Destrăbălează-te.

– Mulțumesc, a spus Nina, simțindu-se ciudat de jenată că i se face o ofertă atât de generoasă.

Nu era obișnuită cu așa ceva. A decis că, indiferent ce și-ar cumpăra Kari, ea să se abțină de la cheltuieli mari.

O oră mai târziu, a rămas deconcertată când și-a dat seama că făcuse cumpărături de aproape o mie de euro. Evident, prețurile nu se comparau cu cele de la T.J. Maxx. Iar asta era mai puțin de un sfert din banii cheltuiți de Kari.

– Doc, ai face bine să fii prevăzătoare, i-a zis Chase. Dacă te înveți să cheltuiești atât de mult, o să dai de belea când o să te întorci la New York, așa că o să prăpădești banii de chirie pe pantofi.

Omul glumea, dar Nina a înțeles că avea dreptate.

– Nu cred că se va întâmpla așa ceva, a intervenit Kari. După ce descoperim Atlantida, nu va mai trebui să-ți faci vreo grijă în privința banilor. Ne vom îngriji de tine.

– Da? Mulțumesc.

Kari i-a zâmbit.

– Noi întotdeauna le purtăm de grijă celor care sunt alături de noi.

Nina a vrut să întrebe ce însemna acest lucru, dar Kari făcea deja semn unui taxi să oprească.

Următoarea lor destinație a fost un restaurant numit L'Opéra. Localul era aglomerat, deoarece parizienii înstăriți se bucurau de prânzul care, în mod tradițional pentru francezi, se prelungea mult.

Nina nu şi-a închipuit că vor găsi vreo masă liberă, dar a constatat curând că pentru fiicele miliardarilor filantropi *se elibera* imediat una.

– Nu-mi place aglomeraţia, a spus Kari oftând, adresându-se şefului de sală într-o franceză perfectă, după care, drept reacţie, personalul de servire a început să se agite pentru a crea locuri. Asta îmi aduce mereu aminte că există prea mulţi oameni pe planetă. Resursele pe care le avem nu pot susţine o populaţie care se apropie de şapte miliarde.

– Da, păcat că nu putem face mare lucru în privinţa asta, a aprobat-o Nina.

– Vom vedea. Fundaţia Frost face tot ce se poate.

Cât au aşteptat revenirea şefului de sală, Chase a examinat meniul şi s-a strâmbat.

– Eu sunt adeptul peştelui cu cartofi prăjiţi, a obiectat el. Cred că n-o să comand nimic şi o să mănânc un burger ceva mai târziu.

– Întâi te-ai plâns că tabloul *Mona Lisa* e „cam micuţ şi murdar", iar acum faci asemenea afirmaţii. Eddie, eşti un filistin, a spus Nina, destul de amuzată. Doar nu ai de gând să stai la masă doar pentru a te îmbăta, nu?

– Atâta vreme cât sunt de serviciu, nu. Pe de altă parte, de la bar pot supraveghea mai uşor uşa. Vreau să mă asigur că nu vă va strica nimeni plăcerea cinei.

– Cum adică... ai impresia că vom avea necazuri?

Chase i-a aruncat un zâmbet care s-a dovedit liniştitor, dar şi ameninţător.

– Vom avea necazuri doar dacă va încerca cineva să ne deranjeze. Voi două bucurați-vă de masă, iar eu voi veghea să fie liniște.

După ce i-a verificat din ochi pe ocupanții meselor învecinate, s-a îndreptat spre bar, suindu-se pe un taburet de unde observa ce se petrecea în tot restaurantul.

După ce li s-a pregătit masa, un chelner le-a condus pe Nina și Kari. Imediat ce s-au așezat, Nina s-a uitat spre Chase.

– Crezi că am putea fi în primejdie?

– Există și posibilitatea asta. Qobras și oamenii lui sigur au aflat că am reușit să evadăm din Iran. Motiv pentru care trebuie să acționăm cât mai repede – cu cât ne ia mai mult timp, cu atât este mai mare riscul ca el să ne descopere.

– Și va încerca din nou să mă ucidă?

– Nu vom permite asta, a spus Kari cu fermitate în glas, apoi expresia de pe fața ei s-a mai îndulcit. Nina, nici măcar nu ți-am mulțumit cum se cuvenea.

– Pentru ce?

– Păi, mi-ai salvat viața. În fortăreața lui Hajjar, când ai tras în elicopter. Acțiunea ta a fost cât se poate de inteligentă și de un curaj incredibil.

Nina a roșit.

– A... de fapt, mi-a fost groază că trăgând în elicopter voi provoca explozia lui.

Kari a râs din nou.

– Asemenea lucruri se întâmplă doar în filme. Nu, ai fost foarte curajoasă, și îți rămân foarte recunoscătoare.

Cu delicatețe, a strâns-o de mână pe Nina.

– Dacă vei avea nevoie de ceva vreodată – *indiferent ce* – va fi de ajuns să ceri.

Copleșită, Nina a rămas mută de uimire.

– Mulțumesc, a reușit ea să îngaime într-un târziu.

Kari i-a mai reținut mâna o clipă, după care i-a eliberat-o.

– Voi face orice pentru tine.

– Și... hm... Eddie și Hugo se bucură de același tratament? a întrebat ea, roșind de rușine că este centrul unei asemenea atenții.

Zâmbetul lui Kari a devenit mai glumeț.

– Nu chiar. La urma urmelor, ei sunt *plătiți* să ne poarte de grijă.

– Din cele spuse de Eddie, s-ar părea că nu ai nevoie de cineva care să-ți poarte de grijă. *Chiar* ai scăpat de Hajjar singură?

– Tot tu m-ai ajutat și cu acea ocazie. Când ai oprit alimentarea cu energie electrică, a adăugat, observând expresia de nedumerire de pe fața Ninei. Asta a creat o diversiune de câteva clipe, iar eu... am profitat. Mda, m-am instruit în metode de autoapărare. Și mă bucur că ai oprit curentul exact la țanc, pentru că, după părerea mea, Hajjar era cât pe ce să accepte oferta lui Qobras, astfel că m-ar fi împușcat.

– Acela era Qobras? a întrebat Nina, amintindu-și fața bărbatului de pe ecranul divizat în timpul desfășurării teleconferinței.

– L-ai văzut?

– Da, în subsol exista o cameră a serverului şi l-am zărit pe un monitor.

Kari a luat o atitudine solemnă.

– Aşadar, acum ştii cu ce ne confruntăm. Şi cât de nemilos e. I-a oferit lui Hajjar cinci milioane de dolari ca să-l ucidă pe Yuri, rusul acela, pe loc. E un om extrem de primejdios, un psihopat... care e în stare de orice numai să ne împiedice să descoperim Atlantida. De acum înainte nu-l voi mai subestima. Deocamdată însă ne putem socoti în siguranţă. Deţinem artefactul şi, ceea ce e mai important, te avem pe tine. Vom găsi Atlantida, sunt convinsă. Acum eşti gata să dăm comanda?

Târziu în acea după-amiază, când s-au întors la hotel, Nina se simţea epuizată. Îi era greu să spună cât de mult o obosise plimbarea prin Paris sau dacă nu cumva acea stare era o reacţie întârziată la experienţele prin care trecuse în Iran. Ştia însă că avea nevoie de un pui de somn până la sosirea expertului în limbi antice pe care îl trimitea Frost la Paris.

Chiar întinsă pe patul uriaş şi comod, nu a reuşit să se odihnească deplin din cauza neliniştilor care o frământau. Încă analiza şi retrăia toate evenimentele înspăimântătoare şi violente la care fusese martoră – sau la care participase – de când primise telefonul lui Starkman. Viaţa ei de cadru universitar din New York părea să aparţină unei alte lumi.

Şi chiar în somnul ei superficial nu reuşea să alunge din minte misteriosul artefact, gândurile ei

fiind concentrate asupra ghicitorii care-i apărea în vis. Piesa aceea avea ceva straniu, îi dădea o senzație aparte și îi trezea niște amintiri pe care le trăise când o ținuse în mână la fermă.

Ceva cunoscut.

Ceva de aici.

Cu o tresărire puternică, Nina s-a trezit deplin, dându-și seama ce era și felul în care își dăduse seama. Stătea ghemuită, cu genunchii strânși aproape de piept, și cu o mână așezată la ceafă.

Strângând pandantivul.

Aceea era amintirea senzorială pe care o trăise.

A sărit din pat și s-a repezit la birou. A ridicat artefactul de sub lupă și cu cealaltă mână a tras pandantivul peste cap, ținând ambele bucăți alături.

Aceea era legătura! Existase încă de la început, dar nu-și dăduse seama.

A sunat telefonul, iar țârâitul lui a făcut-o să tresară. Încă strângând ambele bucăți de metal în mână, a ridicat receptorul cu stângăcie.

– Da. Alo!

– Nina? a întrebat Kari. Ai pățit ceva?

– Nu, nu. Sunt bine. Abia m-am trezit.

Era cât pe ce să-i spună norvegiencei ce descoperise, însă ea a vorbit prima.

– Voiam să te anunț că expertul a sosit, de aceea, când ești gata, poți să vii cu artefactul?

Nina a surprins o imagine a ei într-o oglindă. Părul îi stătea răzvrătit pe partea pe care dormise.

– Hm, îmi acorzi cinci minute?

– Au trecut *șapte* minute, a șoptit Chase când ea a ajuns în salon.

– Ia mai ține-ți gura, i-a răspuns ea tot în șoaptă, uitându-se în jur.

Kari stătea pe un fotoliu, având pe chip o expresie care îi trăda speranța, Castille se rezemase de ușa care dădea spre coridor și mânca o portocală, iar pe o canapea, sorbind cafea dintr-o ceașcă, era...

– Bună, Nina, a zis Philby, ridicându-se.

– Jonathan, ce faci aici? a întrebat ea brusc, gândind – sperând chiar – că era vorba de o glumă.

Dintre toți oamenii din lume care ar fi putut identifica artefactul, cum se făcuse că Frost îl alesese tocmai pe *profesorul Jonathan Philby*?

– Cred că acesta e motivul chemării mele, a spus el, coborând privirea spre obiectul pe care ea îl adusese învelit în pânză. Ieri-dimineață am primit telefon de la nimeni altul decât Kristian Frost, care mi-a explicat că ai contribuit la descoperirea unui obiect extrem de interesant, dar că ai greutăți în traducerea cuvintelor scrise pe el. M-a întrebat dacă aș fi dispus să te ajut. Invitația a venit cam pe neașteptate, dar... s-a întrerupt și a aruncat o privire spre Kari. Tatăl tău are un talent extraordinar de a face oferte de nerefuzat.

– Te-a amenințat cumva? a întrebat Chase.

Philby s-a uitat nedumerit la el.

– Nu, a făcut o donație foarte generoasă către universitate. Și, bineînțeles, un zbor cu un avion particular. Nu am mai avut plăcerea de a mă bucura de așa ceva până acum.

– Ia spune, Jonathan, a întrebat Nina, de când ai devenit cel mai mare expert din lume în privința limbilor antice?

– Serios, Nina, nu țin să-mi fac singur reclamă, dar speram că mi-ai citit ultimele lucrări publicate în *Jurnalul Internațional de Arheologie*. Cred că nu greșesc afirmând că sunt una dintre primele cinci autorități din lume în domeniu, și cu certitudine cel mai bun din Occident. Cu toate că am convingerea că Ribbsley de la Cambridge ar obiecta! a adăugat, chicotind la propria glumă și oprindu-se când și-a dat seama că, în absența studenților din cameră, nimeni nu a mai râs. În fine, să ne uităm la ceea ce ai găsit.

Tânăra a așezat artefactul cu grijă pe masă, iar Kari a aranjat o lampă care să-l ilumineze. Philby a făcut ochii mari.

– A, acest obiect este... remarcabil.

A ridicat ochii spre Kari.

– Pot să-l iau în mână?

– Chiar te rog.

A ridicat artefactul, cântărindu-l în palme.

– Greu, dar nu din aur pur, nu se potrivește culoarea... un aliaj cu bronz – nu, e mai curând un amestec de aur și cupru, da?

– Cuvântul pe care îl cauți, a spus Nina cu subînțeles, este oricalc.

– Să nu tragem concluzii pripite. S-a efectuat o analiză metalurgică?

– Nu a întregii piese, a precizat Kari, dar s-au făcut teste pe o mică mostră.

– Şi?

– Şi cred că doctor Wilde are dreptate.

Nina i-a aruncat lui Philby o privire care-i trăda satisfacţia de sine.

– Înţeleg.

Ar fi vrut să rostească mai multe, dar s-a abţinut. A răsucit artefactul pe partea cealaltă.

– A, are o mică protuberanţă pe partea de jos, iar pe partea superioară, ah!

I-a aruncat Ninei un surâs satisfăcut.

– Mă dezamăgeşti! Sigur poţi traduce scrisul de aici.

– Am tradus *mai tot*, i-a răspuns ea cu glas înţepat. Este o hartă, instrucţiuni de deplasare pe un fluviu până la un oraş. N-am reuşit să identific celelalte caractere, dar sigur nu sunt în Glozel.

– Păi, sigur că nu. Dar cum de n-ai recunoscut inscripţiile în olmecă?

Ea s-a uitat mai de aproape.

– Poftim? Astea nu sunt în olmecă.

– Nu în cea *clasică*, dar asemănările sunt inconfundabile. Nu vezi? a zis el, şi a făcut semn către câteva caractere. Unele simboluri sunt răsturnate sau stilizate, dar sigur...

– Of, Dumnezeule! a exclamat Nina. Cum de nu am *observat?*

– Înseamnă că *sunt* caractere în olmecă? a făcut Kari, uitându-se la artefact.

– Dumnezeule, sigur! După cum a spus profesorul Philby, nu e vorba de forma clasică a simbologiei,

dar sigur o variantă. Mai vechi? a întrebat, şi s-a uitat la Philby, aşteptând confirmarea.

– Aproape sigur, a răspuns el, dând din cap. Sunt mai puţin rafinate, şi e posibil să aibă o oarecare influenţă din Glozel în anumite porţiuni. Foarte ciudat, a adăugat, şi s-a tras un pas în spate. Influenţe alfabetice din Glozel în protohieroglife olmece? Asta-i va deranja destul de mult pe unii...

– Cine sau ce sunt olmecii ăştia? s-a interesat Chase.

– O civilizaţie timpurie din America de Sud, i-a explicat Nina. Au atins dezvoltarea maximă aproximativ în 1150 î.e.n., mai ales pe coasta sudică a golfului Mexic, însă au exercitat influenţe şi spre interiorul continentului.

Chase a făcut un gest din umeri.

– A, de olmecii *aceia* era vorba...

– Profesore, a spus Kari, cum traduci restul inscripţiei? Presupun că poţi traduce simbolurile olmece.

– Voi face o încercare. N-o fi traducerea mea întru totul exactă; cum ziceam, caracterele nu sunt chiar la fel cu formele tradiţionale, dar... Să vedem, bine?

Şi-a aranjat ochelarii mai bine pe nas, iar Nina, aflată de cealaltă parte a mesei, a procedat la fel.

Acum, când ştia ce trebuia să caute, se simţea sincer ruşinată pentru că nu reuşise să finalizeze traducerea.

– Simbolul acela să reprezinte un aligator?

– Un aligator sau un crocodil, a spus Philby, gânditor.

Castille s-a trezit la viaţă.

– Asta ar putea descrie câteva locuri pe care le-am vizitat împreună cu Edward. Odată, când ne aflam în Sierra Leone...

– Următorul cuvânt este o combinație de simboluri, a continuat profesorul, ignorându-l pe belgian. Zeu... și apă?

– Sau ocean, a sugerat Nina. Hei! Zeul Oceanului! Poseidon!

Ea și Kari au rostit numele în același moment.

– Începe de la gura nordică a fluviului crocodil, a rostit Philby.

– Șapte, sud, vest. Fluviul este *la* șapte, sud, vest, din câte se pare, a spus Nina. Urmează cursul spre orașul lui Poseidon. Ca să găsești acolo... ce anume?

A încercat să descifreze restul simbolurilor.

– La naiba. Nu sunt chiar pricepută la olmecă.

– Să vedem... a zis Philby, plimbându-și vârful degetului peste artefact. Primul simbol seamănă cu acela pentru „casă", dar având semne suplimentare. Seamănă cu „descendent" – ba nu, „succesor", dar nu se prea potrivește.

– Ba da, și-a dat Nina seama. Căminul succesorului – casă *nouă*. Ca să găsească noua casă a... acestui simbol.

– Hm, a făcut profesorul, apoi și-a apropiat fața atât de mult de artefact, încât răsuflarea lui a făcut ca suprafața acestuia să se aburească. Pe ăsta sigur nu-l cunosc. Ar putea fi o reprezentare a unui nume de persoană, ori de trib...

– Atlanții.

Toată lumea s-a întors către Kari.

– Casa cea nouă a atlanților. Asta scrie acolo.

Philby a strâns din buze.

– Doamnă Frost, asta e mai degrabă o dorință. Există multe alte posibilități, pe care le-ar clarifica un studiu amănunțit al scrierilor antice din acea regiune.

– Nu, a intervenit Nina, ridicând artefactul. Are dreptate. *Trebuie* să fie atlanții. Altceva nu poate fi. După scufundarea insulei lor, atlanții au construit un nou cămin pentru ei undeva în America de Sud – iar această piesă reprezintă harta care ne va duce acolo. Mai este nevoie să identificăm fluviul. Dacă am descifra ce înseamnă numerele...

– Hai să facem din asta subiect de concurs într-o bodegă, a intervenit Chase zâmbind. Serios, doc! America de Sud! Fluviu mare cu crocodili! Care e primul răspuns care-ți vine în minte?

– Amazonul? a încercat ea, nefiind sigură dacă nu cumva el încerca din nou marea cu degetul.

– Bravo! Serios, uite câte semne se îndreaptă în stânga și în dreapta pe harta aceea a ta, și fiecare dintre ele are un număr alături. Dacă trebuie să treci pe lângă atâția afluenți, înseamnă că vorbim de un fluviu mare de tot. Iar dacă există un oraș pierdut, el nu se poate afla decât în jungla braziliană. Dacă s-ar fi aflat în altă parte, ar fi fost deja descoperit.

S-a uitat peste umăr, spre camera Ninei.

– Ai un atlas acolo, așa e? Stai puțin.

A trecut repede pe ușa dintre camere, revenind cu un atlas mare, pe care l-a deschis.

– Uite. Gura nordică e la Bailique, iar dacă urci în amonte treci pe lângă patru afluenți pe stânga și șapte pe dreapta... A urmărit cu degetul cursul spre vest, comparându-l cu însemnele trasate pe bara de oricalc. Opt pe stânga, iar asta ne aduce la prima despărțire majoră, cea de la Santarém.

Semnul de sub degetul lui era mai adâncit decât celelalte.

– Unde recomandă să o iei la dreapta, a zis Nina.

– Așadar, până acum merge.

Au urmat îndrumările mai sus pe fluviu până când cursul s-a desprins chiar de Amazon, spre un afluent aflat la mai bine de o mie opt sute de kilometri spre interiorul continentului. Linia albastră și subțire de pe pagina atlasului continua spre vest cale de încă două sute de kilometri. Pe artefact mai existau o serie de semne de direcție care trebuiau urmate.

– Avem nevoie de o hartă mai amănunțită, a spus Kari. Dar și de imagini din satelit.

– Măcar știm zona, în general, a zis Nina, emoționată. Undeva de-a lungul fluviului Tefé. Chiar în mijlocul junglei.

– O civilizație protoolmecă, atât de departe în interiorul continentului? s-a mirat Philby. Nu se potrivește cu teoriile actuale privind originile lor și distribuția populației.

– Nici cu Atlantida, dar lucurile par să se susțină deocamdată, a subliniat Nina, pe un ton ușor caustic.

Philby a pufăit.

– Şi, conform teoriei tale, cum au reuşit atlanţii să navigheze tocmai din golful Cadiz până peste Atlantic? Chiar dacă am accepta ideea că Poporul Mării din legendele antice ar fi fost de fapt atlanţii, o călătorie de câteva sute de kilometri într-o triremă se deosebeşte considerabil de una lungă de câteva mii de kilometri. Mai ales că nu aveau instrumente de navigaţie!

– În realitate, *aveau* instrumente de navigaţie, l-a contrazis ea.

– La ce te referi? a întrebat Kari.

– Mi-am dat seama de asta chiar înainte de a mă chema aici, a spus Nina, şi a ridicat artefactul. Am avut senzaţia a ceva cunoscut, dar nu am putut face legătura decât acum. Priviţi.

A ţinut piesa de protuberanţa circulară, lăsând-o să se legene între degetele ei ca un pendul.

– E conceput să stea atârnat astfel, cum îl ţin eu. Iar apoi... a zis, şi a aşezat pandantivul dedesubtul capătului curbat al artefactului. Se potrivesc perfect. Pandantivul meu are câteva numere marcate pe el, iar dacă îl prelungeşti de-a lungul aceleiaşi curbe şi se continuă secvenţa numerelor... Ei bine, cu un sistem de vizualizare, cum ar fi o oglindă care ar încăpea în această fantă mică, se obţine o modalitate de a măsura unghiul de înclinare al unui obiect faţă de orizont.

– Un obiect precum o stea? a întrebat Kari, participând la emoţia crescândă a Ninei. Ori soarele?

– Exact. Avem aici un *sextant!* Atlanții au avut acest instrument de navigație încă din anul 10 000 î.e.n., care nu a fost reinventat decât în secolul al șaisprezecelea.

– Imaginați-vă avantajele militare pe care le aveau față de alte popoare ale timpului... a zis Kari cu o expresie gânditoare.

Chase a rămas neîncrezător.

– Nu-i chiar un GPS.

– Ei, nici așa, întrucât pentru a calcula longitudinea ai nevoie de un cronometru foarte precis, și ar fi cam mult să ne închipuim că civilizația atlanților era *atât* de avansată, a spus Nina. Dar un sextant îți permite să calculezi *latitudinea*, să știi cât de la nord sau la sud ești, cu o acuratețe acceptabilă, folosind ca repere soarele sau vreo stea, atâta vreme cât ajustai calculele în funcție de perioada din an. Lucru pe care îl putea face orice civilizație cu unele cunoștințe de astronomie.

A ținut ridicate ambele piese din oricalc și s-a prefăcut că ia ca reper fruntea lui Chase, legănând pandantivul încoace și încolo ca și cum ar fi făcut parte dintr-un arc de cerc mai mare, având centrul pe pivotul barei.

– Fără un asemenea instrument, singura modalitate de a naviga pe mare este de a urma linia coastei, căutând repere terestre, ori de a folosi punctul estimat – adică deplasarea într-o anumită direcție, sperând că nu te vei abate de la curs.

– Dar dacă ai cum să calculezi latitudinea, poți întreprinde călătorii mai lungi, a adăugat Kari.

– Da. De fapt...

Nina s-a oprit şi i-a arătat din nou lui Chase semnele de pe bară.

– Numărul de aici, şapte, apoi sud şi vest – şapte e posibil să reprezinte o latitudine folosind scara în care calculau atlanţii, iar direcţiile cardinale...

Gândul care căpăta formă în mintea ei s-a închegat în cele din urmă.

– Îi comunică utilizatorului cum să ajungă la fluviu pe harta atlanţilor. Mergi spre sud spre ceea ce ei numeau latitudine şapte, apoi porneşti spre vest. Atâta vreme cât te afli la latitudinea corectă, nu trebuie decât să mergi în continuare spre vest şi, în cele din urmă, vei ajunge la destinaţie. Cum ştim care *este* latitudinea lor şapte, asta înseamnă...

Kari i-a continuat gândul.

– Asta înseamnă că dacă reuşim să stabilim câte grade există într-o unitate de latitudine a atlanţilor, putem reface drumul, stabilind exact locul unde se găsea Atlantida!

– Bine, şi atunci, a spus Chase, pentru a descoperi Atlantida trebuie să organizăm o expediţie în mijlocul junglei amazoniene, să găsim un oraş pierdut şi să vedem dacă acolo mai există alte hărţi, da?

Nina a dat din cap.

– Cam aşa ceva.

– Da, sunt gata pentru o asemenea expediţie, a zis el, cu un gest nepăsător din umeri.

Philby s-a ridicat.

– Doamnă Frost?

– Da.

– Probabil că îndrăzneala mea merge mult prea departe, dar... dacă cercetările voastre inițiale demonstrează că ar exista vreun oraș pierdut undeva de-a lungul fluviului Tefé, s-ar putea să vă însoțesc în această expediție?

– Așteaptă, Jonathan, dă-mi voie să lămuresc lucrurile, a intervenit Nina, simțind parfumul victoriei. Adică acum *crezi* că am avut dreptate când am susținut că Atlantida a existat cu adevărat?

– În realitate, a spus Philby pufnind, mă gândeam mai mult la importanța de a descoperi dovezi privind existența unei civilizații preolmece și de șansa de a studia limba acesteia în mod nemijlocit. Ar reprezenta o descoperire incredibilă. Orice legătură cu Atlantida ar fi... cum să zic, ceva în plus.

Kari a rămas ușor surprinsă de cererea lui Philby.

– O să vorbesc cu tata, domnule profesor, dar... Ești convins că ar fi o soluție practică? Vom pătrunde adânc în junglă – dar ce se întâmplă cu îndatoririle tale universitare?

– Cred că pot aranja să-mi iau liber – la o adică, *sunt* șef de catedră! a spus el râzând. Pe de altă parte, dacă doctor Wilde pleacă atât de abrupt într-o expediție în jurul lumii... a continuat, și s-a uitat cu subînțeles la Nina. Au trecut câțiva ani de când nu am mai mers într-o expediție adevărată, dar am fost și în locuri mai rele decât jungla, credeți-mă.

– Atunci, așa cum am precizat, mă voi consulta cu tata. Deocamdată...

Şi-au strâns mâinile.

– Bun venit alături de noi, profesore!

– Mulţumesc!

Nina şi-a pus pandantivul înapoi la gât şi a aşezat artefactul pe harta Braziliei. S-a uitat la porţiunea verde care înconjura fluviul Tefé şi a încercat să-şi imagineze ce va descoperi acolo.

– Aşadar, a rostit ea în şoaptă, acolo v-aţi dus...

11

Brazilia

– Bun venit în junglă! a spus Chase, imediat ce a coborât din avion.

Cu toate că dăduse ocol lumii, Nina trăia un şoc neplăcut de fiecare dată când ajungea la tropice. Deşi arşiţa în sine nu o deranja, îi era mai uşor să se adapteze la deşert decât să coboare dintr-un avion cu aer condiţionat şi să se trezească în căldura umedă şi lipicioasă a unei jungle tropicale.

Şi era greu să pătrundă mai adânc într-o junglă tropicală. Tefé se găsea chiar în inima bazinului amazonian, cu temperaturi de peste douăzeci şi şapte de grade, iar din cauza umidităţii hainele i se lipeau de piele.

Însă aveau să intre serios în pădurea tropicală. Examinând hărţile, fotografiile din satelit şi explorările aeriene ale regiunii, reduseseră localizarea posibilă a

orașului pierdut într-o zonă circulară cu diametrul de circa cincisprezece kilometri, la aproape două sute de kilometri în susul fluviului, departe de Tefé. Așezarea cea mai apropiată se afla la peste cincizeci de kilometri depărtare de zona-țintă, și până și aceea era un sătuc. Nina văzuse fotografiile aeriene; înfățișau doar un zid solid de verde viu, singurul lucru care mai întrerupea acea monotonie fiind meandrele șerpuitoare ale fluviului.

Plafonul verde neîntrerupt al junglei dictase și modul de transport pe care urma să-l folosească grupul. Pornind de la Tefé, un elicopter ar fi putut ajunge în zonă în mai puțin de nouăzeci de minute – și Kristian Frost aranjase ca un asemenea aparat să fie pus la dispoziție pentru vreo situație de urgență, care să impună evacuarea rapidă –, dar el nu ar fi avut unde să aterizeze. Oamenii și echipamentele trebuiau coborâte sau urcate cu vinciul, iar Chase, care se ocupa de logistica operațiunii, socotise că astfel de manevre erau prea riscante – ceea ce îl făcuse pe Castille să respire ușurat.

Aveau să călătorească în amonte cu o ambarcațiune.

Dar, a gândit Nina, era o ambarcațiune ieșită din comun.

De fapt, expediția urma să folosească *două* ambarcațiuni, însă *Nereida* era neîndoielnic cea mai importantă. Iahtul cu motor, model Sunseeker Predator 108, cu o siluetă foarte elegantă, era vopsit în nuanțe de gri-închis și argintiu, având sigla Frost la loc vizibil pe corpul său. Nina a rămas uimită aflând că

acest iaht fusese transportat pe calea aerului până în Brazilia tocmai din Europa, în cursul celor trei zile de pregătiri intense pentru expediție, și dus în orașul Manaus în pântecul unui avion de transport Antonov An-225, și apoi pilotat cale de peste cinci sute de kilometri în amonte pentru a-i primi pe pasageri la Tefé. Resursele pe care Kristian Frost era pregătit să le pună la dispoziție pentru descoperirea Atlantidei erau copleșitoare.

În ciuda dimensiunilor sale – *Nereida* măsura de la vârful provei ascuțite și până la pupa mai mult de treizeci de metri –, iahtul trebuia să-i ducă pe membrii expediției cu rapiditate și în confort până la mai puțin de douăzeci de kilometri de destinația lor, în ciuda coturilor și zonelor mai strâmte ale fluviului. Pescajul redus al ambarcațiunii, cu puțin peste un metru, și un grup de propulsoare de manevrare la prova și pupa, care îi permiteau să se întoarcă aproape pe loc, însemna că el se putea deplasa cu mare ușurință pe căile navigabile ceva mai largi.

Pentru porțiunile de fluviu pe care nu reușea să le abordeze exista cea de-a doua ambarcațiune. *Nereida* transporta, atârnată de o macara de la pupa, o barcă gonflabilă Zodiac, lungă de patru metri și jumătate. Contrasta vădit cu luxoasa navă-mamă, dar, dacă totul funcționa conform planurilor, ea avea să fie folosită doar în ultima etapă a călătoriei.

Fusese nevoie de o ambarcațiune de dimensiunile *Nereidei* deoarece numărul membrilor expediției crescuse. În plus față de Philby, echipa inițială, alcătuită

din Nina, Kari, Chase şi Castille, se îmbogăţise cu alte patru persoane. Două dintre ele erau membrii echipajului: rotunjorul şi bărbosul căpitan Augustine Perez şi secundul lui – titlul era folosit în glumă – Julio Tanega, care zâmbea frecvent şi generos, etalându-şi cei doi dinţi de aur.

Cel de-al treilea membru nou al expediţiei era Agnaldo di Salvo, un brazilian bine făcut şi cu umeri laţi, trecut de cincizeci de ani, având aerul unuia care nu se lasă surprins de prea multe lucruri şi nu se sperie cu una, cu două. Kari îl prezentase drept ghid în zona respectivă, dar di Salvo îi spusese Ninei, care voise să ştie mai multe despre el, că era mai curând „călăuză indiană". Ea s-a simţit prea intimidată să mai pună vreo întrebare pentru a înţelege diferenţa dintre cele două titulaturi. Spre mirarea ei, Chase şi Castille păreau să-l cunoască foarte bine.

Di Salvo era însoţit, fără să şi încuviinţeze, de un alt american înalt şi slab ca un băţ, proaspăt absolvent de facultate din San Francisco, pe nume Hamilton Pendry. Se ocupa de mediu şi studia efectele exploatării comerciale a pădurilor tropicale asupra populaţiei indigene – şi, pe deasupra, era nepotul unui congresman democrat care convinsese guvernul brazilian să îi permită să-l însoţească pe unul dintre experţii lor în junglă. Se părea că di Salvo avusese ghinion. Întrucât Frost ceruse în mod specific ca di Salvo să însoţească expediţia, acum erau obligaţi să-l suporte şi pe Hamilton, deşi natura exactă a misiunii nu îi fusese dezvăluită. Asta era foarte bine, gândea Nina; tânărul cu păr lung părea

sincer entuziasmat de apărarea cauzei indienilor băştinaşi şi de conservarea mediului, dar, Dumnezeule! *Tare bine ar fi făcut să-şi ţină gura măcar cinci minute, pentru că doar despre asta vorbea!*

Chase sperase că li se va mai alătura o persoană, dar motivul pentru care aceasta nu avea să participe la expediţie a devenit clar din prima clipă în care Nina a văzut-o. Întâmpinându-i la docuri, prietena lui, Maria Chascarillo, s-a dovedit la fel de frumoasă ca Shala... dar într-o stare de gravidie la fel de avansată.

– Jur că e doar o coincidenţă! a spus Chase către Nina şi Castille, peste umărul Mariei, în timp ce o îmbrăţişa.

– Sigur, te credem, l-a asigurat Nina. Nu-i aşa, Hugo?

– Da, bineînţeles, a răspuns Castille, în timp ce mânca o banană.

Deşi Chase a fost dezamăgit că Maria nu va participa la expediţie, tristeţea i-a trecut cu totul după ce a deschis una dintre lăzile aduse de ea. Nina nu a reuşit să vadă conţinutul, dar a putut bănui.

– Arme? a întrebat ea, după plecarea Mariei.

– Şi alte câteva jucării, i-a zis el bine dispus. În Iran am fost prinşi nepregătiţi – şi nu vreau să ni se întâmple încă o dată. Pe de altă parte, din ceea ce mi-a povestit Agnaldo despre localnici, e posibil să avem nevoie de câte ceva să-i ţinem departe de noi.

– Dar *ce* ţi-a povestit despre ei?

– Păi, nu i-a întâlnit personal – doar a auzit tot soiul de istorii. Pentru că oamenii care îi *întâlnesc*... nu se mai întorc pentru a povesti ce li s-a întâmplat.

– Poftim? a făcut Nina și a clătinat din cap. Nu, asta sună de parcă ar fi extras din Indiana Jones. Chestia cu „triburile pierdute din junglă" e răsuflată. Suntem în secolul douăzeci și unu.

– S-ar putea să fii *tu* în acest secol, a spus di Salvo, care părea să se fi materializat ca din senin în spatele ei, ceea ce a făcut-o să tresară.

În ciuda masivității, avea capacitatea neobișnuită de a se mișca fără să fie observat.

– Însă ei nu au ajuns atât de departe. Crezi că sunt doar povești, dar în fiecare an, zeci de oameni – tăietori de lemne, prospectori, chiar turiști – sunt uciși de triburile de indieni în adâncul junglei.

A privit printre gene spre oamenii aflați pe chei, care îi urmăreau cu suspiciune pe cei de pe iaht. Lucru deloc surprinzător, și-a dat seama Nina; în comparație cu bărcuțele prăpădite care stăteau amarate la docuri, forma sclipitoare și avangardistă a iahtului *Nereida* aducea cu o farfurie zburătoare aflată în vizită în acele locuri.

– Oamenii de aici îi urăsc pe indienii băștinași, deoarece terenurile aparținând triburilor sunt protejate de lege – astfel că sursele lor de trai pot dispărea peste noapte dacă se descoperă vreun nou trib. Și nu folosește la nimic dacă se crede că indienii îi ucid pe intruși fără să se sinchisească. De aceea, ei mă detestă și pe mine, pentru că slujba mea e să descopăr indieni.

– E revoltător! a intervenit Hamilton cu glas pițigăiat.

Spre deosebire de di Salvo, Nina îl auzise apropiindu-se, pentru că sandalele lui plescăiseră pe punte.

– Nici nu ar fi nevoie să se confirme existența unui trib înainte ca o zonă să devină protejată. Toată *regiunea* asta ar trebui protejată! Exploatarea lemnului, mineritul, agricultura, toate distrug pădurea tropicală! În fiecare zi se ard mii de acri pentru a se face loc fermelor care cresc vite. E ca și cum ți-ai tăia din plămâni ca să vinzi bucățile pe câțiva dolari pentru a-ți cumpăra un hamburger!

Chase a aruncat o privire spre Nina, după care a adoptat o expresie absolut neutră.

– Da, arderea pădurii e ceva îngrozitor, nu? O risipă fără rost!

– Știu! a zis Hamilton, vânturându-și brațele, făcând brățările de prietenie să fluture. E... e de necrezut!

– Eu voiam să spun că dintr-un singur arbore de mahon se pot face *zeci* de colaci de toaletă, a continuat Chase. Am și eu unul din ăsta acasă. Ai văzut vreun colac din mahon? E *cel mai* confortabil loc pe care să-ți așezi fundul cât citești ziarul. Plăcut și cald.

Hamilton s-a holbat la el cu gura căscată.

– E... dar e scandalos! a reușit el să bolborosească în cele din urmă. Ăsta e genul de orbire și nepăsare de care suferă o cultură dominatoare care, care...

A amuțit și s-a uitat urât la Chase, după care s-a răsucit pe călcâie și a plecat. Nina, care de obicei adopta o atitudine promediu, nu și-a putut reține un zâmbet, în vreme ce di Salvo a râs în hohote.

– Eddie, a zis el, ai reușit în cinci minute ceea ce eu nu am reușit vreme de cinci zile – l-ai făcut pe băiatul ăsta să tacă. Ai talente nebănuite, domnule.

– Da, sigur că da, a spus Chase şi s-a tras cu un aer modest de reverele hainei.

– Ai procedat fără milă, a adăugat Nina, încă zâmbind.

– Ei, lasă. Ar putea foarte bine să-şi pună un semn de ţintă pe piept şi să scrie pe el: „Trageţi aici."

Kari a ieşit din cabina principală aflată pe puntea spate.

– E totul gata? a întrebat ea. Căpitanul Perez vrea să ştie când să ridice ancora.

– Toate bagajele sunt îmbarcate, a zis Chase. Mai trebuie să încărcăm cufărul cu haine noi cumpărate de Nina la Paris.

– E doar o *valijoară*, care se află deja în cabina mea, a spus Nina, strâmbându-se în glumă către el.

Kari a privit de-a lungul docului, să fie sigură că se încărcaseră toate echipamentele.

– Dacă suntem gata, atunci nu mai avem niciun motiv să aşteptăm. Cu cât pornim mai repede, cu atât mai curând vom ajunge la destinaţie. O să-l pun pe Julio să dezlege parâma.

Apoi s-a întors în cabină.

– O călătorie în susul Amazonului, a zis Chase, trecând în cealaltă latură a iahtului şi privind spre celălalt mal al fluviului foarte lat. N-am mai făcut asta de multă vreme.

– Ei, mai curând în susul fluviului Tefé, l-a corectat Nina.

Oraşul Tefé se găsea pe malul fluviului de la care îşi luase numele, puţin înaintea locului în care acesta

se vărsa în Amazon, la capătul estic al unui lac lat și lung de peste cincizeci de kilometri.

– Cum spui tu, doctore știe-tot. În orice caz, atâta vreme cât nu va trebui să mă iau la trântă cu vreun crocodil, eu voi fi fericit.

A ridicat o ladă și a urmat-o pe Kari în interiorul iahtului. Nina a chicotit.

– Da, bravo! Lupte cu crocodili? De unde atâția?

– Ai dreptate, a intervenit Castille, ridicând o altă ladă și pornind după Chase. Aici e vorba de caimani.

– Caimani? s-a mirat ea. Dar nu sunt cam același lucru? Hei! a strigat și a fugit după Castille.

Nereida a ajuns la capătul sud-vestic al lacului în ceva mai mult de o oră, punându-și motoarele la treabă fără a le suprasolicita, după care căpitanul a ales o viteză mai potrivită pentru navigația pe fluviul care alimenta marea masă de apă a lacului. De acolo, Tefé devenea o serie de curbe lungi și unduitoare, fără să curgă în linie dreaptă mai mult de câteva sute de metri. În unele locuri, avea șaizeci de metri lățime, în vreme ce în alte porțiuni abia dacă trecea de un sfert. Cu o lățime la travers de șase metri, pe *Nereida* n-o păștea pericolul de a fi blocată, însă coroanele copacilor de pe malurile fluviului erau atât de mari și de plecate deasupra apei, încât alcătuiau aproape un tunel de frunziș pe deasupra ambarcațiunii.

Curând a coborât amurgul, iar Nina a ieșit pe punte prova să urmărească soarele apunând printre arbori. La Ecuator, ziua trecea în noapte cu o repeziciune

uluitoare. A găsit-o pe Kari, care ajunsese acolo înaintea ei și stătea rezemată de balustradă.

– Bună.

– Bună, i-a răspuns Kari, încântată să o vadă. Unde ai fost? De când am pornit la drum, nu te-am văzut aproape deloc.

– Am analizat încă o dată fotografiile din satelit.

– Și ai descoperit ceva?

Nina a clătinat din cap și s-a așezat pe una dintre canapelele construite pe punte.

– Chiar dacă ar exista ceva acolo, este complet acoperit de coroanele copacilor. Am avea nevoie de o verificare radar a solului ca să străpungem prin frunziș. Crezi că tatăl tău ar reuși să obțină asemenea imagini?

– De fapt, el a sugerat așa ceva. Dar ar fi durat mai mult să se instaleze un satelit pe o orbită potrivită decât ne-ar trebui nouă să mergem la fața locului ca să...

S-a așezat alături de Nina, făcând un semn larg spre junglă.

– Ai văzut? Vreau să spun, te-ai uitat cu atenție? Este extraordinar. Atâta diversitate, atâtea forme unice de viață. Și oamenii nu vor decât să doboare totul ca să transforme ceea ce există în ceva de *consumat*.

– Știu. Chiar dacă e cât se poate de supărător, Hamilton are dreptate.

Nina s-a rezemat de spătar și a privit spre cerul la ora crepusculului.

– Mă gândeam la ceea ce ai zis la Paris, despre faptul că există prea mulți oameni pe lume. Este adevărat, nu? Toți se luptă pentru resursele tot mai reduse,

toţi îşi închipuie că au drepturi mai mari decât alţii de a exista. Păcat că nu putem face mare lucru în privinţa asta, a rostit cu un oftat.

Kari a schiţat un zâmbet.

– Cine ştie? Poate că în viitor vom reuşi să schimbăm lucrurile în bine.

– Nu ştiu ce să spun. Având în vedere natura umană, este greu de găsit o cale. Şi nu cred că fac parte dintre cei dornici să schimbe lumea.

– Vei deveni, a asigurat-o Kari, lăsându-şi o mână pe braţul ei. După ce vei descoperi Atlantida, a precizat ea, văzându-i privirea derutată. *Asta* va schimba lumea. Nu mulţi oameni ajung să rescrie istoria lumii pe neaşteptate.

– Dar nu e vorba doar de mine. Participi la această aventură la fel de mult ca mine. Ba chiar mai intens. Fără tine, nici nu m-aş afla aici. Resursele puse la dispoziţie de tine şi de tatăl tău au făcut posibilă această expediţie.

Kari a clătinat din cap.

– Ba nu. Banii nu au nicio valoare dacă nu există un ţel pe care să-l urmăreşti. Eu şi tata *credem* în scopurile pe care vrem să le realizăm cu ajutorul banilor. La fel şi tu. Şi cred că...

A făcut o pauză, căutându-şi cuvintele.

– Consider că avem multe în comun.

– Ei, cu excepţia miliardelor de dolari...

– Nu ştiu – cred că descoperirea Atlantidei va avea o valoare uriaşă!

Întrucât motorul fusese lăsat la ralanti, duduitul lui înfundat s-a liniştit. Înaintarea constantă a iahtului în

susul râului a încetinit, iar vâltoarea apei de sub pupa s-a redus la un plescăit blând, scos de valurile mici care se loveau de copastie.

– De ce ne oprim? a întrebat Nina. S-a întâmplat ceva?

– Nu, a spus Kari. Navigarea pe un fluviu ca acesta pe întuneric, mai ales cu o ambarcațiune atât de mare, poate fi periculoasă. Căpitanul Perez vrea să fie sigur.

Imediat după aceea s-a auzit un uruit puternic venind de sub punte, urmat de un plescăit în momentul în care ancora a lovit apa.

– Cred că e gata cina. Să te aștepți la o surpriză. Julio este un bucătar remarcabil.

Kari nu glumise, a descoperit Nina curând. Se așteptase ca hrana pe durata călătoriei să nu depășească nivelul sendvișurilor și al fasolei conservate, însă Julio reușise să folosească mica bucătărie a navei pentru a realiza o masă compusă din supă de legume proaspete, friptură de porc gratinată în sos de porto și chiar un desert făcut din cremă de ciocolată. Întreaga masă a fost mai bună decât tot ce mâncase la restaurantele extrem de scumpe la care o dusese Kari în Paris.

Apoi, simțindu-se sătulă și puțin amețită de vin, s-a dus până pe puntea spate – pe de o parte, pentru a scăpa de discuția, care căpăta nuanțe tot mai politizate, purtată între Hamilton, di Salvo și Philby, dar și pentru a sta la aer curat. Lămpile vasului asigurau suficientă lumină cât să se distingă arborii de pe

malurile fluviului, însă dincolo de coroane îi venea ușor să observe strălucirea cerului nocturn.

A sorbit din paharul de vin și a ridicat privirea spre stele. În ciuda lipsei de confort care probabil o aștepta pe teren, departe de civilizație, faptul că putea aprecia frumusețea deplină și măreția cerului era...

– La naiba, m-am ghiftuit, a spus Chase, apărând tropăind în spatele ei. Îl urma Castille, care molfăia o guavă.

– Ce pui la cale, doc? Ai venit aici să te izolezi de noi?

– *Nu*. Voiam să contemplu stelele.

Chase a privit în sus.

– A, da. Arată destul de bine.

– Doar atât ai de zis? l-a ironizat Nina. Te afli în mijlocul junglei amazoniene, ai deasupra capului cel mai incredibil cer, și nu poți spune decât că arată „destul de bine"?

– Dar la ce te așteptai? a replicat Castille. E englez, își închipuie că poezia, și a pronunțat *poieziia* – este vreun *soi* de copac, ceva ce trebuie doborât cu securea ca să faci colaci de toaletă.

Nina a pufnit în râs.

– *De fapt*, am vorbit așa pentru că am văzut și bolți cerești mai frumoase, i-a răspuns Chase, de această dată lăsând impresia că se simte puțin jignit. În Algeria. În deșert, în Marele Erg. Acolo nu exista nicio lumină pe o rază de optzeci de kilometri, iar aerul era atât de limpede, încât vedeai fiecare stea de pe cer. Eu chiar m-am îndepărtat atunci de tabără și am stat

întins pe o stâncă vreme de jumătate de oră, uitându-mă doar sus. A fost uimitor.

– Serios? a întrebat Nina, care nu-l socotea o persoană dornică să admire cerul.

– Dar când ai fost tu în Algeria? l-a iscodit Castille cu un aer bănuitor.

– Acum patru ani. Când am avut disputa aceea cu negustorul de arme. Îl chema Fekkesh sau cam așa ceva.

– Aha! Deci *asta* i s-a întâmplat. I-au mai găsit...?

– Prin urmare, doc, sper că-ți dai seama, s-a grăbit Chase să-l întrerupă pe Castille, că mă pricep să apreciez un cer frumos la fel ca alții. Am călătorit în întreaga lume, și recunosc frumusețile naturii când îmi apar în fața ochilor.

În timp ce vorbea, s-a uitat direct la Nina. Ea s-a întors cu fața spre fluviu, sperând că el nu va observa că obrajii i se îmbujoraseră.

– Îmi pare rău. N-am vrut să dau de înțeles că ai fi nu știu ce...

– Țărănoi necioplit și prost-crescut din Yorkshire?

– N-am spus țărănoi.

Chase a chicotit.

– Hei, ia uită-te la asta.

S-a întins prin spatele Ninei până spre o ladă de pe punte, atingând-o pe tânără când a scos o lanternă.

– Hugo, dă-mi fructul acela.

– Hei! a protestat Castille, când i s-a smuls guava din mână.

Chase a aruncat fructul pe jumătate mâncat în fluviu, iar acesta a scos un plescăit slab când a atins apa. Din întuneric au răsunat alte plescăituri.

– Ia te uită, i-a zis Chase Ninei, aplecându-se către ea în timp ce a îndreptat fasciculul lanternei spre apa întunecată.

Ca de nicăieri, zeci de perechi de luminițe gălbui au sclipit spre ei ca niște pietre prețioase răsărite la suprafața apei.

– Ce sunt? a întrebat ea, chiar când una dintre perechile de luminițe a clipit.

A scos un icnet, retrăgându-se instinctiv spre Chase.

– Crocodili, i-a răspuns el. Ori caimani, niciodată nu știu să-i deosebesc.

A ridicat apoi cealaltă mână ca să arate spre ei, ținând-o pe Nina între brațele musculoase. Ea a rămas fără respirație preț de o clipă.

– Vezi cum înoată de-a lungul ambarcațiunii foarte încet, puțin sub luciul apei, prefăcându-se că nici nu se clintesc? I-am văzut pe ticăloșii ăștia de aproape. Sunt *extrem* de răbdători. Sunt în stare să aștepte oricât de mult până apare ceva în raza lor de acțiune, și după aceea...

La vederea atâtor ochi urmărind-o cu răceală, Nina a devenit foarte agitată.

– Suntem în siguranță aici?

– Da, atâta vreme cât nu descoperă metoda prin care să urce scara de pe puntea iahtului. Dar probabil că și pe partea cealaltă sunt la fel de mulți. M-am

gândit să ți-i arăt pentru cazul în care ai fi plănuit să faci o baie în pielea goală la miezul nopții.

– În niciun caz, a spus ea înfiorată, retrăgându-se de lângă el.

Chase a plimbat fasciculul lanternei peste luciul apei din spatele ambarcațiunii, unde alți ochi amenințători sclipeau spre privitori.

– Chiar în absența caimanilor, nu-ți recomand să înoți în fluviu. Probabil că există și piranha – dar *și* peștișorul acela minuscul și perfid care îți pătrunde pe canalul urinar în caz că faci pipi în apă.

– *Asta* chiar că nu aveam de gând să fac.

– Nu, tu ai prea multă clasă, presupun.

Chase a stins lanterna și a tras un vânt puternic.

– Ei, parcă-i mai bine acum. Așteptam să fac asta încă de la felul principal.

– Dumnezeule! a exclamat Nina, dezgustată, dar și amuzată, a trebuit ea să recunoască.

– Mă duc să mă asigur că n-a ieșit mai mult, a spus el, după care i-a întins lanterna Ninei și a lipăit înapoi spre cabina principală.

Ea și-a umflat obrajii.

– Dumnezeule, *ce* e cu el?

– Așa e felul lui, a asigurat-o Castille, rezemându-se de balustradă.

– Ei, aș prefera să fie altfel. De ce vrea să pară atât de... *grosolan?*

Spre surprinderea ei, Castille aproape că a suspinat.

– Regret, dar e vorba de un mecanism de apărare. Încearcă să nu fie prea apropiat de clienţii lui. Mai ales când aceştia sunt... cum să zic...

A făcut semn spre ea.

– Femei atrăgătoare. Dar nu s-a purtat mereu aşa. Când l-am cunoscut, pe vremea când activa în SAS, se purta mereu... care e cuvântul?

– Politicos?

– *Cavalereşte*, exact aşa.

– Şi ce s-a întâmplat?

Castille a părut îndurerat.

– Nu eu ar trebui să povestesc asta.

– Păi, tu ai început discuţia. Ce s-a întâmplat?

– Of, mai bine-mi ţineam gura.... Îmi promiţi că n-o să mă dai în vileag că eu ţi-am spus?

Nina a dat din cap.

– Odată... s-a îndrăgostit de femeia pe care trebuia să o protejeze.

– Ce s-a întâmplat?

Nina a avut brusc senzaţia că ştie.

– A... a murit, cumva?

Castille a pufnit.

– Bineînţeles că nu! Edward nu e atât de incompetent. Nu, s-a căsătorit cu ea.

– Deci, a fost *căsătorit?*

Aceea era o situaţie pe care nu şi-o imaginase.

– Da. Dar... nu a ţinut mult. Se deosebeau foarte mult, iar ea nu s-a purtat bine cu el. Iar apoi, ea...

A aruncat o privire spre uşa cabinei, şi a coborât glasul.

– Ea a avut o relație. Cu... cu Jason Starkman.

– *Cum?* a exclamat Nina. E vorba de același individ care a încercat să...

Castille a confirmat cu o mișcare din cap.

– Am colaborat în operațiuni comune ale NATO. Jason era prieten cu... probabil cel mai bun amic al lui Edward pe vremea aceea. Apoi Jason a dispărut și a intrat în gașca lui Qobras, nu știu din ce motive ciudate, și *atunci* Edward a aflat adevărul... Nu a fost plăcut. A considerat că fusese trădat de toți cei în care avusese încredere.

– Cu excepția ta.

– Păi, dacă nu s-ar încrede în mine, cine l-ar mai scoate din belele?

Momentul dificil trecuse; era evident pentru Nina că de acum înainte Castille nu va mai reveni asupra acelui subiect.

S-a uitat din nou spre fluviu, de astă dată fiind conștientă că era urmărită. Ideea a făcut-o să se înfioare. După ce și-a terminat vinul, s-a grăbit să revină în siguranța cabinei.

12

Nereida a ridicat ancora la scurtă vreme după crăpatul zorilor, reluându-și călătoria sinuoasă în susul fluviului. Însă deplasarea navei era atât de lină, încât Nina nu s-a trezit. S-a foit abia când mirosurile specifice

de mic dejun s-au furişat până în cabina luxoasă pe care o ocupa.

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, a urcat pe punte. Acolo i-a găsit pe Kari, Chase şi Perez, care examinau o fotografie pe ecranul laptopului ei. Julio conducea ambarcaţiunea cu delicateţe pe apele pline de coturi ale fluviului.

– Bună dimineaţa, soare, i-a zis Chase.

– Bună. Ce puneţi la cale?

– Ne-au fost trimise cele mai recente fotografii aeriene ale zonei de cercetat, a spus Kari, întorcând laptopul cu ecranul spre Nina.

Coturile şi meandrele fluviului de pe ecran erau şi mai pronunţate, amintind de mâzgălelile unui copil. În unele locuri, fluviul Tefé descria curbe care mergeau chiar paralel cu sine, creând insule circulare înconjurate de şanţuri cu apă.

– Există patru zone care, după cum arată terenul, par a fi locuri probabile pentru aşezarea unui oraş.

Nina a examinat imaginea. Verdele viu al coronamentului junglei era mai spart în noua fotografie, cu rezoluţie superioară, dezvăluind detalii captivante ale lumii pline de umbre de dedesubt. A mărit una dintre cele patru secţiuni marcate până când imaginea a devenit greu de distins din cauza granulaţiei. Într-un spaţiu gol dintre copaci se zărea o pată cenuşie.

– Aceea ar putea fi cumva o... o ruină?

– Posibil, a răspuns Chase. Ori vreo stâncă. Într-o asemenea junglă există posibilitatea de a ascunde şi un portavion, pe care nu l-ai zări dacă ai privi din

aer. Singura modalitate de a te convinge e să-ți mânjești bocancii cu noroi.

Kari a deschis o hartă pe ecran.

– Căpitanul Perez crede că va reuși să ducă iahtul până la vreo cinci kilometri de zona de cercetare, pentru că mai în amonte fluviul devine prea îngust pentru navigație.

– E mult mai aproape decât am socotit inițial, a spus Nina, uitându-se la hartă. Cât ne va lua ca să ajungem acolo?

Perez s-a uitat la cadrane.

– În prezent ne deplasăm cu douăzeci de kilometri pe oră, dar nu cred că vom putea continua multă vreme cu aceeași viteză. Peste vreo cincisprezece kilometri, vom urca pe un afluent cu coturi mult mai strânse, și va trebui să încetinim. Dar ieri am economisit mult timp, așa că... Dacă fluviul ține cu noi, vom fi acolo peste patru ore.

– Deci cu mult înainte de căderea întunericului, a zis Nina. Și care e planul după ce ajungem acolo?

– Asta depinde de tine, a rostit Kari.

– De mine?

– Este expediția ta.

Nina a clătinat din cap.

– Nu, Kari, este expediția ta. Eu sunt doar, cum să mă exprim, doar un consilier.

Norvegianca a zâmbit.

– Atunci oferă-mi sfaturi. Ce trebuie să facem când vom ajunge acolo? Așteptăm pe vas până mâine, ca să avem o zi întreagă pentru explorare sau...

Chase a bătut din palme.

– Mie mi se pare grozav! Julio o să gătească din nou, nu-i aşa?

– Ori luăm Zodiacul şi pornim în căutarea oraşului imediat ce ajungem?

Toţi ochii s-au îndreptat spre Nina.

– Hm... luăm Zodiacul, a decis ea în cele din urmă.

– Ei, la naiba, s-a plâns Chase, deşi nu o făcea la modul serios.

– Bine atunci, a spus Kari. În cazul ăsta, am face bine să ne pregătim. Nu vreau să mai pierdem vremea.

A închis laptopul şi a părăsit puntea.

– Ce hămesită de muncă eşti, a zis Chase către Nina, după plecarea lui Kari. Petreceam încă o noapte plăcută pe vas dacă nu te grăbeai chiar aşa să descoperi nu ştiu ce. Doar eşti cât se poate de conştientă că stă acolo de zece mii de ani, şi va rămâne acolo până mâine.

– Hai, recunoaşte. Eşti la fel de curios ca mine, şi doreşti să-l descoperim.

– Bine, aşa o fi. Dar, a continuat el, iar tonul i-a devenit mai serios, trebuie să-mi promiţi ceva.

– Ce anume?

– Dacă descoperim oraşul – şi cred că aşa va fi, pentru că ştii ce faci...

– Mulţumesc.

– Atunci vreau să-mi promiţi că-ţi vei păstra cumpătul, bine?

– La ce te referi?

– Cu alte cuvinte, nu vreau să te emoţionezi, să începi să alergi agitată – iar apoi să cazi în cine ştie

ce puţ sau să pui în mişcare vreun bolovan care să pornească rostogol după tine, sau mai ştiu eu ce.

– Ai văzut prea multe filme de aventuri, l-a dojenit Nina. Cum singur ai spus, oraşul stă acolo de zece mii de ani. Chiar dacă ar fi plin de capcane, lucru cu totul improbabil, mecanismele *nu* ar mai funcţiona după atâta vreme. Orice părţi în mişcare ar fi înţepenit ori ar fi putrezit de mult.

– Sper c-ai înţeles ce sugeram, a zis el, oarecum exasperat. Doar că n-aş vrea să păţeşti ceva, bine?

– Bine, clar. Dacă vedem vreo capcană cu suliţă, *trebuie să mă feresc de lumină*[1], da?

– Promiţi?

– Sigur.

– Bravo, a spus el şi a surâs. Apropo, asta a fost în mod oficial cea mai nefericită impresie pe care a lăsat-o Harrison Ford în vreun film. Absolut sigur.

– A, aş vrea să aflu că tu vei lăsa o impresie mai bună. Cu accentul tău cockney.

– *Cockney!* a exclamat el, şi a făcut o strâmbătură prin care voia să-şi exprime revolta exagerată. Eu sunt din *Yorkshire.*[2] Pentru asta ar trebui să te arunc în fluviu. Hm... a făcut, şi s-a uitat la ea, parcă analizând dacă să-şi pună în practică vorbele.

---

[1] Replică din filmul *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute* (1981) (n.tr.).

[2] Jargonul cockney este vorbit de persoanele născute în cartierul East End din Londra, iar Yorkshire este un comitat din nordul Angliei (n.tr.).

– Ba n-ai să faci asta, a zis Nina, trăgându-se înapoi.

– A venit vremea pentru o baie, doc!

Ea a scos un țipăt ascuțit și a fugit de acolo, iar Chase a pornit în urmărirea ei râzând ca un maniac.

Cu un uruit gutural, motoarele iahtului au tăcut.

– Mai departe nu putem merge, a spus Perez.

Potrivit datelor oferite de GPS, se aflau la mai puțin de cinci kilometri de zona de cercetare, ceva mai aproape decât anticipase Perez, însă instinctul lui privind navigabilitatea fluviului se dovedise corect. Nu numai că meandrele șerpuitoare ale afluentului erau prea înguste pentru a permite iahtului Predator să se deplaseze, dar și apa care curgea foarte lenevos era tot mai plină de gunoaie și resturi de vegetație. În ciuda eforturilor făcute de el pentru a evita orice obstacol, câțiva copaci prăbușiți se izbiseră în mod alarmant de copastie.

Nina s-a uitat pe geamul cabinei de comandă, spre junglă. Părea să semene foarte mult cu tot ce întâlnise în restul călătoriei... însă acum malurile erau atât de apropiate, încât acoperișul din frunziș lăsa impresia că se găsea mult mai sus.

– Mai avem cinci ore până la apusul soarelui, a zis Chase. Suficient timp ca să ne familiarizăm cu terenul. Ce naiba, poate avem noroc și dăm imediat de locul pe care îl căutăm.

– Frumos ar fi, a spus Nina.

Își petrecuse mai toată ziua în cabina cu aer condiționat, pentru că atmosfera de afară i se păruse mai umedă și mai apăsătoare ca niciodată.

– Domnule Chase, ai pregătit Zodiacul? a întrebat Kari.

– Totul e gata, doar apă să avem.

Membrii expediției s-au întors în cabine pentru a-și lua rucsacurile și echipamentele. Nina hotărâse să-și ia cu sine cât mai puține lucruri, rezumându-se la cele esențiale, precum apă și spray antiinsecte, mergând pe ideea că ceilalți, Chase, Castille și di Salvo, vor lua tot ce le trebuia pentru supraviețuirea echipei. S-a oprit puțin înainte de a-și pune rucsacul în spate, și a rămas cu ochii la brațul de sextant al atlanților, care era pe birou. A atins pandantivul de la gât și a căzut un moment pe gânduri.

„Ce naiba", și-a spus ea, ridicând bara de metal și învelind-o în pânză.

Kari a bătut ușor în ușa întredeschisă.

– Pot intra?

– A, sigur.

– Iei obiectul cu noi? a întrebat, când a văzut-o pe Nina punându-l în rucsac. Credeam că-l lăsăm în seif.

– Așa am gândit inițial, dar... s-a oprit și a ridicat nehotărâtă din umeri. Nu știu cum să procedăm, m-am gândit că ne-o fi de folos. Dacă suntem norocoși și descoperim ceva, poate compar alt text cu cel de pe artefact, ca să fim convinși că ne aflăm în locul potrivit.

– Cred că am ajuns unde trebuie. Știu sigur.

Un șuierat ascuțit a străbătut aerul.

– Hei, doc, eşti gata? a strigat Chase de afară. Mişcă-ţi fundul!

– Vin acum!

Amuzate amândouă şi dându-şi ochii peste cap, au ieşit împreună din cabină după ce Nina şi-a pus sacul pe umăr. El le aştepta.

– Nu te încingi în asta? a întrebat Nina, trăgând de mâneca hainei de piele a lui Chase.

– Păi, dacă e suficient de bună pentru Indiana Jones... În orice caz, eu nu transpir decât atunci când sunt agasat.

– Şi cât de des eşti agasat?

– De când te cunosc, mai des decât înainte.

După ce au încărcat ambarcaţiunea gonflabilă, Perez şi Julio au coborât-o pe fluviu. Apa era plină de alge şi frunze moarte, astfel că la atingerea cu luciul ei a scos un sunet înfundat, nu un plescăit. Chase a împuns cu un băţ în apă, împingând deoparte vegetaţia moartă, vrând să vadă ce culoare avea.

– Sfatul zilei, le-a spus el celorlalţi, nu intraţi în apă. Şi, evident, nu beţi aşa ceva.

– Dar apa de aici ar trebui să fie foarte curată, a afirmat Hamilton, care îmbrăcase o bluză de un roşu aprins, contrastând cu nuanţele pământii alese de ceilalţi. Doar e apă de ploaie, fără substanţe poluante aruncate de oameni!

– Ei, atunci vâră un pai în fluviu şi trage câteva guri, dacă vrei. Dar după aceea o să ajungi un căcăcios.

Hamilton l-a privit nedumerit.

– Te rog să nu mă jigneşti! Nu-s fricos deloc.

Chase a oftat și a clătinat din cap.

S-au îmbarcat pe Zodiac. Chase s-a instalat la prova rotunjită, iar Castille s-a așezat lângă motor. Nina și Kari și-au găsit loc față în față pe lateral, în spatele lui Chase. Di Salvo, Hamilton și Philby au urcat în barcă pe urmă. Nu mai existau locuri, însă au folosit sacii și pachetele cu echipamente drept scaune – Chase hotărâse să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Cu toate acestea, exista un pachet pe care nimeni nu a dorit să se așeze. Deși stătea închis, din protuberanțele ce împungeau prin pânză se putea trage concluzia că în el se aflau arme.

– Bravo, a spus Chase, după ce fiecare și-a găsit câte un loc, toată lumea e la bordul rachetei noastre Skylark!

A făcut un semn larg spre Julio, care a dezlegat parâmele. Castille a pornit motorul, care a gâlgâit puțin, apoi a căpătat viață. Apoi a condus barca atent pe după flancul navei-mamă, și a accelerat spre susul fluviului.

– Iisuse Hristoase, a mormăit Chase. Parcă ar fi o scenă din *Apocalipsa acum*.

Se aflau în zona de cercetare și căutau un loc pentru a acosta – dar îi împiedica o negură foarte densă. Cu toate că malurile se găseau la mai puțin de șase metri unul de celălalt, negura ce venea valuri-valuri devenea câteodată atât de deasă, încât copacii nu se mai vedeau.

Temperatura scăzuse considerabil. Nina crezuse că o va face să se bucure că scăpase de arșița apăsătoare

și sufocantă, însă acum se simțea neliniștită. Se stinseseră până și țipetele și zgomotele făcute de păsări și animale.

După câte se părea, Di Salvo și Chase trăiau aceleași sentimente, pentru că amândoi urmăreau malurile încordați, iar ceva din atitudinea lor sugera că erau pregătiți să intervină în orice clipă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Chase, când barca a trecut de încă un cot.

– Cred că avem însoțitori.

Nici urmă de nepăsarea lui obișnuită; omul devenise acum extrem de alert.

– Eddie, a rostit di Salvo încet, arătând cu degetul spre stânga.

Nina a urmat privirea lui Chase, dar nu a zărit nimic.

– Da, văd, a răspuns el.

– Ce anume? a întrebat ea, nedistingând decât copaci.

– Urme de picioare în nămol, i-a zis Chase, și i-a arătat spre un loc.

Nu a reușit să vadă nici cu ajutorul lui.

– Excelent, a vorbit foarte tare Hamilton, ca de obicei, alegându-se cu priviri mustrătoare din partea lui Chase și di Salvo. Asta speram și eu! Vom fi primii oameni care vor cunoaște acest trib, nu-i așa, Agnaldo?

– I-au mai întâlnit și alții, a spus di Salvo cu glas scăzut și amenințător. Numai că nu s-au mai întors să le povestească și altora.

– Hugo, a șuierat Chase, făcând un semn cu palma în dreptul beregatei.

Castille a oprit imediat motorul bărcii.

– Ce s-a întâmplat? a iscodit Nina în șoaptă.

Drept răspuns, el i-a făcut semn să privească în față.

În timp ce Zodiacul înainta, din ceață au apărut niște obiecte care păreau să plutească deasupra apei... până când negura s-a rărit îndeajuns ca să se poată vedea că erau legate de stâlpi din bambus.

Dar nu erau legate, ci înfipte.

Nina s-a crispat când și-a dat seama ce erau acele obiecte. Cadavre. Rămășițele unor oameni, descărnate prin putrefacție sau mâncate de păsări și animale. Doar oase și resturi de îmbrăcăminte...

Botul rotunjit al bărcii s-a izbit ușor de primul stâlp din bambus. Chase a făcut un gest către di Salvo, care i-a aruncat o vâslă, după care a ridicat și el una.

– De câtă vreme crezi că se află aici?

Di Salvo a privit lung la cadavru.

– De mult. De câțiva ani. Ultima oară când s-a anunțat dispariția cuiva în zona asta a fost acum șapte ani.

– S-ar părea că i-am găsit noi.

Chase s-a slujit de ramă pentru a împinge barca în lateral, apoi a început să vâslească, trecând de primii stâlpi. În față le-au apărut alte trupuri neînsuflețite.

– Uimitor, a spus Hamilton, urmărind primul cadavru prin dreptul căruia treceau cu o expresie în care se amestecau groaza respectuoasă și dezgustul. Un trib pierdut, complet rupt de restul civilizației.

Nina a simțit doar dezgust.

– Am senzația că oamenii acestui trib vor să rămână ce au fost. Ce vedem sigur seamănă a avertisment – *cărați-vă naibii de aici.*

– Trebuie să le demonstrăm că nu reprezentăm o amenințare pentru ei, a zis Hamilton pe nerăsuflate. Gândiți-vă doar la datele antropologice pe care le-am obține studiindu-i.

– De aceea prefer eu arheologia, a bombănit Nina. Toți prietenii mei sunt morți, și nu te pot înfige într-un stâlp... Of, Doamne! a rostit, și în acel moment a sărit în picioare, făcând barca să se legene și trăgându-l insistent pe Chase de haină.

– Eddie, Eddie! Oprește barca! Oprește!

Bărbatul și-a smuls pistolul din toc, dar imediat după aceea și-a dat seama că Nina era emoționată, nu speriată.

– Dumnezeule, dă-mi un atac de inimă, te rog! s-a văicărit el, și a folosit vâsla ca să oprească ambarcațiunea. Ce s-a mai întâmplat?

– Cadavrul acela...

– Ce e cu el?

Ea a făcut semn către unul. Din care rămăsese mai puțin decât din primul întâlnit, deoarece îi lipseau mandibula și un braț, țesuturile conective putrezind complet – dar chiar și prin mizeria și mușchiul care-l acopereau, într-un anume loc încă rămăsese o sticlire metalică.

O insignă.

Doar vederea acesteia a făcut-o pe Nina să tremure. Era extrem de ciudat, pentru că impactul

acelei imagini se mai ştersese cu trecerea timpului... însă încă avea puterea de a da oamenilor fiori. Era un semn al răului.

Insigna cu cap de mort a Schutzstaffel. SS-ul lui Hitler.

– Ce naiba caută aici? s-a mirat Chase cu voce tare. Naziştii? Tocmai *aici?*

– Probabil a făcut parte din expediţia Ahnenerbe, a spus ea. Ahnenerbe a fost ramura SS-ului care se ocupa de arheologie, a adăugat, drept răspuns la expresia nedumerită a lui Chase. Naziştii au trimis echipe în întreaga lume să caute artefacte legate de mitologia atlanţilor – ei socoteau că rasa ariană descindea din conducătorii lumii antice, asta făcând parte din propaganda privind „rasa stăpânitorilor". Însă expediţiile lor au fost îndreptate cu precădere spre Asia, nu America de Sud...

– Ceva i-a determinat să ajungă şi aici, a zis Kari, şi a făcut un semn către sacul Ninei şi la braţul de sextant aflat în interiorul lui. Poate căutau acelaşi lucru ca noi.

– Nu, e absurd, a intervenit Philby, încruntându-se gânditor. Pe vremea naziştilor, tăbliţele Glozel erau considerate falsuri şi fuseseră discreditate. Nu ar fi reuşit să traducă inscripţiile. Cred că a fost vorba de altceva, ce noi nu am văzut încă...

Mai curând curioasă decât dezgustată, Kari a examinat cadavrele de aproape.

– Judecând după starea celorlalţi, se pare că aceştia au murit în acelaşi timp. Dar să fi fost doar patru? Mi

se pare un număr mic pentru o expediție. Ahnenerbe ar fi trimis *zeci* de oameni într-o asemenea misiune.

– Poate că aceștia nu au reușit să fugă suficient de repede, a spus Chase cu umor negru. Prin urmare, ce facem acum? Oricare ar fi băștinașii, e clar că nu ne vor prin zonă.

– Trebuie să continuăm, a zis Kari cu hotărâre în glas. Doar n-am făcut atâta drum să ne speriem de un trib de sălbatici și de... *sperietorile* puse de ei.

– Aha, deci vezi? a glăsuit Hamilton, împungând acuzator cu degetul spre ea. Vorbind astfel, ți-ai trădat prejudecățile de persoană aparținând unei culturi dominatoare. Oamenii ăștia trăiesc într-o armonie perfectă cu mediul lor de mii de ani – ducând comparația mai departe, nu e posibil ca noi să fim adevărații sălbatici?

Nina n-o mai văzuse atât de iritată pe Kari.

– Of, prostănac mic, mai *tacă-ți fleanca*, s-a răstit ea, iar di Salvo abia a reușit să-și rețină râsul când a văzut că Hamilton, simțindu-se jignit, a rămas cu gura căscată. Domnule Chase, a continuat Kari, nu găsești un loc unde să coborîm pe uscat?

El s-a uitat atent, încercând să străpungă negura.

– Greu de spus... s-ar putea să găsim un loc potrivit pe malul drept.

A reînceput să vâslească, iar di Salvo l-a imitat imediat, îndepărtând barca de sumbrele semne de avertisment.

Au găsit o spărtură în vegetația foarte densă de pe mal și, câteva minute mai târziu, au amarat barca pneumatică. După ce toată lumea a ajuns pe teren

solid şi au descărcat echipamentele, s-au împărţit armele, spre neplăcerea Ninei şi revolta lui Hamilton.

– Chiar ne sugerezi să intrăm în contact cu aceşti oameni ameninţându-i cu armele? a exclamat el cu glas piţigăiat, când Chase le-a întins puşti automate lui Castille şi di Salvo.

– Dacă ţinem seama de starea acelor cadavre, eu cred că au fost întâmpinaţi cu suliţe, aşa că vom fi înarmaţi.

Mai exista o puşcă în colet. După ce a stat un moment pe gânduri, a scos-o şi i-a oferit-o lui Kari.

– Ştii să o...

Ea a luat-o din mâna lui.

– Ăsta e un Colt Commando M4A1, o puşcă de asalt de 5,56 mm, capacitatea încărcătorului de treizeci de cartuşe, rază de acţiune trei sute şaizeci de metri.

Rămânând cu ochii aţintiţi la el, a extras încărcătorul, a apăsat cu degetul mare cartuşul rămas la vedere, pentru a verifica dacă era încărcat la capacitate maximă, l-a fixat înapoi în armă şi a vârât cartuş pe ţeavă, fără ca măcar să coboare privirea spre puşcă.

Chase a rămas impresionat.

– Bine, o să adaug asta la lista calităţilor pe care le-aş dori la o femeie...

– Pe mine nu mă mai curtezi? Mi se frânge inima, i-a zis Nina.

– Hm. Bun, deci avem – şi şi-a consultat ceasul – trei ore şi jumătate până la apus, astfel că, orice s-ar întâmpla, indiferent ce am descoperi, după trei ore ne întâlnim la barcă. Până nu aflăm mai multe despre

amicii noştri traşi în ţeapă nu vom stabili tabăra în aer liber. Eu şi Agnaldo vom porni înainte, iar Hugo ne va acoperi din spate. Toţi ceilalţi, vă rog să rămâneţi între noi – şi aproape –, dar să nu staţi prea grupaţi. Nina, tu mergi alături de doamna Frost. Pare ciudat, dar am început să cred că ar face o carieră destul de reuşită în calitate de gardă de corp.

Kari a zâmbit şi a adoptat o atitudine voit militărească, ceea ce a făcut-o pe Nina să chicotească.

– Gata. Hai să descoperim oraşul pierdut! a încheiat el.

– Ce oraş pierdut? a întrebat Hamilton, când toţi au pornit în urma lui Chase şi di Salvo. Staţi puţin, mie nu mi s-a povestit despre aşa ceva.

Le-a trebuit mai puţin de o oră să ajungă la primul dintre cele patru locuri posibile în care s-ar fi putut afla oraşul, şi încă douăzeci de minute de explorare pentru a se convinge că acolo nu existase nimic. Ceea ce pe fotografiile aeriene păreau rămăşiţele unei foste civilizaţii s-au dovedit la faţa locului nişte roci la suprafaţă, copaci prăbuşiţi şi iluzii optice create de umbre şi lumină.

– Ei, bine, doar nu ne aşteptam să dăm lovitura chiar din prima zi, a liniştit-o Chase pe Nina, care a făcut o determinare cu busola şi a verificat poziţia pe hartă.

Dedesubtul copacilor, era destul de dificil să obţină o linie de reper spre satelitul GPS.

– Prin urmare, mai avem de vizitat trei locuri.

– Cât de departe este următorul? a întrebat ea.

Chase a arătat pe teren.

– Cam doi kilometri şi ceva în direcţia aceea. Dacă îl sărim pe acesta, am avea timp suficient să verificăm al treilea loc înainte de a ne întoarce la barcă. Ori am putea pleca imediat spre iaht. Pariez că Julio are ceva bun la cuptor pentru noi...

– Ispititor, dar nu, a răspuns ea cu un zâmbet.

– Bine. Cum vrei, a zis el, apoi, ridicând glasul, a continuat, gata, oameni buni, plecăm mai departe.

Grupul s-a reaşezat şi a pornit sub conducerea lui di Salvo şi Chase. Di Salvo şi-a atârnat puşca pe umăr şi a început să le croiască celorlalţi drum cu maceta. După aproape zece minute, vegetaţia pitică s-a rărit considerabil. Când şi când, a mai lovit cu lama ca să reteze câte-o ramură care le bloca drumul, dar calea le-a rămas liberă mai tot timpul, astfel că grupul a înaintat mult mai repede.

– Da, mi se pare că lucrurile merg prea bine ca să fie firesc, i-a spus Chase.

– La ce te referi? l-a întrebat Nina.

Ea şi Kari veneau la trei metri în urma lor, respectând cerinţa de a sta mai răsfirate.

– Ne aflăm pe un fel de potecă. De aceea nu trebuie să tăiem prea multă vegetaţie.

A făcut semn spre desişurile aflate de o parte şi de cealaltă. Nina s-a uitat cu precauţie în jur, încercând să depisteze semne de mişcare.

– Deci am putea da peste indieni care să apară din direcţie opusă?

– Iisuse. Sper să nu se întâmple asta. N-aș vrea să pierd cina.

Au continuat să înainteze prin junglă, aplecându-se pe sub crengile mai groase. Negura încă se cernea printre copaci, reducând vizibilitatea la cel mult cincisprezece metri, chiar când vederea nu le era obstrucționată de vegetație.

Brusc, di Salvo s-a oprit, ridicând mâna în semn de avertisment pentru ceilalți, cerându-le să stea.

– Urmă de picior, a spus el, ghemuindu-se.

Chase s-a așezat lângă el.

– Cât de veche e?

– Mai recentă de o zi. Și sigur e lăsată de un indian.

– De unde știi? a întrebat Nina.

Ea abia reușea să distingă conturul slab lăsat de un picior desculț în praful și în covorul de frunze.

– Degetele sunt desfăcute din cauza mersului desculț tot timpul.

Di Salvo s-a ridicat și a privit concentrat prin negură.

– Chiar dacă nu găsim orașul pierdut, acesta este un trib cu care nimeni nu a mai intrat în contact. Încă un motiv pentru tăietorii de lemne și fermieri să mă urască de moarte.

– Ei, e de necrezut! a exclamat Hamilton, trecând de Nina și Kari și apropiindu-se. Vom fi primii care vom intra în legătură cu acest trib. După ce stabilim relații pașnice, vom afla o sumedenie de lucruri de la ei...

Venind din spate, vârful unei sulițe i-a străpuns brusc pieptul, iar cămașa lui roșu aprins s-a înnegrit de sânge.

Nina a scos un țipăt. Hamilton a făcut ochii mari de șoc și s-a lăsat moale în genunchi. Apoi s-a prăbușit într-o parte, iar atunci toți au văzut coada suliței ieșindu-i preț de peste un metru din spinare.

Chase și Castille au îndreptat puștile spre direcția din care presupuneau că fusese aruncată sulița. Kari a luat-o de mână pe Nina și a trântit-o la pământ, apoi și-a ridicat pușca.

O săgeată l-a lovit pe di Salvo în brațul drept, vârful din obsidian cioplit făcându-i o tăietură destul de adâncă în biceps. A scăpat maceta din mână, urlând de durere, apoi s-a împiedicat și a căzut peste cadavrul lui Hamilton.

În același moment, ceva a vâjâit prin aer și s-a izbit de capul lui Chase – după care s-a înfășurat.

Era o bolas.

Chase s-a împleticit și a căzut la pământ, strângând între degete corzile de capetele cărora erau prinse greutăți, care i se încolăciseră în jurul gâtului, pătrunzându-i în carne.

Nina l-a auzit pe Castille, aflat în spatele ei, scoțând un icnet ca și cum s-ar fi sufocat. O altă bolas i se înfășurase în jurul gâtului, sugrumându-l.

Philby s-a aruncat la pământ, alături de Kari și Nina. O altă suliță a zburat la cel mult o palmă peste capetele lor.

Disperată, Kari a căutat din ochi o țintă – dar nu a văzut în jur decât copaci și negură.

Niște forme neclare țâșneau de la un copac la altul. A rotit pușca, urmărind din ochi una dintre acele siluete...

Poc!

A simțit o lovitură puternică peste ceafă. Nu era o bolas, și nicio suliță. Era cea mai simplă dintre arme, o piatră – dar fusese azvârlită cu mare precizie și forță. Izbitura nu a fost suficientă pentru a o face să-și piardă cunoștința, dar a trântit-o pe pământul nămolos, năucită și dezorientată.

A scăpat pușca din mâini. Înghețată de spaimă, Nina s-a uitat țintă la ea vreme de o clipă. Apoi a dus mâna după armă.

Era însă prea târziu.

Dacă până în acel moment în jur nu existase decât jungla, acum se vedeau oameni apărând de pretutindeni, de parcă ar fi țâșnit din pământ.

Cu părul negru, pielea întunecată, cu fețe fioroase și purtând arme primitive, dar ucigătoare.

Și toți o ațintеau cu ele.

13

Nina nici nu a mai îndrăznit să respire.

Indienii s-au apropiat din toate părțile, călcând fără zgomot pe solul umed. Aflat undeva în față, Chase a scos un geamăt. Iar Castille încă se sufoca.

Cel mai apropiat indian ajunsese la mai puțin de trei metri, având în mână o suliță cu vârf negru care nu se clintea deloc, pregătită fiind pentru o lovitură.

Nina a aruncat o privire spre arma lui Kari... după care și-a mutat ochii de la ea. Cu mișcări foarte încete, și-a dat rucsacul jos din spate și l-a deschis.

– Ce *faci*? a șuierat Philby de lângă ea. Ia arma! Ne vor *ucide* pe toți!

Nu l-a luat în seamă, rămânând cu ochii ațintiți la cel cu sulița. Era la doi metri și ceva de ea. Încă doi pași și o putea străpunge fără să dea drumul suliței din mână.

Degetele ei au atins stofa moale înfășurată în jurul metalului. Fără să-și dezlipească ochii de la indian, a extras lin brațul sextantului din rucsac și a lăsat pânza să cadă la pământ. Plecându-și capul într-o expresie inconfundabilă de supunere, a înălțat bara de oricalc, oferindu-i-o.

Tăcere.

A ridicat ochii încet și a văzut că războinicul ajunsese la mai puțin de un metru de ea. Partea conștientă a minții ei a remarcat, fără niciun rost, degetele desfăcute. Dacă voia să o ucidă, avea să o facă în următoarele câteva secunde...

Însă el, cuprins de emoție, a strigat ceva într-o limbă cu desăvârșire necunoscută Ninei. I-a răspuns un alt indian, iar glasul i-a trădat nedumerirea. În ciuda diferențelor lingvistice, inflexiunile vocii rămâneau aceleași oriunde în lume.

Omul a smuls bara din mâinile Ninei. Ea s-a crispat văzând că vârful suliței rămăsese totuși în raza

ei vizuală, la câțiva centimetri de ea. Indienii s-au apropiat și au ridicat-o cu brutalitate în picioare. Acum în jurul ei erau vreo doisprezece, formând un cerc. Ceilalți membri ai grupului au fost ridicați de jos în același fel. Kari a gemut de durere, simțind că încă nu poate să-și focalizeze privirea, iar di Salvo a scăpat un urlet de suferință când indienii l-au prins de brațul rănit.

Nina și-a dat seama că acei oameni aveau știință despre arme. Era evident că mai intraseră în contact cu lumea din afară, astfel că recunoșteau armele moderne. Puștile au fost strânse cu repeziciune, iar Chase și Castille au fost ușurați de pistoale, după care li s-au desfăcut corzile armelor bolas din jurul capului și al gâtului.

– Nina! Kari! Sunteți tefere? a strigat Chase.

Un indian a ridicat vârful cuțitului de obsidian spre beregata lui. Chase s-a uitat cu ură la el, dar a tăcut.

– Kari e rănită, a spus Nina.

– Ba nu, n-am nimic, a răspuns ea, cu glas pierit. Ce s-a întâmplat?

– Le-am dat artefactul.

Asta a făcut-o pe Kari să se concentreze, și s-a uitat neîncrezătoare la Nina.

– Poftim?

– Cred că asta ne-a salvat. Privește.

Kari și-a îndreptat ochii în direcția indicată din cap și l-a văzut pe unul dintre indieni ținând brațul sextantului spre lumină și examinându-l cu venerație. Ceilalți se uitau la fel de uimiți, aruncând priviri bănuitoare spre prizonieri și schimbând întrebări între ei.

– Agnaldo, a șoptit Nina. Înțelegi ce vorbesc?

– În parte, a zis el icnit, având chipul chinuit de durere. Oamenii ăştia ştiu ce reprezintă, dar... Nu cred că vreunul dintre ei l-a mai văzut vreodată.

– Le poţi vorbi?

– O să încerc.

– Spune-le.. spune-le că le-am adus artefactul înapoi. Că vrem să-l înapoiem – în oraşul zeului apei.

Deşi suferea, pe faţa lui di Salvo a apărut o expresie de mirare.

– O să fie greu de tradus aşa ceva.

– Încearcă! i-a cerut ea.

Kari şi Chase au privit-o cu un amestec de surprindere şi admiraţie, pentru că di Salvo i-a ascultat ordinul şi a început să vorbească şovăitor. Încă suspicioşi, indienii l-au ascultat – arătându-se derutaţi de fiecare dată când brazilianul nu reuşea să se facă înţeles –, dar până la urmă au priceput în mare spusele lui. Indianul care ţinea artefactul i s-a adresat.

– Ce a zis? a dorit Nina să ştie.

– Cred că ne vor duce în satul lor. Ceva despre bătrânii tribului... n-am înţeles tot.

– Deci, nu ne vor ucide? a întrebat Philby. Of, slavă lui Dumnezeu!

– Da, a făcut Nina cu amărăciune. Păcat de Hamilton.

Philby a făcut o faţă lungă.

– Profesore, eu aş mai amâna sărbătorirea evenimentului, a intervenit Chase. Dacă bătrânii tribului nu ne plac, o să sfârşim ca noi semne de avertisment pe fluviu.

După ce le-au legat prizonierilor mâinile la spate, indienii i-au dus în adâncul junglei.

– Nu-mi vine să cred că am căzut așa de ușor în ambuscadă, a spus Chase, pe un ton prin care își cerea iertare Ninei și lui Kari. Imposibil să mi se fi întâmplat dacă aș mai fi fost în SAS. Dumnezeule, probabil că m-am înmuiat.

– N-a fost vina ta, a încercat Nina să-l încurajeze. Oamenii ăștia *trăiesc* aici. Cunosc perfect terenul. Și se pricep grozav să-și descurajeze vizitatorii.

– Nu asta e problema! Cei din SAS nu au fost *niciodată* prinși în ambuscade în cursul misiunilor în junglă.

– *Niciunul* dintre noi nu i-a văzut, Edward, a zis Castille, având vocea încă hârâită după ce fusese aproape strangulat.

– Da, dar...

– Eddie, suntem încă vii, și ăsta e lucrul cel mai important. Dacă ai fi apucat să tragi, probabil că acum am fi fost morți. Poate până la *ultimul*.

– Ziua încă nu s-a încheiat, a ținut el să-i reamintească.

Drumul începea să urce către un deal scund, care se înălța sfios deasupra întinderii netede și uriașe a bazinului amazonian. Nina a observat mai multe semne ale prezenței umane, alte poteci unindu-se cu aceea pe care se deplasau ei și ducând spre un anumit loc.

Dealul a devenit mai abrupt, drumeagul șerpuind în zigzag spre culmea lui și copacii rărindu-se.

– Dumnezeule, a exclamat Nina când au ajuns pe culme.

Nu foarte înalt, dealul oferea totuşi o priveliştе spectaculoasă asupra locurilor înconjurătoare. Verdele domina peisajul şi se vedea un braţ al fluviului şerpuind, iar între spaţiile goale dintre copaci a zărit ruinele unor clădiri antice, rămăşiţe prăbuşite a ceea ce demult fusese o aşezare foarte mare.

Exista însă o clădire care nu se ruinase. Şi a constatat că nu-şi putea dezlipi ochii de la ea.

Din aer era în cea mai mare parte acoperită de crengile copacilor junglei, şi probabil că apărea doar ca o umbră neclară. Dar din acel punct Nina o vedea clar – o structură ameninţătoare, parcă la pândă. Şi uriaşă, având în jur de douăzeci de metri înălţime, o sută douăzeci lungime şi cam pe jumătate ca lăţime.

Ba nu, s-a corectat. Este *exact* pe jumătate în lăţime.

Şi-a amintit un pasaj din *Critias:* „Aici era templul lui Poseidon, care avea un stadiu lungime şi jumătate de stadiu lăţime, cu o înălţime proporţionată, având o înfăţişare ciudat de barbară." Structura întunecată din piatră din faţa ei se potrivea evident acelei descrieri; grecii antici socoteau „barbar" aproape tot ce nu era grecesc. Ninei i se părea a semăna mai curând cu o construcţie incaşă sau mayaşă, alcătuită din blocuri mari de piatră cioplită, îmbinate cu grijă şi cu o precizie aproape nefirească. În colţuri se înălţau turnuri ascuţite, în jurul cărora se încolăceau liane şi alte plante care îi ascundeau şi mai mult forma. Părţile de jos ale zidurilor erau în trepte, ca la un zigurat, însă

curba acoperișului amintea de o structură mai modernă, ceva ca un hangar pentru avioane.

Avea în față templul lui Poseidon, zeul mării.

Ori poate o replică a acestuia, o copie. Potrivit lui Platon, clădirea inițială fusese îmbrăcată în foițe de metale prețioase, în vreme ce aceasta era din piatră simplă, acoperită de mușchi și liane. Pe de altă parte, era mai mică, neavând lungimea unui stadiu grecesc, adică o sută optzeci și cinci de metri.

Dacă nu cumva avusese dreptate încă de la început – și stadiul atlanților *era* mai mic decât cel al grecilor. Iar asta schimba foarte mult datele privind căutarea locului în care se aflase Atlantida.

Nina nu a mai apucat să-și continue raționamentul, pentru că indienii i-am pus să coboare panta. Acum a văzut că, deși în ruine, orașul nu fusese abandonat. La capătul apropiat al templului exista un sat alcătuit din colibe construite din lemn și piatră. A numărat cincisprezece. Asta îi sugera că tribul era răspândit în mai multe locuri ori numărul locuitorilor era foarte redus. Din câte își dădea seama, probabil că tribul nu trecea de o sută de persoane.

Au fost conduși până în satul dominat de fațada templului. Alți indieni – tineri și bătrâni, femei și copii – au apărut din colibe să-i vadă pe prizonieri trecând, măsurându-i cu ochi negri și suspicioși. În apropiere de baza zidului templului se găsea o colibă mai mare decât celelalte.

– Acum îi convoacă pe bătrâni, a spus di Salvo, după ce a ascultat sporovăiala agitată a indienilor.

Pieile de animale care acopereau intrarea în colibă au fost trase deoparte, şi dinăuntru au ieşit trei bărbaţi. Bătrâni, cu feţele smochinite şi având pe frunte nişte legături împodobite cu pene, dar arătând încă puternici şi plini de vitalitate.

– Uimitor, a rostit Kari în şoaptă, mai mult către sine decât către Nina. Ce înseamnă genetica... În cazul unei populaţii atât de reduse şi izolate, consangvinitatea ar fi creat anormalităţi genetice evidente până acum. Dar nu văd vreun semn la niciunul dintre ei. Înseamnă că au un genom superior... Tare aş vrea să prelevez câteva mostre ADN pentru ca oamenii de la fundaţie să le analizeze.

– Să-i convingem să nu ne înfigă în pari, şi după aceea poate le luăm şi mostre de sânge, bine? a zis Chase.

Indienii i-au aşezat pe membrii grupului în linie dreaptă în faţa bătrânilor, care i-au privit cu dispreţ rece cât au ascultat spusele celui care condusese expediţia de vânătoare. Expresia de pe feţele lor s-a schimbat când şeful vânătorilor a scos artefactul. Respect... amestecat cu mânie.

Brusc, unul dintre bătrâni a pus o întrebare, iar vânătorul a arătat spre Nina. Bătrânul a înaintat spre ea şi s-a strâmbat cât i-a examinat atent faţa. Ea a încercat să nu-şi trădeze spaima care o cuprinsese. După câteva clipe de groază, omul a făcut un gest de respingere, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Kari. Expresia lui severă s-a schimbat, lăsând impresia că este fascinat de ochii ei albaştri, după care a întins mâna

și a atins părul ei blond. Ea a ridicat mirată din sprâncene, dar nu a făcut niciun gest de nesupunere.

Apoi omul s-a întors către Nina și a întrebat ceva. Ea s-a uitat deznădăjduită spre di Salvo.

– A întrebat de artefact, i-a explicat acesta. Cred că vrea să știe unde l-am găsit.

– *Crezi?* a exclamat ea, iar vocea i-a urcat câteva octave. Dacă zici ce nu trebuie, s-ar putea *să mă ucidă!*

– Spune-i ce știi! Eu o să fac tot posibilul să traduc. Dialectul e similar cu cel al unor triburi care trăiesc mult mai la nord.

– Similar nu e totuna cu identic, a ținut ea să sublinieze.

Bătrânul continua să o măsoare cu răceală.

– Bine, bine! Transmite-i că l-am luat de la un hoț din altă țară și că am urmat instrucțiunile de pe obiect ca să îl înapoiem oamenilor cărora le aparține.

Di Salvo a început să traducă.

– Ești sigură că le aparține? a întrebat Chase încetișor.

– Așa *ar trebui*. Oamenii ăștia știu ce reprezintă.

Bătrânul a vorbit din nou, iar di Salvo a ascultat cu mare atenție înainte de a traduce.

– Zice că le-a fost furat de oameni albi pe vremea străbunicului său. I-au pedepsit pe unii dintre acei albi, dar ceilalți au fugit cu obiectul.

– Se referă la expediția nazistă, a spus Kari. Sigur așa e.

– Băț ascuțit în fund – *asta* pedeapsă, a făcut Chase, strâmbându-se.

Di Salvo părea derutat.

– Acum te întreabă de... nu înțeleg. Vrea să știe dacă domnișoara Frost este din... neamul vechi.

Kari și Nina au schimbat priviri.

– Întreabă-l ce înseamnă asta, l-a rugat Nina.

– Cei vechi, care au construit templul, a tradus el. Spune că ei aveau părul ca... aurul alb.

– Comunică-i că de aceea am venit aici, a zis ea, iar în glas i-a revenit tonul autoritar. Ca să aflăm.

– Sigur e o idee bună? a mormăit Chase. Dacă-și închipuie că minți, vei fi prima care o să ajungi în țeapă.

Bătrânul a vorbit din nou, iar cei doi însoțitori ai lui au intervenit și ei cu declarații proprii. Di Salvo s-a străduit să țină pasul cu traducerea.

– Spun că artefactul – ei îl numesc „arătător" – trebuie dus la locul lui, în templu. Domnișoară Frost, vor să faci chiar tu asta.

– Eu? a repetat Kari, mușcându-și buzele.

– Zice că dacă îl duci la locul lui vei dovedi că ești din neamul cel vechi – nu, adică *urmaș* al acelora.

– Și ce se întâmplă dacă nu reușește? a întrebat Nina.

Chase a scos un sunet care îi trăda starea de revoltă, și a înclinat capul spre armele ascuțite încă îndreptate spre ei.

– Hai, doc. Fruntea sus.

– Of...

Di Salvo a continuat.

– Vor să intri în templu și să înfrunți... cele trei încercări. Încercarea Tăriei, Încercarea Îndemânării și Încercarea... Minții... așa cred.

Nina i-a aruncat un zâmbet de gheață.

– Iarăşi! Gândirea nu e totuna cu *cunoaşterea!*

– Dacă faci faţă încercărilor, înseamnă că te dovedeşti demnă să intri. Dacă pierzi...

Di Salvo s-a oprit şi şi-a strâns buzele pungă.

– Exact cum a prevăzut Eddie. Suntem pierduţi cu toţii.

– Nu suntem şi aşa pierduţi? a rostit Chase crispat.

Kari a inspirat adânc.

– Transmite-le că accept provocarea.

– Ce *faci?* a exclamat Nina, speriată.

– Serios? a întrebat di Salvo, părând uimit.

– Da. Dar spune-le că vreau ca prietenii mei să mă însoţească.

A făcut semn către Chase şi Nina.

– Ei, asta-i *bună*, a zis Chase, în timp ce di Salvo a transmis pretenţia ei.

– *Ai înnebunit?* a şuierat Nina spre Kari.

– O să te simţi mai în siguranţă în templu decât aici. Măcar avem şansa de a-i vedea interiorul. Şi nu le înţeleg limba – voi avea nevoie de cineva care *să o cunoască*, şi nu mi se pare că profesorul Philby se va ridica la înălţimea încercărilor.

Vreme de un moment, expresia de spaimă de pe faţa lui Philby a dispărut; acum se simţea jignit.

– Păi, de fapt, cred că...

Bătrânul l-a întrerupt, iar unul dintre vânători l-a împuns în spate drept avertisment. Di Salvo a continuat să traducă.

– E de acord, a zis el cu surprindere. Încercările sunt pentru doi oameni. Fiindcă eşti femeie, îţi îngăduie să ai mai multe ajutoare.

Kari a dat din cap.

– Hm. N-am crezut vreodată că voi afirma aşa ceva, dar slavă Cerului că există discriminări pe bază de sex.

– Ai răgaz până la căderea nopţii. Dacă până atunci nu revii, ceilalţi vor – di Salvo a pălit – vor fi ucişi. La fel şi tu, în caz că nu apari în termenul stabilit.

Chase s-a uitat spre cer.

– Până la apus mai este o oră. Chiar mai puţin.

– În cazul ăsta, a spus Kari, uitându-se cu un aer imperios spre bătrân, am face bine să pornim, nu? Cere-i să ne dezlege ca să plecăm. Şi întreabă-l ce putem lua cu noi.

A examinat din ochi rucsacurile echipei, care fuseseră aruncate grămadă în apropierea prizonierilor.

– Explozivi, frânghii, o rangă, două... a sugerat Chase cu glas scăzut.

Vânătorii le-au dezlegat mâinile.

– Zice că nu puteţi lua decât haine şi torţe, le-a tradus di Salvo. E tot ce vă trebuie dacă vă ridicaţi la înălţimea încercării.

– Cred că e o idee proastă, i s-a adresat Nina lui Kari, în timp ce-şi freca braţele înţepenite.

– Atunci ajută-mă să o îndrept.

– Cum naiba reuşeşti să rămâi *atât* de calmă?

– Nu sunt. Mi-e groază de moarte. Dar n-am de gând să mă trădez în faţa acestor oameni. La fel ar trebui să procedezi şi tu, a spus şi a luat-o pe cealaltă

de umeri. *Ştiu* că poţi trece prin încercările astea. Ai încredere în mine.

În ciuda spaimei crescânde, Nina s-a simţit mult încurajată de încrederea ei.

– Bine. Dar dacă o să murim...

– Nu vom muri.

Ninei i-a scăpat un hohot de râs nervos.

– Îmi promiţi?

– Promit, a făcut Kari, dând din cap.

– Soarele apune peste trei sferturi de oră, a intervenit Chase, consultându-şi ceasul. Aşadar, ar fi mai bine să renunţaţi la chestia asta cu încurajările între femei, pentru că ar fi preferabil să gândiţi ca nişte jucătoare de *Tomb Raider*.

Un membru al tribului a ieşit dintr-o colibă, ducând cu sine câteva beţe lungi, fiecare având un capăt înmuiat în ceva ce părea a fi smoală.

– Ia te uită, ni se dau torţe. Cred că ne-am descurca şi cu forţe proprii.

Ridicând mâinile, s-a uitat întrebător spre rucsacuri, apropiindu-se foarte încet de ele. În jurul lui s-a auzit scârţâitul corzilor de arcuri, semn că vânătorii se pregăteau să tragă în el.

– Hei, uitaţi-vă la mine, sunt inofensiv, vedeţi, vă zâmbesc prietenos...

Asudând, şi nu din cauza arşiţei, a ajuns la rucsacuri. Conştient de faptul că orice mişcare bruscă sau greşită i-ar aduce o moarte rapidă şi extrem de dureroasă, a scos uşor o lanternă cu leduri din sacul propriu.

– Vedeţi? Nu e armă. E doar ceva ce luminează. Face parte din regulile voastre, nu? Agnaldo, aminteşte-le că ne dau voie să luminăm calea, ai înţeles?

A aprins apoi lanterna şi a îndreptat fasciculul întâi spre sine, ca să arate rostul acelui obiect, apoi a rotit-o spre vânătorii din preajma lui. Unii dintre ei au sărit înapoi, surprinşi de lumina puternică – dar, spre marea lui uşurare, niciunul nu a slobozit vreo săgeată. Unul a înaintat spre el, trecându-şi palma prin faţa lentilei, uimit de faptul că nu producea căldură. A vorbit apoi către bătrâni, care, după ce au stat puţin pe gânduri, i-au dat un răspuns lui di Salvo.

– Vă lasă să le folosiţi, i-a zis acesta lui Chase.

– Bine. Şi acum exploziile aceia...

– Nu mai avem vreme, a intervenit Kari.

S-a apropiat de bătrâni şi a întins mâna spre ei, luându-i prin surprindere. Şeful lor i-a pus bara de metal în palmă.

– Gata, Nina. Domnule Chase, să mergem.

– Pe curând, a spus Castille către cei trei care erau conduşi spre intrarea în templu. E bine aşa?

Pasajul întunecos avea mai puţin de un metru optzeci înălţime. Nina şi Chase se simţeau bine, dar Kari ajungea la tavan cu creştetul, ceea ce o silea să se aplece mult pentru a nu atinge muşchiul şi plantele agăţătoare. Pe măsură ce au înaintat, temperatura şi umiditatea au scăzut considerabil.

Când Chase a plimbat lumina lanternei încoace şi încolo, Nina a văzut ceva pe un perete.

– Eddie, stai puțin. Vreau lumină aici.

Fasciculul a scos la iveală un șir lung de simboluri săpate în piatră. Mai toate erau familiare.

– E aceeași limbă ca pe artefact, a confirmat ea. Sună cam așa... Cred că e o relatare privind construcția templului.

S-a aplecat, apropiindu-se. Între caracterele Glozel și olmece apăruse și ceva nou: grupuri de linii și semne.

– Cred că reprezintă *numere*. Ar putea fi date, ori...

– Nina, îmi pare rău, dar nu avem vreme, i-a reamintit Kari. Vor trebui să aștepte până la întoarcere.

Dezamăgită, i-a urmat prin tunel.

După ce au parcurs vreo zece metri, au ajuns la un cot spre stânga. Lăsând impresia că este bănuitor, bărbatul a plimbat fasciculul pe pereți și tavan.

– Domnule Chase, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Kari.

– Nu-mi dau seama ce simți, dar eu am o senzație ciudată și neplăcută, și mă gândesc la cele „trei încercări". Vreau să văd dacă nu cumva vom cădea în vreo capcană.

– Eddie, a spus Nina oftând, ți-am explicat deja că, de-ar fi existat vreuna, ar fi încetat să funcționeze cu secole în urmă.

– Sigur? a făcut el, și a îndreptat fasciculul spre intrare. Dacă amicii noștri cu pene le-au menținut în stare de funcționare? Dacă nu, ar însemna că nu ar mai fi vorba de nicio încercare, am dreptate?

– Aha.

Apoi, gândindu-se că el ar putea avea dreptate, femeia a simțit un nod în stomac și a propus:

– Bine, atunci... să fim atenţi.

Coridorul părea să nu prezinte pericole, astfel că au pornit din nou la drum. Curând le-a apărut în cale un alt cot.

– Încercarea Tăriei, vă amintiţi? a spus Chase când s-au oprit la intrarea într-o încăpere de dimensiuni reduse.

Era doar o idee mai largă decât culoarul, având cam doi metri şi jumătate lăţime. Lipit de peretele din dreapta se afla un bloc de piatră care traversa încăperea, cam la înălţimea genunchilor, amintind de o banchetă. La baza acestuia era un alt pasaj, larg de doar un metru şi ceva. Deasupra băncii, dispărând printr-o fantă în perete, se găsea o creangă groasă, legată strâns cu viţe, având la capăt o ramură mai mică, formând astfel un T. În rest, încăperea era goală.

Chase a ridicat mâna, făcându-le semn celor două femei să rămână pe loc, iar el a înaintat cu precauţie. A îndreptat lumina spre pasajul îngust.

– Ce vezi?

– Un soi de cursă cu obstacole. Pasajul are aproape şase metri lungime, dar din tavan coboară nişte pari, astfel că trebuie să te strecori printre ei.

S-a strâmbat.

– Şi stâlpii ăştia au ţepi pe ei. Cred că nu slujesc pentru dansat la bară.

– Dar chestia aceea de lemn? a întrebat Nina, arătând spre banchetă.

– Aceea? La sala mea de gimnastică există ceva exact la fel! a spus Chase, după care le-a făcut semn

să-l urmeze, apoi a încălecat bancheta, întinzându-se pe spate sub bară. Cred că trebuie să o ridici, ca și cum ai face exerciții la bancă, iar dacă ești suficient de puternic, așa se deschide o intrare.

Și-a dat seama că în tavan, exact deasupra lui, se găsea o adâncitură de dimensiunile și forma băncii, dar nu și-a explicat existența ei.

Kari a luat lanterna și a îndreptat-o spre pasajul îngust. Acesta părea să nu ducă nicăieri – dar pe peretele îndepărtat exista ceva ca o gaură de formă pătrată.

– Ori o persoană trebuie să țină greutatea ridicată cât cealaltă coboară acolo și eliberează o piedică. Bătrânul a zis că încercările pot fi trecute doar de două persoane care conlucrează.

– Așadar, ce-ar fi să coborâm spre capătul celălalt, după care tu ridici greutatea? a sugerat Nina.

– Pentru că așa ar fi prea ușor.

Chase a întins brațele și a încercat să ridice bara. Aceasta s-a mișcat ușor cale de câțiva centimetri, după care a opus rezistență.

– Ei, acum ce facem? Ridicăm asta și vedem ce se întâmplă sau...?

Kari s-a uitat din nou de-a lungul pasajului.

– Oricum trebuie să coborâm, așa că ar fi mai bine să ajungem întâi acolo... Tu ce părere ai, Nina?

– Eu?

Agitată, s-a uitat la țepușele lungi de cinci centimetri care ieșeau din labirintul de stâlpi metalici. Printre aceștia exista suficient spațiu să se strecoare până și Chase, dar tuturor le va fi dificil să evite

țepușele. A ridicat privirea și a văzut că fiecare stâlp dispărea într-o gaură din tavan, care avea peste doisprezece centimetri diametru. Lucru ciudat, stâlpii pătrundeau mai precis în găurile din podea.

– Habar n-am, a zis în final.

– Mai avem cincizeci și trei de minute, doc, a spus Chase, uitându-se la ceas.

Detestând să fie presată, s-a uitat spre capătul pasajului. Adâncitura din zid era suficient de mare să vâre mâna prin ea; probabil că acolo exista vreun mâner care deschidea ușa.

– Bine, atunci... ne ducem spre capătul celălalt. După ce ajungem acolo, tu ridici bara și vedem ce se întâmplă.

– De acord. Nina, încă ceva.

– Ce anume?

– Ai grijă să nu te zgârii. La fel și tu, șefa. Injecțiile antitetanos sunt tare dureroase.

– O să încercăm, a promis Nina, cât pe ce să zâmbească.

Kari a pornit în frunte, mergând în lateral și strecurându-se cu ușurință printre stâlpi. Nina a urmat-o ceva mai stângace. Fără să schimbe nicio vorbă, au conlucrat perfect: Kari lumina drumul și făcea câțiva pași în față, apoi trecea lanterna în cealaltă mână, astfel încât Nina să poată vedea și înainta.

– Vorbiți între voi, le-a spus Chase. Vreau să știu cât de departe ați ajuns.

– Mai avem de mers patru metri, a rostit Kari cu glas apăsat, în timp ce înainta. Încă nu văd ieşirea, dar cred că adâncitura aceea...

Clanc!

Sub piciorul ei s-a mişcat ceva.

– Ce-a fost asta? a exclamat Nina.

Printre spaţiile dintre blocurile de piatră a început să curgă praf.

– Of, drace!

– *Mişcă-te!* i-a strigat Kari, apucând-o de încheietură şi trăgând-o de-a lungul culoarului printre stâlpii cu ţepuşe, în vreme ce tot tavanul a început să coboare cu un hârâit înfiorător, blocurile deplasându-se în jos în acelaşi timp.

În ciuda luminii scăzute, şi Chase a văzut tavanul deplasându-se spre el – ca o uşă care se închidea, ascunzând perfect intrarea. În acea clipă şi-a dat seama de rostul adânciturii de deasupra banchetei din piatră – ea permitea întregului tavan să coboare până atingea podeaua, împiedicând pe oricine să-şi găsească adăpost...

Urma să fie strivit, fără şanse de scăpare.

14

– Vai, *Doamne!* a strigat Nina, trasă de Kari printre stâlpi.

O ţepuşă ascuţită i-a străpuns mâneca bluzei. A scos un ţipăt, îndepărtându-se instinctiv de sursa

durerii, dar s-a izbit de altă țepușă, care i-a pătruns în umărul stâng.

În urma lor, Chase împingea cu disperare bara, pentru că nu știa ce altceva să facă. Era grea, dar nu chiar atât de grea încât să nu o poată susține; îi amintea de ridicarea unei greutăți de aproape o sută de kilograme.

Tavanul și-a încetinit coborârea, dar nu și-a oprit mișcarea.

– Grăbiți-vă, că-l țin! a răcnit el. Voi mișcați-vă mai repede!

Nina a țipat de durere când Kari a încercat să o tragă înainte, pentru că țepușa s-a răsucit în rană. Kari i-a dat imediat drumul și a încercat să se întoarcă să o ajute – însă tavanul coborât a silit-o să stea pe jumătate ghemuită, împiedicând-o să se miște.

– Mergi înainte! a strigat Nina, făcând semn spre capătul pasajului, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Nu te las aici! a spus Kari, și a apucat-o de mână. Hai! Poți continua.

Reținându-și un urlet de suferință, Nina s-a smuls din țepușă. Sângele a țâșnit din rană, stropindu-i bluza.

– Of, *Dumnezeule!*

– Hai, *hai!*

Kari a îndrumat-o printre stâlpi. Se aflau la jumătatea pasajului, și mai aveau de mers trei metri – însă trebuiau să ocolească alte obstacole cu țepușe.

Tavanul continua să coboare, iar de pe blocurile de piatră se prăvăleau, într-o adevărată cascadă, praf și fragmente de rocă. Nina aproape că atingea tavanul acum, iar Kari mergea îndoită de mijloc.

Chase a menținut bara ridicată, ținând brațele întinse și încordate. Probabil că ar fi reușit să păstreze acea poziție aproape la nesfârșit.

S-a auzit un alt pocnet, un sunet sugerând ceva mare și greu mișcându-se în spatele fantei din zid. Un mecanism...

Bang!

Presiunea asupra brațelor lui Chase a sporit brusc.

– Iisuse! a spus el icnit, luat prin surprindere.

La greutatea pe care o susținea se adăugaseră cel puțin douăzeci de kilograme. Coatele i s-au îndoit... iar tavanul a început să coboare și mai repede.

– Uf, drace!

Încordându-și mușchii, a reușit să-și îndrepte din nou brațele.

Pietrele și-au încetinit coborârea – însă doar puțin. Pasajul se afla acum la un metru și jumătate deasupra, și distanța se micșora.

– Mergi înainte! a strigat Kari.

Mai aveau de înaintat doi metri și jumătate, apoi doi, dar fiecare pas pe care îl făcea era mai scurt, pentru că se chinuia să-și păstreze echilibrul în acea poziție nefirească.

Chase a auzit mecanismul scoțând un nou sunet. Cu dinții încleștați, a icnit:

– Fiți atente!

În același moment, s-a auzit un nou zgomot și o altă greutate a căzut pe tavan, chiar mai apăsătoare decât precedenta. Când și-a forțat brațele să rămână întinse sub greutatea suplimentară, bărbatul a scos

un urlet. Acum susținea peste o sută treizeci de kilograme, iar simpla cădere a acelei greutăți a fost cât pe ce să-i smulgă bara din strânsoare.

Încă o asemenea greutate avea să pună capăt încercării.

Tavanul a tresăltat brusc în jos, după care mișcarea lui a fost încetinită. A lovit-o pe Kari, făcând-o să se împiedice și să se izbească de unul dintre stâlpi. O țepușă zimțată i-a străpuns adânc bicepsul brațului stâng. Și-a reținut cu greu un țipăt și a încercat să se smulgă din țepușă, însă tavanul o apăsa necruțător în jos, înfigându-i ascuțișul acela tot mai adânc în mușchi.

– Nina! a reușit ea să spună printre gemete. Am rămas blocată! Trebuie să ajungi măcar tu la capăt!

Nina s-a uitat în lungul pasajului. Mai avea de parcurs mai puțin de doi metri – dar Kari îi bloca drumul cel mai lesnicios printre stâlpi.

– Nu pot!

– Ba da, poți! *Trebuie*, hai, *du-te!* a zis Kari și i-a dat drumul la mână.

Cu sudoarea curgându-i pe față, Chase a auzit din nou zgomotul făcut de mecanism. Curând avea să mai fie adăugată o greutate.

– Grăbiți-vă, că nu mai rezist!

Nina a înaintat.

Aplecată, atingând cu capul tavanul care vibra, s-a împins cât a putut de mult într-un perete și s-a strecurat prin primul spațiu liber. O țepușă i-a sfâșiat bluza, dar a reușit să treacă.

Mai era un metru și ceva.

Chase şi-a încordat muşchii în aşteptarea impactului provocat de următoarea piatră, ştiind că nu va reuşi să susţină greutatea tavanului.

Nina s-a furişat printre următorii doi stâlpi, dar tavanul era acum prea jos ca să mai meargă dreaptă. S-a lăsat în patru labe şi a început să se târască, moment în care o ţepuşă i-a străpuns coapsa.

Blocurile reci de piatră apăsau asupra feţei şi umerilor lui Kari, împingând ţepuşa mai adânc în braţul ei.

Jumătate de metru.

Trosc!

– La naiba... a gemut Chase, încordându-şi muşchii la maximum.

Nina a văzut gaura întunecată din peretele îndepărtat începând să dispară înapoia ultimului bloc de piatră din tavan.

Durerea din braţ devenise insuportabilă. Kari a scos un ţipăt.

A urmat apoi urletul lui Chase, ale cărui braţe cedau sub impactul greutăţii adăugate tavanului.

Acesta a coborât brusc.

Nina s-a repezit înainte, spre deschizătură, moment în care ultimul boc de piatră a căzut ca lama unei ghilotine.

Degetele ei au prins ceva: un mâner de lemn. A tras de el.

Nu s-a întâmplat nimic...

Apoi, *zdronc!*

Cu un scrâşnet produs de frecarea pietrei pe piatră, tavanul şi-a oprit coborârea.

Chase a deschis ochii. În lumina îndepărtată a lanternei, a văzut că bara de lemn se afla acum la câțiva centimetri de gâtul lui – iar piatra rece care fusese cât pe ce să-l strivească se oprise la o palmă deasupra lui.

Kari a rămas perfect nemișcată. Orice mișcare îi amplifica durerea din braț. A încercat să vadă ce se întâmplase cu Nina.

Brațul ei se afla în deschizătura din perete. *Prinsă* înăuntru. Tavanul coborâse atât de jos, încât acum nu-și putea retrage brațul. Încă doi centimetri probabil, și piatra i-ar fi strivit osul, după care i-ar fi forfecat brațul puțin deasupra cotului.

Cu un alt scrâșnet monstruos și cu o ploaie de praf, tavanul a început să se înalțe.

Chase a aruncat o privire în lateral. Ușa care bloca intrarea s-a redeschis.

Nina și-a smuls brațul din gaură și a privit în urmă. Luminată ciudat de fasciculul lanternei, care bătea de jos în sus, a văzut fața îndurerată a lui Kari, dar imediat expresia ei s-a schimbat într-una de ușurare. Nina s-a strecurat cu atenție printre stâlpi, apropiindu-se de ea să o ajute. Cu un geamăt, Kari s-a ridicat singură, scoțându-și brațul din țepușă. Sângele a țâșnit prin mâneca sfâșiată.

– Of, Dumnezeule, a spus Nina, apăsând rana cu mâna. Eddie, *Eddie!* Kari e rănită și are nevoie de ajutor!

– Nu e singura, a răspuns el gâfâind și strecurându-se de sub bara de lemn, rostogolindu-se apoi pe bancheta de piatră.

S-a împins cu braţele ca să se ridice şi a simţit că acestea abia îl ajută.

– Am nevoie de lumină.

Nina a îndreptat fasciculul lanternei de-a lungul pasajului, pentru ca englezul să se poată strecura printre stâlpii cu ţepuşe. Când era pe la jumătatea drumului, tavanul a revenit în poziţia iniţială, iar zgomotul înfiorător încetase.

S-a auzit alt zăngănit, de această dată dinspre capătul blocat al pasajului.

Nina a rotit fasciculul lanternei spre sursa zgomotului şi a văzut apărând o deschizătură, deoarece unul dintre blocurile de piatră din zid s-a tras înapoi; dincolo domnea întunericul.

– Nina... a zis Kari, uitându-se la sângele ce-i curgea din umăr.

– Lasă-mă pe mine, tu eşti rănită mai grav. *Eddie!*

Strecurându-se cu greu printre stâlpi, cu ţepuşele împungându-i jacheta de piele, Chase a ajuns la ele.

– Ce s-a întâmplat? Dă-mi voie să văd.

Nina a ridicat lanterna pentru a lumina rana.

– S-a agăţat într-o ţepuşă.

– Iisuse, a mormăit Chase, trăgând deoparte materialul îmbibat de sânge pentru a vedea mai bine. E adâncă rana – iar trusa de prim ajutor e afară, în sat.

– Lăsaţi asta acum, a spus Kari, ridicându-se destul de greu în picioare. Nu avem timp de aşa ceva, trebuie să ne continuăm cursa. Cât ne-a mai rămas?

Chase a ridicat braţul să se uite la ceas şi a scos un geamăt înfundat.

– Te simți bine? l-a întrebat Nina.

– Da, doar că mă simt de parcă m-ar fi călcat o mașină. Mai avem... patruzeci și nouă de minute.

– Și două încercări de înfruntat, a zis Nina, cu jale în glas.

– Trecem noi și prin asta, a rostit Kari, din vocea căreia răzbătea încrederea în sine. Haideți, să mergem.

După ce au trecut prin deschizătură, Chase a insistat să se oprească pentru a trata rănile fetelor. Sfâșiind mâneca ruptă a bluzei lui Kari, a reușit să facă o legătură în jurul brațului pentru a opri sângerarea. Rana de la umărul Ninei era mai puțin adâncă, astfel că, folosindu-se de mâneca ei, a improvizat un bandaj.

– Acum nu pot face mai mult, a spus el cu regret în glas. Când o să ne întoarcem la ai noștri, veți avea nevoie de copci. Și de injecții. N-aș vrea ca vreo nesuferită de insectă să vă infecteze cumva.

Nina s-a cutremurat.

– Dumnezeule. Nici nu-mi vine să cred cât de aproape am fost de moarte.

– Da, dar mai avem două încercări, i-a reamintit Chase.

– Da, mulțumesc pentru încurajare. Văd că ai transpirat.

– Cred că asta se poate interpreta în mod oficial drept hărțuire.

– Am trecut de Încercarea Tăriei, a zis Kari cu precauție, mișcându-și brațul rănit și crispându-se de

durere. Deci, mai avem Încercarea Îndemânării și pe cea a Minții.

– Tocmai mă pregăteam să vă spun că sper să fie mai ușoare decât cea prin care am trecut, a rostit el, dar... nu prea cred că va fi așa.

– Nici eu, a fost de acord Kari. Știu însă că vom reuși. Cât timp mai avem?

– Patruzeci și șase de minute.

– Bine. Atunci să vedem ce înseamnă încercarea asta a Îndemânării.

Au mers prevăzători pe noul pasaj, care a cotit de câteva ori, după care la sunetul pașilor s-a adăugat încă ceva. Chase a îndreptat fasciculul lanternei înainte. Coridorul dădea într-o încăpere mai spațioasă.

– Apă, a zis el.

– În *interiorul* templului? s-a mirat Nina.

– Păi chiar tu ai spus că e templul zeului mării.

Au iuțit pașii.

– E clar o apă curgătoare. Probabil că râul acela pe care l-am văzut curgând pe lângă sat trece și prin templu.

Părerea lui s-a confirmat câteva momente mai târziu, când, după ce au mai înaintat puțin, pasajul s-a lărgit. Cei trei s-au trezit pe o platformă de-a lungul marginii unui bazin uriaș, de formă rectangulară, plin cu apă verde și stătută. Plafonul de deasupra platformei era la aceeași înălțime ca pasajul, generând o senzație de claustrofobie, însă cel de deasupra bazinului era mult mai înalt.

Chase a îndreptat fasciculul lanternei spre apă, ale cărei vălurele au reflectat lumina spre pereții încăperii. Bazinul, de cel puțin treizeci de metri lungime, era lat de aproximativ opt metri. De-a lungul lui se întindea ceva ce Nina a luat la început drept o frânghie, dar apoi și-a dat seama că era o grindă îngustă de lemn, ceva mai lată de trei centimetri, sprijinită pe lungimea ei de câțiva stâlpi care ieșeau din bazin. Acea grindă era la șaizeci de centimetri sub nivelul platformei – și la doar cincisprezece centimetri deasupra luciului apei ce curgea leneș.

– Bun, acum ce facem? a întrebat Chase.

Kari a făcut semn către ceva aflat dincolo de bazin.

– Ce-o fi aia?

În lumina lanternei, au văzut un pumnal auriu sclipitor, care stătea așezat cu vârful în jos într-o mică adâncitură exact deasupra capătului celălalt al grinzii. La aproximativ trei metri deasupra exista o margine care ținea cât peretele, dar care nu părea să prezinte vreun obiect care să ajute urcarea pe ea.

– Ei, asta e Încercarea Îndemânării, a spus Nina, apropiindu-se de marginea platformei și aplecându-se pentru a examina mai atent grinda de lemn.

– Trebuie să mergi în echilibru pe chestia asta și să iei pumnalul.

La un capăt al bazinului, rezemat de zidul de piatră, Chase a găsit altceva care i-a stârnit interesul.

– Iar apoi partea aceea coboară pentru ca și ceilalți să traverseze bazinul.

Pe latura îndepărtată se afla un pod mobil îngust, susținut de frânghii. A trasat cu degetul un arc pornind de la capătul de sus până la marginea platformei pe care stăteau.

Nina s-a uitat mai îndeaproape la bazin. La fiecare capăt al camerei a deslușit partea superioară arcuită a ceea ce se putea presupune că era un apeduct, prevăzut cu canale pentru scurgerea apei.

– Ce-ar fi să îl traversăm înot? a gândit cu voce tare. Nu știu cât de adânc e, dar...

Brusc, luciul verzui și mat a fost spart de o vietate. Din adânc au apărut două fălci pline de dinți, care s-au repezit spre ea.

Kari a prins-o de guler și a tras-o înapoi, iar fălcile caimanului s-au închis cu un pocnet în locul unde ea se aflase cu un moment mai înainte. Animalul, de peste trei metri, s-a aruncat în sus și, în încercarea de a-și prinde prada, a zgrepțănat cu ghearele marginea bazinului, dar nu a reușit să urce deoarece zidul era prea înalt. Nereușind, a căzut înapoi în apă și a scos un sâsâit amenințător.

Nina era prea șocată ca să mai scoată vreo vorbă.

– Ești teafără? a întrebat-o Kari.

Chase a scăpat doar un strigăt, invocându-l pe Iisus.

Nina și-a recăpătat vocea.

– Vai, *Dumnezeule!*

– *Asta*-ți arată că nu se poate traversa înot, a spus bărbatul. Nu m-ar surprinde să existe și piranha în apa asta.

– Dar cum de-a *ajuns* dihania aceea până aici? a strigat Nina, tremurând din tot trupul. Doar suntem într-un templu *vechi* de cinci mii de ani.

Chase a examinat atent apa bazinului, urmărind vălurelele formate.

– Așa cum încă funcționează capcanele astea – de ele se ocupă ticăloșii ăia de afară.

– Nina, nu-i nimic, bine? a zis Kari, încercând să o liniștească. Domnule Chase, mai vezi ceva?

Rămânând cu picioarele la o distanță respectabilă de margine, el s-a aplecat spre bazin și a îndreptat fasciculul lanternei spre tavan.

– Văd ceva acolo, deasupra grinzii, dar nu-mi dau seama ce este. Aduce cu o adâncitură în zid.

– Ajungi la ea?

– Nu, e prea sus... Aha, pricep acum. Ca să te uiți mai bine la ce e acolo, trebuie să traversezi bazinul, până la pumnal.

– Bine, a făcut Kari, oftând lung. Atunci cred că o să mă duc să-l iau de acolo.

– Tu? a exclamat Nina. Dar ești rănită.

– Ești sigură? a întrebat Chase. Cum să spun, e cam îngustă bârna aceea, dar poate reușesc...

Drept răspuns, Kari a făcut roata și a rămas în mâna teafără, ridicându-se dreaptă ca lumânarea, după care a efectuat un salt și a revenit cu eleganță în picioare.

– Gata, clar, a încuviințat el, dând din cap. Așadar, te duci și iei pumnalul...

Nina s-a uitat spre bazin cu o expresie de îngrijorare pe față.

– Kari, eşti sigură? Dacă te vede vreo fiară...

– Nu avem de ales, a zis ea, apropiindu-se de capătul grinzii. Cât timp mai avem?

– Patruzeci şi unu de minute, a rostit Chase.

– Atunci să mă grăbesc.

A coborât cu atenţie de pe platformă, ajungând pe bârna de lemn. Aceasta a scos un scârţâit, îndoindu-se puţin. Chase a ţinut lanterna ridicată, să-i lumineze calea. Concentrându-se, tânăra a întins braţele pentru a-şi menţine echilibrul, reţinându-şi un geamăt slab când durerea a săgetat-o prin braţul rănit.

– Gata. Hai că pornesc.

A făcut un prim pas. Grinda a scârţâit din nou, ceva mai tare. Spre îngrijorarea tuturor, ea s-a şi clătinat în lateral, deoarece stâlpii de susţinere s-au legănat, dând naştere unor vălurele.

În apa din bazin au apărut şi alte încreţituri, în apropierea apeductului, în partea de ieşire a apei din cameră. Ochii fioroşi ai unui caiman au apărut la suprafaţă, restul corpului rămânându-i abia vizibil sub stratul de alge care umpleau bazinul.

– Kari... a avertizat-o Nina.

– Am văzut, a răspuns ea, îndreptându-şi toată atenţia spre bârnă şi avansând pas cu pas, foarte atentă.

Ajunsese într-un punct situat la jumătatea porţiunii dintre doi stâlpi, iar bârna s-a îndoit în mod alarmant, ajungând la doar câţiva centimetri deasupra apei.

Caimanul s-a mişcat, iar coada i s-a unduit dintr-o parte în alta când s-a îndreptat spre Kari.

Ea l-a ignorat, concentrându-se doar pentru a-şi păstra echilibrul. Următorul stâlp era foarte aproape. Acesta împiedica bârna să facă burtă – dar structura aceea era tot nesigură. A trebuit să facă eforturi deosebite ca să rămână în picioare.

Un plescăit a făcut-o pe Nina să se întoarcă; a văzut un al doilea caiman ieşind la suprafaţă în capătul celălalt al încăperii. Era mai mare decât primul şi nu a făcut niciun efort să rămână nevăzut, astfel că a plutit la suprafaţă ca un buştean.

Un buştean cu *colţi*. A deschis lenevos gura, scoţând un şuierat ameninţător.

Kari a mărit ritmul deplasării. Ajunsese deja la jumătatea drumului, iar bârna se îndoia sub greutatea ei. Iar la fiecare pas, bârna se clătina şi mai mult.

Acum putea vedea clar pumnalul. Vârful lui stătea într-un cupă mică din metal, care părea să fie legată de ceva aflat în interiorul găurii nu foarte adânci. O altă capcană?

Mai exista şi o margine *foarte* îngustă, puţin deasupra capătului bârnei, însă era atât de subţire, încât nu reuşise să o distingă până în acel moment. Avea sub un metru lăţime şi adâncimea de cel mult un centimetru, cât să permită deplasarea pe vârfuri. Se vedea că fusese plasată acolo în mod deliberat de constructorii templului, dar acum motivul existenţei ei era neclar, iar Kari a avut senzaţia că nu-i va plăcea deloc explicaţia când ea i se va dezvălui.

Bârna s-a clătinat în lateral.

Atenţia îi fusese distrasă de marginea misterioasă doar o clipă – însă acea clipă i-a fost de ajuns ca să se dezechilibreze. A încercat cu disperare să se redreseze, dar corpul se aplecase deja prea mult într-o parte. Peste o secundă va cădea în bazin, între fălcile caimanilor care stăteau la pândă.

S-a azvârlit în faţă, prinzând bârna cu ambele mâini, aterizând pe burtă. Grinda îngustă de lemn a izbit-o ca o bâtă. A strâns între genunchi bârna care vibra, străduindu-se să evite rostogolirea în bazin.

– *Kari!* a strigat Nina.

Chase şi-a scos jacheta de piele, pregătindu-se să se arunce în apă pentru a ajunge la ea.

– La naiba, s-ar putea să nu poată să treacă! a zis el.

Atraşi de zgomot, caimanii s-au apropiat de ea.

– Stai acolo! a ţipat Kari.

Genunchii ei erau încă în apă, dar a reuşit să-şi prindă ambele ghete în jurul bârnei şi să se propulseze înainte.

Caimanul aflat cel mai aproape a scos capul din apă, arătându-şi colţii zimţaţi.

– Hei! a răcnit Chase, aterizând pe capătul bârnei şi bătând cu piciorul puternic în apă, făcând un plescăit foarte sonor. Aici! Hei!

Cu o bătaie din coadă, caimanul mai mare şi-a schimbat direcţia de deplasare, îndreptându-se spre el. Primul caiman, care încă aluneca rapid spre Kari, a întors capul spre direcţia din care venea zgomotul, şi a primit o lovitură de călcâi în ţeastă; s-a auzit un pocnet care a căpătat ecou în întreaga încăpere.

Caimanul a ieşit şi mai mult cu capul din apă, scoţând un soi de lătrat când a pufnit, apoi a bătut puternic din coadă şi a căzut înapoi. Disperată, Kari s-a tras de-a lungul grinzii, uitându-se peste umăr către reptila înspăimântătoare. Aceasta descria un arc de cerc, trasând o linie sinistră, îndreptându-se din nou către ea.

Chase a mai lovit o dată cu piciorul în apă, făcând un plescăit puternic, după care a sărit înapoi pe margine, clipă în care dihania a ţâşnit cu fălcile larg desfăcute. Ghearele mari au zgâriat peretele de piatră când corpul lui greu s-a izbit de bârnă.

Kari a fost cât pe ce să se trezească azvârlită în apă de acea lovitură. S-a agăţat de bârnă cu toate puterile, în timp ce caimanul s-a izbit în mod repetat de ea, în încercarea de a-l urmări pe Chase, după care, în cele din urmă, s-a dat bătut şi s-a lăsat să alunece înapoi în bazin.

Celălalt caiman a continuat să se îndrepte spre ea, iar apa plină de alge i s-a scurs din gură când a ieşit la suprafaţă. De această dată părea să se ferească, pentru că a încercat să atace partea de sus a corpului ei, evitând să se apropie de picioare. Încordându-şi puterile, Kari s-a târât înainte pe bârnă.

A atins cu degetele piatra rece şi a încercat să se prindă cu vârfurile de marginea îngustă, reuşind să se apuce atât cât să se ridice de pe bârnă şi să pună un picior pe piatră, împingându-se cu putere în sus.

Caimanul s-a azvârlit...

Cu un ţipăt, Kari a reuşit să înhaţe pumnalul din locul său şi l-a înfipt între ochii galbeni şi răi ai fiarei, făcând vârful armei albe să pătrundă până la creier.

Reptila s-a lovit de bârnă, apoi a alunecat, fără viață, înapoi în bazin, iar Kari a smuls pumnalul făcând sângele să țâșnească.

Iar în locul unde sângele s-a întins în apa întunecată s-a creat brusc o agitație și spumă, o fierbere produsă de zeci de aripioare.

Chase avusese dreptate.

Pești piranha!

Kari s-a lipit de perete, făcându-se una cu el. Avea un picior rămas pe bârna care a tresărit când corpul caimanului s-a lovit de ea. Capătul celuilalt călcâi era pe marginea foarte îngustă. A așteptat până când bârna a încetat să vibreze, apoi s-a uitat în jur să vadă ce se întâmplase după ce extrăsese pumnalul. Când îl luase din locul lui, auzise un declic.

Două lucruri se petreceau în același timp.

De undeva de deasupra lui Chase și a Ninei s-a auzit un zăngănit metalic puternic. A surprins o idee de mișcare în deschizătura pe care o depistase Chase, dar era prea întuneric pentru a stabili cauza.

Însă nu a mai avut vreme să stea pe gânduri, pentru că bârna începuse să se deplaseze, retrăgându-se în zidul din spatele ei. Stâlpii de susținere s-au deplasat odată cu ea, producând valuri în formă de V în apă – întregul eșafodaj era montat pe un cadru de pe fundul bazinului, iar acum dispărea cu o viteză alarmantă în zidul de piatră din spatele ei.

– Eddie, fă ceva ca să-l oprești! s-a văicărit Nina, deznădăjduită la vederea bârnei care se îndepărta de platformă.

– *Cum?* a întrebat el, căutând ceva, vreun obiect cu care să împiedice retragerea netulburată a bârnei, dar nu a văzut *nimic* de folos.

În pragul panicii, Kari a pus piciorul pe bârnă, însă acesta i-a fost împins după numai câteva momente spre perete. Având în vedere repeziciunea cu care se deplasa bârna, avea la dispoziție un minut – ba chiar mai puțin – până când aceasta urma să dispară cu totul, iar ea va cădea în bazin, unde mai era un caiman în viață... apoi și-a amintit și de peștii piranha, care smulgeau bucăți din carnea fiarei moarte.

Rămăsese cu pumnalul în mână, dar acum, din câte se părea, acesta nu-i mai slujea la nimic.

Pumnalul...

Trebuia să mai existe ceva, a gândit ea. Trebuia *să facă* un lucru anume cu acea armă, nu doar să o ia.

– Aruncați-mi lanterna! a strigat ea.

– O să cadă! a protestat Nina, când Chase și-a pregătit brațul pentru aruncare, ducându-l peste umăr.

– Oricum va cădea de acolo peste un minut! Kari, ești gata?

– Da.

I-a aruncat lanterna. Fasciculul de lumină a descris un arc de-a lungul camerei, semănând cu dâra lăsată de un meteorit. Tânăra a întins mâna rănită în sus, iar lanterna a aterizat în palma ei cu un plesnet. Legănându-se puțin ca să-și recapete echilibrul, a îndreptat lanterna spre tavan, țintind cu fasciculul spre adâncitura situată sus, pe cealaltă parte a bazinului. Aceasta arăta ca un alcov, un cub cu latura de

aproape un metru. În interior sclipea ceva metalic, părând a fi din cupru sau aur, un obiect circular cu raza de treizeci de centimetri, semănând cu un scut.

Nu era scut, ci *țintă*.

Din bârnă mai rămăsese la vedere doar un metru, iar asta însemna că peste câteva secunde va dispărea complet.

Kari s-a răsucit și a păşit pe ea cu ambele picioare, trăgându-și brațul drept în spate ca să arunce pumnalul. Lama a sclipit în momentul în care a trecut prin fasciculul de lumină.

Cu un zăngănit, a lovit ținta drept în centru. Discul de metal s-a rostogolit în spate, dispărând.

Bârna nu s-a mai mișcat. Cu un scârțâit de lemn frecându-se de lemn, frânghiile s-au întins, iar podul mobil de la capătul îndepărtat al încăperii a coborât brusc, lovind platforma cu un bufnet.

Kari s-a uitat în jos. Din bârna care încă ieșea din perete mai rămăsese o lungime cât să-și țină ambele picioare pe ea, dacă se întorcea cu tălpile de-a curmezișul ei.

Și-a dus mâna liberă spre perete, căutând un punct de sprijin, simțindu-se foarte vulnerabilă.

– Și *acum* ce ar trebui să fac? a întrebat ea cu voce tare.

Drept răspuns, de deasupra ei s-a auzit un zgomot. O bucată de frânghie cu noduri, de capătul căreia atârna o bucată de lemn, ca să o stabilizeze, a căzut de pe bârna ce mergea de-a lungul zidului.

Chase și Nina păşeau deja pe podul mobil.

– Ne întâlnim pe partea cealaltă! a strigat Chase către ea, care s-a prins de frânghie şi a tras, să se asigure că nu se va rupe cumva sub greutatea ei – dar şi pentru a vedea dacă nu cumva era o capcană.

Părea fermă. Ferindu-şi braţul drept, a urcat pe margine. Avea doar treizeci de centimetri lăţime, dar în comparaţie cu bârna pe care stătuse până atunci, i se părea lată cât o autostradă.

Când şi-a dat drumul jos, Nina şi Chase o aşteptau la capătul podului mobil.

– Grozavă aruncare, a lăudat-o el, în clipa în care, la capătul puterilor, ea s-a rezemat de perete. Cât de mare a fost ţinta aceea?

Kari a ţinut mâinile depărtate la vreo treizeci de centimetri, timp în care Nina i-a verificat bandajul improvizat.

– La naiba, nu cred că aş fi reuşit. N-au glumit când au spus că e o încercare a îndemânării.

– Mai avem de trecut încă una, a zis Nina.

– Încercarea Minţii? Asta mi se pare uşoară ca bună ziua pentru tine, doc. Eşti pregătită?

– Păi, am de ales? a răspuns ea, surâzând nesigură.

– Cât mai avem? l-a întrebat Kari pe Chase cu glas ce-i trăda oboseala.

– Mai sunt... treizeci şi şase de minute.

S-au uitat cu toţii spre pasajul care ducea spre adâncul templului. Cu toate că nu se deosebea de cele pe care le parcurseseră deja, părea ceva mai ameninţător.

– Bine, atunci, a spus Nina, ridicându-se şi stând dreaptă, adoptând o postură sfidătoare pe care

sigur o simțea forțată. Sper că mintea mea va face față acestei încercări.

15

Cu ochii în patru să descopere eventualele capcane, au înaintat precauți de-a lungul pasajului.

Ceva o frământa pe Nina, dar nu a reușit să-și dea seama precis ce. Nu era vorba doar de starea de după emoțiile trăite mai devreme, când scăpaseră de moarte ca prin urechile acului. Era altceva, o senzație, o *certitudine* că trecuse cu vederea un amănunt esențial.

Însă în acele clipe nu avea timp să se gândească la asta. În fața lor s-a deschis o altă încăpere.

– Stați puțin, a spus Chase, oprindu-se în pragul ei, după care a plimbat fasciculul lanternei prin spațiul dinăuntru și a anunțat: E mai mică decât precedenta.

În comparație cu spațioasa încăpere a bazinului, aceasta era minusculă, având latura de doar cinci metri. Nina a observat că pereții erau acoperiți de semne – în aceeași limbă ca acelea de pe brațul de sextant sau de la intrarea în templu.

– Nu pare să prezinte pericole, a zis el, dar să nu luați de bune vorbele mele.

A pătruns în cameră, oprindu-se de parcă ar fi așteptat declanșarea unei capcane, după care le-a făcut semn Ninei și lui Kari să-l urmeze.

– În regulă. Aşadar, Încercarea Minţii. Ai întâietatea, doc.

– Bine... a făcut ea, luând lanterna pentru a examina inscripţiile de pe pereţi. Uf, Dumnezeule! Dacă ar fi să traduc tot ce e aici mi-ar trebui zile întregi!

– Da, dar noi mai avem treizeci şi trei de minute până la asfinţit. Gândeşte mai repede.

– Nina, uite aici.

Kari se apropiase de peretele opus intrării. Un bloc de piatră, pe care nu era înscris niciun text, părea să slujească drept uşă, iar alături de el se găsea ceva ce arăta ca...

– Ăsta e un cântar, a spus Nina.

A îndreptat fasciculul de lumină dedesubtul lui. În piatră era săpat un căuş, iar în acesta se aflau în jur de o sută de bile din plumb, fiecare de mărimea unei cireşe.

– Cred că trebuie să punem numărul corect de bile în cântar. Dar cum aflăm câte să folosim?

Alături de talerul de cupru al cântarului se vedea o manetă; a dat să întindă mâna spre ea, dar Kari a oprit-o.

– Presimt că avem dreptul la o singură încercare, a zis ea, făcând semn către tavan.

Deasupra lor era suspendat un grilaj mare din metal, cu ţepuşe lungi de treizeci de centimetri, gata să-i străpungă pe toţi cei care se aflau în cameră dacă ar fi căzut. Nina s-a grăbit să-şi retragă mâna.

A plimbat lumina pe pereţi până când a depistat simbolurile mari de deasupra uşii închise. Acestea erau

aranjate în trei șiruri, unul peste altul, cu grupuri de câte șase simboluri în primul de sus și câte cinci în următoarele. Nina a recunoscut imediat primul simbol. Grupuri de semne mici, semănând cu apostroful.

– Sunt numere. Avem în față un soi de ghicitoare matematică. Dacă aflăm răspunsul, vom ști câte bile să punem în taler.

– Asta e tot? a spus Chase, părând dezamăgit. Iisuse, până și eu aș putea reuși. Să vedem... la cel de sus, avem trei punctulețe din alea, cinci V-uri răsturnate, șapte L-uri strâmbe, două săgeți laterale cu câte o linie sub ele, patru N-uri pe dos și un N, tot pe dos, dar cu o liniuță alături. Asta înseamnă 357 241. La mintea cocoșului.

– Nu-i deloc așa, a zis Nina, reușind să zâmbească. Ordinea numerelor este inversă față de a noastră – primul simbol, punctulețul, este de fapt numărul cel mai mic; fiecare dintre ele reprezintă o unitate. Prin urmare, primul număr este în realitate 142 753. E același simbol de pe harta fluviului aflată pe brațul de sextant, și știu sigur că este unu, altfel nu descoperearn locul ăsta.

– Bine, isteațo, a făcut el, zâmbind. Și atunci, celelalte numere sunt... 87 527 și 34 164; dar ce facem, le scădem? Asta înseamnă...

– 21 062, au răspuns imediat Nina și Kari, aproape într-un glas.

Impresionat, Chase a scos un fluierat.

– Bun, deci nu avem nevoie de calculator. Dar în adâncitura aia nu sunt douăzeci și una de mii de bile.

– Dar dacă e o combinație de operațiuni? a sugerat Kari. Scădem numărul al doilea din primul, apoi îl împărțim la cel de-al treilea?

– Ar fi prea complicat, a spus Nina, rămasă cu ochii la numere. Nu există niciun simbol care să sugereze efectuarea unor operațiuni diferite. Pe de altă parte... s-a oprit, încruntându-se în timp ce socotea în minte. Rezultatul nu ar fi întreg, și nu cred că soluția corectă ar fi să punem 1,62 bile în taler.

Chase s-a crispat.

– Uf, la naiba. Simt că mă iau durerile de cap doar *gândindu-mă* să fac asemenea calcule în gând.

– Primul număr plus al treilea, împărțit la cel de-al doilea dă 2,02, a sugerat Kari. Mă îndoiesc că acei oameni ar fi calculat rezultate cu o asemenea precizie. Probabil că ar fi rotunjit rezultatul la doi.

– Tot complicat rămâne! a zis Nina cu glas apăsat. Și prea *arbitrar!* Primul plus al treilea, împărțit la al doilea? E ca și cum ai concepe un rebus pe orizontală, fără a ține seama de înțelesul cuvintelor pe verticală.

A îndreptat lanterna către ceilalți pereți.

– Indiciul trebuie să se afle altundeva, în celălalt text. Doar că trebuie să-l descopăr.

– Tic-tac, tic-tac, a spus Chase, făcând semn spre ceasul de la mână. Mai avem douăzeci și nouă de minute.

Nina a îngenuncheat lângă un perete, plimbând lumina peste simboluri. După un minut a pufnit de frustrare.

– Toate astea se referă la construcţia oraşului şi la istoria ulterioară a poporului. Nu găsesc nimic legat de ghicitoare.

– Nu există nimic despre popor înainte ca el să ajungă aici venind din Atlantida? a întrebat Kari.

– Nu am observat.

Nina a traversat grăbită încăperea ca să se uite la textul de pe peretele opus.

– Aici e cam acelaşi lucru. Seamănă cu un o registru, un soi de istorie a tribului, an de an. Câţi copii s-au născut, câte animale au avut... Cred că aici există date ce acoperă câteva secole. Dar nimic din toate astea nu are vreo legătură cu încercarea noastră! a zis ea, şi, iritată, a împuns cu degetul spre simbolurile de deasupra uşii.

– M-am gândit la ceva, a intervenit Chase. Treaba asta e o încercare a *minţii*, nu? Şi atunci, dacă e cumva o ghicitoare legată de ceva secundar?

– La ce te referi? a întrebat Kari.

– Păi, asta este o uşă, nu? a zis el, şi s-a apropiat de ea. Nici măcar nu ne-am gândit să o deschidem.

– Păi, încearcă, l-a sfătuit Nina.

Chase a împins uşa. A rămas neclintită. A trecut într-o latură, apoi în cealaltă. Nu s-a întâmplat nimic. Ca să verifice toate posibilităţile, a vrut să o ridice, apoi să o tragă în afara peretelui. Tot degeaba.

– Ei, la naiba! a exclamat el, făcând un pas înapoi. Credeam că ar merge.

– Aşa au crezut şi alţii, a spus Nina, apropiindu-se de el. Uite, acum am observat că uşa nu are aceeaşi

culoare cu restul camerei. A fost cioplită din altfel de rocă. Şi văd că există urme pe blocurile de piatră de lângă – urme de daltă şi de rangă. Dar niciun semn pe uşa în sine. Asta e o uşă nouă; indienii au înlocuit-o! Au existat unii care nu au vrut să rezolve ghicitoare, de aceea au distrus uşa.

– Naziştii? a întrebat Kari.

– După modul de abordare, doar ei puteau proceda aşa, a zis Chase. Probabil că au reuşit să-i convingă pe indieni să-i lase să intre cu mai mult de o lanternă.

Kari a dat din cap.

– Probabil sub ameninţarea armelor.

– Cu siguranţă. Necazul e că nu avem răngi. Aşa că va trebui să rezolvăm problema cu chinurile minţii.

Nina s-a grăbit să revină la crestăturile de pe un perete lateral.

– Cred că totuşi vom reuşi. E ceva ciudat cu numerele astea. Şi-a plimbat degetele de-a lungul şirului de simboluri. Vedeţi? Sunt aranjate în grupuri de cel mult *opt*. Niciodată nouă sau zece. Opt aici, opt dincoace, opt peste tot...

– Crezi că operau în baza opt? a întrebat Kari.

– Posibil. Nu ar fi fost singura civilizaţie care să procedeze astfel în antichitate.

– Şi care e treaba cu baza asta opt? a spus Chase.

– Cred că nu facem decât să le atribuim prejudecăţile noastre oamenilor care au construit acest templu, a zis Nina, şi, de emoţie, ochii i-au sclipit. Am presupus că în matematică foloseau baza zece, ca noi.

A surprins expresia întrebătoare de pe faţa bărbatului.

– Sistemul nostru numeric se bazează pe multipli de zece. Zeci, sute, mii...

– Pentru că avem zece degete, adevărat. Să ştiţi că *am trecut* la examenul de matematică în generală. Ei, cam greu, dar l-am luat.

– E un sistem foarte obişnuit, a continuat Nina. L-au folosit grecii antici, romanii, egiptenii... e comun, pentru că e la îndemână şi foarte simplu.

A ridicat degetele pentru a demonstra acest lucru.

– Dar nu este *singurul* sistem. Sumerienii foloseau baza şaizeci.

– Şaizeci? a exclamat Chase. Cine naiba ar folosi o asemenea bază?

Kari a zâmbit.

– Chiar şi tu. De fiecare dată când te uiţi la ceas. E baza întregului sistem folosit de noi pentru măsurarea timpului.

– A, ai dreptate, a făcut el ruşinat, şi a dat din cap.

– Civilizaţiile antice au folosit multe alte baze de calcul, a vorbit mai departe Nina. Mayaşii s-au slujit de baza douăzeci, europenii din Epoca Bronzului, de baza opt...

A rotit capul brusc pentru a examina din nou simbolurile.

– Baza opt. Asta trebuie să fie.

– Dar de ce ar folosi cineva baza opt? a întrebat Chase.

Drept răspuns, Kari a ridicat mâinile cu degetele desfăcute, dar cu cele mari lipite de palme.

– Aha, pricep. Îşi folosesc degetele mari să numere pe celelalte degete, dar pe *ele* nu le pun la socoteală.

– Asta e teoria, a spus Nina, căutând ceva printre inscripţii. Aşadar, în loc de unu, zece, o sută avem unu, opt, şaizeci şi patru...

S-a grăbit să ajungă la uşă.

– Deci, prima coloană reprezintă unităţi simple, a doua, multipli de opt, apoi şaizeci şi patru, cinci sute doisprezece, patru mii nouăzeci şi şase şi...

– Treizeci şi două de mii şapte sute şaizeci şi opt, a încheiat Kari.

– Exact. Aşadar, numărul va fi, să vedem... trei unităţi simple, plus cinci unităţi de opt, adică patruzeci, plus şaizeci şi patru înmulţit cu şapte...

Chase a scos un geamăt care-i trăda plictiseala.

– Vă las pe voi să socotiţi.

Kari a fost prima care a dat răspunsul.

– Cincizeci de mii şase sute şaizeci şi şapte.

– Bine, a zis Nina. Tu calculează al doilea număr, iar eu, pe al treilea.

După încă un efort de calcul mintal, au ajuns la rezultate: 36 695 şi 14 452.

– Bun. Deci, primul minus al doilea minus al treilea...

Amândouă s-au concentrat intens, iar Chase le-a privit atent – numai că a văzut cum amândouă se întristează aproape în acelaşi timp.

– Ce s-a întâmplat? Care e răspunsul?

– E *minus* patru sute optzeci, i-a spus Nina cu un aer deznădăjduit. Înseamnă că nu au folosit baza opt.

– N-ar putea fi în baza nouă? a întrebat Kari. Dacă în baza zece rezultatul e prea mare, iar în opt e prea mic...

– Rezultatul va fi de ordinul miilor. Fir-ar să fie! a exclamat ea și i-a aruncat lui Chase o privire întrebătoare.

– Douăzeci și patru de minute.

– La naiba! Intrăm în criză de timp!

Furioasă, a dat cu piciorul în ușă.

– Ce Dumnezeu ne scapă?

Chase s-a aplecat și a căutat printre bilele de plumb, sperând că va găsi vreun indiciu. Nimic.

– Dar dacă facem o apreciere din ochi și punem în taler bile la întâmplare? a întrebat el. Există *șansa* de a nimeri.

Nina a dus mâna la pandantiv.

– Ar însemna să fim cei mai norocoși oameni din lume.

– Doar pe asta ne mai putem bizui. Nu trebuie să renunțăm – chiar dacă ne-am întoarce, trecând din nou prin cele două încercări, indienii ne-ar ucide imediat ce ne-ar vedea. Iar Hugo, Agnaldo și profesorul ar avea aceeași soartă.

– Dacă greșim, vom muri oricum, i-a reamintit Kari, făcând semn către țepușele ce atârnau de tavan.

– Poate există vreo modalitate de a trage maneta aceea din exteriorul camerei...

Dar Nina deja nu mai asculta. Ceva din cele spuse de el nu-i dădea pace.

Trecând din nou prin cele două încercări...

Acest lucru o chinuise, refuzând să fie alungat din minte. Iar acum își dăduse seama ce era...

– Există o altă cale, a exclamat ea. *Trebuie* să fie! Oamenii tribului întreţin templul, dar şi capcanele – acestea sunt repuse la loc. Şi reparate, a adăugat, făcând semn către uşa de piatră. Imposibil ca ziditorii templului să-i silească pe oamenii care urmau a-l proteja şi întreţine să treacă prin acele încercări de fiecare dată când aveau treabă înăuntru – o simplă greşeală şi mureau! Deci *trebuie* să existe o cale sigură de acces, fără să-ţi rişti viaţa de fiecare dată.

– O uşă secretă? a întrebat Chase.

– Da, o uşă de serviciu, ori măcar o modalitate de a permite ieşirea din fiecare încercare fără a fi nevoie să se îndeplinească toate procedurile.

Nina a întors fasciculul lanternei către pereţii camerei.

Posibil să existe vreun comutator, sau vreun bloc de piatră ce se mişcă, ceva, o modalitate de a deschide uşa.

Au cercetat în grabă pereţii camerei, trecându-şi vârfurile degetelor peste piatra rece pentru a depista ceva ce ar fi părut nefiresc. După un minut, Chase a strigat:

– Aici!

Nina şi Kari s-au dus lângă el, într-un colţ al camerei. La nivelul podelei, exact unde se uneau pereţii, exista o mică fantă verticală. Deschizătura nu era largă – însă, în comparaţie cu îmbinările precise ale

celorlalte blocuri de piatră, era evident ceva gândit, nu o eroare făcută de vreun lucrător.

– Ce e înăuntru? a întrebat Kari.

– N-am idee – e prea mică pentru degetele mele. Nina, tu ai degete delicate și finuțe – ia vezi tu ce-i acolo.

– Aș vrea *să rămână* așa, a spus ea pe un ton plângăreț, dar a îngenuncheat lângă fantă. Vai, Dumnezeule. Sper să nu existe acolo ceva care retează degete sau vreun scorpion.

Cu teamă, și-a strecurat degetele printre blocuri. Încă puțin... încă...

Vârful unui deget a atins ceva. S-a crispat, temându-se că ar fi vreun declanșator care să facă țepușele și grătarul să cadă peste ei. Însă au rămas netrași în țeapă.

Pentru moment.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Kari.

– Înăuntru e ceva metalic.

– Un comutator?

– Nu știu... Stai puțin.

A încercat să-și strecoare degetele în jurul obiectului care îi obstrucționa accesul.

– Posibil.

Chase s-a aplecat mai mult.

– Poți trage de el?

– Lasă-mă pe mine, a zis Kari. Nina, ar trebui să aștepți în pasaj. Pentru cazul că se întâmplă ceva rău.

– Dacă nu funcționează, înseamnă că oricum vom muri curând. Mai bine ieșiți voi doi din cameră. Haideți! a adăugat ea, înainte ca ei să apuce a obiecta.

A respirat adânc, timp în care ceilalți s-au retras din cameră.

– Bun. Gata, uite...

Și-a înfășurat degetele pe după bucata de metal, a rămas nemișcată o clipă, întrebându-se dacă era bine ce făcea, apoi a tras.

Clic!

Cadrul suspendat înțesat cu țepușe a rămas neclintit.

Dinspre ușa de piatră s-a auzit un clinchet ceva mai puternic. Nina a respirat ușurată.

– Cred că a mers...

– Ieși din încăpere, i-a ordonat Chase, făcându-i semn lui Kari să rămână locului, iar el s-a apropiat de ușă.

Nina s-a supus cu un aer recunoscător. El și-a făcut curaj, apoi a împins. Ușa s-a deschis fără probleme, cu un scârțâit când piatra s-a frecat de piatră. Dincolo se găsea un alt pasaj.

– Ai reușit, bravo! a strigat Kari.

– Bună treabă, a rostit Chase. Dar trebuie să ne grăbim – mai avem doar douăzeci și unu de minute.

– Atunci s-o luăm din loc.

Nina l-a bătut amical pe Chase pe braț, apoi i-a luat-o înainte.

– Ai avut dreptate privind gândirea derivată.

– Alcătuim o echipă foarte tare, nu? Tu cu mintea, eu cu mușchii și Kari cu...

– Frumusețea? a sugerat Nina, iar Kari a zâmbit.

– Voiam să spun agilitatea, dar e bună și caracterizarea ta, a zis Chase, apoi a luat lanterna din mâna ei. Gata. Așadar, am trecut cele trei încercări. Acum ce facem?

– Acum lăsăm artefactul unde-i este locul și ieșim naibii de aici, a glăsuit Nina înaintând prin pasaj.

Castille s-a uitat cu un aer îngrijorat spre vest. Soarele coborâse de mult dincolo de coroanele copacilor, dar câte o rază orbitoare mai străpungea când și când frunzișul foarte des.

Soarele era foarte aproape de orizont. Iar, pe măsură ce ora crepusculului se apropia, cerul căpăta o nuanță tot mai închisă de albastru.

A întors capul spre intrarea în templu. În pătratul de întuneric nu se vedea nicio mișcare, iar situația rămăsese neschimbată de când lumina lanternei lui Chase dispăruse acolo în urmă cu patruzeci de minute.

– Grăbește-te, Edward, a rostit el, mai mult către sine.

– Dacă... dacă au murit? a întrebat Philby, a cărui față era năpădită de sudoare.

Înconjurați de câțiva vânători, cei trei prizonieri stăteau în genunchi în fața colibei bătrânilor.

– Eu cred că vor reuși, a zis el, dorindu-și să fie la fel de încrezător precum se exprimase.

Flecăreala indienilor și ciripitul păsărilor au fost acoperite la un moment dat de niște pârâituri. Sunetul venea dinspre rucsacurile lor abandonate.

„Echipa de explorare, mă auzi? Sunt Perez. Mă auziți? Terminat."

Indienii au reacționat sărind ca arși, așa cum era de așteptat, și au luat poziții de apărare, îndreptându-și armele dincolo de perimetrul satului, ca și cum ar fi anticipat un atac.

„Echipa de explorare, răspunde, răspunde, terminat."

– Dacă i-am putea răspunde, ar trimite un elicopter, a spus di Salvo în șoaptă. Cu niște întăriri.

– Și arme! a adăugat Philby, plin de speranță.

– *Dacă*-i convingem să ne dea aparatul de emisie-recepție, a zis Castille.

Acum indienii își dăduseră seama de unde veneau sunetele și verificau precauți rucsacurile, împungându-le cu sulițele.

„Echipa de explorare, nu știu dacă mă auziți..." Unul dintre indieni a izbit cu vârful suliței în sacul lui Castille, făcând transmisia să se întrerupă câteva momente. *„...avem companie. Aud cel puțin un elicopter apropiindu-se, posibil chiar două, vin spre poziția mea. Nu sunt oamenii noștri, repet, nu sunt elicopterele noastre. Vă rog să răspundeți."*

– Să fie armata? a întrebat Castille, destul de îngrijorat.

– Aș fi fost înștiințat dacă planificau operațiuni în junglă, i-a spus di Salvo.

– *Merde*, a făcut Castille, dându-și seama cu groază cine ar fi putut sosi cu elicoptere tocmai acolo. Agnaldo, încearcă, convinge-i să ne dea aparatul. Trebuie să...

Unul dintre indieni a scos aparatul din rucsac. Acum vocea lui Perez se auzea și mai clar.

„Echipa de explorare, văd unul dintre elicoptere! E... Iisuse!"

Din difuzor s-a revărsat un țiuit provocat de paraziți, și indianul, speriat, a aruncat aparatul la pământ. Derutat, Philby s-a uitat la Castille, apoi la di Salvo.

– Ce s-a întâmplat? Ce-a fost zgomotul acela?

Castille s-a uitat sumbru la el, apoi s-a răsucit să privească spre fluviu. Câteva secunde mai târziu, un sunet ca un tunet îndepărtat a ajuns până la ei.

– Acela a fost zgomotul produs de explozia iahtului.

– *Ce?*

– E Qobras. Ne-a găsit.

Chase și-a consultat ceasul.

– Ne-au mai rămas optsprezece minute.

– Înseamnă că trebuie să ne mișcăm mai repede, a spus Kari, după care a arătat brațul de sextant pe care-l ținea în mână. Să găsim locul potrivit pentru artefact.

– Probabil că ar fi bine să-l lăsăm aici și *să susținem* că l-am pus la locul lui, a zis Nina, nu chiar în glumă.

– S-ar putea să verifice, i-a răspuns Chase cu sarcasm în glas.

– Ei, mi-a trecut doar prin minte... *Vai!*

Ajunseseră la capătul coridorului.

Chase a ridicat lanterna. Fasciculul ei, deși strălucitor, s-a pierdut cu totul în încăperea uriașă aflată dincolo de prag.

– Templul lui Poseidon, a rostit Nina în șoaptă.

Impresionat, Chase a făcut ochii mari.

– Dumnezeule mare.

După părerea Ninei, încăperea se întindea pe aproape şaizeci de metri, ocupând jumătate din lungimea întregii clădiri şi fiind aproape la fel de lată. Tavanul boltit din piatră, împodobit cu aur şi argint, se înălţa ca acoperişul unei catedrale, sprijinit pe toată lungimea de contraforţi plasaţi pe laturile încăperii vaste. În spaţiile semănând cu nişte alcovuri, aflate între contraforţi, se găseau statui, sclipind în culoarea inconfundabilă a aurului. Erau zeci, aşezate în şiruri şi împodobite cu bogăţii inimaginabile.

Însă acestea nici nu se comparau cu ceea ce le-a reţinut atenţia celor trei exploratori. La capătul îndepărtat al sălii, întinzându-se până la cel mai înalt punct al tavanului, situat la optsprezece metri, exista o altă statuie.

Poseidon.

– Dumnezeule, a zis Nina şi s-a apropiat de ea, alungând complet din minte orice gând că ar putea cădea în vreo capcană. Este exact cum a descris-o Platon...

– „Iar zeul însuşi stătea într-un car de luptă, mânând şase cai înaripaţi, şi având o asemenea măreţie, încât atingea acoperişul clădirii cu capul", a recitat din memorie Kari.

– Ai scoate ceva bănuţi pe ăsta dacă l-ai pune la vânzare pe eBay, a remarcat Chase.

– Acelea trebuie să fie cele o sută de nereide, a spus Kari, fără să-l bage în seamă şi făcând semn către un

cerc alcătuit din statui mult mai mărunte, aşezate în jurul carului în care stătea Poseidon.

– Mie nu mi se par a fi chiar o sută, a zis Chase, când s-au îndreptat spre statuia uriaşă.

– Pun rămăşag că sunt şaizeci şi patru, a rostit Nina. În baza opt, acesta ar fi un număr la fel de important ca o sută în baza zece. Platon a folosit un cuvânt tradus din alt sistem numeric, însă numărul real pe care îl reprezenta era diferit...

– Am numărat şaptezeci şi trei, a întrerupt-o Kari.

– *Poftim?* Şaptezeci şi trei? a exclamat Nina, neîncrezătoare. Ce fel de sistem ar avea *şaptezeci şi trei* drept număr important?

– Vorbeşti serios? Ne doare-n cot, a spus Chase. Suntem aici – iar acum să facem ce trebuie, altfel vom fi ucişi, bine?

– Bine, a încuviinţat ea, strâmbându-se. Dar tot mi se pare oarecum absurd...

Înapoia statuii uriaşe era o deschizătură care dădea spre un şir de trepte. Le-au urcat şi au pătruns în altă încăpere, mai mică decât cea a templului principal, dar mai decorată – ba chiar extravagantă. Deşi mai scundă, tavanul acesteia era boltit ca să păstreze aspectul exterior al templului. Dar dacă restul fusese construit din piatră, acesta era din altceva.

– Fildeş, a zis Kari, când Chase a îndreptat fasciculul de lumină spre tavan. După Platon, acoperişul *întregului* templu trebuia să fie căptuşit cu fildeş, a continuat ea, încruntându-se.

– Dar acesta nu e adevăratul templu al lui Poseidon, a precizat Nina. E o *replică*, o copie. Atlanții au încercat să reproducă citadela Atlantidei în acest nou cămin al lor. Cred că le venea mai greu să găsească fildeș aici, astfel că s-au descurcat cu ceea ce au găsit... *Hopa*, a făcut ea, și s-a oprit brusc. Eddie, dă-mi lanterna, a cerut, și i-a înșfăcat-o din mână. Am găsit ceea ce căutam.

A îndreptat lumina spre partea din spate a camerei. O strălucire caldă ilumina discret. Oricalc.

Întregul perete era acoperit cu metal, foițe pe care erau înscrise texte antice. Nina a văzut imediat că era o altă variantă a limbii, ceva mai veche, dar destul de avansată.

Însă nu asta i-a reținut atenția până la fascinație. A plimbat raza lanternei peste ilustrația mare care domina peretele, urmând niște linii distorsionate, dar foarte familiare...

– Aceea e o hartă? a întrebat Chase, nedumerit.

– Atlanticul, i-a șoptit Nina. Și dincolo de el.

Cu toate că aveau detalii inexacte, formele continentelor erau imposibil de confundat. Coasta de est a Americilor de Nord și de Sud în stânga, Europa și Africa în dreapta. Dincolo de Africa, harta continua cu Oceanul Indian, urmând forma Indiei și chiar unele părți ale Asiei. O serie de linii mai slab conturate legau diferite puncte, trasând, din câte se părea, rute între porturi și marcând drumuri spre așezări din interiorul continentelor.

Mai toate liniile convergeau spre un anumit loc din Atlanticul de Est, spre o insulă de o formă care nu se mai regăsea pe nicio hartă modernă.

– Iisuse.

Vreme de o clipă, Nina a simţit că i se opreşte inima în piept.

– Am găsit-o. Atlantida. Exact unde am spus că este.

– Doamne! a exclamat Kari, făcând un pas în faţă pentru a vedea mai bine. Nina, ai găsit-o, ai găsit-o!

– Ba nu, am găsit-o *împreună*, i-a răspuns ea, împărtăşindu-i entuziasmul. Am reuşit, am descoperit Atlantida.

Un moment, a fost gata să strige de bucurie – dar şi-a adus brusc aminte de situaţia în care se găseau.

– Eddie, cât mai avem până când va trebui să ajungem afară?

– Paisprezece minute. Singura parte dificilă va fi să ne întoarcem printre stâlpii cu ţepuşe – poate reuşim în opt minute, dacă o întindem de aici.

Chase s-a îndepărtat de hartă şi a zărit ceva în partea din spate a camerei.

– Aşadar mai avem şase minute ca să explorăm? Păcat! *Mare* păcat! a zis ea şi s-a lovit cu pumnul peste coapsă de nemulţumire. Am nevoie de mai mult *timp!*

Kari a ridicat piesa din oricalc.

– Să vedem unde e locul braţului de sextant. Dacă ajungem la timp în sat, poate reuşim să-i convingem să ne permită întoarcerea în templu, promiţându-le că nu vom lua nimic. Nu avem nevoie decât de fotografii.

– Nu e *suficient*, a gemut Nina, simțind că toate eforturile făcute de ea nu duceau nicăieri. Știa că indienii nu le vor îngădui să mai intre o dată în templu – asta presupunând că nu-i vor ucide pentru a păstra secretă până și existența acestuia.

– Hei.

La început, Chase a avut impresia că descoperise o altă ieșire, un soi de tobogan care cobora din cameră. Însă o simplă privire în jos l-a lămurit că acea cale era blocată de bucăți de rocă. Nu i-a scăpat faptul că resturile făceau notă discordantă cu standardele riguroase cu care se obișnuiseră deja în templu, însă a văzut în apropiere ceva și mai interesant.

– Hei, ia uitați-vă aici.

Nina și Kari s-au grăbit să răspundă chemării lui și au văzut un altar, o lespede înaltă din piatră lustruită de culoare neagră. Pe ea se aflau câteva obiecte, toate confecționate din oricalc.

– Asta trebuie să fie cealaltă parte a sextantului, a spus Kari, arătând spre o piesă plată, de forma unei felii de plăcintă, pe care erau înscrise numere în limba atlanților.

Nina și-a scos pandantivul și l-a lipit de partea de jos a sextantului. Curburile celor două piese se potriveau perfect.

– Dumnezeule, am avut o parte din acest sextant încă de la început, a zis, punându-și pandantivul înapoi la gât. Dă-mi brațul.

– Cum se face că naziștii au plecat doar cu piesa aceea și nu au luat și restul? a întrebat Chase.

– Poate că oamenii care au luat restul au fost prinși, ajungând să fie trași în țeapă pe fluviu.

Nina a plasat rapid protuberanța de pe partea inferioară a brațului în gaura corespunzătoare din porțiunea de sus a triunghiului, răsucindu-l astfel încât săgeata înscrisă pe suprafața lui s-a aliniat cu semnul de deasupra fiecărui număr.

– Funcționează, a spus ea, simțindu-se într-un fel răzbunată, dar și tristă că nu va arăta nimănui ce descoperise. Oglinzile, indiferent din ce ar fi fost făcute, au dispărut, dar se văd încă fantele unde se introduceau. Extraordinar, chiar erau *în stare* să calculeze latitudinea, și asta acum zece mii de ani...

– Bine, dacă brațul s-a întors la locul lui, haideți să mergem, a propus Chase.

Nina a făcut un gest cu mâinile.

– Stai, așteaptă.

– Nina, *îi vor ucide* pe Hugo și pe ceilalți, dar și pe noi, dacă nu ne mișcăm fundurile de aici.

– Încă un minut, doar unul. *Te rog!*

– Las-o, a zis Kari cu glas hotărât.

Nemulțumit, Chase a acceptat, dar a făcut un semn clar către ceasul de la mână.

– Harta, a rostit Nina, aproape înecându-se cu cuvintele în graba ei de a se exprima. Uitați, destinațiile de la capetele rutelor comerciale, sau orice ar fi ele, sunt numerotate, iar indicațiile privind punctele cardinale sunt marcate alături. Gura Amazonului este aici – și a arătat spre ea –, spune șapte, sud și vest, la fel cum scrie și pe brațul sextantului.

S-a apropiat de hartă, privind atentă la reprezentarea Africii, și a făcut semn către punctul cel mai sudic al continentului.

– Dar uitați-vă aici! Capul Bunei Speranțe este și el marcat. Arată latitudinea relativ la poziția Atlantidei!

Chase a scuturat încheietura mâinii stângi, arătându-i ceasul.

– Punem punct aici, Nina! Hai să plecăm!

– Păi, nu vezi? Știm deja cât de departe spre sud este gura Amazonului față de Atlantida, la șapte unități de latitudine, iar acum știm cât de departe spre sud susțineau ei că se află Capul – deci, dacă știm pozițiile acestora, una față de cealaltă, în determinări moderne, putem folosi diferența ca să aflăm cu exactitate cât de mare este o unitate de latitudine folosită de atlanți, iar apoi plecăm înapoi de la Amazon ca să găsim locul precis al Atlantidei. *Vom reuși!* Acum, după ce le-am înțeles sistemul, nici măcar nu mai avem nevoie de artefact – ne trebuie doar timp să facem calcule.

– Nina, nu mai avem *timp*, a spus Chase, iar tonul lui a lămurit-o fără niciun dram de îndoială că nu mai era cazul să continue acea discuție. Trebuie să ieșim de aici. Imediat! a insitat el, și i-a luat lanterna din mână. Hai, Kari. Să mergem!

Au ieșit în fugă din încăpere, trecând pe lângă statuia colosală a lui Poseidon. Nina a avut senzația că mai percepe un zgomot ce stârnea ecouri în sala mare, altul decât cel făcut de pașii lor.

– Ce e cu zgomotul acela? Se aude ceva! a zis.

Şi Chase a auzit acelaşi lucru, un uruit de joasă frecvenţă, crescând în intensitate clipă de clipă.

– Drace, pare a fi un elico...

Întregul templu s-a cutremurat în momentul când o explozie a făcut o gaură în acoperiş.

16

– *La pământ!* a urlat Chase, azvârlindu-se peste Nina, în timp ce bucăţi sfărâmate de piatră cădeau ploaie în jurul lor.

Blocuri mult mai mari se prăbuşeau pe podea în zona de sub gaura care se căscase în tavan, spărgându-se cu un zgomot asurzitor.

Prin bortă pătrundea un curent de aer cumplit de puternic, stârnind nori de praf care alcătuiau vârtejuri ameţitoare. Chase s-a rostogolit de pe Nina şi a privit cu ochii întredeschişi spre cerul în pragul apusului – întunecat aproape imediat de ceva masiv.

Ceva *uriaş*.

Urletul motoarelor elicopterului şi duduitul ca de mitralieră scos de lamele rotorului erau atât de puternice, încât se *simţeau* cu tot trupul. Chase a văzut un elicopter de construcţie rusească, Mi-26 Halo, cel mai mare din lume, proiectat să transporte sarcini impresionante la distanţe considerabile.

Sarcini impresionante – sau un număr mare de soldaţi.

Elicopterul a ajuns în poziție staționară exact deasupra găurii. Ușile din fuzelaj s-au deschis, urmând ca dintr-un moment în altul să fie aruncate frânghii pe care soldații să coboare în rapel până în templu...

– Haideți! a strigat Chase, vocea lui auzindu-se cu greu din cauza zgomotului tunător scos de elicopter.

Le-a ajutat pe femei să se ridice.

– Intrați în tunel! Imediat!

– Ce se petrece? a țipat Nina cu glas ascuțit.

– Ne-a descoperit Frăția! Intrați în tunel! Fugiți!

A prins-o de braț pe Nina, care încă nu-și revenise din uluială, și a tras-o după el, iar Kari a pornit în goană alături de el.

Din Halo au coborât șerpuitor șase linii întunecate. Au fluturat în curentul descendent câtva timp, apoi s-au îndreptat când pe ele au început să coboare, cu mișcări pricepute, oameni îmbrăcați în salopete negre de luptă, purtând armură de protecție și având prinse de piept lanterne ale căror fascicule de lumină erau orbitoare. Doar aruncând o privire peste umăr, Chase a văzut suficient ca să-și dea seama că erau profesioniști, probabil foști militari.

Fiecare era înarmat cu o pușcă automată Heckler and Koch UMP-40, dar și cu altele, probabil.

Avându-l în frunte pe Chase, care lumina drumul cu lanterna, au ajuns la pasaj. Zgomotul elicopterului însă se auzea, cu toate că fugarii pătrunseseră deja adânc în labirintul întortocheat și trecuseră de ușa ce dădea în încăperea unde trecuseră Încercarea Minții.

– Cum de ne-au descoperit? a întrebat Kari.

– Nu știu, a spus Chase, în timp ce au intrat în următorul tunel. Probabil că au plasat vreun detector pe iaht.

Neobișnuită cu un ritm atât de alert, Nina rămăsese fără suflu.

– Dar ce vor?

– Același lucru ca noi, i-a răspuns Kari. Numai că ei vor să distrugă totul, să se asigure că nimeni nu va folosi informațiile pentru a descoperi Atlantida.

– Dar țin să ne distrugă și pe noi, a adăugat Chase.

– Of, Doamne! a exclamat Nina. Unde sunt Jonathan și Hugo?

– Sper că dușmanii noștri au venit direct la templu, ocolind satul, a zis el cu glas sumbru.

Au ajuns la ultima porțiune a pasajului care ducea spre podul mobil de peste bazin. În spatele lor se auzea zgomotul făcut de pașii celor care se apropiau în goană.

– Duceți-vă spre ieșire, a spus Chase, întinzându-i Ninei lanterna în momentul în care traversau în fugă podul ce se îndoia sub greutatea lor. Să mă așteptați.

– Ce vrei să faci?

– Încerc să le încetinesc înaintarea, să nu pe prindă din urmă. Voi fugiți!

S-a oprit la capătul podului, lăsându-le să treacă pe lângă el. Apoi a prins scândura de la capăt și a ridicat-o de pe bârnă, după care a împins-o în lateral cu toată puterea. Podul s-a curbat pe toată lungimea, scoțând scârțâituri și gemete.

Cu un icnet ce-i trăda efortul dureros, l-a împins în bazin. Când i-a dat drumul, fixând podul lipit de peretele vertical, lemnul a dat să se îndoaie pentru a reveni la forma inițială. L-a lovit cu piciorul, împingând capătul în apă un plescăit puternic. Părând brusc interesat, caimanul rămas în bazin a apărut la suprafață.

– Gata, duceți-vă! a strigat, și a alergat spre ieșire.

Kari a pornit prima, dar Nina, așteptându-l să le ajungă, ezita să pornească.

– Greutatea lor va face capătul podului să intre în apă, a spus el, luând-o la fugă de-a lungul pasajului. Și atunci o să vedem dacă crocodilului îi mai este foame sau nu.

– Eu credeam că e caiman, a zis ea printre gâfâieli.

– Mai contează ce e? Hei, am ajuns la stâlpi. Kari, mergi tu în față, apoi Nina.

Chiar și fără să se mai teamă că tavanul va coborî peste ei, au mers printre stâlpi mai repede decât i-ar fi plăcut Ninei, astfel că hainele li s-au agățat de câteva ori în țepușe. În cele din urmă, au scăpat din acea cameră, ajungând în cea unde trecuseră Încercarea Puterii. Chase a trecut în frunte.

– Imediat ce ieșim de aici, a spus el din alergare, fugiți cât de repede în junglă. Vă îndepărtați de templu, găsiți un ascunziș și rămâneți acolo.

– Dar tu ce vrei să faci? a întrebat Nina. Și ce se întâmplă cu ceilalți?

– Îi recuperez eu. Sper însă că indienii s-au supărat rău pe Qobras, care le distruge templul, și acum atacă

elicopterul. Dacă avem noroc, probabil că oamenii noştri au rămas nepăziţi.

– Dar dacă nu avem norocul ăsta? a zis Kari.

– Atunci am încurcat-o.

Au dat un ultim colţ şi au văzut în faţă ieşirea din templu şi lumina ce dădea să se stingă afară.

– Sunteţi gata?

– Nu, a gemut Nina.

– Vei reuşi. Kari, te rog să ai grijă de ea. Vă ajung din urmă imediat ce pot.

– Bine.

Ajunseseră aproape de ieşire.

– Gata, pregătiţi-vă... *fugiţi!*

Au ieşit în goană...

Şi au încremenit. Nu aveau unde să fugă.

În faţa intrării în templu, aşezaţi în semicerc, îi aşteptau zece luptători în combinezoane negre de luptă, cu armele gata de tragere. Printre colibe se vedeau patru cadavre de indieni; ceilalţi membri ai tribului parcă intraseră în pământ. Castille, di Salvo şi Philby rămăseseră prizonieri, stând aşezaţi în genunchi şi formând un şir în faţa...

– Salut, Eddie, a zis Jason Starkman.

Nu semăna cu omul pe care îl văzuse Nina prima dată la New York. Costumul fusese înlocuit de combinezonul militar – vestă antiglonţ, de care stăteau prinse muniţia, un cuţit în teacă şi un cârlig pentru căţărări, atârnat pe spate. Peste ochiul drept avea un petic negru. Nina a retrăit momentul dezgustător

când degetul i se afundase în ceva umed, şi a început să tremure.

– A, prietene, a spus Chase, zâmbind dispreţuitor, apoi a ridicat braţele. Ai adoptat ţinuta de pirat, nu?

Celălalt l-a privit cu răceală.

– Văd că faci glume la fel de jalnice ca întotdeauna.

– Eu cred că vezi doar pe *jumătate*.

Vreme de un moment, pe faţa lui Starkman a apărut o expresie de crispare, după care şi-a îndreptat atenţia asupra Ninei.

– A, doctor Wilde! Ce plăcere să te revăd.

Chase şi Kari s-au aşezat imediat în faţa ei, să o apere.

– Las-o în pace, a strigat Kari la individ.

Acesta a ridicat o sprânceană.

– Kari Frost. Nici nu mi-am închipuit că o să te întâlnesc vreodată. Hajjar ar fi trebuit să accepte oferta lui Giovanni, pentru că aşa ne-ar fi scutit de o mulţime de necazuri.

A făcut un gest cu arma, iar oamenii lui au înaintat. Deasupra lor, elicopterul a descris un arc de cerc – urmat de un *al doilea* Halo; curentul descendent stârnit de cele două aparate de zbor a făcut copacii să se legene de parcă ar fi fost loviţi de un uragan.

– Ce s-a întâmplat cu indienii? a întrebat Nina.

– Au fugit cu toţii, a spus Starkman, apoi s-a uitat spre cadavre. Cei deştepţi aşa au procedat. Unii dintre ei şi-au închipuit că se pot pune cu noi.

Ceilalţi luptători au început să-i percheziţioneze pe Chase, Kari şi Nina.

– Starkman, ce vrei să faci cu noi? a întrebat Kari. Ne ucizi?

– Da.

Modul nepăsător în care a răspuns a făcut-o pe Nina să simtă că-i îngheaţă sângele în vene.

– Dar mai întâi vreau să aflu ce se află în templu.

S-a întors cu spatele, a scos aparatul de emisie-recepţie de la centură, ceea ce i-a permis Ninei să vadă mai bine ce avea pe spate. Era o ancoră de prindere, aşa cum i se păruse iniţial, dar se lansa cu ajutorul unui dispozitiv ce arăta ca un pistol cu ţeavă foarte groasă. Mai toţi membrii echipei de luptători erau echipaţi în mod similar.

– Comandantul Vulturul către echipa de cercetare, recepţie.

– Ce-i cu mania asta a voastră, a yankeilor, de a numi totul atât de pompos? I-auzi, vulturul, a zis Chase pe un ton ironic. Eu te-aş socoti mai curând un papagal.

Starkman a pocnit din degete. Unul dintre oamenii lui, mare cât un munte, cu un cap mai înalt decât Chase, l-a lovit cu pumnul la baza gâtului. Chase a căzut în genunchi.

– Eddie! a strigat Nina.

Starkman a mimat surprinderea.

– Cum, Eddie, eşti la per tu cu clienţii? Ori... o fi vorba de ceva mai mult? Ar trebui să fii mai precaut, doar ştii ce păţeşti din cauza asta.

– Ţine-ţi gura aia spurcată, a mârâit Chase.

Celălalt a rânjit şi a lăsat impresia că voia să mai adauge ceva, când din aparatul de emisie-recepţie s-a auzit un hârâit.

– Echipa de cercetare către comandantul Vulturul, s-a auzit din difuzorul aparatului. Am ajuns în templu şi am descoperit artefactul furat. E într-o cămăruţă din spatele unei statui. Jason, locul ăsta e incredibil!

– Sunt convins, a spus el, voind să încheie discuţia cât mai repede. Günter, ce altceva ai mai descoperit?

– N-o să-ţi vină a crede, dar aici e şi o hartă, chiar aşa. E desenată pe o foaie uriaşă de oricalc plasată pe un perete. Indică poziţia Atlantidei.

Starkman a renunţat la atitudinea nepăsătoare.

– Şi cât de precisă e?

– Continentele apar cam deformate, dar pot fi recunoscute. Şi mai e ceva, Jason. Harta... arată poziţia unor repere faţă de Atlantida. Le putem folosi pentru a-i stabili poziţia exactă, a zis, vocea trădându-i emoţia crescândă. Gura nordică a Amazonului este marcată ca fiind la latitudinea şapte sud, aşa cum apare şi pe artefactul furat de Yuri, iar capul Bunei Speranţe este la... şase puncte şi un V răsturnat. Din arhivele noastre, ştim că acest simbol apare prima oară după opt unităţi singulare, deci înseamnă nouă. Nouă plus şase ne dă latitudinea cincisprezece.

– Capul Bunei Speranţe este la treizeci şi patru de grade sud, l-a anunţat Starkman. Capătul deltei Amazonului este la aproximativ un grad spre nord.

– Atunci, o diferenţă de treizeci şi cinci de grade, cu cincisprezece minus şapte, cu opt unităţi de

longitudine între ele, potrivit unităţilor folosite de atlanţi. Prin urmare, o unitate este treizeci şi cinci împărţit la opt...

Omul a tăcut câteva secunde, cât a făcut calculul.

– 4,375 grade.

– Şi atunci la ce latitudine este Atlantida?

– Să verific pe laptop... 4, 375 înmulţit cu şapte fac 30,625 grade, şi se adaugă un grad pentru a ţine seama de poziţia deltei... Atlantida este situată undeva între treizeci şi unu şi treizeci şi două de grade nord.

Starkman i-a aruncat o privire batjocoritoare Ninei.

– Asta e cam departe la sud de golful Cadiz. Cred că până la urmă nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa teoriei tale.

Nina nu a spus nimic. Harta din templu plasase în mod evident Atlantida în *interiorul* golfului Cadiz. Forma continentelor era imprecisă, dar atlanţii nu puteau fi chiar *atât* de departe.

Glasul lui Günter s-a auzit din nou.

– Chiar dacă admitem că există erori – sistemul atlanţilor nefiind la fel de precis ca al nostru –, o verificare cu sonarul a zonei respective ne-ar lua doar câteva zile.

– Iar apoi vom fi siguri că nimeni nu va mai găsi Atlantida, a zis Starkman, tot mai emoţionat. Bună treabă, Günter. Plasează încărcăturile de termit şi pregăteşte-te pentru evacuare. Să topim templul cu totul.

– Cum, vrei să-l distrugi? a strigat Kari, îngrozită.

Starkman a ţintuit-o cu o privire glacială.

– Vom face tot ce trebuie ca să-i împiedicăm pe oameni ca tine și ca tatăl tău să descopere Atlantida.

– E cea mai mare descoperire arheologică din istorie, iar pe tine te interesează doar să o distrugi pentru ca șeful tău dement să poată păstra cunoștințele doar pentru sine? a spus Nina, simțind că, de dezgust, a reușit să-și depășească sentimentul de teamă. Îmi faci *greață*.

Starkman a pufnit neîncrezător.

– Iisuse. Chiar nu pricepi ce se întâmplă?

– Ce-ar fi să mă luminezi? a făcut ea cu dispreț.

– Crezi că prietena ta Kari și tăticul ei caută Atlantida din *pasiune*? Ai măcar idee câți bani au cheltuit până acum? Zeci de milioane de dolari, dacă nu chiar *sute!* Chiar și pentru un miliardar, ăsta e un hobby cam ciudat.

– Noi facem asta din motive întemeiate, a zis Kari. Spre deosebire de Qobras.

– Știu care vă sunt motivele. Tocmai *de aceea* m-am alăturat lui Giovanni.

S-a uitat întrebător spre Nina, apoi din nou la Kari.

– Dar *ea* știe? Te-ai ostenit să-i spui de ce cauți Atlantida cu atâta disperare?

– Atâta vreme cât nu vor să o distrugă, motivele lor nu mă deranjează, a intervenit Nina.

Kari i-a aruncat o privire admirativă.

– S-ar putea să-ți schimbi părerea dacă ai ști, i-a răspuns, moment în care aparatul de emisie-recepție a scos din nou pârâituri. Dar acum nu vei mai apuca să afli.

– Comandant Vulturul, am pregătit tot ce trebuia. Acum plasăm explozivii, s-a auzit Günter.

– Am recepționat.

Starkman a ridicat privirea. Cele două elicoptere continuau să se rotească pe deasupra lor, la aproximativ șaizeci de metri înălțime. A schimbat canalul aparatului.

– Elicopter doi, sunt comandant Vulturul. Pregătește-te de recuperare.

– Recepționat, i-a confirmat pilotul.

Unul dintre aparate s-a rotit ușor, pregătit să se îndrepte spre templu. Din el au fost coborâte câteva frânghii.

– Ei, cred că ăsta e sfârșitul, a spus el, privind peste umăr spre prizonieri. Îmi pare rău de toate, Eddie, dar trebuie să respect ordinele.

– Du-te dracului cu mila și înțelegerea ta prefăcută, jigodie fățarnică, a zis cu silă Chase. Trebuia să-i las pe nenorociții ăia de teroriști din al-Qaeda să te omoare atunci, în Afghanistan.

– Lumea ți-e recunoscătoare că nu ai i-ai lăsat. La revedere, Eddie!

Starkman a făcut semn către oamenii lui, care le-au silit pe Nina și Kari să îngenuncheze alături de Chase.

Nina a simțit țeava rece a unei arme lipindu-i-se de ceafă. A închis ochii și...

Și a auzit un șuierat scurt.

Buf!

Luptătorul din spatele ei a scos un bolborosit și un icnet, după care s-a prăbușit. A deschis ochii și a

văzut suliţe şi săgeţi zburându-i pe deasupra capului. Unul dintre oamenii din spatele lui Philby a primit o săgeată în picior. S-a strâmbat, a dat să şi-o scoată... dar ochii i s-au bulbucat să-i sară din orbite. Cu degetele mişcându-se spasmodic, zbătându-se să respire, a căzut.

Otrăvit!

Starkman s-a răsucit – şi a fost izbit în piept de o săgeată. Însă aceasta a lovit doar în armura din kevlar, fără a pătrunde în carne.

– Deschideţi focul! a strigat el, şi s-a adăpostit în apropierea celei mai apropiate colibe, apoi a ridicat arma şi a tras rafale lungi în copacii din jur.

Cei care le ţineau prizoniere pe tinere au făcut un salt înapoi, urmându-i exemplul, şi au tras spre copaci.

– Să fugim! i-a strigat Kari Ninei, şi a prins-o de braţ, trăgând-o după ea.

Un membru al comandoului s-a întors cu gând să tragă în ele, dar o bola plecată din pădure, având două greutăţi prinse de capete, i-a prins arma, astfel că omul a tras spre cer. Apoi o piatră de mărimea unui pumn, prinsă de cel de-al treilea fir al bolei, l-a lovit în faţă, spărgându-i câţiva dinţi.

Chase a întrevăzut şansa de evadare în clipa în care luptătorul masiv din spatele lui s-a mişcat. L-a lovit fulgerător cu cotul în spate, intenţionând să-l nimerească în vintre.

Nu a reuşit însă. Omul a scos un geamăt de durere, dar primise lovitura în muşchiul coapsei. Chase

a ridicat ochii și a văzut că individul, cu fața schimonosită de furie, îl privea fix. Mercenarul a întors arma...

Chase s-a azvârlit înapoi, spre genunchii individului, încercând să-l dezechilibreze. Celălalt s-a împleticit, apoi a căzut, nimerind peste el și strivindu-i pieptul cu genunchii. Respirând șuierat, a prins între mâini pușca automată a omului.

S-a trezit însă izbit drept în față. A auzit un plesnet brusc, moment în care i-a fost spart nasul. A rămas aproape surprins de faptul că nu a simțit practic nicio durere, dar știa din experiență că aceasta va apărea cât de curând.

Omul a tras brațul înapoi ca să-l mai izbească o dată. Chase a dat drumul puștii și și-a pus mâinile în fața feței ca să blocheze lovitura. A strâns puternic, încercând să strivească degetele dușmanului...

Kari și Nina au gonit spre Castille și ceilalți prizonieri.

– Intrați în colibă! a strigat Kari, în timp ce o suliță a despicat aerul exact în urma ei.

– Ba nu, trebuie să-i ajutăm! a spus Nina.

Unul dintre indieni zăcea pe pământ, în drumul ei. S-a aplecat și i-a smuls cuțitul.

– Haideți! a zis ea.

Starkman a mai tras câteva rafale spre copaci, după care a răcnit în microfonul aparatului de emisie-recepție:

– Elicopter unu! Am nevoie de foc dezlănțuit asupra liniei de copaci. *Acum!*

Unul dintre oamenii aflați în apropierea prizonierilor a fost lovit din spate de o suliță, iar vârful ascuțit ca briciul, confecționat din obsidian, i-a pătruns adânc în craniu. Continuând să tragă foc automat, omul s-a prăbușit peste peretele colibei, sfărâmând lemnul.

Scoțând un răcnet, luptătorul masiv și-a smuls mâna din strânsoarea degetelor lui Chase, apoi l-a lovit cu genunchiul în coaste cât a putut de tare. Chase a dat să scoată un țipăt, dar, rămas fără aer în plămâni, a rămas mut.

Cum atenția paznicilor a fost atrasă de schimbul de focuri din jurul lor, Castille și di Salvo au reușit să se ridice în picioare chiar când Nina și Kari au ajuns lângă ei. Nina l-a tras pe Philby și a tăiat liana cu care acesta avea mâinile legate, iar Kari a desfăcut nodurile legăturilor lui Castille.

– Armele noastre! a strigat Castille, făcând semn către lucrurile lor, puse grămadă în apropiere.

Încă un om de-al lui Starkman a căzut, otrăvit de o săgeată primită în gât.

Prin sat s-a stârnit un vânt distrugător când elicopterul Halo a ajuns deasupra. Curând au început să cadă ploaie tuburile gloanțelor trase de mitraliera rotativă cu șase țevi montată în cabină, care deschisese focul, împroșcând moarte spre copacii care se legănau nebunește.

Philby era în sfârșit liber.

– Kari! a strigat Nina, și i-a aruncat cuțitul.

Aceasta l-a prins din zbor și a retezat legăturile lui di Salvo, moment în care Castille s-a aruncat să-și ia pușca.

– Treci în colibă, la pământ!

Nina aproape că l-a azvârlit pe Philby în coliba firavă, în care, sub ochii ei, s-a înfipt o săgeată.

Ca să evite o săgeată, unul dintre oamenii Frăției s-a adăpostit după o colibă, dar imediat a descoperit că prizonierii lui se eliberaseră.

Elicopterul s-a rotit pe loc, secerând copacii cu proiectile trase de mitraliera de la bord. Curentul descendent stârnit de rotorul principal era atât de puternic, încât colibele au fost distruse, iar fragmente din ele au început să zboare în toate părțile.

Soldatul cel uriaș s-a aplecat și i-a cuprins gâtul lui Chase cu ambele mâini, apăsând cu degetele mari pe carotidă.

Duduitul sângelui din urechi a acoperit până și urletul motorului de elicopter. A văzut aparatul stând la punct fix exact deasupra lui, cu rotoarele rotindu-se nebunește în fundal; în fața ochilor avea rânjetul sadic al individului care încerca să-l stranguleze. A ridicat brațele să-l lovească drept în față, dar celălalt era prea masiv, cu brațe prea lungi, astfel că degetele lui s-au încleștat în gol.

Având în țeastă același bubuit asurzitor, a simțit un val de întuneric cuprinzându-i vederea periferică.

Nu reușea să ajungă la mutra individului care îi zdrobea pieptul, dar putea să-l lovească într-o parte a corpului...

Barajul dezlănțuit de armele primitive, dar destul de eficiente, ale indienilor ascunși în junglă s-a oprit brusc în momentul în care furtuna de gloanțe declanșată din elicopter a lovit în copaci. Dinspre aceștia s-au auzit urlete înspăimântătoare.

Castille a pus mâna pe una dintre pușțile Colt și s-a răsucit, dar a descoperit că unul dintre oamenii lui Starkman țintea deja spre el cu o armă UMP.

Omul a apăsat pe trăgaci – dar în aceeași fracțiune de secundă di Salvo s-a aruncat cu tot trupul în fața lui Castille. Cele trei gloanțe pornite din armă l-au lovit pe di Salvo în coapsă și șold; sângele a țâșnit din răni, iar el s-a prăbușit la pământ țipând de durere.

Castille a ripostat. Cum dușmanul purta vesta antiglonț, a țintit în cap. Toate cele trei gloanțe trase și-au nimerit ținta. Țeasta omului a crăpat, fragmentele fiind azvârlite care încotro.

Un alt om de-al lui Starkman a auzit împușcăturile și s-a răsucit să-și înfrunte noul adversar.

S-a trezit izbit în față cu călcâiul unei ghete.

În timp ce își pierdea echilibrul, Kari a descris o piruetă și a dat încă o lovitură cumplită în vintrele omului, care s-a prăvălit, trecând prin peretele unei colibe.

Ea i-a cules arma de pe jos, a rămas o clipă pe gânduri, cât să ia o decizie – apoi l-a împușcat în cap.

Chase a simțit că-și pierde cunoștința, semn că în curând avea să-și piardă *viața*. Soldatul stătea deasupra lui apăsându-l cu forța unui demon, în vreme ce, în spatele lui, palele rotorului păreau să alcătuiască un soi de halo în spatele capului său.

Cu ultimele puteri, a reușit să atingă cu degetele lucrul după care se întinsese atât de mult: pistolul care declanșa ancora de escaladare, fixată pe spinarea omului.

A apăsat pe trăgaci.

Cu un pufnet sonor, produs de gazul comprimat eliberat brusc, ancora a zburat aproape vertical, trăgând după sine cablul de oțel îmbrăcat în nailon și zburând drept spre rotoarele elicopterului.

Ancora din fibre de carbon s-a izbit de pale și s-a făcut țăndări – însă cablul a fost aspirat aproape instantaneu de capul rotorul ce se rotea, încurcându-se în jurul axului.

Dar, în același timp, înfășurându-se.

Luptătorul a făcut ochii cât cepele când a descoperit, șocat, ce avea să se întâmple – apoi a fost smuls de la pământ atât de brusc și violent, încât i-au plesnit câteva coaste. Zburând spre cer de parcă ar fi pornit dintr-o catapultă, tras în mod inexorabil de cablu către rotoare, care i-au dezintegrat corpul, fragmente de carne și sânge începând să cadă peste sat.

Elicopterul s-a cutremurat, devenind imposibil de controlat. Cablul înfășurat în jurul axului rotorului a blocat orice posibilitate de comandă, iar acum până și palele erau deteriorate.

– *Retrageți-vă!* a strigat Chase.

Kari a privit în jur. Starkman țâșnise spre o latură a templului. Deasupra lui, uriașul elicopter a început să se răsucească, iar geamătul motoarelor lui a început să fie acompaniat de scrâșnetul strident al mecanismelor distruse. Acum mai rămăsese doar un om de-al lui Starkman în picioare, iar acesta se afla în apropierea lui Chase.

El și Castille au tras în același timp, doborându-l pe individ.

Elicopterul a continuat să se rotească, imposibil de controlat. Pe ușa cabinei a căzut un om care a zburat spre pământ cu capul în jos, izbindu-se de coliba bătrânilor satului, frângându-și gâtul.

Pilotul celuilalt aparat și-a dat seama că o ciocnire era aproape inevitabilă, astfel încât, ca o măsură disperată, a accelerat motoarele la maximum, mărind pasul general al rotoarelor pentru a câștiga altitudine. Oamenii care erau ridicați cu vinciurile prin gaura din tavanul templului au fost striviți de marginile neregulate și au căzut pe podeaua de piatră de dedesubt.

Cu motoarele cuprinse de flăcări și scoțând fum, Haloul care se rotea s-a izbit de acoperișul templului. Structura curbată din piatră, deja slăbită din cauza găurii căscate în ea, s-a năruit sub impact. Aparatul de zbor a căzut prin tavan, ajungând în interiorul construcției. Rotoarele s-au făcut bucăți când au lovit piatra dură, așchiile fiind azvârlite la zeci de metri în aer, după care s-au îndreptat spre pământ.

Rămas fără putere, masivul elicopter a plonjat aproape vertical şi s-a zdrobit la baza statuii lui Poseidon, unde a explodat.

Mingea de foc formată s-a dilatat în interiorul templului, iar flăcările i-au înghiţit pe cei surprinşi acolo. Statuia uriaşă a zeului s-a legănat, apoi a căzut în faţă, strivind epava incendiată, iar pojghiţa de aur ce o acoperea s-a topit în căldura intensă.

Căldura a ajuns şi la încărcăturile de termit din camera altarului.

Acestea au fost detonate, temperatura dinăuntrul încăperii crescând instantaneu la peste două mii de grade. Artefactele din aur şi oricalc nu numai că s-au topit, s-au vaporizat, dispărând complet în valurile cumplite de flăcări.

Auzind zgomotul exploziei, Castille s-a întors şi, din reflex, s-a aruncat înapoi, în timp ce o bucată zimţată dintr-o pală de rotor, de peste un metru lungime, s-a înfipt în pământ, între picioarele lui, de parcă ar fi fost o suliţă.

– *Merde!* a strigat el. *Elicopterele astea!*

Restul de tavan al templului a cedat, iar mii de tone de piatră au început ca o cascadă să se rostogolească, îngropând tot ce exista înăuntru. O undă de şoc a pornit nebuneşte prin celelalte tuneluri şi încăperi, iar un nor uriaş de praf şi moloz a ţâşnit pe intrarea templului exploziv, ca un tren expres.

Chase abia a apucat să se arunce într-o parte ca să se ferească din calea acelui torent.

Replica antică a templului lui Poseidon din Atlantida, care rămăsese ascunsă în junglă vreme de mii de ani, era distrusă pentru totdeauna, împreună cu toate secretele pe care le conţinea.

Nina s-a uitat din adăpostul ferit de colibă, ferindu-şi ochii când norul de praf a trecut prin faţa ei.

– Iisuse! a exclamat.

Chase s-a slujit de peretele templului ca să se ridice în picioare. Şi-a şters sângele de pe faţă cu dosul mâinii. Nasul spart începea să-l doară. Prin praf, i-a văzut pe Kari şi pe Castille alergând spre el.

– Unde e Starkman? a întrebat el pe nerăsuflate.

– Pe acolo! i-a răspuns Castille.

În acele momente, individul nu se mai vedea, pentru că dăduse colţul clădirii în ruine.

– Dar Nina?

– Într-o colibă, i-a zis Kari.

– Dă-mi arma ta.

Tânăra i-a întins Coltul.

– Ce vrei să faci? l-a chestionat Castille.

– N-am de gând să-l las pe ticălosul acela să scape de aici! Kari, ai grijă de Nina. Agnaldo unde e?

– A fost rănit.

– Atunci ajutaţi-l! Duceţi-vă, amândoi!

Apoi, în ciuda durerilor, Chase a pornit să alerge după Starkman.

Starkman a sărit pe baza cu trepte a templului și a gonit de-a lungul acesteia, strigând în aparatul de emisie-recepție.

– Elicopter doi! Sunt comandant Vulturul, vreau o recuperare, *imediat!*

Elicopterul care supraviețuise zbura cu precauție pe deasupra junglei, la câteva zeci de metri depărtare.

Pornit în căutarea lui Starkman, Chase a dat colțul pe după templu.

Și l-a văzut!

– Nu, n-o să-mi scapi, a mârâit el, și a urcat prima treaptă.

Kari a revenit în goană la rămășițele colibei în care o văzuse pe Nina ascunzându-se împreună cu Philby. A dat brusc deoparte pielea de animal care slujea drept ușă.

– Sunteți întregi?

– Da, suntem bine, i-a răspuns Nina.

– Ai face bine să vorbești în nume propriu, a bombănit Philby.

Nina nu l-a băgat în seamă.

– Unde sunt ceilalți? Eddie ce face?

– Di Salvo a fost rănit. Hugo îi acordă primul ajutor. Iar Chase s-a dus după Starkman.

– Cum? Hai cu mine, trebuie să-l ajutăm!

Ieșind în fugă din colibă, l-a văzut pe Chase urcând pe o latură a templului și s-a îndreptat spre el.

– E prea periculos! a protestat Kari, dar în zadar. Nina! La naiba!

S-a repezit la echipamentele expediției, a ridicat o altă pușcă și pistolul Wildey, apoi a pornit în fugă după Nina.

Elicopterul rămas s-a apropiat, manevrând cu precauție prin pala de fum gros și negru care se ridica din capătul prăbușit al templului. În timp ce cobora, frânghiile care atârnau din el s-au târât prin frunzișul copacilor.

Starkman a încetinit ritmul alergării, răcnind în aparat:

– Coboară mai repede! Scoate-mă de aici!

A fluturat brațele furios, chemând aparatul mai aproape.

Pietrele întunecate din jurul lui s-au spart sub izbiturile gloanțelor.

– *Jason!* a urlat Chase, continuând să tragă.

Starkman a plonjat pe următoarea treaptă și a ripostat cu foc de pușcă automată. Chase s-a lăsat brusc pe vine, iar gloanțele au lovit în peretele de deasupra capului, în piatra care, fărâmițată, a slobozit o ploaie de praf peste el. S-a târât vreun metru, după care a ridicat din nou capul și a declanșat un nou atac.

Nina a auzit schimbul de focuri și, ajunsă pe treapta cea mai de jos a templului, s-a ghemuit și a privit temătoare în față. Chase se confrunta cu Starkman pe o treaptă mai sus, aproape de capătul

devastat al clădirii. Elicopterul se apropia de el cu frânghiile atârnând.

Chase a mai tras o rafală – după care s-a auzit un declic alarmant, semn că nu mai avea gloanțe.

Încărcătorul se golise!

Și Starkman era în stare să numere împușcăturile la fel de bine ca el. Acum sigur își dăduse seama de situație. Înaintând cu pași mărunți, Chase a ridicat capul brusc, apoi s-a lăsat din nou pe vine. Așa cum se așteptase, scurta lui apariție atrăsese focul celuilalt, și s-a trezit împroșcat cu fragmente și așchii de piatră în față. Starkman nu avea motive să se teamă că va rămâne fără gloanțe.

Curentul provocat de elicopterul în coborâre era cât pe ce să smulgă hainele de pe el. Ajuns la un anumit nivel, un elicopter Halo putea dărâma cu ușurință un om.

Iar asta făcea ca luarea țintei să fie *foarte* dificilă.

Chase s-a azvârlit pe următoarea treaptă, rostogolindu-se imediat până s-a lipit de perete, ferindu-se astfel de gloanțele care au măturat pietrele. Abia l-a auzit pe Starkman care a strigat în aparatul de emisie-recepție.

– Apleacă-te în afară și împușcă-l.

Drace!

Chase s-a uitat la elicopter. Un om a scos capul pe ușa deschisă a cabinei și s-a uitat fix la el. Apoi s-a retras brusc – apărând însă în clipa următoare cu o pușcă în mâini.

De data aceasta nu era o pușcă automată, ci una de lunetist, M82, care putea găuri scăfârlia cuiva la o distanță de opt sute de metri depărtare – iar Chase se găsea la numai cincisprezece metri.

– Nina! a strigat Kari, ajungând-o din urmă și având o pușcă în mâini.

– Trage în elicopter, că vor să-l împuște pe Chase! a răcnit ea, arătând cu degetul spre trăgător.

Kari a înțeles imediat. Elicopterul uriaș se poziționase deasupra lui Starkman, pentru ca acesta să se prindă de una dintre frânghiile care atârnau, pentru a fi ridicat cu vinciul până la bord – iar un bărbat stătea aplecat din cabină, luneta puștii fiind ațintită direct spre Chase.

A ridicat pușca și a golit tot încărcătorul în fuzelajul elicopterului.

Țintașul s-a dezechilibrat, apoi a căzut din elicopter, iar pușca a pornit mai iute decât el. Țeava armei s-a lovit de piatra dură a templului – iar omul a aterizat cu capul peste pușcă, al cărui pat i-a trecut prin claviculă, după care întreaga armă a pătruns cu totul în pieptul lui. Cadavrul s-a rostogolit cu mișcări grotești pe latura templului, încă înfipt în pușcă.

Starkman a ales una dintre frânghii, prinzându-se de ea cu dreapta și slujindu-se de stânga ca să-și așeze arma pe umăr, după care a strigat spre pilot să îl ridice.

– Eddie! a urlat Kari, ca să răzbată prin vacarmul stârnit de motoarele turate ale elicopterului.

El a reușit să o audă și s-a întors spre ea.

– *Poftim!* a strigat ea, și i-a aruncat pistolul Wildey.

Chase a prins arma cu o singură mână, dovedind o precizie deosebită, apoi a sărit în picioare, s-a rotit și a îndreptat-o spre elicopter, în vreme ce Starkman se legăna deasupra capului. Haloul se înălța deja cu repeziciune, lăsându-și botul puțin în jos, pentru că se pregătea să plece în mare viteză peste pădurea tropicală.

Chase a țintit spre pilot și a tras două focuri. Ambele gloanțe au găurit fuzelajul sub botul aparatului, dar curentul descendent l-a făcut să nu nimerească unde ar fi voit. Aparatul a rămas nevătămat.

Starkman a urcat folosindu-se de ambele mâini, ridicându-se rapid, pentru că și frânghia era trasă cu vinciul.

O altă frânghie, ca un șarpe negru din nailon, rotindu-se și legănându-se în vânt, a trecut prin fața lui Chase, care a făcut un salt și s-a prins de ea.

– Of, Dumnezeule! Nu, nebunule, ce faci, *nu!* a țipat Nina cu glas strident și disperat, în timp ce el era smuls de pe latura templului.

Ținându-se de frânghie cu stânga, Chase a ridicat pistolul Wildey în dreapta și l-a îndreptat spre silueta lui Starkman. Acesta mai avea puțin până să ajungă în siguranța relativă a cabinei.

– O să te-mpușc drept în *fund*, ticălos nenorocit...

A tras două focuri. Învârtindu-se la capătul frânghiei, Chase nu și-a dat seama unde a plecat primul glonț, însă al doilea a străpuns fuzelajul deasupra lui Starkman, care a fost împroșcat cu fragmente de vopsea.

Acesta s-a uitat în jos şi l-a văzut legănându-se la capătul frânghiei. Vreme de un moment, Chase a crezut că duşmanul lui voia să-şi scoată arma de pe umăr ca să tragă în el...

Curând însă şi-a dat seama că îşi căuta cuţitul de luptă.

Chase a înţeles instantaneu că se găsea într-o situaţie gravă. Atârna de o frânghie sub un elicopter care se înălţase deja la peste douăzeci de metri în aer, continuând să ia altitudine deasupra junglei.

S-a uitat drept în ochiul teafăr al lui Starkman. Acesta a rânjit şi, cu o mişcare brutală, a retezat frânghia de care stătea Chase atârnat.

– Uf, *la dracu'*, a mai apucat să exclame, după care a planat spre coronamentul nesfârşit al junglei.

17

Încă ţinea frânghia cu mâna stângă. În fracţiunea de scundă dinainte de a atinge crengile cele mai de sus ale copacilor, Chase a dat drumul armei şi a apucat frânghia neagră din nailon cu mâna dreaptă.

Ramurile îl loveau în timp ce trecea printre ele, devenind tot mai groase şi mai greu de îndoit. Una l-a izbit în umăr, iar el a aruncat frânghia spre ea.

Brusc, nu a reuşit să-şi mai frâneze coborârea şi a căzut din nou, fără să mai aibă nimic între el şi sol...

Agăţându-se de o creangă, frânghia s-a întins.

Şi-a prins mâinile strâns de ea, scoţând un urlet când frecarea i-a încins pielea palmelor, frigându-l. Îşi *încetinise* totuşi prăbuşirea...

Capătul frânghiei a scăpat din strânsoarea lui, iar el şi-a continuat coborârea. Acum se prăvălea liber, traversând frunzişul des, care trecea cu viteză ameţitoare prin faţa ochilor lui.

Apoi o lovitură.

Beznă.

Un glas îndepărtat, răsunând ca printr-o ţeavă, care rostea ceva cunoscut...

Numele lui.

– Eddie? O voce de femeie, care se apropia. *Eddie!*

Chase a deschis ochii imediat. Prin frunziş, a distins petice dispersate ale cerului aflat la apus, dar şi unul mai mare, exact deasupra lui.

I-au trebuit câteva secunde de gândire ca ideea să capete consistenţă.

– Am făcut borta aceea *căzând* prin frunziş, a zis el şi a icnit când a încercat să se ridice în capul oaselor.

Imediat a şi regretat gestul. Îl durea fiecare muşchi din corp de parcă ar fi fost bătut. Cu un geamăt îndurerat, s-a lăsat să cadă la loc pe pământ.

– Eddie!

– Nina?

Şi-a mijit ochii şi a văzut că deasupra lui a apărut faţa cuiva care îl privea cu un aer îngrijorat.

– Doamne, ce frumoasă eşti...

– Ei, bine că măcar vede, a spus altcineva.

Kari a apărut în câmpul lui vizual în spatele Ninei, uitându-se la el, după care a întors capul spre coroanele copacilor. Frunzele ningeau apăsat peste ei, de parcă ar fi fost fulgi verzi de zăpadă.

– Cred că a căzut de la douăzeci de metri.

– Dumnezeule, a făcut Nina, aplecându-se şi mai mult. Nici nu-mi vine să cred că a supravieţuit.

– Nu mor eu chiar aşa, cu una, cu două, doc, a zis el, silindu-se ca, în ciuda durerilor, să zâmbească.

Nina s-a uitat fix la el vreme de un moment, iar pe faţă i-a apărut o expresie care reflecta emoţiile trăite de ea, după care s-a repezit să-l lovească cu pumnii în piept.

– *Nebunule!* Eşti un *idiot* fără pereche! Ce naiba a fost în capul tău? De ce ai făcut asta? *Ce ţi-a venit?*

– Au, au! Lista e lungă...

Chase şi-a ridicat capul cu multă precauţie. A simţit dureri în tot corpul, dar niciuna dintre ele nu părea să semene cu împunsătura cumplită – ori cu starea de amorţeală – care reprezenta semnul că avea vreo fractură.

Ei, cu excepţia nasului.

Spre uimirea Ninei, a început să râdă, scoţând un hârâit de uşurare pură că rămăsese în viaţă.

– Of, Iisuse. Ce mă doare *tot* corpul... Şi nici măcar nu l-am căptuşit pe ticălos!

S-a strâmbat în momentul în care s-a ridicat cu ajutorul ei.

– Ce s-a întâmplat? Cât timp am fost inconştient?

– Nu mult, i-a răspuns Kari. Elicopterul a plecat, a zburat spre nord-est.

– S-ar putea să fi suferit vreo comoţie, l-a prevenit Nina. Stai liniştit.

Chase a văzut apoi ceva ce i-a alungat orice durere din minte.

– Cred că asta este ultima dintre grijile noastre, a rostit el foarte rar.

Nina i-a urmat direcţia privirii. Şi a încremenit.

Erau înconjuraţi de indieni.

Sprijinindu-l amândouă pe Chase, Nina şi Kari au fost escortate înapoi în sat.

Deşi nu se manifestau cu agresivitate – deocamdată – Nina şi-a dat seama că indienii erau furioşi. Lucru deloc surprinzător, având în vedere câţi dintre ei muriseră, distrugerea căminelor, dar şi a templului pe care ei şi strămoşii lor îl protejaseră mii de ani, şi care acum ajunsese o ruină fumegândă. Se mira chiar că ea şi restul exploratorilor rămăseseră în viaţă până în acel moment.

Surpriza ei a fost şi mai mare când au ajuns în sat. Indienii făcuseră focul, iar di Salvo stătea întins în apropierea lui, încă viu şi conştient. Hainele pline de sânge îi fuseseră tăiate, iar peste răni i se aplicaseră bandaje. Alături de el, cu ajutorul lui Philby, Castille îi oferea primul ajutor unui indian.

– Edward! a exclamat el când grupul s-a apropiat de el. *Mon dieu!* Deci eşti viu!

– Cam pe-acolo, a spus Chase gemând. Ce faci, ai deschis spital de campanie?

– Avem noi prieteni. Ei, poate că termenul nu se potrivește perfect. Nu mai sunt dușmani, a zis el, și a făcut semn din cap spre indieni.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Nina, când ea și Kari l-au ajutat pe Chase să se așeze.

Indienii care îi escortaseră s-au retras, supraveghindu-i cu atenție.

– După ce au văzut că luptăm împotriva lui Jason și a oamenilor lui, se pare că și-au schimbat părerea despre noi. Doar știți expresia aceea: „Dușmanul dușmanului meu mi-e prieten." Sună naiv, probabil, dar uite că asta ne-a salvat viața.

Nina s-a uitat la indieni. Unii dintre ei cercetau lucrurile recuperate de pe cadavrele oamenilor lui Starkman, aranjându-le în grămăjoare și, din câte se părea, făcând o numărătoare, trasând niște semne pe bucăți de coajă de copac semănând cu pergamentul. Cartușele exercitau o fascinație aparte asupra lor; două femei le scoteau din încărcătoarele de rezervă, împingându-le cu degetele mari, ținând tuburile în lumina focului.

– Oare e bine să le lăsăm să se joace cu gloanțele?

– E mai bine decât dacă s-ar apuca să se joace cu armele încărcate, a mormăit Chase. Agnaldo cum se simte?

Castille a privit spre pacientul său.

– A trebuit să-i fac o injecție calmantă, dar o să poată traduce. Edward, trebuie să cerem ajutor. Aproape

sigur că iahtul a fost distrus, iar căpitanul Perez și Julio au murit.

Kari a părut distrusă.

– A, îngrozitor, a zis Nina încet. Stai puțin, dacă *Nereida* a fost distrusă, cum vom mai cere ajutor?

Chase a reușit o umbră de zâmbet.

– La fel cum am comanda o pizza. Sunăm și gata. În bagajele noastre avem un telefon prin satelit.

– Toate bune și frumoase, a spus Philby, din glasul căruia a răzbătut frustrarea, dar oare sunt singurul care suferă pentru că o descoperire arheologică neprețuită a fost *distrusă?* E mai rău decât ce au făcut talibanii.

– Și nici măcar n-ai văzut interiorul, Jonathan, a rostit Nina cu tristețe. Era incredibil. O replică a templului lui Poseidon, exact cum l-a descris Platon. Exista până și o hartă indicând poziția Atlantidei.

A tăcut. *Harta.* Acea imagine nu-i dădea pace.

– Din păcate, prietenii voștri sunt deja în drum spre ea, a zis Philby.

Ea l-a ignorat, gândindu-se intens la ceea ce văzuse în interiorul templului.

– Nina. Ce-i cu tine? a întrebat-o Kari.

– Harta... Atlantida era situată *clar* în golful Cadiz. Omul lui Starkman *s-a înșelat*, mai mult ca sigur. Atlanții erau capabili să navigheze pe ocean – imposibil ca harta lor să fie greșită cu câteva sute de kilometri în ceea ce privea poziția *insulei lor*. Ne-a scăpat ceva, vreun amănunt referitor la sistemul...

S-a uitat din nou la femeile care numărau cartușe. Felul în care acestea făceau numărătoarea îi

atrăsese atenţia şi mai devreme, iar acest lucru o pusese pe gânduri.

S-a apropiat de di Salvo şi s-a ghemuit lângă el.

– Agnaldo. Mă auzi?

Faţa lui era plină de broboane, dar, în ciuda tranchilizantului administrat, i-a răspuns:

– Da, te aud. Ce e?

– Am nevoie de o traducere.

– O să încerc... Ce vrei să le spui?

– Întâi, vreau să ştiu dacă pot să mă duc în apropierea acelor femei, să văd ce scriu ele acolo.

Cu greutate, di Salvo li s-a adresat celor doi bătrâni care supravieţuiseră, iar după ce a primit răspuns, i-a făcut semn Ninei că era în regulă. Cu mâinile sus, s-a apropiat precaută de femei. Acestea au rămas oarecum surprinse şi temătoare, dar nu i-a trebuit multă vreme până să o convingă pe una dintre ele să o lase să cerceteze coaja subţire pe care se făcuseră însemnările.

Bănuielile i s-au confirmat: notaţiile reprezentau evidenţe. A ridicat o foaie spre lumina focului, încercând să vadă mai bine simbolurile scrijelite, apoi între obiectele capturate a observat un baston chemoluminiscent. L-a îndoit, iar reacţia chimică a dat naştere unei lumini albăstrui foarte intense. Femeile indiene au sărit speriate, după care s-au întors, atrase de lumină. Curând, în jur s-au strâns şi alţi membri ai tribului, fermecaţi de priveliştе. Nina le-a zâmbit încurajator, după care şi-a îndreptat atenţia asupra numerelor.

Kari s-a apropiat de ea.

– Ce faci?

– Ţii minte că eu am socotit că sistemul numeric al atlanţilor folosea baza opt? a început Nina, plimbându-şi un deget de-a lungul uneia dintre coloane, având însă grijă să nu şteargă marcajele făcute cu cărbune. Dar asta nu ne-a ajutat la Încercarea Minţii, adevărat? Iar statuile nereidelor din templu – potrivit lui Platon, trebuiau să fie o sută, dar tu ai numărat doar şaptezeci şi trei.

Kari a încuviinţat din cap.

– Şi, ai descoperit de ce?

– Nu sunt sigură, a zis Nina, şi a privit la gloanţele de pe pământ.

Alături de ele se afla un morman de încărcătoare goale. A ridicat unul.

– Eddie! Câte gloanţe intră într-unul dintr-astea?

– Într-un încărcător de UMP? Treizeci.

– Deci, aici sunt peste o sută de gloanţe, bun... a spus, şi a ridicat unul dintre ele. Hai să vedem.

Îngenunchind, s-a aşezat mai aproape de una dintre femei, uitându-se la ea cu un aer despre care a sperat că era prietenos. Femeia a reacţionat cu suspiciune, dar nu s-a retras când Nina a ridicat o bucată de cărbune şi o coajă de copac neatinsă. Apoi a ridicat glonţul, arătând spre semn şi ridicând din sprâncene întrebător.

– Unu, da? Unu?

Femeia s-a uitat ciudat la ea, după care a zâmbit brusc, şi a rostit ceva.

– A zis da, a lămurit-o di Salvo.

– Grozav. În regulă...

Nina a luat o mână de gloanțe, lăsându-le apoi să cadă lângă genunchi, după care a așezat două dintre ele sub coaja de copac și a făcut un al doilea semn alături de primul.

– Doi?

Femeia a confirmat cu un gest din cap. Nina a mai adăugat șase gloanțe, după care a făcut și alte semne. Opt liniuțe în șir...

Încă o confirmare. Nina a zâmbit, după care a luat un al nouălea glonț, l-a așezat lângă celelalte, apoi a adăugat o liniuță.

– Nouă? a întrebat ea.

Femeia a scuturat din cap. Nina a șters cele nouă semne, apoi a desenat un V răsturnat și a arătat din nou spre gloanțe.

– Nouă?

Din nou o clătinare din cap, de data aceasta însoțită de o expresie de exasperare și un comentariu făcut către ceilalți indieni, pe un ton ce părea batjocoritor. Câțiva dintre ei au chicotit, iar di Salvo i-a imitat.

– Ce a spus? a vrut Nina să știe.

– Că nu-i vine a cred că nu știi nici măcar să numeri, i-a răspuns el amuzat, în ciuda stării de slăbiciune.

Femeia i-a luat cărbunele din mână și a adăugat un singur semn în stânga simbolului, apoi a arătat spre cele nouă gloanțe.

– Așadar, *acela* e nouă? a făcut ea gânditoare.

– Ce-ai descoperit? s-a interesat Kari.

– Omul lui Starkman a socotit că simbolul V răsturnat reprezintă nouă, a zis Nina, gândind cu

febrilitate. Dar nu e așa – am început să înțeleg asta când am observat *cum* numără indienii. Ia privește!

A îndepărtat unul dintre cartușe de celelalte, apoi a bătut cu un deget între degetul mare și arătătorul de la cealaltă mână.

– Unu, a spus ea.

Indianca s-a uitat fix la ea, neînțelegând prea bine ce făcea. Tânăra a pus un al doilea cartuș alături de primul, și a lovit din nou ușor în pielea dintre degetul mare și arătător, apoi a lovit între arătător și degetul mijlociu.

– Unu, doi?

Femeia a confirmat și i-a zâmbit din nou. A ridicat ambele mâini, folosind cu rapiditate degetele mici ale fiecăreia pentru a număra spațiile goale dintre degetele celeilalte, până a ajuns la opt.

Nina a înțeles semnificația formei pe care o alcătuiau mâinile ei, vârfurile degetelor mici atingându-se după ce s-a oprit din numărat.

– V-ul întors reprezintă opt „goluri" complete. Deci nouă e reprezentat de un V întors plus unu, ceea ce înseamnă că...

A făcut semn către socoteala de pe coaja de copac, unde un singur punct era urmat de o pereche de V-uri.

– Asta înseamnă șaptesprezece – unu plus opt plus opt. Dar, fii atentă, ei nu reprezintă numărul șaisprezece cu două V-uri întoarse, ci cu opt unități plus un V întors. E ca și cum *ar completa* golurile dintre degete și de fiecare dată când ajung la capăt, următorul număr este reprezentat de câte mâini de opt există *plus* unu.

– Deci nu e vorba de o progresie liniară, a spus Kari, înțelegând procesul.

– Nici nu e de mirare că nu am reușit să dăm un răspuns la ghicitoarea pe care trebuia să o rezolvăm în templu – foloseam un sistem greșit de calcul. E ca un amestec bizar între sisteme de notație și de poziționare.

– Vorbește pe înțelesul tuturor, doc, a zis Chase cu un geamăt.

– Bine, bine... În sistemul nostru, adaugi o coloană de fiecare dată când înmulțești cu zece, corect? Zeci, sute, mii – e o progresie regulată. Însă în sistemul lor, care pare să fi fost moștenit de la atlanți, noile simboluri pe care le-am văzut în camera unde trebuia să rezolvăm ghicitoarea nu sunt introduse în baza aceleiași progresii. În loc de asta, indienii umplu golurile – a ridicat mâna cu degetele răsfirate –, ca să mă exprim așa. Dacă ar folosi baza opt standard, următorul simbol, ca un accent circumflex, adică pălăriuța aceea...

– Știu ce e acela circumflex, doc, a făcut el, iritat.

– Scuze. Ea ar reprezenta opt într-un sistem normal în baza opt. Dar nu e așa – reprezintă opt, dar nu apare decât după ce obții *opt plus unu*. Iar simbolul de după, acel L înclinat, ar fi șaizeci și patru în baza opt. Dar pentru că aici avem de a face cu o progresie cumulativă, nu cu una liniară, în care nu înaintezi decât după ce ai umplut spațiile goale dintre degete...

– Vine după opt grupuri de opt *plus* opt, a continuat Kari, arătând cu emoție spre grupul relevant de simboluri de pe răboj.

– Exact! Şi se foloseşte prima oară la opt grupuri de câte opt plus opt... şi apoi plus unu... Asta face...

– Şaptezeci şi trei! au exclamat amândouă, în acelaşi timp.

– La fel ca numărul statuilor? a întrebat Chase, cu aerul că-l lovise şi o durere de cap pe lângă celelalte pe care le simţea.

– Da! Desigur! *De aceea* a zis Platon că erau o sută. El a interpretat greşit sistemul numeric al atlanţilor, şi aşa s-a perpetuat de-a lungul secolelor. În sistemul lor este echivalentul a o sută atunci când apare a treia cifră – dar nu e vorba de o zecimală *sau* de baza opt. E un sistem unic.

– Însă Qobras nu are cum să ştie asta, a precizat Kari. Ceea ce înseamnă că dacă va transforma numerele care reprezintă latitudinea luată de pe hartă în cele pe care le folosim azi, vor obţine un rezultat eronat.

Nina a făcut un efort să vizualizeze harta în minte.

– Da, se vor înşela mult! Ei au socotit că semnul circumflex, de sine stătător, reprezintă nouă, şi că un circumflex plus o liniuţă ar fi zece. Dar înseamnă *nouă*. Numerele obţinute de ei vor fi anapoda. După ei, capul Bunei Speranţe se află la latitudinea cincisprezece sud – şi, de fapt, e la *paisprezece!* Deci, ar fi trebuit să împartă diferenţa de treizeci şi cinci de grade la *şapte* unităţi ale atlanţilor, nu la opt, ceea ce înseamnă că o unitate a atlanţilor are *cinci* grade. Atlantida este la şapte unităţi nord de Amazon, şi şapte ori cinci fac...

– Chiar şi eu pot face un asemenea calcul, a zis Chase râzând. La treizeci şi cinci de grade nord.

– Plus un grad pentru a ține seama de latitudinea la care se află delta Amazonului față de Ecuator, a spus Kari. Prin urmare, Atlantida e la treizeci și șase de grade nord – ceea ce înseamnă că se află în golful Cadiz. Ai avut dreptate!

– S-au înșelat cu sute de kilometri! a exclamat Nina, care nu mai reușea să-și ascundă satisfacția. E posibil s-o găsim noi primii; așadar, le-o putem lua înainte.

Castille a terminat cu îngrijirile acordate indianului.

– Toate bune și frumoase, dar eu aș avea de făcut o sugestie: înainte de a începe să ne felicităm singuri, nu plecăm din jungla asta?

– Hugo, telefonul prin satelit e în rucsacul meu, i-a zis Chase, care părea obosit. Adu-mi-l și voi chema ajutoare.

– Ah, *merveilleux*, s-a plâns Castille, după ce a găsit rucsacul. Iar elicopter...

Nina a ridicat ochii spre indienii care stăteau în cerc și o urmăreau.

– Dar ce facem cu membrii tribului? Chiar dacă nu ținem seama de ceea ce s-a întâmplat cu templul, *căminele* lor au fost distruse din cauza noastră. Vor avea nevoie de ajutor.

– O să mă ocup eu de asta, a intervenit di Salvo. Ca reprezentant al guvernului brazilian, pot declara că tribul a fost localizat și contactat în mod oficial, nu? Asta înseamnă că sunt acum protejați.

– Nu a fost contactul pe care îl speram, a remarcat Nina. Doar l-au ucis pe Hamilton, sau ai uitat?

– Bine că nu ne-au ucis și pe noi, i-a reamintit Chase, apoi Castille i-a întins telefonul prin satelit.

– Mă voi îngriji ca oamenii aceștia să primească tot ce au nevoie, a spus Kari. Fundația Frost are legături în cadrul guvernului brazilian; am mai acordat ajutoare și cu alte ocazii. Trebuie sprijiniți să supraviețuiască. La urma urmelor, probabil sunt descendenții direcți ai atlanților. O analiză ADN ar oferi rezultate fascinante... a mai adăugat ea, privind prin întuneric spre templu.

Di Salvo le-a explicat indienilor situația cât a putut de bine. Unii dintre ei, îndeosebi bătrânii, păreau extrem de nefericiți.

– Se tem că dacă aici vor veni și alți străini, aceștia vor încerca să jefuiască templul, i-a zis el lui Kari.

– *Ce* să jefuiască? a întrebat Chase pe un ton sarcastic, uitând pentru câteva clipe că voia să telefoneze. Rămășițe de elicopter? Nu a mai rămas nimic de furat.

– Ba nu, au dreptate, a zis Nina. Chiar dacă distrugerile au fost atât de mari, în templu există mult aur.

– Mă ocup eu să fie apărați, a spus Kari. Fundația are oameni de încredere, care nu sunt mânați de dorința vreunui câștig financiar – aceștia îi pot proteja pe membrii tribului cât li se acordă ajutor. Și cred că e mai bine dacă am păstra doar pentru noi cunoștințele privind interiorul templului, nu?

– *Eu* nu am văzut aur, a intervenit Chase cu o nevinovăție exagerată, în timp ce termina convorbirea telefonică. Eu nu am văzut decât lucruri care voiau

să ne strivească și crocodili colțoși și o ghicitoare pe care nu am reușit s-o dezlegăm.

– A, apropo de asta, numărul era patruzeci, i-a zis Nina cu un aer detașat, lăsându-l cu gura căscată. Patruzeci de bile de plumb. Acum, după ce le-am înțeles sistemul numeric, e simplu.

– Glumești, nu-i așa? a făcut el.

Drept răspuns, Nina i-a aruncat un zâmbet cunoscător.

– Bine... În fine, ne vor trimite un elicopter. Va dura câteva ore, totuși – chiar cu poziția exactă prin GPS, tot le va fi greu să ne găsească pe întuneric.

– Dar Agnaldo va rezista până la sosirea ajutoarelor? l-a întrebat Nina pe Castille. Nu ar trebui dus la spital?

– Nu vă faceți griji din pricina mea, le-a spus el pe un ton somnoros. Nu e prima oară când am fost împușcat.

– Starea lui e stabilă, a precizat Castille. Și cât va mai trebui să așteptăm o să-i ajut și pe ceilalți indieni.

Kari s-a apropiat de Chase și i-a luat telefonul din mână.

– Vreau să-i telefonez tatei, să-i povestesc ce s-a întâmplat, ca să ia legătura cu brazilienii. Iar apoi... a zis ea, întorcându-se lângă Nina și ghemuindu-se alături de ea, va trebui să *te* punem în fața unei hărți. Chiar dacă am pierdut informațiile aflate în templu, poate descoperim Atlantida înaintea lui Qobras. Cursa continuă.

18

Gibraltar

Chase a examinat harta desfăşurată pe masa din apartamentul de hotel, apoi şi-a plimbat un deget de-a lungul liniei care marca longitudinea de treizeci şi şase de grade nord.

– Trebuie explorată o suprafaţă întinsă a oceanului.

– Din fericire, nu va trebui să ne ocupăm chiar noi de asta, a spus Kari. Unul dintre avioanele de explorare pe care le are tata efectuează deja o cercetare radar cu apertură sintetică de înaltă rezoluţie în zona care ne interesează a golfului Cadiz. Dacă există structuri îngropate sub sedimente, ele vor apărea pe radar – chiar dacă se găsesc la douăzeci de metri adâncime.

Chase a ridicat o sprânceană de mirare.

– Şi dacă sunt la mai mult de douăzeci de metri?

– Atunci, cum îţi place ţie să zici, am ars-o.

Nina a zâmbit; era prima oară când o auzea pe Kari vorbind mai puţin elegant, şi i se părea neobişnuit.

– Au mai apărut noutăţi în privinţa lui Qobras?

– A, da, a răspuns el. Am o prietenă în Maroc; este foarte atentă la tot ce se petrece acolo.

– Şi ea e însărcinată? nu s-a putut abţine Nina să întrebe.

– Ciudat să vorbeşti aşa... Ea mi-a spus că oamenii lui Qobras au ieşit ieri în larg, pornind din Casablanca. Omul deţine o navă de cercetare – nu la fel de bună ca a voastră, Kari, dar are la bord un submersibil. Nina,

ai avut dreptate – oamenii lui caută unde nu trebuie. Dacă va menține cursul pe care a pornit, vasul lor va ajunge la peste trei sute de kilometri sud-vest față de noi.

– Să sperăm că va rămâne acolo, a zis Kari. Pe mine încă mă frământă faptul că au reușit să ne descopere atât de repede tocmai în Brazilia.

– Probabil că *Nereida* a atras atenția, a gândit Chase cu voce tare, dar, bineînțeles, nu mi-a plăcut nici mie că Starkman a venit direct la noi. S-ar putea să fi instalat un detector pe iaht, dar acum, că a fost distrus, nu mai avem cum să aflăm.

Epava carbonizată a iahtului *Nereida* fusese găsită răsturnată pe fluviu; o lovise unul dintre elicoptere cu un proiectil antitanc.

– De aceea va trebui ca informațiile referitoare la destinația pe care ne-am propus-o să fie cunoscute de cât mai puțini membri ai expediției noastre. Câți oameni sunt în echipajul vasului vostru?

– Douăzeci și patru, dar toți îi sunt credincioși tatălui meu.

– Ești *sigură* sută la sută?

Șovăiala ei l-a făcut să afle răspunsul.

– Dacă aș fi în locul tău, aș cere ca până ajungem la destinație doar căpitanul și ofițerul navigator să știe încotro ne îndreptăm. Și chiar așa...

– Va trebui să vedem ce ne oferă explorarea radar, a rostit Kari, rămasă pe gânduri. Îți mulțumesc, domnule Chase.

– Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în camera alăturată, a zis el și s-a îndepărtat.

– Pe curând, a spus Nina, revenind cu privirea la hartă.

În partea cea mai largă, coastele de nord și sud ale golfului Cadiz erau situate la aproximativ trei sute de kilometri depărtare una de cealaltă. Era mai puțin decât în descrierea făcută de Platon Atlantidei – dar deja se lămuriseră că filozoful antic se înșelase în privința dimensiunilor și distanțelor din pricina transformării eronate a cifrelor din sistemul numeric folosit de atlanți în sistemul zecimal. Mărimea reală trebuia să fie cel mult de două treimi față cea dată de Platon – și asta dacă se presupunea că stadiul atlanților avea aceeași lungime cu cel grec, lucru care acum părea improbabil. Dacă templul din junglă era o replică fidelă a originalului, însemna că stadiul atlanților – adică lungimea templului lui Poseidon – era echivalent cu o sută douăzeci de metri, deci mult mai puțin decât cel elen.

Combinate, reducerile la scară făceau ca Atlantida să aibă aproximativ două sute de kilometri lungime și o sută cincizeci lățime. Dimensiuni care se potriveau golfului Cadiz – și, mult mai important, probabil că se aflase în zonele de adâncime relativ mică ale platoului continental, după care se prăbușise spre adâncimile abisale ale Atlanticului. Așadar, oamenii Frăției vor căuta departe de adevărata țintă.

Frăția... Nina s-a uitat tăcută la hartă.

– La ce te gândești? a întrebat-o Kari.

– La Frăția asta. Și la Qobras. Cine *e* acest individ? De ce dorește cu atâta disperare să ne împiedice să găsim Atlantida?

O amintire a făcut-o să se încrunte; era vorba de o afirmație a lui Starkman.

– Ori, mai bine zis, de ce ține atât de mult să vă împiedice pe tine și pe tatăl tău să o descoperiți?

– Păi... a început ea, apoi pe fața i-a apărut o expresie care îi trăda zbaterea lăuntrică.

– Ce e? Kari, ce s-a întâmplat?

Aceasta a făcut un semn către o canapea.

– Nina, ar trebui să-ți spun ceva.

Deconcertată, s-a așezat, iar Kari și-a găsit loc alături de ea.

– Care e necazul?

– Nu e niciun *necaz*, doar că... Eu și tata mai căutăm ceva, nu doar Atlantida.

– *Altceva?* s-a mirat Nina. Despre ce e vorba?

– S-ar putea să ți se pară ciudat, dar... descoperirea Atlantidei reprezintă doar un *început* al activităților noastre. Știi că Fundația Frost participă la programe de ajutorare medicală desfășurate în întreaga lume. Prelevăm și mostre genetice de la cât mai mulți oameni. Facem analize ale sângelui.

Nina a dus mâna la micul semn rămas pe braț, unde fusese vaccinată înainte de plecarea în Iran, care i se părea că se petrecuse cu ani în urmă.

– Da, și ție ți s-a făcut analiza. *Te rog* să nu judeci decât după ce-ți voi expune totul. Am procedat astfel dintr-un motiv întemeiat.

– Mi-ați testat ADN-ul? a întrebat Nina, șocată. Fără să-mi spuneți?

– *Trebuia* să păstrăm secretul. *Te rog*, lasă-mă să-ți explic. Pot?

– Continuă, i-a răspuns ea printre buzele strânse.

– Eu și tata am descoperit – de fapt, mai curând el; a găsit primele dovezi când eram mică – existența unui marker genetic special care este prezent la aproximativ o persoană dintr-o sută. Este rar – dar și destul de răspândit. L-am aflat în întreaga lume. Și credem că...

În acea clipă, Kari a făcut o pauză, ca și cum nu ar fi dorit să dezvăluie un secret păstrat multă vreme.

– Noi credem că acest marker genetic și-ar avea originea la atlanți. Cu alte cuvinte, oamenii care au această secvență deosebită de gene în ADN-ul lor...

– Sunt *descendenți* ai atlanților?

Kari a dat aprobator din cap.

– Exact. Chiar dacă Atlantida s-a scufundat, *poporul* său a întemeiat un imperiu care nu a avut egal vreme de nouă mii de ani. Atlanții au devenit o diaspora, răspândindu-se în fostele teritorii ale imperiului – și dincolo de acestea. Am găsit grupuri cu astfel de gene și în Namibia, Tibet, Peru... și Norvegia.

– În Norvegia?

– Da.

Kari a prins-o pe Nina de mâini.

– Nina, atlanții nu au dispărut. Ei s-au aflat tot timpul printre noi. Noi *suntem* atlanți. Eu și tata posedăm acel marker în ADN-ul nostru.

S-a uitat apoi drept în ochii Ninei.

– La fel și tu.

– *Eu*? Dar...

– Eşti *de-a noastră*, Nina. Descendentă a atlanţilor. *Asta* încercăm să descoperim. Nu doar nişte ruine – ci *oameni* care trăiesc astăzi.

Nina a simţit că ameţeşte. A vrut să-şi tragă mâinile din ale lui Kari, dar nu a reuşit. Aşa derutată şi copleşită cum se simţea, spiritul ei analitic şi ştiinţific o obliga să ştie mai multe.

– Cum asta?

– Credem că dacă vom reuşi să descoperim Atlantida, vom afla cât de mult s-a extins diaspora. Am văzut deja cum atlanţii au încercat să-şi reproducă civilizaţia în Brazilia – credem că există şi alte locuri unde au procedat la fel. Harta din templu arăta cât de departe ajunseseră cu explorările, tocmai până în Asia. Vrem să găsim acele locuri, să mergem pe urmele lor. Poate chiar...

– Să le găsiţi descendenţii?

– Indienii de aici au vrut să ştie dacă eu eram dintre cei „vechi". Este evident că există o memorie rasială, poveşti transmise de la o generaţie la alta.

– Prin urmare, ştim că femeile atlanţilor erau mai mult blonde, a zis Nina, reuşind să zâmbească vag.

Kari i-a întors zâmbetul.

– Şi ce vrea Qobras?

Pe faţa lui Kari a apărut o expresie sumbră.

– Din ceea ce am reuşit să aflăm, el socoteşte că urmaşii atlanţilor reprezintă o ameninţare.

– Şi e cumva adevărat?

– Păi, poate-mi spui tu. Doar *eşti* şi tu urmaşa lor.

Nina nu avea ce răspuns să-i dea.

– Deci asta vrea Qobras în ce *ne* privește? Știe de markerul ADN?

– Aproape sigur. În urmă cu vreun an, am descoperit o „cârtiță" de-a lui, lucra în institutul nostru de cercetări genetice, deși tata crede că suntem spionați de mai multă vreme. Acum este evident că acest Qobras va face toate eforturile să ne împiedice să găsim Atlantida – de aceea, cu cât ne apropiem mai mult de țintă, cu atât este mai disperat.

Nina și-a supt obrajii și a zis destul de temătoare:

– Mai bine mă ocupam de OZN-uri sau de Yeti, decât de Atlantida.

– Mă bucur că nu-i cazul, a spus Kari, și a strâns-o de mâini încurajator. Fără tine nu am fi ajuns atât de departe. Iar acum, când știm care este miza, vom face tot posibilul să te protejăm.

Nina și-a îndreptat din nou atenția la hartă.

– Mă bucur să aflu. Deși asta ar presupune că vom reuși *să descoperim* Atlantida.

– Dacă există ceva în adâncuri, explorarea radar va scoate în evidență.

– Dar cum o să ajungem la ruine? Doar Dumnezeu știe cât de gros este stratul de sedimente. Și nu se pune doar problema de a face săpături. Este greu să faci excavații și în apă mică, darămite la o adâncime de zeci de metri.

Kari a zâmbit atotștiutoare.

– Încă nu ai văzut submarinele noastre. Sunt de-a dreptul impresionante.

– Submarine? Există mai multe?

– Starkman a avut dreptate când a spus că pentru tata căutarea Atlantidei e mai mult decât un hobby. Ea reprezintă mai mult decât afacerile, chiar și decât activitățile fundației; este cel mai important lucru din viața lui.

– Mai important decât tine?

– Și pentru mine este important.

Nina tocmai se pregătea să precizeze că nu asta întrebase, însă înainte de a apuca să deschidă gura Kari i-a eliberat mâinile.

– Va mai dura până vom primi primele rezultatele ale explorării radar, de aceea...

A făcut un semn către ferestre. Din hotel se vedea panorama portului Gibraltar, dincolo de care se înălța Stânca.

– Facem o plimbare?

– Nu... nu știu ce să zic, a răspuns Nina, clătinând din cap. Mă simt oarecum copleșită.

– Aha. Bine, atunci... a făcut Kari, cu dezamăgire în glas. Dacă te răzgândești cumva...

– Îți mulțumesc oricum.

Cu regret, Kari a părăsit camera. Nina a rămas și a examinat harta.

Și-a pus întrebarea, și nu o făcea pentru prima oară: în ce Dumnezeu m-am vârât?

A mai durat o zi până când explorarea aeriană să dea ceva rezultate, iar Nina începuse deja să se simtă claustrată. Chase îi ceruse limpede să nu părăsească hotelul neînsoțită; deși nu-i displăcea compania lui

și a lui Castille, chiar și ironiile lui, simpla lor prezență îi aducea mereu aminte de amenințarea care o pândea. Kari a încercat să o determine să iasă la plimbare, dar continua să o frământe cele aflate. Deși Kari se simțea probabil jignită că invitația îi fusese refuzată, Nina socotea că avea nevoie de timp de gândire și de solitudine.

Cu toate că beneficiase și de una, și de alta, nu reușise să-și clarifice sentimentele și ideile. Însă acum era preocupată de cu totul altceva.

– În locul acela, a zis Kristian Frost, vorbind prin intermediul unei legături video.

Pe un monitor LCD conectat la un laptop se vedea o copie a rezultatelor obținute în urma explorării; un exemplar imprimat al acesteia era examinat în acele momente de membrii expediției. Pe ecran, un cursor a trasat un cerculeț roșu în jurul unei zone.

De emoție, Nina a simțit că rămâne fără suflare, când s-a uitat mai atent la suprafața evidențiată. Imaginea printată era în tonuri de gri, diferențele corespunzând reflexiilor semnalului radar care pătrundea în apă – și dincolo de fundul golfului.

Se observau o serie de cercuri concentrice. Iar în centrul acestora...

– La ce scară avem imaginea asta? a întrebat ea. Cât de mare e?

– Un milimetru reprezintă cinci metri, a spus Kari, întinzându-i o riglă.

Nina a plasat-o pe hârtie ca să măsoare zona circulară din centru.

– Are diametrul de aproximativ o sută douăzeci și cinci de milimetri... asta înseamnă șase sute douăzeci și cinci de metri. Iar proporțiile cercurilor pe măsură ce ne depărtăm de centru...

S-a uitat la Kari, reținerile fiindu-i spulberate cu totul de emoții.

– Se potrivesc descrieri făcute de Platon. Singura diferență se referă de mărime, dar...

A deplasat rigla spre obiectul din centrul cercului cel mai mic, ceva de formă rectangulară, alcătuit aproape exclusiv din alb și negru, spre deosebire de restul imaginii, unde predominau nuanțe de cenușiu.

– O sută douăzeci de metri lungime și șaizeci de metri lățime, a anunțat ea. Exact aceleași dimensiuni ca la templul din Brazilia.

– Nu există posibilitatea ca respectivele cercuri să fie vreo formațiune naturală? a întrebat Philby. Vreun vulcan prăbușit, ori un crater de meteorit?

– Are o formă prea regulată, a spus Nina. E realizare umană, *sigur*. La ce adâncime se află?

I-a răspuns Frost.

– Fundul golfului e la două sute patruzeci de metri, având sedimente... – s-a uitat într-o parte, verificând ceva pe un alt ecran – cu grosimea de cinci metri.

– Adică opt sute de picioare, i-a „tradus" ea lui Chase, care, după expresia chinuită de pe fața lui, se străduia să facă singur socoteala în unități de măsură tipic britanice.

– Cam adânc, a zis el, după care s-a întors către Kari. Bine că aveți submarine, pentru că adâncimea

asta e limita maximă la care rezistă cineva în costum de scufundător. Chiar şi aşa, mai nimeni nu poate sta mai mult de câteva minute acolo.

– De fapt, avem nişte costume noi de scufundare, care rezolvă problema. O să ţi le arăt când vom ajunge la bordul navei.

– Şi cum rezolvăm problema sedimentelor? a întrebat Nina.

Kari i-a zâmbit.

– Ţi-am spus, aşteaptă până vezi submersibilele. Am construit ceva ieşit din comun. Asta va fi prima şansă de a le folosi într-o situaţie reală.

Philby s-a aplecat mai mult pentru a examina diagrama imprimată.

– Am dreptate că în locul unde reflectarea undelor radar e mai puternică imaginea este ceva mai deschisă la culoare?

– Nu tocmai – porţiunile albicioase sunt mai curând umbre, zone în care undele radar au fost blocate. Obiectele întunecate reprezintă reflexii deosebit de puternice, i-a explicat Kari.

– Asta înseamnă că pe fund sunt o mulţime de structuri, a zis el, arătând spre est faţă de centrul imaginii. Uitaţi-vă aici, de exemplu. După mine, asta seamănă cu o fotografie aeriană a unor ruine. Totul e învălmăşit, ca şi cum zidurile s-ar fi năruit, însă conturul a rămas foarte regulat.

– E Atlantida, a rostit Nina. *Sigur*. Se potriveşte prea bine cu descrierea pe care a făcut-o Platon ca să fie vorba de altceva. Cele trei cercuri de apă din jurul

citadelei, canalul care merge spre sud... Iar acesta, a adăugat ea, bătând uşor cu degetul într-o formă rectangulară de culoare închisă, este templul lui Poseidon, cel adevărat. N-are cum fi altceva.

– Dar cum de a ajuns la o asemenea adâncime? s-a mirat Chase. Opt sute de picioare mi se pare foarte mult.

– O alunecare tectonică majoră sau prăbuşirea unei căldări vulcanice submarine ar fi putut provoca o scufundare a platoului continental în timp foarte scurt. Asta a cauzat probabil şi un tsunami, ceea ce ar explica scufundarea insulei descrise de Platon – iar în timp procesul a continuat, insula lăsându-se tot mai adânc. Pe de altă parte, nivelul a mai crescut faţă de sfârşitul ultimei ere glaciare, care a fost în urmă cu aproape zece mii de ani – *după* scufundarea Atlantidei. Prin combinarea celor două evenimente avem ceva ce nimeni nu ar fi reuşit să descopere decât dacă ar fi ştiut cu precizie unde să caute.

– Lucru pe care l-ai reuşit tu, a spus Kari, zâmbind către ea. Dumnezeule, ai reuşit! Ai descoperit ceva ce lumea socotea a fi doar o legendă.

– Da, aşa se credea, a zis Nina, aruncând o privire cu subînţeles către Philby.

– Da, da, a făcut el, aproape bâlbâindu-se, dar m-am înşelat, evident. Felicitări, doctor Wilde, a adăugat, şi i-a întins mâna.

– Mulţumesc, profesore, i-a răspuns ea, strângându-i-o.

După un moment, el s-a aplecat în faţă şi a cuprins-o cu braţul.

– Bravo, Nina. Ai realizat ceva remarcabil.

Ea i-a zâmbit cu mândrie.

– Ei, n-aş vrea să întrerup această orgie arheologică, a intervenit Chase, dar mai rămâne *să ajungem* în locul acela. Opt sute de picioare, da?

– De asta mă ocup eu, a spus Frost. Îi voi cere căpitanului de pe *Evenor* să pornească la drum imediat. A făcut deja pregătirile necesare – veţi ajunge pe navă mâine, cu un elicopter. Încă o dată, felicitări, doctor Wilde, a adăugat zâmbind. Ai făcut o altă descoperire incredibilă. Tare mult aş vrea să fiu acolo, să văd cu ochii mei.

– Şi eu, tată, a zis Kari.

– Data viitoare când vom vorbi... a continuat Frost, zâmbind ceva mai generos de astă dată, veţi fi descoperit Atlantida. Sunt convins. La revedere şi... noroc.

Ecranul s-a stins.

– Şi eu cred la fel, a spus Kari. Felicitări, Nina!

S-a dus la minibar şi a scos o sticlă de şampanie Bollinger.

– Se cuvine să sărbătorim.

– Din minibar? a exclamat Chase râzând. Iisuse, asta o să te coste mai mult decât întreaga expediţie.

– Eu cred că merită. Poftim, Nina, a zis ea, şi i-a întins sticla. Meriţi să faci onorurile.

– Şi nu uita că n-ai cucerit Marele Premiu, aşa că nu o agita! a adăugat Chase. N-aş vrea să se risipească vreo picătură.

A rupt folia de protecție și a desfăcut capacul de sârmă, iar Castille a împărțit pahare. A răsucit apoi dopul.

– Vai, întotdeauna mă tem de momentul ăsta. Mi-e frică să nu scap dopul în ochii cuiva.

– Așa cum ai făcut cu Jason Starkman? a spus Chase cu un zâmbet răutăcios.

– Ei, nu-i deloc amuzant – au!

Dopul a sărit cu un pocnet, iar Chase s-a grăbit să prindă în pahar revărsarea șampaniei care făcea spumă.

– Mulțumesc!

– Nu ai pentru ce. Hai, umple-ți paharul.

– Vrei să mă îmbeți?

– Da, pun rămășag că devii periculoasă când bei ceva. Poftim.

A luat sticla de la Nina și i-a întins în schimb paharul plin, după care a început să le toarne celorlalți.

– Pentru Nina, a zis Kari, ridicând paharul.

Toți i-au adresat urări. Ea a rămas tăcută câteva clipe.

– Vă mulțumesc... dar cred că s-ar cuveni să nu-i uităm pe cei care au suferit... sau nu mai sunt printre noi. Hafez, Agnaldo, Julio, Hamilton, căpitanul Perez...

Ceilalți au repetat numele cu un aer solemn, după care au sorbit din pahare.

– Foarte frumos ai gândit, a spus Philby.

– Mi s-a părut că așa se cuvenea. Sper ca sacrificiile făcute de ei să nu fi fost inutile.

– Nu au fost, a asigurat-o Kari. În niciun caz.

19

Golful Cadiz

– Uite-o acolo, a zis Kari, arătând în față, prin parbrizul elicopterului.

Reflectând razele de soare, apele de un albastru-închis ale golfului Cadiz se întindeau dinaintea lor. Se aflau la o sută patruzeci de kilometri depărtare de coastele Portugaliei, la o sută șaizeci de Gibraltar, iar destinația lor era în mișcare, navigând cu douăzeci de kilometri pe oră spre Atlantic. Vasul de cercetări *Evenor*, lung de optzeci de metri, reprezentând culmea tehnologiei în domeniul oceanografiei și al explorării submarine, se profila pe albastrul nesfârșit ca o săgeată de un alb sclipitor. Ca în toate domeniile de interes pentru el, Kristian Frost nu precupețise niciun efort financiar pentru a deține tot ce era mai bun.

– A, în sfârșit! a exclamat Castille.

Spre amuzamentul celorlalți pasageri, belgianul fusese extrem de agitat pe durata zborului.

– Abia aștept să pun piciorul pe pământ solid.

Apoi a rămas pe gânduri.

– Pe o punte solidă. Chiar dacă se leagănă. În orice caz, atâta vreme cât nu este elicopter, nici nu mai contează!

– Ai idee cât de greu este să aterizezi cu un elicopter pe un vas care se deplasează? l-a întrebat Chase pe un ton ironic și răutăcios.

Castille i-a aruncat o privire acră, după care a scos un măr din buzunar și a luat o mușcătură zdravănă.

– Acest lucru nu va constitui o problemă, domnule, l-a asigurat pilotul, în timp ce aparatul, un Bell 407, a început să coboare. Am făcut asta de o sută de ori.

– Eu mă tem de aterizarea cu numărul o sută unu, a mormăit Castille, mestecând.

Până și Philby a participat la ironizarea amicală care a urmat.

Nina s-a uitat peste umărul lui Kari spre *Evenor*, de care se apropiau. Nava avea un aspect ultramodern și, chiar și pentru ea, care își recunoștea deschis nepriceperea, ciudat. Coca arăta normal, însă suprastructura părea extrem de grea, cu un bloc înalt, ceva mai îngust în partea superioară, îngrămădit în secțiunea mediană a vasului, deasupra căreia se înălța un catarg radar.

Explicația formei neobișnuite a devenit evidentă când au ajuns mai aproape. La pupa, deasupra elicelor, se afla o platformă de aterizare pentru elicoptere, iar mai toată suprafața punții de la prova era rezervată macaralelor de mare tonaj și vinciurilor care manevrau cele două submersibile de la bord. Oamenii trebuiau să se îngrămădească în spațiul dintre mașinării.

– Nu are decât un an de la lansare, a spus Kari, arătând spre navă. Trei mii două sute de tone deplasament, cinci ofițeri, un echipaj compus din nouăsprezece persoane, capabilă să găzduiască până la treizeci de oameni de știință vreme de două luni. Mândria și bucuria tatei.

– Dar nu înaintea ta, sper.

– Mm... câteodată am impresia că ține mai mult la navă, a glumit ea.

Așa cum le promisese pilotul, au aterizat rapid și în siguranță. Castille practic a sărit din cabină chiar în timp ce oamenii din echipaj legau elicopterul de punte.

– În sfârșit, mă simt în siguranță! a trâmbițat el.

– Te rog să nu ridici brațele de bucurie, l-a avertizat Nina, făcând semn către palele rotorului care încă se rotea deasupra lui. Nu uita ce a pățit Hajjar.

– Măcar acolo o să scapi de elicoptere, a spus Chase, privind peste bord.

Oceanul era calm, valurile blânde fiind deghizarea perfectă pentru ceea ce se afla în adâncuri.

Kari a condus grupul în interiorul suprastructurii și până în timoneria de la nivelul patru, unde au fost primiți de căpitanul Leo Matthews, un canadian înalt, purtând o uniformă albă, imaculată. După ce s-au făcut prezentările, comandantul vasului le-a prezentat situația generală.

– Vom ajunge în zona de cercetare peste aproximativ trei ore. Doamnă, sigur vreți să trimiteți ambele submarine încă de la prima scufundare? Ar fi preferabil să-l trimitem doar pe *Atragon*, pentru a examina fundul golfului.

Kari a scuturat din cap.

– Îmi pare rău, dar trebuie să acționăm repede. Qobras are deja un vas în larg – căutările lui se desfășoară în locul nepotrivit, dar cred că deja știe că și noi am ieșit. Mai devreme sau mai târziu va dori

să investigheze situația, și cred că se va întâmpla foarte curând.

– Vă temeți de un atac?

– Nu ar fi prima oară, a spus Chase apăsat.

Matthews a zâmbit.

– Hm, *Evenor* nu e vas de război, dar... să zicem că ne putem purta de grijă, a precizat el, și s-a întors spre Kari. Tatăl dumneavoastră ne-a trimis niște echipamente speciale. Vom fi pregătiți pentru orice fel de necazuri, doamnă.

– Îți mulțumesc, domnule căpitan.

Matthews a ordonat unui om din echipaj să-i conducă pe membrii echipei în camerele pregătite pentru ei. Kari a ajuns să fie cazată în cabina rezervată cercetătorului-șef, aflată chiar dedesubtul timoneriei, deși a susținut că Nina merita acea cinste. Ea a ales o cameră alături de cea ocupată de Chase, un nivel mai jos.

– Excelent, a spus Chase râzând și vârând capul pe ușa deschisă de la cabina Ninei. Am camera doar pentru mine. Nu mai trebuie s-o împart cu Hugo.

– De ce, sforăie?

– Da, dar face altele, *mult* mai rele.

Spre ușurarea ei, s-a mulțumit să nu dezvolte subiectul.

– Vasul ăsta nu e atât de elegant ca *Nereida*, dar sigur va fi mai greu de distrus.

– Te rog să nu amintești asta nici măcar în glumă.

– Dar eu nu glumeam, a subliniat el, și a intrat în cameră. Așa cum a zis și Kari, Qobras știe *sigur* că ne aflăm aici. Da, ea crede că membrii echipajului sunt

loiali, dar dacă ai îndeajuns de mulți bani, oricine poate fi cumpărat.

– Qobras are un spion la bord, așa crezi? a întrebat Nina, și s-a așezat pe pat cu un aer îngrijorat.

– Sunt gata să pariez pe oricât. Fiindcă veni vorba... a spus el, și a tăcut brusc.

– Ce e?

S-a așezat alături de ea și a coborât vocea.

– Când eram în Brazilia, Starkman ne-a găsit mult prea repede. Imposibil ca elicopterele acelea să ne fi urmărit cât am navigat în amonte, pentru că ne deplasam prea încet. Ar fi rămas fără combustibil. Ceea ce înseamnă că la decolare știau precis unde ne găseam. Ori ne-au plasat un dispozitiv de urmărire pe barcă, lucru posibil... ori cineva de la bord le-a comunicat poziția noastră.

În ciuda căldurii din cabină, Nina a simțit un fior de gheață.

– Cine?

– Imposibil să fi fost dobitocul acela iubitor de verdeață; nimeni nu i-a zis de ce ne duceam acolo. N-aș vrea să vorbesc de rău morții, dar și căpitanul Perez și Julio sunt pe lista mea.

– Dar au murit amândoi în explozia de la bordul iahtului *Nereida*. Doar ai văzut cadavrele.

– Da, dar s-ar putea ca Starkman să-i fi ucis ca să evite orice deconspirare. Deci e posibil ca ei să fi fost trădătorii. Pe de altă parte, Kari *sigur* nu încearcă să-și tragă tatăl pe sfoară... a afirmat zâmbind. În ceea ce te privește... Purtarea ta a fost dincolo de orice reproș.

– Mă bucură părerea pe care o ai despre mine, a răspuns ea cu un surâs.

– Problema este că în acest fel nu prea mai există suspecți. Ar mai fi Agnaldo, profu... apoi eu și Hugo.

– Imposibil să fie Jonathan, a spus Nina imediat. Îl cunosc de mulți ani. Nu-l cred în stare să-mi facă vreun rău.

– Bine, a zis Chase, ridicând o sprânceană, iar eu am încredere în Agnaldo și, la naiba, pentru Hugo garantez cu *viața*. Nu mai rămâne decât... hop, mama dracilor și-a drăcușorilor. Eu am fost trădătorul încă de la început, nu? Ei, fir-ar să fie de treabă...

Nina a chicotit.

– Cred că pe tine te putem scoate de pe lista suspecților.

– Așa sper. Nu aș vrea deloc să mă bat singur măr.

A zâmbit din nou, apoi a clătinat din cap.

– Habar n-am. Oricine de pe *Nereida* putea avea un telefon prin satelit ascuns prin bagaje – eu am verificat doar echipamentul pe care l-am îmbarcat în Tefé. Însă în ce privește *această* navă... s-a întrerupt cu un oftat. Nu ne rămâne decât să stăm cu ochii în patru și să depistăm orice lucru ciudat.

– Și ce vei face dacă descoperi persoana care ne vinde?

Chase s-a ridicat în picioare.

– Persoana aceea, oricine ar fi, va zbura peste bord.

Și-a dat seama că nu glumea defel.

Ninei i-a trebuit ceva vreme ca să se familiarizeze cu structura vasului, iar în cele din urmă a ajuns și

pe puntea de la prova, unde a examinat cele două submersibile. Kari era deja acolo, discutând cu doi tineri ale căror şorturi jalnice şi cămăşi hawaiiene în culori stridente şi neîncheiate la nasturi depăşeau încadrarea în categoria de „ţinută de plajă", intrând în aceea de „vagabond al plajei".

– Nina, a spus Kari, ei sunt piloţii submersibilelor noastre. Şi proiectanţii lor, de fapt.

– Jim Baillard, s-a prezentat cel mai înalt dintre ei, canadian ca Matthews, însă având vorbirea ceva mai domoală.

Nina a dat mâna cu el, ceea ce a făcut ca şiragul de scoici de la încheietura lui să scoată un clinchet.

– Aşadar, crezi că ai descoperit Atlantida? Grozav.

– Vreţi să dezgropaţi ruinele? O vom face noi, a zis bărbatul mai scund, un australian foarte bine bronzat, cu părul vopsit deschis şi dat cu gel. Matt Trulli e numele meu. Dacă totul e sub apă, facem noi uscat acolo.

– Mă bucur să vă cunosc, a spus Nina, şi s-a uitat apoi la submersibile. Deci astea sunt? Nu mă aşteptam să arate aşa.

Păreau mai curând buldozere sau alte utilaje folosite în construcţii decât submarine.

– Ţi-ai închipuit că vor avea o cabină mare chiar în faţă, nu-i aşa? a zis Trulli, cu un aer entuziasmat. Iisuse, dar cine are nevoie de aşa ceva? O singură crăpătură a geamului, şi gata înecul. Ei, ar fi bun un asemenea submarin dacă te duci să fotografiezi câţiva peşti ciudaţi, sau dacă vrei să te plimbi prin jurul

Titanicului, dar noi am construit frumusețile astea ca să *lucreze*. Tari ca piatra.

– Nimeni nu vrea ca din pricina presiunii să apară vreo gaură în corpul submarinului, a adăugat Baillard, continuând șirul gândurilor partenerului său de parcă ar fi fost vorba de una și aceeași persoană.

A făcut apoi semn către sfera de metal de culoare alb și oranj aflată în partea din față a submarinului mai mic, având numele *Atragon* inscripționat pe el cu litere elegante.

– Dacă aparatul rămâne întreg, este cu mult mai puternic – și poți ajunge la adâncimi mai mari cu el.

– Dar cum vezi în exterior? a întrebat Nina, care a observat un hublou într-o latură a sferei, însă acesta avea diametrul de cel mult zece centimetri.

– Noi folosim un sistem imagistic virtual de tip LIDAR, nu o cabină de vizionare – ceva care seamănă cu radarul, dar folosește lumină laser de culoare verde-albăstruie. Sistemul a fost conceput de marina americană pentru comunicații, la contactarea submarinelor înzestrate cu proiectile nucleare. Acestea funcționează pe o lungime de undă care nu este blocată de apa oceanului.

– Sunt câte două lasere pentru fiecare asemenea ochi, a preluat Trulli. O adevărată stereoscopie! Razele baleiază în fața submarinului de douăzeci de ori pe secundă, și orice lumină reflectată apare în trei dimensiuni pe un ecran din interiorul capsulei. Nu mai este nevoie să golești bateriile de acumulatoare pentru a alimenta o sumedenie de reflectoare care

oferă doar niște imagini neclare la distanțe mai mari de cinci ori șase metri. Așa vedem până la doi kilometri.

– Iar pentru că avem un câmp vizual mult mai larg decât în mod obișnuit, putem acționa mult mai rapid cu brațele mobile, a continuat Baillard, ridicând mâna și bătând ușor în impresionantele manipulatoare din bare de oțel. E vorba de un proiect revoluționar.

– Chiar așa! l-a susținut Trulli pe partenerul lui, bătând palma. *Prea* revoluționar. Nimeni nu a vrut să riște oferind bani pentru dezvoltare. Mai puțin tatăl lui Kari. El a văzut avantajele. Imediat ce și-a dat seama ce aveam în cap, am și pornit la treabă.

– Iar acum nu numai că veți dovedi capacitățile proiectului, a spus Kari, dar veți participa la cea mai importantă descoperire arheologică a tuturor timpurilor.

– Chiar așa, e grozav, a aprobat-o Baillard.

– Prea adevărat, a întărit Trulli.

Nina a zâmbit din nou când cei doi au bătut din nou palma.

– Bun, în concluzie, ce știu să facă? Adică *Atragon* seamănă cu un submarin obișnuit, dar celălalt?

A făcut semn către submersibilul mai mare, un uriaș vopsit în galben strident, care avea sub sfera care adăpostea echipajul ceva aducând cu gura unui aspirator uriaș. O țeavă groasă ducea de la acea duză de aspirație până spre corpul principal al vasului. În spate, o țeavă flexibilă amintind de o armonică dădea spre un alt compartiment, despre care Nina și-a dat seama că putea fi desprins de pe partea superioară a submarinului. O altă porțiune de țeavă atârna în jos

din pupa modulului, amintind de o coadă. Pe partea laterală a sferei stăteau desenate cu spray, în stil grafitti, cuvintele TREBURI MĂREȚE!

– Acela? a zis Trulli cu mândrie în glas. *Acela* se numește *Rechinodozer*. De la buldozer, însă cum nu face nicio bulă, i-am dat un nume de pește.

– Am prins ideea, a încuviințat ea surâzând.

– Este un excavator submarin, i-a explicat Baillard, arătând spre cele două brațe foarte rezistente. În loc să aibă gheare de prindere, ca submarinul celălalt, brațele acestuia se terminau cu cupe care semănau cu acelea ale unui excavator.

– Brațele îndepărtează depunerile masive de rocă, iar pompa de aspirație, a continuat el, și a arătat spre țeava căscată sub sferă, îndepărtează sedimentele și mâlul.

– Și cum modulul pompei principale este detașabil, a intervenit Trulli, arătând spre secțiunea „mobilă" a vasului, putem opri departe de șantierul arheologic, astfel ca toată mizeria pe care o curățăm să nu rămână în suspensie și să ne afecteze vizibilitatea.

Nina a rămas impresionată.

– Și cât de repede va curăța mâlul de pe șantierul arheologic?

– Cei cinci metri de depuneri? a zis Baillard. Imediat. Cât să-i permită observatorului să vadă dacă există ceva dedesubt.

– De fapt, se dragheză atât cât să se vadă ce *se află* dedesubt... a preluat Trulli, ridicând din umeri. Depinde de mărimea gropii pe care vrem să o săpăm.

Să spunem că are șaizeci de metri lățime. Dacă suprafața e acoperită doar cu mâl, aspirăm cam în două ore.

– Apoi, dacă mai există ceva acolo, putem folosi brațele de manipulare ale lui *Atragon* pentru ridicare, ori îl trimitem pe *Mighty Jack*.

– Pe cine? s-a mirat Nina.

Baillard a arătat spre o cușcă prinsă de *Atragon*, în interiorul căreia se găsea un obiect albastru sclipitor de formă pătrată, care s-a dovedit a fi un vas minuscul de sine stătător.

– *Mighty Jack* e vehicul telecomandat. Practic, este un robot Cameron Systems Barrera-101. Este conectat de *Atragon* cu un cablu cu fibră optică, iar noi l-am înzestrat cu o cameră stereoscopică, astfel că îl acționăm chiar din nacelă. Are și el un mic braț.

Nina a zâmbit amuzată de felul în care Baillard îi atribuia robotului caracteristici umane.

– Și acum veți folosi toate astea pentru prima oară?

– Le-am testat, dar acum este prima oară că le vom pune la treabă într-o operațiune serioasă și reală, i-a răspuns Trulli. Abia aștept să văd ce vom descoperi.

– Și eu la fel, a zis ea, privind spre orizont. Peste aproximativ două ore vom ajunge la locul dorit. În cât timp veți fi gata cu lansarea?

– Putem face toate pregătirile preliminare în timp ce navigăm. Iar restul... peste vreo oră, a spus Baillard.

– Am instalat deja monitoarele de supraveghere în laboratorul principal, a continuat Trulli. Veți urmări de acolo ce vedem și noi – tot în imagini tridimensionale. Isteață treabă, nu?

– Mi se pare grozav.

Nina a simţit un fior de speranţă, senzaţia că în ziua aceea va asista la o descoperire nemaipomenită – dar şi încordare şi stres. Dacă nu aveau să găsească nimic în adâncuri...

Kari şi-a dat seama că trecea printr-o stare de nesiguranţă.

– Ai păţit ceva? a întrebat-o.

– Încă nu m-am învăţat cu viaţa pe mare, a minţit Nina. Cred că o să cobor să stau întinsă câteva minute. Mă anunţi când ajungem la ţintă?

Kari a adoptat o expresie impenetrabilă.

– Nu, chiar mă gândeam să te las să pierzi momentul când noi vom descoperi Atlantida.

– Nu începe şi *tu*, a spus ea, iar Kari a surâs. Îmi vine foarte greu să fac faţă la *doi* prieteni atât de sarcastici.

Nina s-a întors în cabină şi a stat întinsă în pat o vreme, străduindu-se să nu se gândească la sumele enorme de bani şi la forţa umană investite de familia Frost pornind de la deducţiile ei. Când, în cele din urmă, şi-a dat seama că nu va reuşi să se odihnească, amintindu-şi de prietenii „sarcastici", s-a simţit îndemnată să se ridice şi să bată la uşa lui Chase. După ce el a invitat-o să intre, a rămas uşor surprinsă văzându-l stând în pat şi citind o carte – dar uimirea ei a fost şi mai mare când a văzut coperta acesteia.

– *Dialogurile* lui Platon? a întrebat ea.

– Da, i-a răspuns Chase, ridicându-se în capul oaselor. Nu te mai mira atât! Citesc şi eu. Mai mult cărţi de aventuri, dar... În orice caz, dacă tot v-am auzit vorbind despre el atât de mult, m-am gândit să văd şi eu despre ce este vorba. Însă am observat că omul nu *vorbeşte* chiar atât de mult despre Atlantida.

Nina s-a aşezat alături de el.

– Da, adevărat.

– Cum să spun, în *Timaios* sunt cam vreo trei paragrafe despre Atlantida, corect? În rest, apare nu ştiu ce învăţăcel care îndrugă verzi şi uscate despre sensul universului.

Nina a izbucnit în râs.

– Nu asta e descrierea cea mai *elegantă*... dar, într-un fel, ai dreptate.

– Iar în celălalt dialog, *Critias*, cale de cinci pagini nu face nicio referire la Atlantida. Dar când se apucă, lucrurile devin interesante.

Cuvintele au fost rostite cu un aer gânditor, lucru care a reţinut atenţia Ninei.

– În ce fel?

– Nu e vorba doar de modul în care descrie acel loc, şi cât de fascinat era el de acel templu. Mă refer la *oameni*, la conducători. Nu se prea potriveşte.

– Cum adică?

– Păi, uite, în notele de subsol nişte savanţi consideră că dialogul *Critias* descrie societatea perfectă, adevărat? Citeşti ce *spune* el, dar atlanţii apar ca un popor pus pe rele. Erau cuceritori, invadau alte ţări şi transformau popoarele lor în sclavi, erau o

societate complet militarizată, regii deţineau puteri depline asupra vieţii şi morţii supuşilor şi nu exista deloc democraţie...

Chase a răsfoit cartea.

– Iar apoi ajungi la sfârşit, la partea pe care nu a apucat să o termine. „Natura umană a devenit predominantă. Iar mai apoi, incapabili să-şi suporte soarta, au început să se poarte nefiresc, iar cei care aveau ochi să vadă au observat că societatea lor a decăzut." Şi atunci Zeus le-a cerut tuturor zeilor să-i pedepsească. Şi gata. Mie nu mi s-au părut a fi atât de nemaipomeniţi. De fapt, am impresia că lumea a devenit mai bună fără ei.

– Sunt impresionată. Ai făcut o analiză foarte bună.

– Am fost zero barat la matematică şi istorie, dar m-am descurcat bine la engleză, a zis el, apoi a lăsat cartea jos şi s-a apropiat de Nina. N-aş vrea să crezi nu ştiu ce despre mine, dar după ce am citit dialogul ăsta m-am întrebat de ce ţineţi voi atât de mult să descoperiţi civilizaţia acestor oameni.

Nina s-a simţit ciudat de jenată, de parcă ar fi fost acuzată de ceva. Oare Kari îi vorbise lui Chase despre markerii ADN? I s-a părut puţin probabil. A făcut un efort să alunge acel sentiment şi i-a răspuns:

– E ceva ce m-a fascinat toată viaţa. Şi părinţii mei au făcut o pasiune pentru Atlantida. Am călătorit în întreaga lume împreună cu ei, în încercarea de a descoperi ceva care să ne ofere indicii privind localizarea insulei.

Şi-a scos pandantivul de sub tricou şi l-a ţinut spre lumina ce venea pe hublou.

– Ironia este că am avut tot timpul ceva de la atlanţi asupra mea şi nu mi-am dat decât de curând seama de asta.

– Dar părinţii tăi au descoperit şi altceva?

Nina a lăsat pandantivul să cadă înapoi pe piept.

– Asta... nu ştiu, serios că nu. Ei aşa *credeau*, dar eu n-am văzut ce anume descoperiseră. În anul în care au murit.... a rostit ea cu glas slab, simţind că o îneacă plânsul.

– Îmi pare rău, dar n-am vrut să... a început Chase.

Ea a clătinat din cap.

– Nu-i nimic. Nu vorbesc prea des despre asta. Erau într-o expediţie în Tibet, iar eu susţineam examenul de admitere la facultate...

– În Tibet? Dar e al naibii de departe de Atlantic.

– Tibetul are legătură cu legenda despre Atlantida. Naziştii au trimis câteva expediţii acolo chiar în timpul războiului.

– Iar apar naziştii ăştia? a mormăit el. Deci tot ei au descoperit templul din Brazilia şi au şterpelit bucata aceea din sextant de acolo – dar probabil că au mai găsit ceva, ceva care i-a determinat să meargă şi în Tibet.

– E posibil să fi văzut ceva pe harta aceea, ori în inscripţii – existau indicii evidente că atlanţii vizitaseră Asia. Nu am avut timp suficient să verific.

– De ce s-au dus părinţii tăi tocmai acolo?

– Îţi repet, nu ştiu. Au descoperit *ceva*, dar mie nu mi-au spus despre ce era vorba.

Nina s-a încruntat.

– Lucru ciudat în sine, pentru că în mod obișnuit nu-mi ascundeau absolut nimic.

– Poate nu au vrut să te tulbure în perioada examenelor.

– Poate, a zis ea, dar încruntarea nu i-a dispărut de pe față. Fie că mă crezi, fie că nu, am aflat de moartea lor printr-o carte poștală. Venită din Tibet. Încă o păstrez.

– Și ce scria în cartea poștală?

– Nu prea multe, doar că se pregăteau să plece dintr-un sat din Himalaya, pe nume Xulaodang. Anticipau că vor lipsi o săptămână, dar...

Chase și-a lăsat un braț pe umărul ei să o consoleze.

– Hei. Nu e nevoie să discutăm despre asta dacă nu vrei.

– Nu, lasă. E totuși ciudat. Nici nu m-am gândit până acum la filiera nazistă. Iar tatăl meu *vizitase* Germania cu un an înainte... Poate că obținuseră ceva, ceva rămas de la expedițiile Ahnenerbe. Ceva care i-a determinat să plece în Tibet. Dar de ce nu mi-au spus nimic?

– Pentru că nu au vrut să știi că foloseau ceva obținut de naziști? i-a sugerat Chase.

– Presupun că da, a zis ea, după care s-a îndreptat de spate și a suspinat. Deși nu mai are importanță. Au fost surprinși de o avalanșă undeva la sud de Xulaodang, și aproape toți membrii expediției au murit. Cadavrele nu au mai fost găsite, astfel că tot ce aveau asupra lor s-a pierdut.

Mirat, Chase a ridicat din sprâncene.

– *Aproape* toţi? Dar cine a supravieţuit?

– Jonathan.

– Jonathan? Cum adică, te referi la Philby? La prof?

– Da, bineînţeles. Credeam că ştii. A fost cu ei în expediţia aceea. De aceea suntem atât de apropiaţi – chiar dacă nu ar fi avut cum să intervină atunci, a spus că se simte răspunzător pentru că nu a reuşit să-i salveze. De atunci încoace s-a ocupat de mine.

Chase s-a lăsat înapoi pe pernă.

– Aşadar, Philby?

– Ce s-a întâmplat?

Chase s-a uitat într-o parte.

– Nimic. N-am ştiut că aşa v-aţi cunoscut.

– A colaborat cu părinţii mei ani de zile, erau prieteni.

– Hm, a făcut el, preocupat de ceva.

Însă înainte de a-i cere lămuriri, Nina a auzit ciocănituri. Nu la uşa lui, ci la a ei.

– Sunt aici, a zis ea.

Kari a vârât capul pe uşă.

– Sper că nu vă deranjez.

Chase a pufnit puţin batjocoritor.

– Aş vrea eu.

– Voiam să vă anunţ că suntem foarte aproape de locul care ne interesează. Căpitanul Matthews va folosi motoarele de propulsie pentru a păstra fixă poziţia navei, în loc să arunce ancora – ar fi păcat să distrugem ceva în adânc –, iar apoi vom coborî submarinele. Mă gândeam că aţi dori să asistaţi la toate astea.

– Nici nu mă gândesc să pierd așa ceva, a spus Nina, ridicându-se. Eddie, vii și tu?

– Peste câteva minute. Vă găsesc pe puntea submarinelor, da?

– Da.

– Bine, ne vedem acolo.

Kari și Nina au ieșit. Chase s-a uitat după ele cu o expresie impenetrabilă pe față.

– Philby... a rostit el încet.

Așa cum fusese proiectată, nava *Evenor* oferea puține locuri unde cineva să poată sta afară din suprastructură fără a fi văzut de pe punțile pupa sau prova. După ce a verificat îndelung, Jonathan Philby a găsit o pasarelă scurtă de la etajul al doilea, cu deschidere spre ocean.

Agitat, s-a uitat în jur. La prova a văzut brațul macaralei ridicând submarinul mai mare pentru a-l coborî în apă. Pentru funcționarea receptorului său GPS era nevoie ca antena să nu fie obstrucționată de nimic, să „vadă" măcar jumătate din cer – dar dacă s-ar fi aplecat peste balustrada vasului ca să aibă o acoperire mai bună ar fi riscat să fie văzut.

Nu avea de ales. *Trebuia* să dea acel telefon.

Telefonul prin satelit îi fusese un tovarăș de nedespărțit de când îl informase pe Qobras că miliardarul Frost și fiica lui luaseră legătura cu el. Până și scoaterea lui din bagajele unde îl ținea ascuns îl făcea să devină temător; dacă l-ar fi văzut cu el, oricare dintre membrii expediției, chiar și Nina, ar fi devenit

bănuitor, iar atunci jocul s-ar fi încheiat tragic pentru el. Cât staționaseră în Gibraltar, reușise să-i transmită lui Qobras destinația aproximativă a navei fără să se simtă chiar atât de încordat ca acum, dar în Brazilia, când comunicase poziția iahtului *Nereida*, trăise momente de panică extremă la gândul că putea fi prins asupra faptului.

De data aceasta situația era ceva mai favorabilă. Ușile de la fiecare capăt al pasarelei nu aveau geamuri. Era posibil însă ca de dincolo de ele să apară cineva. A așteptat înfrigurat să se stabilească legătura.

– Da, i-a răspuns cineva. Era Starkman.

– Sunt Philby. Nu am prea mult timp la dispoziție. Am ajuns aproape de destinație – iată coordonatele, a zis el și a comunicat cifrele citite pe ecranul aparatului GPS. Poziția finală a navei va fi cu câțiva kilometri mai spre vest față de cea de acum.

– Poziția finală a navei va fi la două sute cincizeci de metri *sub* apă, a spus Starkman. Am pornit deja la drum. Ai făcut treabă bună, Jack. Vei fi răsplătit.

– Singura răsplată e *să scap* din situația asta, a glăsuit Philby, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Cu asta am încheiat socotelile, da?

– Da, sigur, i-a răspuns Starkman cu glas ferm. Căutarea Atlantidei se încheie aici.

Cele două submersibile au fost coborâte în ocean, câte unul de fiecare parte a navei. Piloții acestora erau deja la bord; „cowboy-i", cum erau denumiți membrii echipajului îmbrăcați în costume de scufundare

așezați pe submarine, au verificat funcționarea sistemelor și conectarea corespunzătoare a cablurilor de comunicație. Imediat ce au fost eliberate din cârligele macaralelor, submersibilele s-au scufundat sub valuri. Cowboy-i au fost recuperați de o barcă gonflabilă tip Zodiac și aduși la puntea pupa.

Având de coborât doar două sute patruzeci de metri, imersiunea a ținut mai puțin de zece minute. În laboratorul navei, Nina a primit locul de onoare în fața câtorva monitoare, având-o pe Kari așezată alături. Philby, Chase și Castille se uitat peste umerii lor, la fel și câțiva membri ai echipajului.

Pentru Nina, experiența fost amețitoare. Fiecare dintre cele două ecrane mari din fața ei expunea imaginile pe care le vedeau piloții aflați în interiorul sferelor rezistente la presiune, folosind un sistem de afișare LCD autostereoscopic ce oferea imagini tridimensionale fără să impună folosirea de ochelari speciali. Pe aproape toată durata coborârii, iluzia de adâncime nu a fost prea evidentă, dar, din când în când, în fața laserelor de scanare ale submersibilelor apărea câte un pește care sărea din ecran într-o fracțiune de secundă, ca o fantomă verzuie, efect creat de sistemul de vedere nocturnă.

– Două sute treizeci de metri, a spus Trulli prin sistemul de comunicații. Suntem în legătură, audiția e cât se poate de clară. Coborâm încet.

– *Evenor*, te rog să-mi confirmi dacă mă îndrept spre țintă, a cerut Baillard.

– *Atragon*, întoarce-te două grade, i-a zis Kari prin microfonul căștii. Ești la mai puțin de trei sute de

metri depărtare de obiectiv. *Rechinodozer*, menține poziția până confirmăm contactul.

– Ar trebui să vedem obiectivul, s-a plâns Trulli.

În momentul în care a rotit submersibilul, lăsându-l cu botul în jos, pentru a îndrepta razele laser spre adânc, fundul golfului a apărut în fața Ninei extrem de clar, evidențiind relieful. Rezoluția era suficient de bună ca să distingă limpede crabii care se deplasau pe stratul vălurit de sedimente.

Și-a îndreptat atenția asupra imaginilor obținute de submersibilul dirijat de Baillard, care înainta acum la pas domol, rămânând la înălțimea de aproximativ șase metri deasupra fundului. Pe un ecran mai mic apărea vederea iluminată captată de o cameră video standard, însă imaginea de tip LIDAR avea o adâncime mult mai mare.

În depărtare, terenul se înălța.

– *Evenor*, am ceva în față, a anunțat Baillard. Recepționez un semnal foarte puternic... și nu este vorba de sedimente. Cred că am dat de ceva solid, ceva *mare*. Ar putea fi o epavă...

– Nu este o epavă, a zis Nina în șoaptă, în momentul în care obiectul a apărut pe ecranul tridimensional.

A recunoscut imediat forma. Era la fel ca replica templului lui Poseidon din jungla braziliană.

Și, spre deosebire de structura ruinată, aceasta rămăsese intactă.

– Dumnezeule mare, a murmurat Chase, care s-a aplecat peste umărul ei pentru a vedea imaginea mai bine.

– Iisuse. *Evenor*, aţi văzut? a întrebat Baillard.

– Da, vedem, a confirmat Kari, întinzându-i Ninei o cască şi cerându-i să treacă la comandă.

– Eu? Dar nu mă pricep deloc la submarine!

– Nici nu este nevoie. Doar spune-le comandanţilor ce vrei să vezi, iar ei îţi vor asculta ordinele.

– Bine, a încuviinţat Nina, pe un ton agitat, îngrozită brusc de ideea că din cauza ei s-ar ajunge la avarierea unui submersibil. Jim, sunt Nina. Mă auzi?

– Cât se poate de limpede, i-a răspuns canadianul. Sunt la aproximativ o sută cincizeci de metri depărtare. Vezi clar?

– Da, sigur.

Partea de jos a templului era îngropată sub un strat gros şi înclinat de sedimente, însă acoperişul lui curbat se ridica la peste nouă metri deasupra fundului oceanului. Lumina laser reflectată strălucea puternic în locurile unde pelicula de metale preţioase rămăsese intactă chiar după acel potop.

– Nu-mi vine să cred că a rămas în picioare, a zis ea.

Întâmpinând dificultăţi evidente de adaptare a vederii la efectul stereoscopic, şi rezolvând problema prin închiderea unui ochi, Philby s-a aplecat mai mult ca să vadă mai bine.

– Proiectarea a fost incredibil de precisă, astfel încât toate blocurile îşi suportă propria greutate. Când insula s-a scufundat, templul a rămas întreg, deşi mai toate clădirile s-au prăbuşit. Uimitor!

– Cum este curentul în zona asta? a întrebat Kari.

Trulli a verificat măsurătorile.

– Are o viteză în jur de un kilometru pe oră, spre nord-est.

– Nici nu e de mirare că templul nu a fost îngropat cu totul, a spus Baillard. Dacă acesta este curentul predominant, înseamnă că el duce o mulțime de sedimente spre coasta Spaniei.

– Mai apare ceva peste suprafața aluviunilor? s-a interesat Nina.

Imaginea tridimensională a tresăltat în mod deconcertant; *Atragon* nu-și schimbase cursul, însă detectoarele laser fuseseră redirecționate pentru a cerceta în lateral.

– Văd câteva proeminențe sub care s-ar putea afla ceva, dar nimic în picioare. Cât de înaltă este construcția asta?

– Dacă are dimensiunile pe care le bănuim noi, ar trebui să fie de șaizeci de picioare. Adică optsprezece metri.

– Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că probabil este pe jumătate expusă. În jurul ei s-a acumulat mult mâl.

Pe ecran imaginea a revenit la templu.

– *Rechinodozer*, apropie-te mai mult, a cerut Kari. Îndreaptă-te spre capătul nordic și stai departe de *Atragon*.

– Am înțeles, a rostit Trulli. Cea de-a doua imagine tridimensională a arătat cum înaintează.

– Jim, poți da ocol clădirii, te rog? Aș vrea să văd cum arată din partea cealaltă, a zis Nina.

Baillard i-a dat ascultare. Manevra a durat câteva minute, evidențiind imagini ale templului care semănau

cu cele văzute mai devreme. Spinarea lui curbată, în parte îngropată sub sedimente, i-a amintit Ninei de carapacea unei țestoase.

– Alo, *Evenor*, a spus Trulli cu emoție în glas, aici, la capătul nordic, stratul de sedimente este mai redus. Probabil că a fost îndepărtat de curent. Văd o porțiune mai mare din zid.

Nina și-a îndreptat imediat atenția asupra ecranului cu imaginile captate de *Rechinodozer*. La capătul de nord al templului exista o depresiune domoală, amintind de un bol, ca și cum cineva ar fi folosit o lingură uriașă pentru a îndepărta depunerile de mâl.

– Poți merge mai aproape?

– Fără probleme. Stai o clipă.

A trecut ceva mai mult decât clipa promisă, dar după câteva minute Trulli a făcut submersibilul robust să rămână nemișcat la mică depărtare de zidul templului.

– Vreau să fac o măsurătoare cu ajutorul sonarului, a anunțat el. Așteptați puțin.

Pe unul dintre monitoare a apărut brusc o diagramă destul de complicată. Nina nu a reușit să o interpreteze, dar pentru pilotul submersibilului ea era clară ca o fotografie.

– Sub sedimente se găsește ceva – ori, mai curând, sub sedimente *nu* există nimic. Ar putea fi o gaură în zid.

– Este loc suficient pentru ca *Mighty Jack* să se strecoare? a întrebat Baillard.

– Probabil. *Evenor*, cer permisiunea de a curăța sedimentele.

Kari s-a uitat la Nina, care, emoționată, a dat aprobator din cap. Așadar exista o cale de acces în templu.

– Dă-i drumul, *Rechinodozer*.

Operațiunea care a urmat s-a desfășurat supărător de lent. Nina a făcut eforturi mari de voință ca să nu bată darabana în tăblia biroului în timp ce Trulli a îndepărtat submarinul de lângă templu. A coborât cu atenție modulul pompei spre suprafață la aproximativ o sută de metri spre nord-est, prelungind „coada" acestuia în direcția curentului, apoi a revenit spre templu. Sistemul de afișare LIDAR de pe *Atragon* a prezentat tubul de conectare întinzându-se între modulul pompei și nava-mamă, în vreme ce *Rechinodozer* a revenit pe poziție, ocupând un loc deasupra bazei zidului de nord. Întregul proces a durat mai bine de douăzeci de minute.

– Gata de pornire, *Evenor*, a spus Trulli în cele din urmă. Aștept ordinul.

– Dă-i drumul, a exclamat Nina, făcându-i pe cei din jurul ei să se amuze.

Pompa a început să funcționeze.

Părând cel mai mare aspirator din lume, *Rechinodozer* a început să tragă depunerile de mâl în gura lui căscată. Diferența de presiune creată de pompă nu era foarte mare, însă era suficientă pentru a atrage straturile de sedimente în țeavă și, prin modulul detașat, să scuipe totul din conducta de reziduuri, la o sută de metri depărtare. Curentul dominant a dus cu

sine norul destul de mare de particule în suspensie, îndepărtând totul de templu. Valoarea unei tehnici pe care Nina o socotise inițial drept extrem de complicată devenea acum foarte evidentă; executarea de săpături în sedimente ar fi anulat vizibilitatea în doar câteva momente.

Cu o încetineală agonizantă, au trecut zece minute, iar *Atragon* a oferit o vedere de pe margine în timp ce *Rechinodozer* luneca dintr-o parte în alta la baza zidului, curățând câte un strat de sedimente la fiecare trecere. Apoi...

– Cred că am descoperit ceva! a exclamat australianul.

A îndreptat camera video spre un anumit loc. Sedimentele în suspensie înnegurau imaginea, dar nu suficient de mult ca să o împiedice pe Nina să simtă cum inima începe să-i bată mai tare la vederea imaginii.

– Se pare că e o cale de intrare în templu.

Pe ecran, un pasaj dispărea în întuneric. Era greu de apreciat dimensiunile, dar dacă templul fusese construit în același fel cu corespondentul său din Brazilia, deschiderea avea cel puțin un metru și douăzeci lățime.

– O să folosesc aspiratorul secundar să curăț, a spus Trulli. Am nevoie de câteva minute.

Unul dintre brațele de pe *Rechinodozer* s-a prelungit, însă, în loc să folosească cupa mare de la capătul lui, de sub ea a apărut o țeavă îngustă de metal care a părut să pipăie deschizătura și apoi a aspirat sedimentele acumulate înăuntru.

Chase s-a aplecat peste umărul Ninei ca să examineze imaginea tridimensională, iar obrazul lui a fost cât pe ce să se atingă de al ei.

– Știi ceva? Dacă templul de aici a fost construit după același plan cu cel din Brazilia, pasajul acela ar putea duce drept în camera altarului. În partea din spate am văzut un puț, dar era plin cu pietre.

Nina i-a aruncat o privire acuzatoare.

– Serios? Și de ce nu mi-ai zis atunci?

– Nu am mai apucat! Ce, ai uitat de primejdiile de moarte prin care am trecut?

– O cale pentru preoți, a spus Kari, cu un aer gânditor. O ieșire secretă.

Trulli a mai lăsat mașina să lucreze câteva minute, după care a retras brațul.

– Am curățat cât s-a putut. Jim, încălzește-l pe *Mighty Jack!*

Cât Trulli a retras *Rechinodozerul*, Baillard a adus propriul submersibil mai aproape, oprindu-l la marginea depresiunii întinse din jurul zidului de nord. Ajuns în acea poziție, a anunțat:

– *Evenor*, pornesc vehiculul telecomandat... chiar acum.

Toți și-au îndreptat atenția spre imaginile tridimensionale transmise de *Atragon*, care a trecut de la cele monocrome și neclare, realizate de sistemul LIDAR, la cele color, și au văzut cum *Mighty Jack* a părăsit cușca în care era găzduit și s-a îndreptat spre templu. Micuțul robot nu era înzestrat cu același sistem de detecție cu laser ca nava-mamă, dar avea

camere stereoscopice. Când a pătruns prin deschizătură, pereții apropiați ai pasajului au dat naștere unei senzații amețitoare de viteză.

– Dumnezeule, parcă am ataca *Steaua Morții*, a remarcat Chase.

Mighty Jack a continuat să înainteze pe coridor. Pe podeaua acestuia se vedeau mormane de sedimente, dar Trulli curățase suficient pentru a fi posibilă trecerea. Încordarea din camera de comandă a crescut pe măsură ce robotul înainta, dând peste...

Un zid.

– Nu se poate! a exclamat Nina, dezamăgită. Am nimerit într-o fundătură!

Robotul s-a întors spre stânga, apoi spre dreapta, dar în lumina reflectoarelor nu s-au văzut decât pereții din piatră.

– Ce vreți să fac în continuare? a întrebat Baillard.

Nina se pregătea să-i spună să retragă robotul, când Chase a intervenit pe neașteptate, aplecându-se chiar să vorbească în microfonul căștii ei.

– Jim, sunt Eddie. Robotul acela poate urca vertical?

– Da, sigur. Dar...

– Fă așa.

După o ezitare de un moment, robotul s-a ridicat cu precauție către tavan...

Și a continuat să urce.

– Mamă! a exclamat Baillard, făcându-l *Mighty Jack* să se rotească pentru a examina pereții laterali în vreme ce urca. De unde ai știut de existența puțului?

– M-a ajutat intuiția, a zis el, zâmbind către Nina. Fiți totuși atenți. S-ar putea ca până sus să existe capcane.

Nina l-a împins din apropierea căștii ei.

– Eddie, nu prea cred că în ultimii unsprezece mii de ani s-a ocupat cineva de întreținerea *acestui* templu.

– De unde să știu eu, dar sirenele acelea sunt cam ciudate...

Nina a surâs, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre ecran. Baillard a trimis camera în sus pe cât posibil, astfel că puțul a căpătat perspectivă.

– Văd ceva, a anunțat el.

Brusc, pe perete a apărut o dungă întunecată, urmată de o distorsiune sclipitoare.

Imaginea s-a rostogolit pe neașteptate, înclinându-se pe orizontală. Una dintre pietrele zidului a acoperit tot ecranul.

– Jim! a strigat Nina. Ce s-a întâmplat? Ai lovit ceva?

– O clipă numai...

Robotul s-a răsucit încet, însă imaginea a continuat să se legene, dându-le o senzație de greață privitorilor. În afară de pereți nu se vedea nimic.

– Bine. Cred că *Mighty Jack* nu va putea merge mai departe.

– Cum adică? a întrebat Kari. S-a blocat acolo? Ai pierdut robotul telecomandat?

Baillard a dat să râdă.

– Nicidecum. Doar... cum să spun, el e proiectat să fie folosit în apă. De aici înainte o să fie nevoie de altceva pentru continuarea explorării.

– De ce? a zis Nina.

– Pentru că nu mai este apă. *Mighty Jack* plutește la suprafață. În templul acesta există *aer*.

20

Submersibilul a revenit la suprafață. *Rechinodozer* a fost recuperat și ridicat cu vinciul pe puntea navei *Evenor*, însă *Atragon* a rămas în apă, ataşându-i-se un cablu pentru reîncărcarea bateriilor de acumulatori.

S-au început pregătirile pentru o a doua scufundare. Dar de această dată, explorarea templului nu avea să mai fie lăsată în seama roboților.

– Ce mult aș vrea să cobor și eu, a spus Nina.

Kari, Chase și Castille erau deja în etapa finală de echipare pentru coborâre în adânc.

– Pariez că-ți pare rău că nu ți-ai adus certificatul de înotătoare, nu? a glumit Chase, în timp ce era ajutat de un membru al echipajului să-și pună casca.

Cei trei scufundători purtau „costume de adâncime" de un model recent – un fel de hibrid între sistemele tradiționale de scufundare individuală și costumele robotice dure, amintind de armuri, folosite pentru coborâri de durată la adâncimi mari. Membrele scufundătorilor erau prinse în același neopren folosit și la costumele etanșe obișnuite, însă capul și trupul se aflau într-o unitate rigidă, fixată de inele de etanșare în jurul coapselor și brațelor.

La adâncimea de două sute patruzeci de metri, undeva la limita posibilităţilor de scufundare în costum obişnuit, presiunea exercitată asupra corpului era de peste douăzeci şi cinci de atmosfere, ceea ce impunea alimentarea cu aer la o presiune egală, pentru a permite plămânilor să se umfle, învingând astfel forţa strivitoare a mediului înconjurător. Însă cel care respiră aer la o presiune atât de mare trebuie să plătească un anumit preţ: gazul comprimat care pătrunde în fluxul sanguin se dilată pe măsură ce scufundătorul urcă, iar presiunea apei scade. Bulele de azot se umflă în vasele lui sanguine, provocându-i dureri insuportabile, vătămări ale ţesuturilor şi chiar moartea...

Aceasta este boala de decompresiune. Sau de cheson.

Costumele de scufundare la mare adâncime reprezentau soluţia pentru a evita această suferinţă. Prin introducerea corpului într-o cochilie capabilă să reziste la presiunea exterioară, scufundătorii respirau aer la doar o atmosferă presiune, având braţele şi picioarele libere pentru a le mişca cu mai multă lejeritate decât dacă ar fi purtat costume rigide şi greoaie. Constituiau un compromis – scufundătorilor le era imposibil să se îndoaie sau să se răsucească din talie, iar faptul că membrele le erau expuse la presiunea adâncurilor impunea unele limite privind durata petrecută în submersie – însă în acest fel se reducea imens posibilitatea apariţiei crizelor provocate de prezenţa azotului în cantităţi mari în sânge.

– O să ne poţi urmări pe transmisia video, a promis Kari.

– Nu e același lucru. Acest tip de descoperire ar trebui să fie făcut cu participarea în direct.

– Nu-ți face griji, a spus Castille. O să-ți aducem o nereidă de aur.

– Dumnezeule, nu cumva să faci așa ceva! Să lăsați totul așa cum este, vă rog! Și, fiindcă s-a deschis acest subiect... a continuat ea, și s-a întors spre Chase. Chiar *trebuie* să iei cu tine explozivi?

– Dacă pasajul este blocat undeva mai sus, va fi probabil nevoie să-l eliberăm. Dar nu te îngrijora, nu voi arunca tot templul în aer. Doar știu ce fac.

– Așa sper și eu, a zis ea, și l-a bătut cu palma peste cască. Cum e costumul ăsta?

– Cam strâmt. Norocul meu că nu sufăr de claustrofobie.

– Norocosule, a făcut Castille cu un oftat, uitându-se la cochilia gălbuie în care își vârâse corpul. Eu mă simt ca și cum aș fi închis într-o bucată uriașă de săpun.

– Sau într-un corset, a adăugat Kari, ducând mâna la talia costumului ei.

În vreme ce costumele lui Chase și Castille erau de serie mare, reglajele de măsură fiind făcute prin deplasarea cercurilor de îndoire pe brațele lor, costumul ei era confecționat la comandă și i se potrivea perfect, evidențiindu-i și formele feminine pe sub straturile de oțel și policarbonat.

– Cam așa trebuie că se simțeau femeile din epoca victoriană.

– Da, așa cum se prăbușeau de pe *Titanic*, a glumit Chase.

– Aceea era epoca edwardiană, nu victoriană, l-a corectat Nina.

– Istoricii ăştia îmi strică toate glumele... s-a plâns el.

S-a uitat la camarazii lui, în vreme ce oamenii din echipaj încheiau ultimele cataramе şi cleme de la costumele lor.

– În fine... Suntem gata?

– Evident, a spus Kari, plină de entuziasm.

– Gata să ne primejduim din nou viaţa? a adăugat Castille nu tocmai entuziasmat. Ei, dacă trebuie...

– Hai, Hugo, lasă, doar amândurora ne place pericolul, a zis el zâmbind. Măcar acum nu va mai trebui să te temi de elicoptere.

– Da, dar ce e submersibilul dacă nu un elicopter *subacvatic?*

Chase a lovit cu palma în casca lui Castille.

– Da, aşa e. Şi acum nu te mai văicări şi vâră-ţi în apă fundul tău de belgian.

Cu cei trei scafandri ţinându-se de cuşca de oţel din faţă, *Atragon* a dispărut în ocean.

Nina l-a urmărit afundându-se, după care s-a repezit în camera de comandă. Chase avea o cameră video fixată pe umărul drept, iar aceasta transmitea imagini către *Atragon* printr-o legătură cu fibră optică, iar submersibilul transmitea la rândul lui semnalul prin cordonul de legătură.

– Hei, Kari, te văd, a spus ea, punându-şi casca pe cap.

Silueta de pe ecran i-a făcut semn cu mâna.

– Scufundători, puteți verifica legăturile de comunicație? i-a întrebat Trulli, aflat la stația de lucru de alături. Eddie?

– Te aud clar, a zis Chase.

Vocea i se auzea cu distorsiuni, dar nu mai mult decât se întâmplă uneori în cursul convorbirilor telefonice.

– Kari?

Răspunsul ei a fost mai afectat, fiind pe jumătate acoperit de paraziți.

– Te aud, dar puțin bruiat.

– Și la mine la fel, s-a auzit vocea lui Castille printre pârâituri.

– Ce rază de acțiune au emițătoarele acelea? a întrebat Philby.

Sistemele de comunicații ale lui Chase erau cablate la submersibil, dar pentru a evita riscul încurcării cablurilor, Kari și Castille foloseau o legătură radio subacvatică, transformându-l pe Chase într-un post uman de retransmisie.

– Cel mult cincisprezece metri, i-a spus Trulli. Depinde de salinitatea apei. Dacă e foarte sărată, atenuarea ar putea fi atât de mare, încât semnalul ar ajunge doar la doi sau trei metri. La o asemenea distanță, e preferabil să răcnești.

– Hei, vă rog să stați aproape unul de celălalt, bine? le-a transmis Nina.

Kari i-a făcut semn că totul era în regulă.

Coborârea s-a făcut mai lent decât prima dată, dar căpitanul Matthews adusese nava *Evenor* chiar

deasupra locului unde se găsea templul, ca să reducă timpul de deplasare până pe fund. Curând, structura a apărut pe ecranul sistemului LIDAR.

– Sunteți pregătiți? i-a întrebat Baillard. O să așez submersibilul în același loc, la marginea excavației.

Nina a urmărit imaginile transmise de camera de pe umărul lui Chase. *Atragon* avea mai puține reflectoare decât un submersibil obișnuit, astfel că templul se vedea doar ca o umbră impunătoare profilată pe fundalul întunecat. Când vehiculul s-a așezat, de sub el s-au ridicat învârtindu-se câteva fire de nisip când propulsoarele s-au oprit.

– *Evenor*, a anunțat Baillard, am ajuns în siguranță la fund. Scufundători, vă doresc noroc.

Chase a dat drumul barei tubulare de protecție și a sărit pe fundul golfului. L-au urmat Kari și Castille.

– Bravo, am ajuns. Să verificăm cum funcționează radioul.

– Te aud, i-a zis Kari.

– Radioul funcționează, a confirmat Castille. Simt o mâncărime chiar în mijlocul spinării, a adăugat, ceva mai relaxat. Cred că o să mă întorc pe vas ca să mă scarpin.

– Cum adică, vrei să pierzi distracția de a te strecura printr-un pasaj îngust fără să știi ce se află la capătul lui? a spus Chase, care a făcut câțiva pași de încercare, iar picioarele încălțate cu labe au stârnit mâlul de pe fund.

Cu toată flotabilitatea neutră pe care o asigura costumul de scufundare la adâncime, corpul lui inflexibil nu permitea decât o înaintare legănată, ca de rață, ceea ce îl făcea să arate ridicol. Pieptul lat și plat l-a făcut să întâmpine o rezistență uimitor de mare a apei la înaintare atunci când a încercat să se deplaseze.

– La naiba, parcă stau pe loc. Să încercăm propulsoarele.

S-a împins cu picioarele de pe fund, înclinându-se și ajungând în poziție orizontală. Castille și Kari i-au urmat imediat exemplul. După ce au ajuns alături de el, Chase a dus mâna stângă spre un mâner de comandă care ieșea în afară din pieptul costumului, la capătul unei tije flexibile.

– Gata, stați aproape, a ordonat el. Dacă apar necazuri, ori dacă cineva întâmpină probleme de comunicație, vă întoarceți la submarin și așteptați acolo. Să pornim.

A apăsat cu degetul mare în jos pe rotița cu arc fixată în capătul manetei. Comenzile pentru propulsoare încastrate în carcasa costumului erau simple: trei reglaje de viteză pentru deplasarea înainte și unul pentru mers cu spatele; eliberarea rotiței făcea motoarele să se oprească în mod automat. A pornit cu viteza cea mai redusă, folosindu-se de picioare ca să-și echilibreze înaintarea. După ce s-a convins că deținea controlul deplin asupra deplasării, a sporit viteza trecând la a doua. Cablul de fibră optică ce asigura legătura lui cu submersibilul s-a desfășurat în spate ca un fir de mătase secretat de un păianjen.

Castille a reglat și el viteza.

– E foarte ușor! a exclamat, având glasul distorsionat chiar și la acea distanță mică. Și câți ani am pierdut folosindu-mă de picioare ca să înot...

– Ai grijă să nu dai cu capul drept în zid, l-a avertizat Chase în glumă. Kari, te descurci?

Ea a trecut pe lângă el, rostogolindu-se fără niciun efort și executând un șurub lenevos.

– Dar cine crezi că a contribuit la proiectarea acestor costume? Mai am și alte pasiuni în afară de arheologie și arhitectură!

– Îmi plac șefii care au pasiuni, a glumit el.

Se apropiau cu rapiditate de templu, care căpăta culoare în lumina emisă de costumele lor.

– Gata, încetiniți.

– Eddie, nu văd nimic altceva decât fundul golfului, s-a plâns Nina prin intermediul aparatului radio. Cât de aproape ești de templu?

Chase a dat drumul comenzii și s-a înclinat, ajungând în picioare, apoi îndreptând camera de pe umăr spre clădirea din față.

– Foarte aproape. Vezi tot?

– A, bineînțeles, i-a răspuns ea, vădit impresionată.

Cei trei au atins fundul la mai puțin de trei metri de locul unde peretele înclinat se înălța din sedimentele acumulate. Sub fasciculele de lumină sclipeau foițele de oricalc. Câțiva pești țâșneau încoace și încolo pe suprafața templului, ignorând puterea antică pe care o reprezenta acesta.

– Pe unde este intrarea? a întrebat Chase.

– Cam la şase metri spre stânga ta, i-a răspuns Baillard.

Grupul s-a îndreptat spre intrare, iar Chase şi Kari au folosit şi lanterne puternice, pe lângă luminile asigurate de costume. El a aruncat o privire în urmă, spre *Atragon*. Deşi îi vedea limpede luminile reflectoarelor, dar şi pulsarea nepământească a laserelor de detecţie, submarinul în sine rămânea aproape invizibil în semiîntunericul de la fund.

– Ia uitaţi-vă! a spus Kari, iar lanterna ei a luminat deschizătura.

Chase s-a ghemuit cât a putut de mult, îndreptând fasciculul lanternei înăuntru. Nu era chiar atât de departe pe cât se aşteptase faţă de puţul vertical; efectul de ochi de peşte al camerei robotului subacvatic făcuse ca distanţa să pară mai mare.

– Gata, o să intru eu primul. Hugo, leagă-mă.

Castille a prins un cablu dintr-un mosor aflat pe centura lui de un inel de pe partea din spate jos a costumului purtat de Chase.

– Dacă nu există loc suficient să mă strecor pe după colţul din puţ, să mă trageţi afară.

Castille a tras de cablu, să se asigure că era bine fixat, după care s-a deplasat spre latura îndepărtată a intrării, astfel ca acesta să nu se încurce cu firul de comunicare.

– Dacă ai mânca mai multe fructe şi mai puţină friptură, nu ţi-ai mai face griji că rămâi înţepenit acolo.

– Poţi să-ţi vâri fructele alea undeva... Uite că am intrat.

Kari și Castille l-au ajutat să ia o poziție orizontală, îndrumându-l spre intrare. Ținând lanterna în mâna dreaptă întinsă, a preluat comanda cu stânga și a pornit propulsoarele la viteză mică. Pereții de piatră au defilat încet pe lângă el. În condiții normale, pasajul lat de un metru douăzeci ar fi fost ușor de parcurs chiar sub apă, dar masivitatea inflexibilă a costumului l-a făcut să înainteze cu mare precauție.

Nu a durat mult și a ajuns la capătul pasajului. S-a rostogolit pe spate ca să se uite în susul puțului. Acesta înainta spre întuneric.

– Am ajuns la puț. *Puț!* a strigat el. Mă înțelegeți?

A auzit un geamăt al Ninei.

– Încerc să merg în sus.

Cotul era strâmt, de aceea casca i s-a frecat de zid, dar s-a ridicat vertical fără mare greutate.

– Am trecut! a anunțat el, cu un glas care îi trăda senzația de ușurare. Să vedem ce găsim aici sus.

A activat din nou propulsoarele, iar elicele ascunse în țevi au scos un bâzâit discret în timp ce el se înălța. Puțul avea înălțimea de cel puțin nouă metri, iar pereții erau netezi și perfect verticali. Privind în sus, a văzut pătratul întunecat unde *Mighty Jack* se oprise – unde rămăsese aer atunci când clădirea se scufundase. Se găsea la doar un metru deasupra lui, la jumătate, apoi...

A spart luciul apei, care s-a scurs pe vizieră. Plimbând fasciculul lanternei, a văzut că se găsea la aproape doi metri de capătul superior al puțului, având deasupra lui un gol întunecat.

Porțiunea de deasupra nu constituia o problemă. A prins lanterna la centură și a desprins un alt instrument de la brâu – un pistol cu gaze care lansa o ancoră de prindere. Legănându-se caraghios, amintind de un dop uriaș prins în spațiul strâmt din puț, a țintit spre coama peretelui dinspre sud, apoi a tras.

Bufnetul produs de gazul eliberat a răsunat prin puț, iar ancora a țâșnit în sus. După câteva secunde, a auzit-o scoțând un zăngănit când s-a izbit de piatră. A acționat comenzile pentru a rula cablul. După o așteptare destul de încordată, ancora s-a agățat de ceva. A tras de cablu de câteva ori pentru a verifica dacă acesta rezista, după care a prins cureaua pistolului de costum și s-a tras în sus, iar motorul de ridicare a început să scoată un scârțâit de protest față de greutatea lui.

Coama se găsea la ceva mai mult de un metru deasupra lui, dând spre...

– Ia te uită! a zis Nina, simțind că încremenește.

Se uita foarte concentrată la imaginile video transmise, și nici măcar nu îndrăznea să clipească. Aparatul video al lui Chase îi prezenta camera altarului, care avea aceleași dimensiuni ca aceea din templul descoperit în Brazilia.

Ca splendoare, totuși, cel de aici arăta cu totul altfel.

Chiar în imaginile neclare, cu rezoluție joasă, a reușit să distingă strălucirea roșiatică a oricalcului,

sclipiri de auriu și argintiu, dar și scânteieri trecătoare aruncate de unele pietre prețioase încastrate în ziduri.

– Dumnezeule, a glăsuit Philby pe nerăsuflate, mi se pare de necrezut. Toată încăperea aceea este decorată cu pietre prețioase!

– Și nu au doar un rol decorativ, a precizat Nina, apoi și-a făcut de lucru cu butoanele de pe cască. Eddie! Spune-mi ceva. Ce vezi acum?

– Văd că... dacă aș avea vreun săculeț și o rangă m-aș pensiona cu ceea ce aș lua de aici.

– Foarte amuzant. N-ai putea ajunge ceva mai aproape de un perete?

– Iisuse, lasă-mă întâi să stau pe picioarele mele...

Imaginea video a tresărit când Chase s-a tras afară din puț, scoțându-și pistolul cu cablu, iar respirația lui greoaie a răsunat în microfon.

– În regulă. Am avut dreptate în legătură cu puțul, se află în aceeași poziție ca și cel pe care l-am văzut blocat în templul din Brazilia. Pereții sunt... Dumnezeule, au folosit materialul ăsta de parcă ar fi fost tapet. Văd foaie după foaie de oricalc, și toate au inscripții pe ele.

– Vreau să văd, vreau să văd și eu! a strigat Nina, sărind pe scaun de emoție.

Chase s-a apropiat, iar fasciculul lanternei lui a alunecat pe o secțiune a peretelui. Nina a recunoscut imediat scrisul: era în Glozel, deși fără să aibă semnele hieroglifice găsite în templul din Brazilia.

În timp ce se uita la ecran, Philby și-a mângâiat mustața.

– Interesant. Probabil că au asimilat limba indienilor... Construcția templului din Brazilia probabil a durat ani de zile, dacă nu chiar vreme de câteva generații. O asemenea perioadă de timp ar fi suficientă pentru a permite amestecul celor două sisteme...

– Eddie, oferă-mi o privire panoramică a întregii încăperi, te rog. Dar încet.

Chase s-a îndepărtat de perete și, încet, s-a rotit pe loc, lăsând camera de luat vederi să surprindă imagini.

– Stai, oprește-te! a strigat Nina, văzând ceva interesant. O idee înapoi spre dreapta... acolo! Mergi în direcția aceea.

– Acum îmi dau seama cum se simte *Mighty Jack*, s-a plâns el pe un ton prietenos când a pornit să traverseze camera. Ce ai văzut? Nu e nimic în direcția asta.

– Exact!

Secțiunea de perete din fața lui Chase era acoperită cu foiță de oricalc, ca și restul încăperii, dar fără inscripții, textul terminându-se brusc la jumătatea înălțimii peretelui.

– Toată încăperea reprezintă o istorie a Atlantidei – dar aici se încheie. Iar asta înseamnă că acolo stau scrise ultimele lucruri despre atlanți. Du-te mai aproape, vreau să citesc, a spus ea și a verificat înfrigurată dacă transmisia video se înregistra.

– N-ar fi mai bine să-mi desprind frânghia asta de fund și să o fixez de ceva, să poată urca aici și Hugo și Kari? O mai ții minte pe Kari? O blondă atrăgătoare, înaltă, care are cu ea *o cameră de filmat*.

– Mda, merge şi aşa, i-a răspuns ea, parcă puţin dezumflată, însă la fel de dornică să fie prima care să vadă ce stătea scris pe perete.

Prima lectură. Vreme de mai bine de unsprezece mii de ani, nimeni nu văzuse acel text.

A aşteptat nerăbdătoare cât Chase a organizat lucrurile. În cele din urmă, a anunţat-o că acum Kari începuse ascensiunea.

– Bine, cât aşteptăm, te poţi întoarce, *te rog*, la ultimele rânduri ale textului?

– Ce dominatoare ai devenit... Câteodată, îmi place asta la o femeie, a glumit el, îndreptând camera spre text.

Nina s-a uitat la Trulli.

– Matt, există posibilitatea de stabilizare a imaginii, de îngheţare a ei?

– Sigur. Aparatul este digital şi are capacitatea de stocare de un terabyte – va continua să înregistreze. Pe care ecran vrei să-ţi proiectez imaginea?

– Pe cel mare.

– Dar nu va fi o imagine tridimensională.

– N-o să mor din atâta lucru.

După câteva secunde, ecranul a căpătat viaţă, prezentând o imagine nemişcată a ultimei secţiuni de text. Era înceţoşată, cu culorile şterse, însă suficient de clară să-i îngăduie să distingă literele. Cufundată în gânduri, s-a uitat cu atenţie la text.

Unul dintre membrii echipajului a pătruns precipitat în camera de comandă.

– Căpitane Matthews! Se apropie o navă de noi.

– Poftim? a întrebat el brusc. Cât de departe este?

– La vreo zece kilometri. Când am depistat-o prima oară pe radar, se îndrepta spre Lisabona, dar de câteva minute a pornit spre noi.

– Ce viteză are?

– Cel puţin douăzeci de kilometri pe oră, domnule.

– Să fie nava lui Qobras?

Numele i-a atras atenţia Ninei. Îngrijorată, a întors capul spre el.

– Tot ce se poate. Aceasta corespunde descrierii făcute navei care a plecat din Casablanca.

– La naiba! a făcut Matthews, scărpinându-se gânditor în barbă. În regulă. Anunţă-i pe toţi cei de la bord că vom avea companie curând, să fie pregătiţi. Când va ajunge la depărtare de patru kilometri, ori dacă vor lansa bărci la apă, să pregătească armele. Eu voi fi pe puntea de comandă.

– Am înţeles, domnule.

Marinarul a ieşit, fiind urmat de Matthews.

– Eddie, ai auzit ceva din discuţia asta? l-a întrebat Nina. Se bănuieşte că suntem urmăriţi de oamenii lui Qobras.

– Cum? Fir-ar să fie!

Pe unul dintre monitoare, Nina l-a văzut ajutând-o pe Kari să iasă din puţ.

– Ce vrei să facem?

– Înregistraţi cât de mult posibil, dar repede. Imediat ce mai aflu ceva, o să vă anunţ. Nava urmăritoare e la zece kilometri. Căpitanul Matthews o să ne ţină la curent.

– Numai la zece kilometri? Nu vom reuşi să revenim la suprafaţă şi să recuperăm submarinul până la apariţia navei.

– Submersibilul poate fi sacrificat, îl abandonăm dacă va fi nevoie, a spus Kari, fără să ia în seamă exclamaţia de nemulţumire a lui Baillard.

După ce ieşise din apă, legătura de comunicaţie era mult mai clară.

– Construim alt submarin, dar informaţiile de aici sunt nepreţuite. Filmează cât de mult – vom prelucra imaginile mai târziu dacă va trebui să îmbunătăţim calitatea. Eu o să fac fotografii.

– Hugo, ai auzit? a întrebat Chase.

Acoperit de paraziţi, răspunsul abia s-a auzit.

– În mare parte. Eu ce trebuie să fac?

– Nu are rost să vii aici. Stai la intrare pentru cazul în care vom avea nevoie de ajutor.

– Am înţeles, *mon ami*. Dar să nu staţi prea mult acolo.

Chase a revenit la pereţii acoperiţi cu inscripţii, iar Nina le-a urmărit, după care şi-a îndreptat din nou ochii spre imaginea încremenită de pe ecranul monitorului principal, străduindu-se să descifreze secretele pe care le ascundea textul.

Nevăzut de nimeni de la bordul lui *Evenor*, sub dunetă a apărut din apă capul unui scufundător. Apoi încă unul, şi încă unul...

La zece metri sub valurile molcome, alţi scufundători au eliberat planşele de tractare subacvatică de

tip Manta, care puteau duce trei oameni. Minisubmarinele abandonate s-au scufundat încet în adâncul întunecat al oceanului, iar pasagerii lor s-au îndreptat în tăcere spre puntea bărcilor. Vasul se folosea de propulsoare pentru a-şi menţine poziţia; elicele stăteau nemişcate.

Primul om ajuns pe scară a urcat cu precauţie, uitându-se cu fereală peste marginea punţii. La aproximativ şase metri, pe platforma de aterizare a elicopterelor, era un membru al echipajului, stând cu spatele. Nu se mai vedea nimeni altcineva în preajmă.

Scufundătorul s-a ascuns sub linia punţii, şi-a scos arma Heckler and Koch MP-7 de pe umăr şi, cu o singură mişcare dezinvoltă a degetului mare, a scos capacul roşu din cauciuc de pe capătul amortizorului gros. După aceea s-a strecurat discret înapoi până la scară şi a ţintit.

În afara declicului metalic scos de percutor, nu s-a auzit aproape niciun sunet când a tras; tubul gol al cartuşului de calibrul 4,6 mm a fost reţinut de o pungă mică din plasă, legată de armă, astfel încât nici acesta să nu cadă pe punte. În momentele cât omul din echipaj cădea, scufundătorul a şi ajuns pe punte. A fugit să se ascundă lângă un perete de compartimentare, şi a tras cu urechea să surprindă vreun semnal de alarmă. Nu a auzit decât plescăitul valurilor care se loveau uşor de corpul navei şi ţipetele plângăreţe ale pescăruşilor care se roteau pe deasupra.

La bordul navei *Evenor* au urcat şi ceilalţi scufundători, care s-au dispersat imediat. Primul dintre ei

și-a scos masca de pe față, iar atunci s-a văzut că avea un petic negru peste un ochi.

Jason Starkman.

– Ocupați vasul, le-a ordonat el celorlalți.

Chase a continuat să se deplaseze prin camera altarului, scanând textele de pe pereți. Camera de pe umăr era prinsă într-o poziție fixă, iar incapacitatea lui de a se îndoi în interiorul costumului rigid îngreuna procesul de captare a imaginilor video.

A ajuns la trepte. Dacă structura de aici era ca în Brazilia, acestea trebuiau să ducă spre camera principală, aceea de mari dimensiuni. A îndreptat fasciculul lanternei în jos. Apa a reflectat lumina, iar pe pereți și tavan au apărut sclipiri.

– Bine am făcut că nu ne-am scos căștile, a zis el, trecând peste partea superioară a scării, pentru a verifica peretele de pe partea cealaltă. Dacă presiunea apei din exterior are douăzeci și cinci de atmosfere, înseamnă că și aerul din templu are aceeași presiune.

– Vrei să spui că templul în sine nu este inundat? a întrebat Kari.

– Doar parțial. Aici fundul oceanului este mai sus decât templul, dar tavanul are aproape aceeași înălțime. Cred că și acolo a rămas aer captiv.

În glasul ei a apărut un ton iritat de frustrare.

– Păcat că nu avem timp să cercetăm mai mult! Este uimitor că templul a supraviețuit potopului.

– Asta înseamnă că pe vremea aceea se construiau lucruri durabile. În ce stadiu ați ajuns?

Camera ei a emis încă o lumină.
– Aproape am terminat.

Castille stătea în apropierea intrării, urmărind legănarea uşoară a cablului de fibră optică, semn că Eddie se deplasa înăuntru. Ciudat moment îşi găsise Qobras să acţioneze împotriva lor. Fără îndoială că Eddie avea dreptate. Cineva îi transmisese poziţia în care se afla *Evenor*. Dar cum de reuşise?

La doar un metru de zidul din piatră, luminile costumului de scufundare se dovedeau mai puternice decât reflectoarele de pe *Atragon*. De aceea nici nu a observat că lumina a căpătat ceva mai multă strălucire, pentru că la luminile submersibilului comandat de Baillard se adăugaseră altele...

În timonerie, Matthews a examinat printr-un binoclu de putere vasul care se apropia. Acum ajunsese la cinci kilometri depărtare şi continua să se îndrepte spre ei.

În mod evident, o navă de cercetări submarine, pentru că avea pe punte o macara pentru coborârea submersibilelor, ceea ce însemna că ea fusese cea închiriată de Qobras. Lucru greu de explicat, acel individ reuşise să afle poziţia exactă a descoperirii făcute de Nina Wilde şi îndreptase cu toată viteza nava înspre acel loc. Iar peste câteva minute va ajunge la patru kilometri, situaţie în care nu va mai avea de ales şi va trebui să o considere drept o ameninţare.

Nu a văzut totuşi nicio barcă lansată la apă, deşi pe o barcă gonflabilă de tip Zodiac un grup de oameni ar fi putut ajunge la *Evenor*, aflat la punct fix, mult mai repede decât nava în sine. Se părea că vasul celălalt intenţiona să se apropie cât mai mult.

Ceea ce însemna că pe oamenii de pe ea îi aştepta o surpriză. Armele puse la dispoziţie de Kristian Frost – câte o puşcă automată P-90 pentru fiecare membru al echipajului, plus două mitraliere grele şi câteva lansatoare de rachete – ar fi fost mai mult decât suficiente pentru a alunga pe oricine ar fi încercat să îi ocupe nava.

Nu se vedea nicio barcă...

Nu se lansase niciuna de pe vasul care devenea o ameninţare – dar nu se vedea nici măcar vreuna *pregătită* pentru a fi pusă pe apă.

Iar dacă aceea era macaraua folosită pentru coborârea submersibilului... unde naiba era acesta?

Cu un şoc, Matthews şi-a dat seama de toate acestea, dar era deja prea târziu pentru a mai acţiona, pentru că uşa timoneriei s-a deschis brusc.

În sfera de comandă a lui *Atragon*, Baillard a bătut cu degetele pe tabloul de control în ritmul unei melodii pe care o fredona în gând. Pe ecranul tridimensional l-a văzut pe Castille stând cu spatele la el, urmărind intrarea în templul scufundat.

Sistemul LIDAR prezenta un anumit dezavantaj, a gândit el. Lipsa de culoare făcea imaginile foarte plictisitoare, mai ales când nu se petrecea nimic

deosebit. A aruncat o privire spre monitorul pe care apărea transmisia de la camera video principală a submersibilului. Aceasta nu erau cu nimic mai bună în privința culorii, clădirea fiind adumbrită de apa care absorbea prea multă lumină, astfel că detaliile nu se vedeau prea bine...

Ce naiba era aceea?

Spre periferia câmpului vizual, undeva în dreptul hubloului mic, se mișcase ceva.

Un pește? Nu, priveliștea avea o calitate *aparte*...

Realitatea l-a izbit ca un baros.

Lumina se modificase.

Nu schimbase orientarea reflectoarelor, iar submarinul stătea...

– *Evenor!* a strigat el în microfonul aparatului de radiorecepție. *Evenor*, a mai apărut un sub...

A auzit o serie de paraziți în cască, după care s-a lăsat tăcere. Toate ledurile de pe consola de comunicații și-au schimbat culoarea din verde în roșu.

– *Evenor!* Mă auzi? Ce se întâmplă?

O clipă mai târziu a primit răspunsul. Cu un zăngănit surd, ceva a lovit partea superioară a corpului submersibilului. Apoi, un obiect lung a coborât șerpuind spre partea din față a turelei sistemului LIDAR.

Cablul de legătură cu suprafața. Retezat.

Apoi, când atacatorul nevăzut s-a apropiat pentru a lovi, prin hublou a pătruns mai multă lumină.

– Ei, drace! a strigat Baillard și a acționat comenzile, pornind motoarele și ridicând brusc submarinul

de pe fund, stârnind un nor învârtejit de sedimente. Hugo! Am fost atacat! Ieşi de acolo!

Submersibilul a primit o lovitură care l-a azvârlit pe canadian în lateral, izbindu-l de peretele de oţel.

Bâzâitul strident recepţionat prin cască l-a făcut pe Chase să se crispeze. Releul din costumul lui a transmis sunetul şi către Kari, care a scos o exclamaţie de uimire.

– Ce-a fost asta?

Toate transmisiile subacvatice recepţionate de *Evenor* s-au întrerupt simultan, iar pe ecranele acum negre sau de un albastru sclipitor a apărut mesajul FĂRĂ SEMNAL.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Nina.

– Asta înseamnă încheierea expediţiei voastre, doctor Wilde, a spus cineva din spatele ei.

Nina s-a răsucit.

– *Tu!*

Încadrat de doi dintre oamenii lui îmbrăcaţi în costume de scufundător, Starkman a măsurat-o cu răceală. Toţi trei aveau armele îndreptate spre cei aflaţi în cabina de comandă.

– Vă rog să vă alăturaţi celorlalţi membri ai echipajului, care se află deja pe punte.

Imediat ce a auzit strigătul neclar în difuzorul căştii, Castille s-a răsucit şi a văzut *un al doilea* submarin atacând nava *Atragon!*

Baillard tocmai începuse să se ridice de pe fund când intrusul, un submersibil mai mic, având o cușcă din oțel în jurul cabinei de formă globulară, l-a izbit din lateral. *Atragon* a fost împins în jos, aproape dispărând în interiorul unui nor dens de sedimente.

– *Merde!* a exclamat el, revenindu-și din șoc. Edward! Edward, mă auzi? Kari!

Nu a primit răspuns. Releul radio aflat pe submersibil nu mai exista, ceea ce îl făcea să rămână izolat de ceilalți doi scufundători.

Atacatorul s-a ridicat din norul de mâl și a executat o întoarcere bruscă, iar propulsoarele au început să se rotească rapid, scoțând dâre de bule de aer. Lumina reflectoarelor a căzut pe ceva metalic de culoare alb și oranj, aflat în interiorul norului încă învolburat.

Castille a crezut că submarinul străin va lovi din nou, însă acesta și-a prelungit brațul de manipulare. Între ghearele de la capăt se afla un pachet destul de masiv, care, cu o mișcare aproape delicată, a fost plasat pe o latură a sferei de comandă...

În momentul în care a văzut umbra brațului de manipulare al celuilalt submarin mișcându-se prin dreptul hubloului, Baillard și-a dat seama că situația era gravă. După o secundă, a auzit un hârâit pe suprafața sferei în care se afla.

Sistemul LIDAR nu mai funcționa și, cu excepția luminii slabe care pătrundea prin hublourile minuscule, se simțea ca și cum ar fi fost orb. Apăsându-se cu palma la tâmplă, unde se alesese cu o tăietură adâncă

după ciocnire, şi străduindu-se să nu intre în panică, Baillard a acţionat comenzile propulsoarelor.

Nu s-a întâmplat nimic. Deşi el şi Trulli proiectaseră submarinele pentru a fi foarte rezistente, nu anticipaseră că vor suferi atacuri de acest fel, astfel că pe panoul comenzilor electrice zărea acum doar lumini de avertizare.

A analizat cu înfrigurare şansele şi opţiunile. Putea să reseteze circuitele afectate, încercând astfel să repornească propulsoarele – ori să decupleze electromagneţii care ţineau plăcile grele de oţel care slujeau drept balast, situaţie în care avea posibilitatea de a ajunge la suprafaţă în mai puţin de trei minute.

Însă procedând astfel însemna să-i abandoneze pe cei trei scufundători. Cu toate acestea, dacă nu-i vedea, nu avea cum să-i ajute, iar celălalt submarin se afla tot acolo, iar reflectoarele acestuia îl săgetau ameninţător.

A luat decizia: a tras mânerul de culoare roşie plasat alături de scaun.

Castille s-a uitat îngrozit cum *Atragon* a eliberat plăcile de balast, care au căzut ca nişte bombe pe fund, stârnind un nou nor de sedimente şi mâl. Bufnetul surd produs de căderea lor a fost atât de puternic, încât Castille l-a simţit transmis de apă.

Eliberat de balast, submersibilul a ţâşnit spre suprafaţă, trasând o linie de lumină cu reflectoarele. Tras de submarin, cablul din fibră optică a săgetat în sus, descriind şerpuiri ca de bici.

– Nu se poate! a răcnit el, dezndădăjduit.

Ca și cum i-ar fi auzit strigătul, submarinul dușman s-a răsucit, ajungând cu fața spre el, iar șirul de reflectoare au părut că-l privesc cu ochi strălucitori. Brațul de manipulare s-a deplasat spre spate, a cules cu mare precizie ceva prins de un coș fixat pe cadrul de oțel, după care s-a extins din nou.

Un alt pachet, ceva mai mare decât primul.

Castille și-a dat seama imediat ce era.

O bombă!

Cât se ridica la suprafață, Baillard s-a chinuit să repornească motoarele, însă orice încercare s-a dovedit zadarnică.

A auzit un sunet care l-a făcut să înghețe. În urcare, submarinul scârțâia și gemea, dar acele zgomote îi erau atât de cunoscute, încât nici nu la mai lua în seamă. Acum era vorba de altceva.

Un sunet mecanic, ritmic, venind dinspre peretele sferei. Din locul unde fusese atins de brațul celuilalt submarin

Un *ticăit*...

Baillard nici măcar nu a mai apucat să trăiască groaza cumplită a acelei situații, pentru că bomba a explodat, făcând o gaură mare în învelișul de oțel al sferei. O suliță de apă l-a izbit cu forța unui tren în viteză, ucigându-l instantaneu.

Chase a auzit uruitul baritonal trecând chiar și prin zidurile de piatră ale templului și prin casca groasă.

– Drace!

– Ce a fost zgomotul acela? a întrebat Kari.

– O explozie.

– Sigur?

– Da, bineînțeles. Ori a aruncat cineva o bombă de cinci sute de kilograme asupra lui *Evenor*, ori a explodat submarinul.

S-a uitat la costum.

– Asta înseamnă... of, *fir-ar să fie!* Taie-mi legătura de comunicație, repede!

– Dar vom pierde contactul!

– L-am pierdut *deja!* Fă ce ți-am spus!

Kari a lăsat jos camera și s-a apropiat greoi de el, apoi și-a scos cuțitul de scufundător de la centură. Cablul de fibră optică prins de partea din spate a costumului era învelit într-o teacă de protecție din plastic. A început să o taie cu partea zimțată a cuțitului.

– Mai repede, mai *repede!* a strigat Chase.

– *Mă străduiesc!*

L-a retezat în cele din urmă, iar din bucata încă prinsă de costumul lui Chase a licărit o luminiță albăstruie. Un moment mai apoi, restul de cablu a fost smuls dintre degetele înmănușate ale lui Kari, traversând fulgerător încăperea, după care a dispărut dincolo de marginea puțului.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Dacă submarinul a explodat, balastul s-a desprins în mod automat în momentul în care nu a mai existat alimentare cu energie electrică. Asta înseamnă că submersibilul urcă acum spre suprafață cu viteza unei rachete – și m-ar fi smuls și pe mine după el, i-a

explicat, apoi s-a întors spre ea. Îți mulțumesc. Și iartă-mă că am țipat.

– Având în vedere situația, nu e nevoie să-ți ceri scuze, a zis ea, și s-a uitat apoi spre puț. Dacă submarinul a fost distrus, ce facem?

– În primul rând, vom ieși de aici, i-a răspuns Chase, și s-a retras spre puț. Hugo! Mă auzi? Hugo! Pe naiba!

– Dar eu te aud prin radio.

– Da, dar ești în aer, iar el trebuie să recepționeze semnalul prin Dumnezeu știe ce strat gros din piatră și prin apă. Hugo!

Castille a dus mâna la maneta de comandă și a comutat propulsoarele costumului la puterea maximă, țâșnind în sus și scoțând un vârtej de bule de aer, moment în care submersibilul s-a repezit în jos, să-l atace. Aparatul era aproape de el, astfel că a reușit să vadă numele *Zeus* scris pe cabina de comandă, dar și pilotul stând întins înăuntru, a cărui față era mărită și deformată într-un rânjet de sticla groasă și curbată.

Brațul de manipulare a pornit brusc spre el, dar, folosindu-se de labele din picioare, Castille a reușit să se rostogolească, pentru ca apoi să-și schimbe direcția și să treacă pe dedesubtul submersibilului. S-a uitat peste umăr și a văzut că pilotul ținea pachetul cu exploziv, vrând să îl plaseze întâi pe acesta, pentru ca abia după aceea să se ocupe de Castille.

Nu exista decât o destinație.

Intrarea în templu.

– Edward! a strigat el, cu toate că știa că nu putea fi auzit. Ieși de acolo! *Ieși!*

Propulsoarele au scuipat bule de aer când elicele au fost puse în revers pentru a face submarinul să se oprească la baza zidului. Brațul s-a întins și a pătruns fără probleme în pasajul îngust, după care s-a retras.

Acum ghearele strălucitoare din oțel nu mai strângeau nimic.

Castille a apăsat cu degetul mare pe comanda de propulsie. Dacă reușea să ajungă înăuntru suficient de repede, putea scoate explozibilul de acolo.

Însă pilotul submersibilului nu voia să-i dea o astfel de șansă. Cu brațul de manipulare ridicat precum o coadă de scorpion, vasul s-a rotit din nou, pornind spre el.

Lumina puternică a farurilor l-a orbit. A urmat încă o explozie de bule de aer, produsă de elicele submarinului.

Vasul venea drept spre el.

– Bine, atunci... a spus el în șoaptă.

A dat drumul manetei de comandă și a dus mâinile spre echipamentele de la centură.

Submersibilul a accelerat, coborând și întinzând brațul în față ca pe o lance.

Rămas neclintit, Castille a așteptat.

Apoi a scos brusc pistolul lansator de ancoră și a tras drept spre cabină.

Vârful ascuțit al ancorei din oțel a lovit geamul – și s-a oprit, pătrunzând doar un centimetru, după care forța apei care se scurgea pe submarin a făcut-o să

se desprindă. Zăngănind, a ajuns sub vas, trăgând şi cablul după sine.

Castille dăduse deja drumul pistolului, după care a acţionat din nou propulsoarele costumului, răsucindu-se în urcare şi îndepărtându-se de submersibilul care venea cu viteză spre el. Uimit de acea lovitură, pilotul nu a putut reacţiona suficient de repede ca să-l prindă pe Castille cu braţul de manipulare.

A fost însă destul de iute pentru a conduce vasul într-un arc de cerc, pregătit de urmărire.

Castille şi-a dat seama că propulsoarele costumului nu aveau forţa necesară pentru a-l ajuta să se deplaseze mai repede. Spera însă că nu va mai fi nevoie.

În cabina de comandă, pilotul a rânjit satisfăcut văzând cochilia galbenă a costumului parcă ţintuită de fasciculele proiectoarelor. A accelerat, pregătindu-se să-l izbească pe Castille, ca într-un accident rutier, dar subacvatic.

Micuţul semn lăsat de ancoră a început brusc să se mărească. Şi a continuat să se extindă, crăpăturile ca nişte fire subţiri plecând spre marginile geamului şi scoţând un scrâşnet înnebunitor de sticlă care crapă. Presiunea imensă a apei apăsa ucigător asupra măruntului defect de pe suprafaţă, făcându-l să se lăbărţeze.

Cu un bubuit ca o salvă de artilerie, nacela submersibilului a făcut implozie. Cioburile uriaşe din sticla groasă de aproape opt centimetri l-au lovit pe pilot cu viteza sunetului, transformându-l într-o ceaţă roşie care a înflorit printre bulele de aer ca o floare

mare şi însângerată. Vasul s-a dus învârtindu-se către fund, unde a ridicat un val de nisip.

Castille s-a răsucit. Poate mai avea vreme să ajungă la explozivi.

Nu a mai apucat.

O undă de şoc a izbucnit dinspre capătul pasajului. Castille a fost azvârlit înapoi de explozia asurzitoare, ca şi cum ar fi fost izbit de o maşină, şi s-a rostogolit incapabil să se oprească. Nu a mai văzut nimic din cauza norului enorm de mâl dislocat.

Însă nu a fost nevoie să vadă ca să-şi dea seama că, după explozie, vibraţiile tunătoare care răzbăteau prin apă erau provocate de blocurile masive de piatră care se prăbuşeau în tunel, blocându-l pe vecie.

În camera altarului, Chase se pregătea să o coboare pe Kari în puţ, când un val de apă a erupt de sub ei, aruncându-i pe amândoi pe spate când a pătruns în cameră cu forţa unui gheizer. Bucăţi de piatră au curs ploaie peste ei, izbind ca nişte baroase în costumele lor.

– Vai, Dumnezeule! a strigat ea.

Era prima oară când o vedea intrând în panică.

– Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat?

– Kari. Kari! a zis, şi a ţinut-o de braţe, încercând să o calmeze. Am scăpat, suntem bine! Stai să-ţi verific costumul.

S-au ajutat unul pe celălalt să se ridice în picioare şi au examinat costumele. Ambele suferiseră câteva lovituri şi deformări minore, dar nicio vătămare care

să le compromită integritatea. Deși nu avea prea mare importanță, a gândit el.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea din nou.

Chase s-a uitat la puț.

– Au distrus trecerea. Am rămas prizonieri aici.

Oamenii lui Starkman au silit pasagerii și membrii echipajului să se strângă pe platforma de aterizare a elicopterului. O numărătoare sumară a lămurit-o pe Nina că opt sau nouă oameni din echipaj fuseseră uciși.

Cealaltă navă s-a așezat de-a lungul lui *Evenor*, iar membrii echipajului au azvârlit parâme pentru legarea unui vas de celălalt. Baloanele de acostare care atârnau de-a lungul bordurilor scârțâiau și scrâșneau când se frecau unele de altele la mișcarea copastiilor.

Însoțit de două gărzi înarmate, la bordul lui *Evenor* a urcat un bărbat înalt. A traversat puntea pupa și le-a făcut semn oamenilor lui să o aducă pe Nina la el. Căpitanul Matthews a protestat, dar armele ce i-au fost fluturate pe sub nas l-a făcut să amuțească.

Nina știa deja pe cine avea în față. Mai văzuse chipul acela uscățiv cu trăsături dure.

– Doctor Wilde, a spus el. Iată că, până la urmă, ne-am întâlnit. Numele meu este Giovanni Qobras.

21

– Știu cine ești, a zis Nina, străduindu-se să nu-și trădeze teama. Ce dorești?

– Ce doresc?

Întrebarea a adus pe fața rigidă a lui Qobras o expresie care sugera amuzamentul.

– Ceea ce vrea fiecare, doctor Wilde. Pacea și securitatea lumii. Și, mulțumită ție, acum îmi pot îndeplini dorința.

Apoi privirea lui hotărâtă s-a oprit asupra lui Philby.

– Și datorită ție, Jack. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut. Zece ani, nu-i așa?

– Speram că nu va trebui să te mai întâlnesc vreodată, a rostit Philby, cu glas tremurat.

Nina s-a întors spre el.

– Cum, Jonathan, îl *cunoști?*

– Jack – sau *Jonathan* –, m-a ajutat și cu altă ocazie să împiedic pe cineva să descopere Atlantida.

A făcut un gest către unul dintre oamenii lui, care l-a condus pe Philby departe de grupul prizonierilor.

– Iar acum... În fine, a spus, și a fluturat mâna spre oceanul pustiu. Atlantida se va pierde pentru totdeauna, pentru că *va fi distrusă.*

– *De ce?* a făcut Nina, intrigată. Ce secret poate justifica distrugerea celei mai importante descoperiri arheologice *din toate timpurile?* Și care să justifice moartea atâtor oameni?

– Dacă ai ști, nu ar mai fi nevoie să întrebi. Și atunci, m-ai *ajuta.* Dar constat că mintea ți-a fost otrăvită de familia Frost, așa cum s-a întâmplat și cu părinții tăi. Mare păcat. Dacă nu ai fi ales o cale greșită, ai fi avut niște succese deosebite.

– Ia stai puțin, ce e cu părinții mei?

Însă Qobras s-a întors spre Starkman, care tocmai ieşise din suprastructura navei.

– Giovanni, am distrus hard diskul pe care se găseau înregistrările scufundării. Acum nu mai trebuie decât să distrugem templul în sine, şi astfel nu va mai rămâne nimic.

– Excelent.

S-a pregătit să mai spună ceva, dar a fost strigat de cineva. Unul dintre oamenii lui a sărit de pe nava cealaltă şi a venit în fugă spre platformă.

– Domnule! a zis omul pe nerăsuflate, părând îngrijorat. S-a întâmplat ceva grav în adânc.

– Ce anume?

– *Zeus* a distrus submersibilul lui Frost – Trulli a ţâşnit înspre Qobras, strigând şi blestemându-l, dar două gărzi l-a împins înapoi sub ameninţarea armelor – şi a detonat una dintre încărcăturile explozive. Numai că... hidrofoanele noastre au înregistrat o implozie.

– A fost submarinul lui Frost?

– Nu, domnule. Acela se îndrepta deja spre suprafaţă, iar al nostru era pe fund. Cred că l-a distrus unul dintre scufundători.

Qobras s-a întors spre Philby, cerând o explicaţie.

– Kari, adică doamna Frost, şi Chase se aflau în interiorul templului, a spus profesorul, bâlbâindu-se de emoţie. Cred că a fost Castille.

– Bravo, Hugo! a exclamat Nina, fără să se bucure prea mult.

Starkman a ţintuit-o cu o privire ucigătoare din ochiul nevătămat.

Pe fruntea lui Qobras au apărut cute de iritare.

– Aveam nevoie de *Zeus* pentru plasarea explozivilor. Cât timp ne trebuie să aducem un alt submarin?

– Cel puțin cinci zile, domnule.

– Prea mult. Până atunci, Frost poate aduce aici și oameni, și echipamente. Iar de data asta ar fi mai bine pregătit să ne înfrunte.

– Nu-i posibil să folosim celălalt submarin al lor? a întrebat Starkman, făcând un gest spre prova lui *Evenor*, unde se afla *Rechinodozer*.

– Doar eu știu să-l pilotez, a zis Trulli pe un ton sfidător. Și dacă vă închipuiți că o să vă ajut după ce mi-ați ucis camaradul, vă înșelați amarnic, ticăloșilor.

Iritat, Starkman a ridicat arma, dar Qobras a clătinat din cap.

– Aduceți restul de încărcături explozive de pe nava noastră pe acest vas, a spus el, după câteva clipe de gândire. Plasați două treimi sub linia de plutire în partea din față, restul la pupa.

– Dar ce vrei să faci? l-a întrebat Nina.

– Pentru că nu pot distruge templul cu explozivi, va trebui să folosesc altă metodă, a zis el, întorcându-se către ea. Alternativa ar fi să arunc trei mii de tone de oțel peste el.

Fără să îi bage în seamă pe oamenii înarmați care îl înconjurau, căpitanul Matthews a făcut un pas în față.

– Qobras! Ce ai de gând cu echipajul meu? Ce vrei să faci cu noi?

Qobras l-a privit cu superioritate.

– Cred că tradiția maritimă trebuie respectată: căpitanul se scufundă cu navă cu tot. În cazul acesta, o să aplicăm regula și la echipaj.

A aruncat o privire și spre Nina.

– Și la pasageri.

– Ticălos nenorocit, a spus Matthews cu dispreț.

– Ai de gând *să ne înec*i? a întrebat Nina îngrozită.

Qobras a clătinat din cap.

– Nu, nu. Indiferent ce ți-au zis prietenii tăi din familia Frost, nu sunt un om crud și nici sadic. Când nava se va scufunda, voi veți fi deja morți.

Chase și-a verificat rezerva de aer. Costumele pentru scufundări la mari adâncimi erau proiectate să asigure perioade lungi de imersiune, dar și acestea erau totuși limitate. Mai avea aer pentru o oră.

O oră. După aceea, el și Kari vor rămâne rezidenți permanenți ai templului antic.

Tânăra se gândea la același lucru.

– *Trebuie* să existe o cale de ieșire, a spus ea, arătând către trepte. Imposibil ca apa să fi umplut camera principală doar pătrunzând prin pasajul secret, pentru că în acest caz camera asta ar fi fost complet inundată.

– Asta nu înseamnă că vom putea să trecem prin ea, i-a amintit Chase în timp ce a început să coboare treptele.

– Trebuie totuși să încercăm.

– Știu, dar mă pregăteam pentru ce e mai rău. E o chestiune tipică pentru britanici. Câte bastoane luminiscente mai ai? Vom avea nevoie de cât mai multe.

Kari a verificat în geanta atârnată la centură.
– Șase.
Au pătruns în apa rece ca gheața.

Castille a revenit la locul unde fusese intrarea. Norul de sedimente ridicat de explozie încă nu se așezase, și din experiență și-a dat seama că apa se va limpezi abia după ore bune.

Fără să se sinchisească, a pătruns în acel nor. Era ca o ceață extrem de deasă și cafenie, în care până și fasciculul lanternei era întunecat aproape complet de sedimentele în suspensie.

Știa și fără să vadă că pasajul fusese blocat. Pe fund, sub picioarele lui, stăteau împrăștiate bucăți mari și mici de piatră. Descoperind cablul pe care Chase îl întinsese în urma lui după intrarea în tunel, a tras de el. Acesta nu a cedat câtuși de puțin.

Slujindu-se de propulsoarele costumului ca să revină în apă mai limpede, și-a verificat rezerva de aer și a analizat situația. Mai avea aer pentru o oră. Se putea întoarce la suprafață.

Însă simplul fapt că fuseseră atacați însemna că pe navă situația era tragică. Pesemne că nava lui Qobras ajunsese deja alături de *Evenor*. În afară de cuțit, nu mai deținea altă armă, iar la suprafață, prizonier al costumului voluminos și rigid, nu avea cum să lupte.

Ceea ce însemna că acum nu-i rămânea decât să găsească o cale de a-i ajuta pe Chase și pe Kari să scape din templu.

Asta în cazul în care supraviețuiseră exploziei.

Atmosfera de pe platforma de aterizare era încordată. Câțiva membri ai echipajului erau în pragul lacrimilor sau al panicii. Alții murmurau rugăciuni. Oamenii lui Qobras i-au înconjurat, ținând pușile MP-7 ridicate...

– Așteaptă, a spus Nina, ascunzându-și spaima sub masca unei hotărâri pe care nu și-o explica nici ea.

– De ce? a întrebat Qobras.

– Îți propun un târg. Lasă echipajul să se îmbarce pe bărcile de salvare înainte de a scufunda nava și... s-a oprit și a respirat adânc. Și vei putea să mă ai.

Starkman a pufnit disprețuitor, iar Qobras a râs, deloc amuzat.

– Dar deja te *am*, doctor Wilde. Nu ai ce să-mi oferi – am tot ce-mi doresc. Știu locul unde se află Atlantida, iar acum o voi distruge.

– Există, totuși, ceva ce *nu* știi, a zis ea, cu un surâs abia schițat. Locul unde se află cel de-al *treilea* templu al lui Poseidon.

Expresia de pe fața lui Qobras a devenit una de uimire amestecată cu precauție.

– Doctor Wilde, nu există al treilea templu. Mai era cel din Brazilia, pe care l-am năruit, și cel de sub noi, care îi va împărtăși soarta foarte curând. Orice urme ale atlanților vor sfârși aici.

– S-o crezi tu, a spus Nina, clătinând din cap. Există și un al treilea. Și, mai curând ori mai târziu, cineva tot îl va găsi. Crezi că doar distrugând templul vei elimina toate indiciile? Oamenii *știu* unde se află Atlantida acum. Vestea se va răspândi, iar lumea va

veni să caute. Acolo, pe fundul golfului, se află un întreg *oraş*, nu doar templul. Până la urmă, cineva va pune laolaltă toate indiciile şi va urma traseul. Secretul pe care încerci atât de mult să-l înăbuşi va fi descoperit şi nu vei putea împiedica asta. Decât dacă...

– Decât dacă ce? a întrebat Qobras pe un ton ce era deja ameninţător, dar îi trăda şi curiozitatea.

– Decât dacă-ţi destăinui unde se găseşte. Ca să-l distrugi chiar tu.

– Asta e o minciună, a intervenit Starkman. Nu ştie nimic, vrea doar să câştige timp şi să-şi scape pielea.

– Domnule Qobras, spune-i orbetelui să-şi ţină gura, a zis ea, sfidătoare, în ciuda spaimei pe care o simţea.

Starkman s-a înfuriat, dar a tăcut.

– *Există* un al treilea templu, o a treia citadelă. Înainte de potop, atlanţii erau pregătiţi să întemeieze *două* colonii. O expediţie a plecat spre vest, ajungând în Brazilia, iar cealaltă... În fine, eu ştiu unde a ajuns. Şi-ţi voi arăta. Dar numai *dacă* laşi echipajul în viaţă.

Starkman a lipit ţeava puştii de capul lui Matthews.

– Ori îi executăm unul câte unul, până aflăm totul.

– Dacă tot vrei să ne ucizi, eu nu văd cum am încheia acest târg, i-a răspuns Nina pe un ton apăsat.

Qobras s-a adresat lui Philby.

– Fata asta spune adevărul?

– E posibil, a zis el, fâstâcindu-se. Inscripţiile finale din interiorul templului *păreau* să sugereze că atlanţii aveau intenţia de a se stabili în mai multe

locuri – dar eu nu am avut timp să traduc suficient de mult din text ca să fiu convins.

S-a uitat apoi bănuitor la Nina.

– Şi nu cred că ea a reuşit.

– Învăţ foarte repede, *Jack*, a făcut cu dispreţ către el.

– Ai putea traduce restul? l-a întrebat Qobras.

Philby a clătinat din cap şi a oftat.

– Acum nu.

– Ha-ha! a exclamat Nina şi s-a strâmbat la Starkman. Pariez că îţi mişti mâinile că ai distrus hard diskul, nu?

S-a întors apoi spre Qobras.

– În concluzie, ce hotărâre luăm? Ţi-am făcut o ofertă, care încă stă în picioare. Lasă echipajul în viaţă şi te duc la ultima aşezare a atlanţilor.

– Ne duci până acolo? a spus Starkman. Cum adică, vrei să transformi aventura asta într-o vacanţă de lucru?

Nina şi-a încrucişat braţele la piept, ţintuindu-l pe Qobras cu o privire hotărâtă.

– Toată viaţa am căutat Atlantida. Dacă va fi să mor din cauza asta, măcar să ştiu precis *motivul*. Vreau să văd toată povestea desfăşurându-se. Cred că nu cer prea mult.

– Doctor Wilde, este prea periculos, a zis Matthews. Judecând după aparenţe, oricum ne va ucide pe toţi.

– Eu îi propun un târg cinstit. Sper că va accepta cu bună-credinţă. Ce spui de asta, domnule Qobras? Ai afirmat că nu eşti un om crud. Dar onoare ai?

Starkman a continuat să se uite urât la ea, dar faţa lui Qobras a rămas impenetrabilă. S-a apropiat de ea şi a privit-o cu ochi tăioşi ca de cremene drept în faţă.

– Sper că-ţi dai seama că şi după ce vom distruge ultimul dintre temple nu-ţi vom putea îngădui să rămâi în viaţă. Mai eşti dispusă să respecţi partea ta de înţelegere ca să salvezi viaţa acestor oameni?

Simţindu-şi gura uscată, a înghiţit în sec.

– Da.

Vreme de o clipă, Qobras a părut să fie aproape impresionat.

– Eşti o femeie foarte curajoasă, doctor Wilde. Şi nobilă. Ţinând seama de strămoşii tăi... nu m-aş fi aşteptat.

– Ce să înţeleg din vorbele *acestea?*

El s-a tras înapoi.

– Vom mai avea prilejul să vorbim. Dar îi voi cruţa pe oamenii din echipaj dacă eşti de acord să-mi spui cum ajungem la ultimul templu. Ne-am înţeles?

– Da.

Qobras a dat din cap.

– Foarte bine. Jason, pregăteşte bărcile de salvare şi îmbarcă echipajul pe ele.

– Eşti sigur că e cel mai bun lucru pe care-l poţi face? a întrebat Starkman.

– Vom vedea. Întâi să fie percheziţionaţi – verificaţi să nu aibă asupra lor radioemiţătoare ori rachete

de semnalizare. Vreau să mă asigur că voi avea timp suficient să părăsesc zona înainte ca ei să fie salvați. Căpitane, coasta portugheză se află la o sută patruzeci de kilometri în direcția aceea, a zis Qobras și a arătat spre nord. Sper că oamenii tăi vor putea vâsli ca să ajungeți până acolo.

Matthews i-a aruncat o privire plină de ură, după care Starkman și alți oameni de-ai lui i-au escortat pe membrii echipajului.

– Ce se va întâmpla cu cei care se află acum în Atlantida? a întrebat Nina. Prietenii mei sunt încă acolo.

– Și acolo vor rămâne, i-a răspuns el.

– Cum adică? Stai puțin, ne-am înțeles că...

Qobras a prins-o brusc și a tras-o aproape, după care i-a spus pe un ton șuierător:

– Ne-am înțeles să-i cruț pe membrii echipajului, doctor Wilde. Cei trei nu fac parte din echipajul acestui vas. Dacă ridici obiecțiuni în privința asta, voi ordona ca echipajul să fie împușcat. Ai priceput?

– Da, a zis ea, simțindu-se înfrântă.

– Doctor Wilde, a strigat Matthews, în timp ce unul dintre oamenii lui Qobras îi făcea semn cu arma să îi urmeze pe ceilalți membri ai echipajului, ai familie pe care să o contactez?

– Nu, îmi pare rău, a răspuns ea oftând. Dar dacă... dacă îl mai vezi pe Eddie, spune-i că o să-i trimit o ilustrată.

Matthews a părut nedumerit, dar nu a mai apucat să vorbească pentru că a fost îndepărtat. Qobras a făcut un semn către propriul vas.

– Acum, doctor Wilde, te rog să treci la bordul navei mele... ca să discutăm despre locul în care se află ultimul dintre templele atlanților.

Chiar plin pe trei sferturi cu apă rece și întunecată, adevăratul templu al lui Poseidon era mai impresionant decât replica lui din America de Sud.

– Este incredibil, a zis Kari, uitând pentru moment de pericolul prin care trecea, pentru că măreția lucrurilor din jurul ei era copleșitoare.

Deasupra ei, șiruri de nervuri subțiri, împodobite cu aur, argint și oricalc, se înălțau spre punctul central al tavanului boltit.

– Uită-te la acoperiș! Totul este tivit cu fildeș, exact cum a descris Platon.

– Eu nu aș folosi cuvântul incredibil, a spus Chase, înotând spre ea. Văzând atâtea nervuri ce seamănă cu coastele, eu mă simt ca și cum m-aș afla înăuntrul cutiei toracice a vreunui animal ciudat. Cel care a regizat filmul *Alien* ar fi foarte fericit aici.

A mai rupt un baston luminiscent și l-a aruncat de cealaltă parte a camerei, unde a căzut pe apă și a rămas plutind. Dincolo de fasciculele lanternelor, încăperea era iluminată acum într-un oranj plăcut. Capul lui Poseidon se înălța deasupra apei, scrutându-i plin de ură cu ochii aurii și goi.

– Ai observat vreo cale de ieșire?

– Nu. Dar tu?

Chase a făcut semn spre capătul sudic al camerei.

– E întocmai ca templul celălalt, *identic*, și îmi place. Pun rămășag că dacă am merge tot drumul pe pasaj, am da de aceleași încercări.

– Oare putem ieși pe acolo?

– E la nivelul solului, mai ții minte? a răspuns el, clătinând din cap. Iar peste ieșire mormanul de sedimente are nouă metri grosime.

– N-ar fi rău să încercăm. Cum acoperișul a rămas intact, probabil că pe acolo a pătruns apa. Ar fi o posibilitate să ieșim prin acel loc.

– Există o cale de ieșire mai rapidă, a spus Chase, arătându-i una dintre încărcăturile explozive.

– Nu, e prea periculos, a protestat ea. Dacă faci o gaură în tavan, s-ar putea să se prăbușească în întregime.

– Nu mi-am propus să dărâm totul. Privește, a zis el, și a înotat către o secțiune de perete unde decorațiunile din fildeș se desprinseseră, lăsând la vedere piatra. Trebuie doar să facem o gaură suficient de mare ca să trecem – ar fi destul și dacă am îndepărta unul dintre blocurile de piatră.

– Presupunând că bomba ta nu ne trânțește tavanul în cap.

Chase a ridicat din umeri, deși acest lucru era inutil, și destul de greu de realizat în interiorul costumului strâmt.

– Asta-i bună, ce-nseamnă viața fără o idee de risc?

A îndreptat fasciculul lanternei spre pietrele expuse, examinând îmbinările dintre ele. Ca în templul din Brazilia, acestea fuseseră fasonate cu atâta precizie,

încât nu se folosise mortar pentru alcătuirea zidului, greutatea blocurilor susținând întreaga structură. Pipăind una dintre îmbinări cu cuțitul, a constatat că vârful acestuia pătrunde câțiva milimetri.

– Trebuie să descoperim punctul cel mai slab ca să plasăm explozibilul.

S-a împins, îndepărtându-se de perete, și s-a întors să privească spre statuia lui Poseidon.

– Având o asemenea măreție, încât atingea acoperișul clădirii cu capul.

Kari s-a uitat la el impresionată.

– Ai citit Platon?

– M-am gândit să fac o încercare. Dar vezi ceva? Dacă ne suim pe căpățânosul ăsta, putem așeza încărcăturile explozive exact sub tavan. Blocurile de piatră din partea de jos a peretelui stau pe loc sub greutatea tuturor celorlalte, dar sus nu le susține nimic în afară de forța gravitațională.

– Și douăzeci și cinci de atmosfere, a ținut Kari să-i reamintească. Dacă faci o gaură chiar în vârf, se inundă tot templul. Îl vei distruge – probabil că și noi vom muri.

– Dacă nu ieșim de aici într-o oră, oricum nu va mai conta. Nu avem vreme să degajăm tunelul. Hai, la treabă.

S-a aplecat în față și s-a folosit de propulsoare ca să ajungă la statuie. Cu mari rezerve în suflet, Kari l-a urmat.

Castille a continuat să facă înconjurul templului, dând colțul capătului sudic. Până în acel moment nu

descoperise vreo deschidere, iar porţiunea curbată a acoperişului era continuă şi solidă precum carapacea unei ţestoase.

Dintr-un impuls, a coborât pe clădire. Or fi blocurile de piatră groase, dar poate undele radio vor trece prin ele dacă se apropia mai mult.

– Edward? Kari! Mă auziţi vreunul?

A rămas tăcut, fără ca măcar să respire, pentru ca fâsâitul şi bolboroselile regulatorului să nu acopere vreun răspuns, indiferent cât de slab ar fi fost. Însă nu a auzit nimic.

– *Merde.*

Bătând din picioare, s-a îndreptat spre latura vestică a templului.

Bărcile de salvare de pe *Evenor* se legănau pe apă în timp ce ocupanţii lor vâsleau ca să se desprindă de vasul care îi supraveghea. Stând pe puntea navei lui Qobras, încadrată de două gărzi înarmate, Nina a urmărit scena cu o resemnare încărcată de temeri. După revenirea la bordul vasului agresor a ultimului om, ceilalţi au desfăcut parâmele care legau laolaltă cele două nave. Starkman a apărut pe punte.

– Giovanni, explozivii au fost plasaţi, a zis el şi i-a întins două comenzi radio pentru detonare. Acesta este pentru încărcăturile de la prova, iar acesta, de la camera motoarelor.

– Tambuchiurile sunt deschise?

– Da, toate, până la peretele etanş transversal. După distrugerea pupei, două treimi din vas se vor

umple cu apă. După ce se scufundă pupa, se detonează celelalte încărcături, și *gata!* Vasul de trei mii de tone se duce drept până la fund.

Qobras a examinat detonatoarele.

– E o sabie a lui Damocles...

– Foarte inteligent procedat, a spus Nina cu amărăciune. Păcat că nu depui aceleași eforturi imaginative și pentru a realiza ceva constructiv.

– Nici nu ai habar cât timp și efort mi-am dedicat pentru a fi constructiv, doctor Wilde.

– Mda, ce-ar fi să mă luminezi în privința asta?

– Poate o voi face. Cine știe, există posibilitatea să îmbrățișezi punctul meu de vedere.

– Mă îndoiesc, a pufnit ea.

– Din păcate, așa cred și eu, a zis el oftând, apoi s-a adresat căpitanului. Să duci nava la o distanță sigură, după care o întorci cu fața la *Evenor*. Vreau să văd cum se scufundă.

Constructorii statuii nu anticipaseră că se va găsi cineva care să i se urce pe cap, a gândit Chase. Iar Platon nu prezentase lucrurile cu toată acuratețea; Poseidon nu atingea cu adevărat tavanul, deși, de la nivelul solului, aceasta era impresia. În realitate, rămânea un mic spațiu gol, în care bărbatul se vârâse cu greu și rămăsese pe spate. Sculptura placată cu aur era lucrată în așa fel încât să sugereze și părul, și o coroană din ceva ce păreau alge; în orice caz, niciuna nu reprezenta o platformă stabilă pentru carcasa inflexibilă a costumului său de scufundare.

– Cum te descurci? a întrebat Kari.

– Sunt pe-aproape.

Legase ambele încărcături, astfel încât să explodeze simultan. Detonatorul era un ceas mecanic simplu, gândit să reziste fără probleme şi la mari adâncimi. Odată activat, Chase avea la dispoziţie un minut să se retragă la o distanţă sigură. În largul oceanului, cu ajutorul propulsoarelor costumului, nu ar fi reprezentat o problemă.

Dar în spaţiul restrâns al templului...

– Tot mai cred că nu e ideea cea mai bună.

– Dacă nu va da rezultat, mă poţi concedia. Gata, am terminat.

Explozivii erau prinşi destul de nesigur de tavan, lipiţi deasupra unei nervuri din fildeş. Aceasta va fi făcută ţăndări la o milisecundă după detonare – problema era cât de mult din forţa exploziei va fi direcţionată spre tavan.

Chase avea experienţă îndelungată în acţiuni de demolare, dar în situaţia aceea trebuia să se bizuiască pe noroc. Nu-i rămânea *de ales*.

– Trage-te deoparte, i-a cerut el lui Kari, şi a făcut semn cu mâna spre capătul îndepărtat al templului. Şi coboară cât mai mult faţă de tavan.

– Am înţeles.

S-a rostogolit şi a dispărut sub luciul vălurit al apei, iar lumina aruncată de proiectoarele costumului s-a stins treptat.

Chase s-a uitat încă o dată la detonator.

– În regulă, a zis el, făcându-şi curaj.

Activarea ceasului era un proces în două etape: întâi trebuia răsucit şi scos un cui de protecţie, după care se apăsa comutatorul detonatorului. Apoi un mecanism de ceas foarte simplu şi eficient număra cele şaizeci de scunde. Să-i dăm drumul...

A răsucit cuiul pe jumătate, după care l-a smuls din locaş. Acum bomba era armată. Imediat ce apăsa butonul, nu mai era cale de întoarcere.

– Gata, Kari, a spus el, deşi nu era sigur că semnalul radio transmis de costumul lui va ajunge la ea prin apă, fii pe fază. Şaizeci de secunde începând din clipa... *asta.*

A apăsat butonul şi a dat să se rostogolească de pe capul statuii.

Dar a rămas blocat.

Echipamentul costumului se încurcase în coroană.

– Uf, drace, a rostit, încercând să se elibereze. Fără niciun efect. *Fir-ar să fie!*

Ceasornicul ticăia neiertător.

– Cinci sute de metri, a anunţat căpitanul.

– E de ajuns, a zis Qobras, privind pe ferestrele cabinei de comandă.

În faţă, de un alb strălucitor, *Evenor* se vedea pe toată lungimea; *Rechinodozer,* de un galben intens, se legăna prins în cârligele macaralei de la pupa. Bărcile de salvare se dispersaseră, oamenii din ele străduindu-se să ajungă cât mai departe de nava condamnată la pieire.

– Te rog, a spus Nina cu glas rugător, nu trebuie să faci aşa ceva...

Rămas cu ochii ațintiți la *Evenor*, Qobras nu s-a uitat spre ea.

– Îmi pare rău, dar trebuie.

A ridicat primul detonator și a apăsat butonul.

Castille a eliberat comanda de propulsie, plutind încă puțin și oprindu-se apoi deasupra acoperișului templului. Auzise ceva în căști, un pocnet slab, care a sunat ca o jumătate de înjurătură.

– Edward? a întrebat el, apropiindu-se înot de întinderea de piatră de sub el. Edward, tu ești? Mă auzi?

Apoi a auzit altceva.

De data aceasta, sunetul nu venea din căști, ci era transmis prin apă, propagat de la suprafață.

Un sunet pe care l-a recunoscut imediat. O explozie în apă chiar deasupra.

Asta nu putea însemna decât un lucru.

Nina se așteptase ca din prova lui *Evenor* să se înalțe o minge de foc, însă zgomotul exploziei a fost dezamăgitor de înfundat. Din tambuchiurile deschise s-au ridicat câțiva norișori albicioși, urmați de mici bucăți de resturi și hârtii care au zburat fluturând. De sub linia de plutire s-a învolburat o spumă albă, care a dispărut cu repeziciune.

Efectul distructiv a devenit evident abia după aceea.

Prova navei s-a aplecat aproape imediat, afundându-se în apă, canarisindu-se la tribord. Obiectele nefixate de punți au alunecat de-a latul lor și au căzut

în ocean, iar *Rechinodozer* a început să se legene violent. Pe puntea pupa, elicopterul s-a zdruncinat, întinzând la maximum cablurile care îl prindeau de platforma de aterizare.

Iuțeala scufundării a uimit-o pe Nina. S-a uitat cu o fascinație amestecată cu groază cum prova s-a prăbușit în ocean, în vreme ce aerul țâșnind din interior a azvârlit pe gurile tambuchiurilor alte și alte resturi. În acel ritm, se va scufunda în mai puțin de un minut.

Chase se zbătea să-și elibereze centura din coroana statuii, dar având mișcările îngreunate de carcasa costumului de scufundare nu reușea să se prindă de altceva.

Mai avea patruzeci de secunde.

– *La dracu'!*

A auzit un zgomot, un bubuit surd, venind din afara templului. O explozie!

Iar apoi niște pocnete în căști, vocea cuiva care se străduia să învingă paraziții. Kari...

Ba nu! Era *Castille!*

– Edward! Mă auzi? Edward!

Dacă radioul funcționa fără intermediul releului, însemna că se găsea foarte aproape.

– Hugo! a strigat Chase. Pleacă de aici! Am pus bomba! *Îndepărtează-te!*

– Edward! Mai spune o...

Treizeci de secunde.

– *Bombă!* a răcnit el.

Și-a căutat, pe bâjbâite, cuțitul. Centura de care erau prinse echipamentele era strânsă bine în jurul

taliei; a lovit disperat cu lama cuțitului în ea, încercând să vâre vârful sub coarda îmbrăcată în plastic.

Castille a căscat ochii mari. Mai toate cuvintele rostite de Chase fuseseră prea distorsionate să le deslușească, însă ultimul apel i-a ajuns la urechi mai clar decât și-ar fi dorit.

Lovind puternic cu picioarele în acoperișul templului, s-a propulsat cât de repede a putut spre o zonă liberă.

Canarisirea lui *Evenor* s-a transformat într-un tangaj, pentru că puntea era acum înclinată la aproape patruzeci și cinci de grade, în timp ce prova coborâse deja sub valuri. Elicopterul s-a desprins din cablurile care îl țineau și a alunecat de-a latul platformei, izbindu-se de apă. Coada i s-a scufundat prima, aerul dinăuntru a mai menținut vreme de câteva secunde cabina la suprafață, după care, învins de propria greutate, aparatul s-a dus la fund.

Pe puntea prova, unul dintre cablurile care susțineau submarinul s-a rupt, iar *Rechinodozer* a rămas atârnat ca un pendul și a lovit apa, stârnind un val enorm de stropi. Solicitat peste capacitatea de rezistență, postamentul macaralei s-a forfecat la bază, prăbușindu-se și lunecând pe puntea înclinată și înfigându-se în submarinul deja deteriorat. Prin gaura apărută, apa s-a năpustit înăuntru, iar *Rechinodozer* s-a scufundat în câteva secunde.

Imediat după răsturnarea vasului, dinăuntru au apărut la suprafață tot felul de resturi. Pupa s-a ridicat din ocean, iar apa a șiroit de pe elicele propulsoare.

Qobras a ridicat cel de-al doilea detonator și, fără nicio expresie pe față, a apăsat declanșatorul.

Douăzeci de secunde.

– Hai odată, *ticălosule!*

Chase a împins cu lama cuțitului în sus, folosind-o ca pe o pârghie, iar vârful s-a proptit în carcasa costumului. S-a auzit un pocnet, iar centura a cedat.

A căzut doi metri și jumătate până la luciul apei, aterizând pe spate și lovindu-se cu capul de interiorul căștii. Însă nu a băgat în seamă durerea, pentru că mai avea cincisprezece secunde să se îndepărteze.

Cu un ultim jet de aburi și fum țâșnind din puntea spate, *Evenor* a dispărut în Atlantic, într-un muget răsunător, ca al unui animal pe moarte. Un vârtej amețitor de bule de aer au apărut în urma epavei, iar sute de bucăți de obiecte prea ușoare ca să se ducă la fund au fost învârtite nebunește de acea bulboană.

Generatoarele epavei au încetat să mai funcționeze când apa a pătruns în compartimentele pupa, însă luminile de avarie au rămas aprinse, deoarece erau alimentate de baterii care au intrat automat în funcțiune când sursa principală de energie a murit. Trăgând după sine un jet de bule, nava de cercetare și-a început coborârea rapidă, cu botul în jos, spre fund.

Spre Atlantida.

Qobras s-a întors spre căpitan.

– Du-ne înapoi în port. Cu viteză maximă.

– Am înţeles, domnule.

Căpitanul a transmis ordine către echipaj. Uitată într-un colţ, Nina a rămas cu mâna la gură, încercând să-şi reprime suspinele.

Nu a reuşit.

Chase a acţionat propulsoarele la putere maximă, pentru că nu mai avea timp decât să se îndepărteze de statuie, scufundându-se.

Cinci secunde, patru, trei...

A observat o licărire slabă undeva sub el – Kari! – şi s-a rotit spre ea.

Explozivii au detonat.

22

Capul statuii lui Poseidon, care rezistase scufundării Atlantidei şi rămăsese să vegheze singur asupra templului vreme de unsprezece mii de ani, s-a făcut ţăndări. Tavanul din fildeş s-a dezintegrat, iar cioburi ascuţite ca briciul au căzut ploaie în încăperea inundată.

Însă şi blocul de piatră de *deasupra* încărcăturilor a resimţit din plin forţa exploziei.

Sub imensa presiune a apei, abia dacă s-a ridicat treizeci de centimetri.

Dar şi atât a fost de ajuns.

După ce aşteptase răbdător o sută de secole, Atlanticul îşi găsise în sfârşit o cale de pătrundere în comoara cea mai veche a lui. Apa rece a năvălit prin gaură, forţa colosală trăgând de blocurile de piatră. În momentul în care tavanul a cedat, s-a format o bortă cu diametrul de cel puţin şase metri. Mii de tone de apă au pătruns ca un berbec şi au strivit ceea ce mai rămăsese din statuia lui Poseidon, transformând-o în moloz auriu.

Impactul a transmis şi un val de şoc foarte puternic prin apa aflată deja în templu. Statuile au fost ridicate de pe podea şi azvârlite de colo-colo, ca nişte jucării.

Chase a avut senzaţia că este izbit de un camion în viteză. Lanterna i-a fost smulsă din mână şi a dispărut răsucindu-se în vâltoarea stârnită de explozie. Iar el s-a trezit trântit de un zid. Cu forţă. Nu a reuşit să se mişte, fiind ţintuit de forţa îngrozitoare ca un fluture pe o planşă de insectar.

Apoi zgomotul a scăzut în intensitate. La fel presiunea care îl ţintuia şi îl freca de zid, pe măsură ce curenţii turbionari slăbeau în intensitate. În încheietura mâinii stângi a simţit crescând o durere cumplită, ca o arsură. Şi-a adus aminte ca prin ceaţă că îi fusese izbită de zid, dar mintea lui era capabilă să prelucreze acea senzaţie abia acum.

Luminile de pe costum încă funcţionau, dar o vreme nu-i vor fi de niciun folos. Sedimentele care stătuseră neclintite pe podeaua templului încă de la

inundare fuseseră tulburate şi stârnite de furia potopului, făcând ca apa să devină lăptoasă.

Acum însă templul era inundat complet, iar pătrunderea apei încetase. Ceea ce însemna că putea ieşi prin gaura din tavan.

Kari!

Era imposibil ca ea să fi fost pe deplin pregătită pentru a rezista năvalei apelor oceanului. Sigur fusese lovită la fel de neiertător ca el.

A încercat să o apeleze prin radio.

– Kari! Kari, mă auzi? Unde eşti? *Kari!*

Nu a primit răspuns.

Poate era în afara razei de acoperire radio – ori era rănită, ori murise.

S-a lăsat spre podea şi a înotat în faţă, chircindu-se din cauza durerii din braţul stâng. S-ar fi deplasat mai repede folosind propulsoarele, dar nu voia să rişte o ciocnire cu vreun obiect pe care nu l-ar fi văzut în apa tulbure.

A simţit resturi şi sfărâmături sub picioare, bucăţi de pietre şi statui. Podeaua era ca după un bombardament.

A distins o lumină slabă în faţă. Distanţele erau extrem de înşelătoare în apa încărcată cu impurităţi; părea că luminiţa se afla la doisprezece sau cincisprezece metri, însă în condiţiile acelea probabil că era la doi metri şi ceva.

– Kari! a strigat el, în momentul în care luminile au căpătat formă.

Erau reflectoarele de pe costumul ei – de fapt, doar *unul* acum, pentru că unul era stins.

Şi, din câte îşi dădea Chase seama, şi ea părea să se fi stins, pentru că plutea nemişcată deasupra podelei.

A îndreptat-o. Căştile lor s-au ciocnit când a încercat să îi vadă faţa prin apa lăptoasă. Avea ochii închişi, iar el nu şi-a dat seama dacă mai respira. Costumul de scufundare era un sistem închis, din care nu ieşeau bulele de aer care caracterizau costumele obişnuite.

– *Kari!*

Pleoapele ei au tresărit.

– O, slavă Cerului! a exclamat Chase. Kari, hai, trezeşte-te! Trebuie să ieşim de aici.

Ea a deschis ochii, şi l-a privit confuză.

– Eddie? Ce s-a întâmplat?

– Să-ţi spun pe scurt? Bum! Şi pleosc! S-a făcut gaura. Te simţi întreagă?

S-a strâmbat de durere.

– Mă dor picioarele.

– Clădirea e posibil să se prăbuşească în continuare. Trebuie să ieşim – dacă urcăm drept, putem merge de-a lungul tavanului până găsim gaura.

– Ai reuşit?

– Da. Am reuşit, i-a răspuns, şi a luat-o de mână. Foloseşte-ţi propulsoarele şi urcă.

A dus apoi mâna la comanda propulsoarelor lui.

– Numărăm până la trei. Gata?

Kari a confirmat şi el a numărat de la zero. Ea a pornit vertical. Chase a rămas în urmă.

– Hei, hei, stai puţin! a exclamat el, sărind în sus de pe podea, în încercarea de a porni după ea.

Bâzâitul slab al propulsoarelor ei s-a oprit.

– Ce-ai păţit?

Cu degetul mare, Chase a împins înainte şi înapoi rotiţa de comandă a propulsoarelor. Nu s-a întâmplat nimic.

– Doamnă, avem o problemă. Propulsoarele mele nu funcţionează.

– Ţi s-a deteriorat costumul?

– Hm, cam da. Primul indiciu a fost că funcţionează.

Ea l-a lovit cu palma peste zona pieptului.

– Vorbeam serios! Costumele astea sunt *rezistente* – dacă a primit vreo lovitură care a deteriorat un sistem, s-ar putea să mai fie afectat vreunul. Alimentarea cu aer merge?

– Pare cum trebuie, dar... Stai puţin. Ori am făcut pipi pe mine... ori e o fisură.

S-a foit cu stângăcie. Avea o senzaţie rece, de umed, pe partea superioară a piciorului, în *interiorul* costumului.

– Drace! Intră apă!

Ca să fie şi mai limpede situaţia, o bulă de aer s-a înălţat între ei, atingând geamul căştii lui, după care a urcat spre suprafaţă.

– Ţine-te de mine şi, orice s-ar întâmpla, nu-mi da drumul, i-a cerut Kari.

Chase s-a prins de centura ei şi a observat că mai toate instrumentele lipseau, fiind probabil smulse de curenţi. Ea a pornit propulsoarele, care s-au încordat sub sarcina sporită.

– Încetineşte, a sfătuit-o Chase când s-au apropiat de acoperiş. Să nu ne lovim de tavan.

– Dar nici să te îneci!

Cu toate acestea, a încetinit, ținând mâna liberă ridicată deasupra capului până când a atins ceva solid.

– Am ajuns. Încă mai există un buzunar de aer, îl simt.

S-a ridicat până când creștetul căștii s-a lovit ușor de tavanul din fildeș. Acolo exista suficient spațiu cât să-și ridice ochii deasupra luciului apei.

Spre surprinderea ei, a observat lumină. Bețele luminoase era încă acolo, legănându-se pe apă.

– Ce vezi? a întrebat-o.

– Tavanul s-a lăsat la vreo zece metri de aici, de aceea mai există aer.

S-a răsucit în apă.

– Văd unul dintre zidurile din capăt.

– Acela e peretele sudic, locul unde am fost noi. Trebuie să mergem în direcție opusă.

– Bine.

A coborât vreun metru, trăgându-l pe Chase după ea, apoi s-a înclinat în față pentru a se propulsa de-a lungul marginii acoperișului. Discretă, lumina oranj a bățului a îndrumat-o către porțiunea care se lăsase a tavanului.

– Să fii atentă, pietrele s-ar putea desprinde, a prevenit-o.

– Da, îmi dau seama, având în vedere explozivii folosiți de tine.

S-a apucat să exploreze tavanul mai atentă după ce și-a dat seama că explozia spintecase fildeșul, lăsând la vedere aschii ascuțite și periculoase.

Pe neașteptate, a simțit în față un curent slab. În apa agitată erau mai puțin particule în suspensie.

– Eddie! Cred că am găsit-o!

– Grozav! Aten...

Cu un pocnet ca acela făcut de ruperea unui os, unul dintre blocurile uriașe de piatră a cedat forței gravitaționale și a căzut din locul în care se odihnea, smulgând cu sine părți mari de fildeș. A izbit-o pe Kari în partea din spate a costumului, azvârlind-o într-o parte.

Chase a prins-o de braț și a tras-o în picioare.

– Drace! Ești teafără?

I-a verificat costumul. Partea superioară a carcasei de formă rotundă, unde erau adăpostite rezervoarele de aer și sistemul de recirculație era strivită, crăpată precum coaja unui ou.

– Costumul ți-e turtit – mai poți respira?

Îngrijorată, Kari a inspirat.

– S-a întâmplat ceva – încă primesc aer, dar mi-e mai greu să respir. Cred că s-a deteriorat regulatorul.

Ca să o încurajeze, Chase a prins-o strâns de mână.

– Nu-ți pierde cumpătul. Aproape c-am ieșit din templu. După ce ajungem afară, poate îl găsim pe Hugo și ne îndreptăm spre suprafață. Ne trebuie doar cincisprezece minute, atât. Fă economie de aer și respiră rar. Ai înțeles?

– Am înțeles, a spus ea, dând din cap, deși pe față i-a apărut o expresie de îngrijorare.

Au ajuns la gaura căscată în acoperiș. Kari s-a slujit de propulsoare ca să se ridice din templu, trăgându-l

pe Chase după ea. Apa s-a limpezit cu repeziciune. El a privit în jur, căutând lumini. A remarcat imediat câteva, dar ele nu aparţineau unui obiect cunoscut.

– Un alt submersibil, a zis ea, uitându-se la epava unui vas.

Cu toate că porţiunea rezervată echipajului făcuse implozie, secţiunea în care se aflau bateriile rămăsese etanşă, alimentând fără rost proiectoarele.

– E al lui Qobras.

– Hugo trebuie să fie prin apropiere, a spus el şi, înotând, a ieşit cu totul din gaură. Hugo, mă auzi? Am ieşit din templu, repet, am ieşit. Mă auzi?

Linişte.

– Edward!

Vocea era slabă, acoperită de paraziţi, dar îi aparţinea neîndoielnic belgianului.

– Te aud. Unde eşti?

– Deasupra capătului nordic al templului. Tu?

– Eu cobor dinspre sud-vest! Mă vezi?

Chase a ridicat privirea. Şi, bineînţeles, a văzut luminile costumului lui Castille apropiindu-se.

– Sunteţi teferi?

– Costumul lui Kari e avariat – dar şi al meu e bubuşit, am o fisură în el şi nu mă pot folosi de propulsoare. Trebuie să ajungem cât mai repede la suprafaţă.

Castille şi-a îndreptat lanterna spre costumul lui Chase.

– Uite unde ai fisura, a zis el, arătând spre talie.

Chase şi-a dat seama care era cauza. Când folosise cuţitul pentru a-şi tăia centura cu echipamente,

vârful lui ascuțit străpunsese carcasa de policarbonat. Chiar în timp ce privea, a văzut o mică bulă de aer ieșind din costum și țâșnind spre suprafață.

– Ai ceva cu care să peticim costumul?

Castille a clătinat din cap.

– Edward, ascultă, la suprafață s-a întâmplat ceva urât. Am auzit...

Zdronc!

– Ce dracu' a fost asta? a întrebat Chase.

Zgomotul neașteptat a sunat ca un obiect de metal căzând pe piatră. S-a întors. Ceva, un obiect aflat alături de el, lucea slab. S-a apropiat mai mult ca să-l examineze. Era o cheie de piuliță.

Zdrang!

Un alt zgomot, mult mai puternic și mai intens. S-au răsucit toți trei și au văzut un drug lung în picioare pe acoperișul de piatră. S-a dat peste cap încet și a alunecat pe latura în pantă a acoperișului.

Castille a înotat după el, oprindu-se când și-a dat seama ce era.

– O cange de barcă. Ce naiba...

La periferia câmpului său vizual, Chase a remarcat alte și alte obiecte căzând în jurul lor, o adevărată ploaie de metal. A ridicat ochii...

– Hugo! *Dă-te...!*

Dar era prea târziu. Cu iuțeala unei sulițe, elicopterul de pe *Evenor* se prăbușea cu coada înainte spre Castille. Belgianul a fost blocat pe acoperișul templului.

Una dintre palele rotorului a străpuns costumul gros.

– Nu se poate! a urlat Chase.

A încercat să înoate spre prietenul lui, dar unda de şoc produsă de fuzelajul elicopterului la izbirea de pietre l-a azvârlit înapoi.

Fasciculele reflectoarelor lui Castille au fost întunecate de un nor care a crescut în dimensiuni.

Sânge.

– *Hugo!*

Valul şi-a pierdut din forţă; a pornit din nou înot, lovind furios apa, ignorând durerea din braţ.

Kari l-a prins de costum, folosindu-se de propulsoare să îl tragă înapoi.

– *A murit!* a strigat ea. Trebuie să ieşim de aici! *Imediat!*

Cuprins de furie şi disperare, Chase a ocolit-o.

– Nu-l pot lăsa aici!

– Trebuie! *Uite!* a strigat ea şi a arătat spre suprafaţă.

De sus venea o ploaie de obiecte. Scule, capace de tambuchi, bucăţi din balustrade, chiar şi o secţiune din domul radar de pe *Evenor*.

Iar prin semiîntuneric se năpustea spre ei ceva mai mare, o formă masivă, de culoare galbenă...

Kari a ţâşnit într-o parte cu forţa maximă a propulsoarelor, târându-l pe Chase cu ea, în timp ce *Rechinodozer* a căzut pe lângă ei şi a trecut prin acoperiş, cât pe ce să-i lovească. În urma lui a căzut, târându-se, un lanţ, ale cărui zale s-au târât cu un zgomot înfiorător peste pietre. Macaraua de la celălalt capăt s-a

prăbuşit peste templu, după care a alunecat ca o seceră pe panta din spatele lor. Amândoi i-au simţit trecerea prin apă când s-a strecurat la câţiva centimetri pe sub picioarele lor.

Kari s-a aplecat în faţă şi a ieşit din templu. În jurul lor au continuat să cadă resturi, iar când acestea atingeau fundul, nisipul părea să explodeze, ridicându-se încet şi formând nori.

Chase a ridicat ochii.

– Uf, la dracu'! Mergi drept! *Mergi!*

L-a ascultat, întorcând însă capul să vadă – şi inima i-a împietrit de groază.

Era o constelaţie de stele căzătoare, o adevărată boltă de lumini care dădeau să o împresoare.

Evenor!

Cu luminile de avarie încă aprinse, scoţând gemete metalice care se propagau prin apa oceanului, nava reprezenta o bombă de trei mii de tone care se prăbuşea drept spre ei.

Kari a apăsat cu degetul mare şi mai puternic pe comanda propulsoarelor şi a reuşit să iasă atât ea, cât şi Chase, din calea vasului care plonja spre ei.

Evenor a lovit fundul ca o bombă.

Prova s-a strivit, aplatizându-se la contact, iar forţa apei împinse înapoi prin interiorul navei a sfârtecat suduri şi îmbinări, la fel de distrugătoare ca un explozibil de mare putere. Puţinul aer rămas prins înăuntru a năvălit prin sutele de fisuri şi fracturi noi apărute în corpul vasului. Nituri, hublouri,

chiar uși, au zburat în toate părțile, la fel ca schijele dintr-o grenadă.

Surprinși de unda de șoc și aproape asurziți, Kari și Chase nu au putut face altceva decât să se lase târâți de curent, în vreme ce bucăți din epavă se răsuceau în jurul lor, lovindu-se de costume.

Un alt scrâșnet îngrozitor de metal chinuit, însoțit de un geamăt, s-a auzit în adâncuri când, încet, dar inexorabil, *Evenor* s-a răsturnat pe o parte și a secționat templul ca o lamă de ghilotină. În ciuda perfecțiunii arhitecturale, clădirea nu putea să reziste nicicum forței distructive a câtorva mii de tone de oțel.

Acoperișul templului a zburat spre exterior când *Evenor* a dislocat apa din interiorul încăperii principale. Fără niciun sprijin, pereții s-au năruit, strivind tot ce mai rămăsese întreg înăuntru.

Templul lui Poseidon, însăși inima citadelei Atlantidei, era acum pierdut pentru totdeauna.

Zgomotul s-a stins treptat. Simțindu-și capul vuind, Chase a rămas aproape uimit că scăpase cu viață.

Kari...

Nu reușiseră să se mai țină de mână și se despărțiseră. S-a răsucit, încercând să o zărească prin norii de sedimente stârnite.

– Kari! Unde ești?

Nu a văzut nici urmă de ea în bezna care îl înconjura.

– Aici sunt, a spus ea, cu glas pierit. În spatele tău, la vreo cinci metri mai jos. Urc spre tine.

Chase a coborât privirea. Aceeași negură.

– Nu te văd.

– Am pierdut reflectorul. Stai puțin.

După câteva clipe s-a aprins o lumină oranj, în care a văzut-o pe Kari cum se ridica având un băț luminos în mână.

– Îți mai funcționează propulsoarele?

– Da. Dar cum e cu spărtura din costumul tău?

Chase s-a mișcat în interiorul lui. Senzația de răceală se extinsese.

– La naiba. Cred că situația s-a agravat.

– Sigur nu e o fisură mare, altfel mureai deja – dar se va lărgi.

Kari a ajuns lângă el și a ținut bățul luminos în fața zonei deteriorate.

– Există posibilitatea de a o astupa?

– Nu. Dar *tu* ai putea să faci ceva.

– Ce anume?

– Ține degetul mare peste ea.

– Aha.

Chase s-a simțit ciudat de jenat că nu-i venise lui în minte acea soluție. A coborât privirea spre templu. Câteva dintre luminile de pe *Evenor* încă mai ardeau în mijlocul dezastrului.

– Hugo...

– Acum mă preocupă soarta Ninei, a spus Kari. Din câte știu, se afla pe vas. Iar Qobras nu prea lasă martori în viață.

Chiar dacă se afla alături de el, iar interferența radio era minimă, vocea ei se auzea foarte slab.

Kari a pornit propulsoarele, începând ascensiunea. Chase s-a ţinut de centura ei cu o mână, apăsând cu degetul celeilalte pe fisura din costum. În interiorul căştii se găsea un indicator de adâncime, care a început să afişeze numere ce scădeau.

Dar urcuşul era prea lent. Din cauza greutăţii suplimentare, costumul lui Kari nu atingea decât jumătate din viteza maximă.

Chase s-a chinuit să calculeze cât timp le va trebui să ajungă la suprafaţă. Cel puţin douăzeci de minute. Poate chiar jumătate de oră. Şi cum alimentarea cu oxigen din costumul lui Kari funcţiona defectuos...

– Cum respiri? a întrebat el.

– E tot mai greu. Regulatorul lasă impresia că se blochează. Nu reuşesc să primesc suficient aer.

– Şi cum te simţi?

– Ciudat. Şi... şi puţin ameţită.

Acestea erau primele simptome ale hipoxiei, şi-a dat seama Chase. Lipsa de oxigen. Kari nu avea cum să rămână conştientă îndeajuns de mult ca să îi propulseze pe amândoi până la suprafaţă. Asta însemna că va trebui ca el să acţioneze comenzile propulsoarelor.

Iar asta însemna că... va trebui să-şi ia degetul de pe gaura din costum. Va avea nevoie de ambele mâini ca să se ţină de ea – maneta de comandă nu era prevăzută pentru a suporta o sarcină mai mare. Dacă se lăsa cu toată greutatea pe ea, putea plesni, ceea ce îi condamna pe amândoi la moarte.

– Kari, a spus el, străduindu-se să-şi păstreze calmul, atât pentru binele lui, cât şi pentru al ei, ţine

degetul pe rotița aceea atât cât poți, înțelegi? Dacă ai probleme, preiau eu. O să ajungem la suprafață.

– Dar dacă preiei controlul, nu o să...?

– Nu te mai gândi la mine. O să reușim. Clar?

– Bine... i-a răspuns ea cu glas somnoros.

S-au ridicat în tăcere vreme de alte câteva minute. Chase a verificat indicatorul de adâncime: două sute de metri. Mai rămânea mult de urcat.

– Eddie.

– Da.

Kari părea în pragul somnului.

– Îmi pare rău de Hugo. Am ținut la el.

– Și mie îmi pare rău, i-a zis Chase, simțind un val de furie crescând în el.

A făcut un efort să o țină în frâu. Dar fără succes. Deocamdată.

– De obicei, nu-mi place să mă răzbun, pentru că nu e profesionist – dar Qobras va regreta amarnic.

– Bine. Suntem atât de aproape, că nu ne va putea opri...

– Atât de aproape, de ce?

Nu a primit răspuns.

– Kari!

Propulsoarele s-au oprit. Mâna stângă a femeii a căzut moale, dând drumul manetei de comandă.

– Of, *drace*, a mormăit Chase.

Se aflau la o sută optzeci de metri. La acea adâncime, costumul lui trebuia să reziste la o presiune de douăzeci de atmosfere. Dacă fisura se lărgea, apa i-ar fi pătruns în costum ca un *șuvoi*, nu picătură cu picătură.

Dar nu-i rămânea de ales.

A înotat în sus, cu mâna cuprinsă de dureri, a prins-o de talie pe Kari, iar cu dreapta a preluat comanda propulsoarelor. Senzaţia de umezeală din costum s-a accentuat. A început să tremure.

Nu avea timp să se gândească la aşa ceva.

A dat comanda la puterea maximă. Căpătând viaţă, propulsoarele au scârţâit din nou, iar indicatorul de adâncime a reînceput să numere înapoi, dar extrem de încet. A dat din picioare, făcând tot ce se putea pentru a grăbi viteza de urcare. În ciuda pregătirii fizice şi a instruirii îndelungate, a simţit că oboseşte rapid, pentru că presiunea şi frigul îl secătuiau de puteri.

Mai erau o sută cincizeci de metri. Umezeala rece s-a extins în tot corpul.

La o sută douăzeci, până la el a ajuns prima idee de lumină de la suprafaţă, iar bezna completă a făcut loc unei nuanţe albastre intense şi ciudat de frumoase. Pe măsură ce urcau, apăreau tot mai mulţi peşti, care săgetau pe lângă ei sugerându-le că erau nişte intruşi ai adâncurilor şi măsurându-i cu ochi reci şi nepăsători.

S-a uitat la Kari. Avea ochii închişi şi părea aproape senină. Nu şi-a dat seama dacă mai respira. Ori respiraţia ei era foarte superficială, astfel că nu-i vedea nările mişcându-se... ori deja murise.

La şaizeci de metri, Chase şi-a dat seama că poate vedea soarele, o pată ceva mai strălucitoare de lumină. Contorul de adâncime număra în continuare, metru cu metru... Brusc, propulsoarele s-au oprit.

A apăsat mai tare cu degetul pe comandă, sperând că frigul îl amorțise, făcând-i mâna să alunece. Dar nu se întâmplase asta. Rotița dințată era împinsă la maximum.

Costumele de imersiune erau proiectate pentru a fi folosite în conlucrare cu un submersibil, pentru coborâre – iar urcarea se făcea la fel. Nu se gândise nimeni la o urcare autonomă.

Bateriile muriseră.

Și mai aveau treizeci de metri până la suprafață.

– La mama dracului...

S-a uitat la Kari, a clătinat-o, parcă vrând să o trezească și să primească ajutorul ei. Însă ea a rămas cu ochii închiși. Așadar, totul depindea de el.

A început să înoate folosindu-și forța rămasă, trăgând-o cu el. Ea cântărea șaizeci de kilograme, însă greutatea costumului care trebuia de asemenea ridicat era totuna cu transportarea unui coleg masiv, complet echipat, pe o scară.

Douăzeci și șapte de metri. Douăzeci și patru. Douăzeci și unu.

Fiecare număr nou apărea pe ecranul contorului parcă după o eternitate. Nu voia altceva decât să se oprească pentru a se odihni, să-și recapete suflul și să simtă că arsura din mușchi dispare, însă trebuia să o ducă pe Kari până la suprafață.

Doisprezece metri. Nouă.

Razele soarelui sclipeau parcă disprețuitor în valurile de deasupra. Însă contorul mai avea de numărat. Trei metri, doi și jumătate...

Simţea deja legănarea produsă de valuri, întrucât costumul lui se izbea de cel al lui Kari. Un metru şi jumătate, un metru... Ajunsese să gâfâie spasmodic, iar muşchii erau deja gata să-i cedeze...

Gata!

A despicat luciul apei, şi a clipit orbit de razele soarelui roşiatic, aflat la orizont. Încordându-se, a tras-o pe Kari după el. Apa s-a scurs de pe casca ei. Sub apă, îi fusese imposibil să-i vadă adevărata culoare a feţei; acum, chiar în lumina caldă, piele ei părea palidă şi vineţie.

Costumele erau închise cu multiple cleme şi încuietori, menite să fie desfăcute cu ajutorul a doi oameni, dar acum nu aveau la cine apela. Chase s-a chinuit cu inelul de etanşare de la gâtul ei, întâmpinând greutăţi din cauza degetelor amorţite de frig atunci când a desfăcut încuietoarea. Şi-a înfăşurat braţul în jurul căştii, străduindu-se să găsească suficientă forţă pentru a o răsuci puţin.

Până la urmă s-a învârtit, iar ştiftul de zăvorâre s-a eliberat. A ridicat casca şi a aruncat-o deoparte. Kari a legănat nesigură din cap.

– Kari! Hai, trezeşte-te!

Chase a bătut-o pe obraji, încercând să o ţină dreaptă, astfel încât apa să nu treacă peste gâtul costumului ei şi să-l inunde. Ea avea nevoie de resuscitare gură la gură, dar era imposibil să-şi scoată casca fără să-i dea drumul.

– Kari! Hai, *revino-ţi!*

Tânăra a luat brusc o gură de aer, apoi a tuşit, şi a început să gâfâie. Pleoapele i-au fluturat.

– Eddie?

Cuvântul a rămas doar o şoaptă slabă.

– Hei, ai înviat! a spus el, zâmbind cu gura până la urechi. Am reuşit. Te simţi bine?

– Mi-e rău... şi mă doare *cumplit* capul.

– Dar eşti în viaţă, şi ăsta-i cel mai important lucru. Dă-mi mâna şi ajută-mă să-mi scot găleata asta nenorocită de pe cap.

Ea a tras de sistemele de prindere a căştii.

– Au, ce naiba!

– Ce-ai păţit?

I-a aruncat o privire de om învins.

– Nu mai are importanţă. Suntem la o sută cincizeci de kilometri în largul Atlanticului, iar nava noastră e bucăţi la fund. O să avem cam mult de înotat.

Spre surprinderea lui, Kari a zâmbit.

– Nu cred că va fi nevoie să înotăm.

– De ce?

– Pentru că-l văd pe căpitanul Matthews vâslind spre noi.

Chase s-a întors.

– Măi, să fie.

Barca de salvare era la o sută de metri, dar Matthews se vedea clar în uniforma lui albă, la prova, făcând semne cu braţul.

– Deci Qobras i-a lăsat în viaţă...

– Nu-i stă în obicei, a spus Kari, nedumerită, dar simţindu-se uşurată. Sigur s-a întâmplat ceva. Cred că... Vai, Dumnezeule, a strigat şi l-a prins de braţ. Nina! Cred că a luat-o pe Nina cu el!

– De ce? O voia moartă – ce l-a făcut să se răzgândească?

– Cred că ştie ceva, şi-a ea dat seama. O fi vorba de ceva ce a văzut în templu, vreo informaţie îndeajuns de valoroasă pe care să o ofere în schimbul vieţii echipajului.

– Mda, îi putem întreba peste câteva minute. Hai, dă-mi casca jos mai repede!

– Dacă mă gândesc mai bine, ar fi preferabil să o păstrezi până urcăm în barcă.

Chase s-a încruntat.

– De ce?

– Pentru că am senzaţia că radioul din costumul tău este singurul pe care îl mai avem...

Cinci minute mai târziu, Chase a reuşit să respire în cele din urmă aerul proaspăt al oceanului.

Kari avusese dreptate: echipajul de pe *Evenor* fusese lăsat în derivă fără aparat de radio-recepţie. Cu toate acestea, imediat ce barca de salvare s-a alăturat celorlalte în apropierea zonei presărate cu resturi de la nava scufundată, unul dintre mecanici s-a ocupat de emiţătorul aflat pe costumul de scufundare. Nu bătea prea departe, dar nici nu le trebuia aşa ceva. Potrivit standardelor maritime, în golful Cadiz traficul era destul de intens. Dar, după cum a susţinut Matthews, încă nu era recomandabil să folosească aparatul – nu avea rost să lanseze un semnal S.O.S. dacă vasul cel mai apropiat era cel al lui Qobras.

Chase şi Kari n-au mai pierdut vremea, şi au aflat ce se întâmplase la bordul navei *Evenor*.

– Aşadar, Nina s-a predat de bunăvoie ca să vă salveze?

Matthews a dat din cap drept confirmare.

– Cu toate că omul acela, Qobras, i-a spus că o va ucide. Îi suntem datori pentru viaţa noastră.

Kari a rămas tăcută şi a privit gânditoare spre soarele care apunea. Chase şi-a petrecut un braţ pe după umărul ei.

– Hei, lasă. Deocamdată trăieşte. Indiferent ce ştie, sigur nu i-a divulgat totul din prima clipă. Va trage de timp cât va putea. Şi vom reuşi să o găsim.

– Cum? a întrebat ea pe un ton sumbru. Chiar dacă descoperim nava în port, Qobras sigur nu va mai fi acolo. Cu siguranţă că a fost preluat de un elicopter, ori a plecat la ţărm cu o şalupă rapidă. Până ajungem noi...

– Găsim noi o soluţie, a răspuns Chase, lăsându-se puţin pe spate şi privind spre cer.

Apăruseră primele stele, care licăreau delicat pe cerul senin.

– De fapt, a intervenit Matthews, doctorul Wilde a lăsat un mesaj, deşi nu am idee ce a vrut să dea de înţeles. A zis să ţi-l transmit dacă te voi vedea.

Chase s-a ridicat în capul oaselor.

– Ce a spus?

– Nu mare lucru. Doar că... îţi va trimite o ilustrată.

– O ilustrată? a făcut Kari nelămurită, încruntându-se.

Nedumerirea ei a sporit când Chase a început să râdă cu hohote, arătând foarte fericit.

– Ce? Ce a vrut să spună?

Chase a reușit să-și stăpânească râsul, dar a rămas cu un zâmbet larg până la urechi.

– Înseamnă că știu precis unde va merge, a anunțat el.

23

Tibet

Soarele nu se ridicase încă deasupra piscurilor Himalayei, însă, în timp ce elicopterul zbura printre munți, Nina a văzut venind dinspre est lumina dinaintea zorilor.

Încadrată de două gărzi înarmate, stătea în partea din spate a aparatului. În fața ei erau Qobras, Starkman și Philby. Cât ținuse acel zbor, fostul ei mentor nu îndrăznise nicio clipă să o privească drept în față.

În urma lor, își dăduse ea seama, venea un alt elicopter, care transporta alți oameni și ceva ascuns într-o ladă de mari dimensiuni. Se îndoia că în ea s-ar fi aflat ceva bun.

– Continuă, a îndemnat-o Qobras. Vorbeai de o erupție...

– Da.

Imaginea ultimelor inscripţii din templu i-a revenit în minte.

– Insula se scufunda lent, iar vulcanul din nordul ei devenise activ – ştiau că sfârşitul era aproape. Nu cred că şi-au dat seama cât de curând va sosi acea clipă, astfel că au fost oarecum surprinşi când s-a întâmplat catastrofa.

– Dar nu s-a petrecut suficient de repede. Unii dintre ei au scăpat.

Nina a clătinat din cap.

– Chiar că ai ceva împotriva atlanţilor, adevărat? Având în vedere că imperiul lor a fost distrus acum unsprezece mii de ani, cred că a trecut cam multă vreme de atunci ca să le mai porţi ranchiună.

– Imperiul nu a fost niciodată distrus *integral*, doctor Wilde. El continuă să existe şi în prezent.

– O, trebuie să fie vorba de puternicul şi *invizibilul* imperiu al atlanţilor.

Qobras nu a luat în seamă sarcasmul ei.

– Dacă foloseşti cuvântul „invizibil" în sensul că nimeni nu ştie de existenţa lui, atunci, da, ai dreptate. Descendenţii atlanţilor trăiesc printre noi, căutând să deţină controlul asupra tuturor oamenilor pe care îi socotesc inferiori lor. Diferenţa este că ei deţin puterea nu doar prin forţa armelor, ci prin aceea a *bogăţiei*.

– S-ar părea că am pătruns pe tărâmul teoriei conspiraţiei, l-a ironizat Nina. Urmează să mai spui că atlanţii sunt de fapt Iluminaţii, nu?

– Nu tocmai. *Noi* suntem Iluminaţii.

Nina s-a uitat la el neîncrezătoare.

– Poftim?

– Nu în înțelesul pe care în mod sigur ți-l închipui. Organizația noastră a fost înființată cu mult timp înaintea sectelor care au adoptat acest nume începând cu secolul al XVI-lea. Iar numele de iluminați este latin, în vreme ce numele nostru codificat provine din greaca veche. Frăția lui Selasphoros – purtătorii de lumină.

– Greaca *antică?* a exclamat Nina, și s-a întors către Philby, căutând un sprijin împotriva acelei idei nebunești, dar cum el încă nu avea curaj să se uite în ochii ei, nu a descoperit pe fața lui o expresie care să sugereze că punea la îndoială vorbele lui Qobras. Așadar, susții că ești capul unei organizații secrete împotriva atlanților, veche de două mii cinci sute de ani? Asta e o *absurditate!*

– Ba este chiar mai veche, a continuat Qobras, netulburat. Sunt sigur că-ți amintești de *Critias* – se vorbește acolo de războiul dintre atenieni și regii atlanților, da?

– Sigur. Războiul despre care se spunea că se purta între cei care trăiau dincolo de Coloanele lui Heracle și cei care trăiau dincoace de ele. Dar asta e *singura* mențiune, în afara celor câtorva rânduri din *Timaios.*

Qobras a clătinat din cap.

– Ba nu. E vorba de ceva mai mult.

– *Critias* a rămas neterminat.

– Critias *a fost suprimat*, a contrazis-o Qobras. De Frăție. Textul complet cuprinde o descriere a războiului

dintre cele două mari puteri și a modului în care atenienii și aliații lor i-au alungat pe invadatori din Mediterana. De asemenea, mai era prezentat contraatacul atenian împotriva Atlantidei – care s-a încheiat când armata ateniană a fost surprinsă pe insula care s-a scufundat.

– Dar acest lucru nu este în concordanță cu conținutul dialogului *Timaios*. Texul sună cam așa: „Și într-o singură zi și noapte de nefericire, toți războinicii voștri ca unul s-au scufundat în pământ, iar insula Atlantida, în același fel, a dispărut în adâncurile mării." E vorba de două evenimente distincte.

– E vorba de același eveniment, dacă judecăm în funcție de textul originar al dialogului *Critias*.

– Bine, dar asta... a rostit Nina, și a tăcut în clipa în care înțelesul deplin al spuselor lui Qobras i-a devenit clar. Te referi la textul *originar*? Adică transcris direct după vorbele lui Platon?

– Avem în tainițele noastre mai multe decât îți imaginezi, inclusiv textul complet al dialogului *Critias* – și *al treilea* dintre dialogurile despre Atlantida al lui Platon, *Hermocrates*.

– Dar *Hermocrates* nu a fost scris...

– Pentru că noi am convins lumea. Frăția a acționat vreme de mii de ani pentru a împiedica redescoperirea Atlantidei. Am depus toate eforturile pentru ca urmașii atlanților să nu intre în posesia unor lucruri care să îi ajute în încercările lor de a o găsi.

– Toate eforturile au presupus și recurgerea la crimă, a zis ea, strâmbându-se.

– Nu ne mândrim cu asta, însă uneori a fost necesar. Alteori... a fost justificat.

– Dar *de ce?* a întrebat Nina. E o *nebunie!* Adevărat, Atlantida este una dintre cele mai cunoscute legende din lume, dar până la urmă ea reprezintă doar un șantier arheologic, un oraș mort, plin de ruine.

Qobras s-a ridicat de pe banchetă.

– O fi orașul mort, dar ceea ce reprezintă este cât se poate de viu, doctore Wilde. Și acest lucru este la fel de periculos acum pe cât era și în anul 9500 î.e.n. Descoperirea atlanților ar ajuta la adunarea tuturor descendenților, unindu-i într-o forță uriașă, capabilă să facă rău.

– Dar Atlantida *a fost* deja descoperită, a protestat Nina. De mine. Și toți oamenii de pe *Evenor* știu unde se află. Crezi că vei reuși să păstrezi secret acest lucru?

– *Locul* este posibil să fie descoperit, însă cunoștințele pe care el le conține au fost distruse. Iar Frăția are influență în multe zone, a spus și a aruncat o privire spre Philby. Putem face lumea academică să rămână nepăsătoare, desigur.

– De aceea mi-ai respins proiectul, Jonathan? a întrebat ea. Ai fost tot timpul în solda acestui individ?

– Am încercat să te *protejez*, i-a răspuns el. Nu eram convins că teoria ta se va concretiza. Dar nu puteam să risc să se dovedească a fi corectă. Nu știam că ei vor încerca să te ucidă chiar acolo, în Manhattan, pentru a împiedica difuzarea teoriei, trebuie să mă crezi! Nu am vrut nicidecum să-ți fac vreun rău!

– Îți rămân *recunoscătoare* pentru grija pe care mi-ai purtat-o.

Rușinat, Philby a evitat să o privească în ochi.

– În ce-i privește pe ceilalți care ar manifesta vreun interes, a continuat Qobras, există multe modalități prin care să le distragem atenția. Însă acum acest lucru nu va mai fi necesar. Dacă spui adevărul în privința ultimei redute a atlanților de altădată, înseamnă că o vom distruge și pe aceasta. Dacă va dispărea și ultima verigă, urmașii lor nu vor mai fi capabili să se unească pentru a porni un nou război de cucerire.

– Familia Frost nu are nicidecum intenția de a porni un război, a protestat Nina. Doar dacă socotești acțiunile filantropice drept arme de distrugere în masă.

Qobras a scos un hohot de râs.

– Acte filantropice? Eu nu le-aș numi astfel. Kristian Frost a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a restaura domnia atlanților sub conducerea lui. Chiar crezi că Fundația Frost a acționat pentru a-i ajuta pe cei bolnavi?

– Atunci în ce *scop* acționează?

– Kristian Frost a folosit proiectele medicale ale fundației sale drept acoperire pentru a stabili dispersarea pe plan mondial a genomului atlanților, pentru a-i descoperi pe cei care au același ADN cu el. Oameni ca *tine*. Da, știm despre testul ADN pe care familia Frost l-a efectuat în privința ta. Mai știm că, în ultimul deceniu, domnul Frost a folosit resurse însemnate și mari sume de bani pentru a descoperi Atlantida – mult mai însemnate decât a declarat

public sau decât ţi-a spus ţie, bănuiesc. Nu eşti prima persoană care a avansat o teorie privind locul în care se găseşte Atlantida, şi căreia să-i fi finanţat expediţia.

– Ai încercat să ucizi şi acele persoane? În afara expresiei de pe faţa lui Qobras, Nina nu a avut nevoie de alt răspuns. Of, Dumnezeule.

– Cum îţi ziceam, nu ne mândrim cu asta, dar era necesar. Însă, în ciuda acestui fapt, datorită *ţie*... familia Frost a ajuns la apogeul planului lor.

– Şi care este acest plan, dacă nu te superi?

– Nu cunoaştem amănuntele precise. Niciunul dintre oamenii noştri nu a reuşit să pătrundă atât de adânc în organizaţia lui pentru a descoperi adevăratul ei scop. Însă am aflat suficient de multe ca să ne dăm seama că planul lui nu se bazează doar pe descoperirea Atlantidei, ci şi pe recuperarea anumitor artefacte. Însă Frăţia face toate eforturile ca acest lucru să nu se petreacă, a spus, apoi a făcut un semn către geam. Ne apropiem de Piscul Auriu.

Privind pe geam, Nina a văzut prima lumină a soarelui de dimineaţă care se ridica peste piscurile zimţate ale Himalayei...

Iar spre vest, cel mai înalt dintre cele trei vârfuri s-a aprins, căpătând o nuanţă orbitoare de oranj, ca şi cum ar fi izbucnit în flăcări. Până şi porţiunile de stâncă dezgolită de sub stratul de zăpadă de un alb pur au părut să se aprindă, pentru că razele de soare erau reflectate din vinişoarele foarte fine de aur din roca îngheţată.

– Dumnezeule, a şoptit ea.

– Piscul Auriu, a zis Qobras. E vorba de o legendă locală, care vorbea probabil de o comoară uriașă. Cei din Ahnenerbe au socotit că avea legătură cu Atlantida. La fel ca părinții tăi.

Imediat ce Qobras a adus vorba de familia ei, Nina s-a uitat brusc la el, dar se întorsese către pilot, dându-i instrucțiuni. Elicopterul a coborât într-un cerc larg spre munte. A aterizat pe o ieșitură largă, acoperită de zăpadă.

– Poteca Lunii, a anunțat Qobras când a coborât din elicopter, iar zăpada i-a scârțâit sub tălpi. Niciodată nu mi-am imaginat că voi revedea acest loc.

Nina și-a strâns paltonul mai bine în jurul corpului și a coborât după el, urmată de gărzile care nu o slăbeau nicio clipă.

– Ai mai fost aici?

– Da, dar am considerat că nu puteam găsi nimic valoros. Se pare că m-am înșelat, a spus, și și-a lăsat mâna pe umărul lui Philby. Probabil că noi doi ar fi trebuit să ne petrecem ceva mai mult timp aici. Asta ne-ar fi scutit de multe necazuri.

– Și *tu* ai mai fost aici? l-a întrebat Nina pe Philby, care a scos un sunet indecis, aproape temător, de confirmare.

– A fost aici cu părinții tăi, a adăugat Qobras.

Îngrozită, Nina a rămas cu ochii ațintiți la el.

– Giovanni, *te rog*, încetează, s-a milogit Philby. Nu este nevoie să...

Qobras s-a uitat cu severitate la el.

– Am făcut multe lucruri cu care nu mă mândresc, dar mi-am *recunoscut* partea de vină. Ar trebui să procedezi și tu la fel... Jack.

– Jonathan?

Nina s-a apropiat de el, fără să se mai sinchisească de gărzi.

– La ce face aluzie? Părinții mei au fost *aici?* Ce știi și nu spui?

Bărbatul a încercat să-i întoarcă spatele.

– Știi... Nina, îmi pare rău...

Ea l-a prins de haină.

– *Jonathan, ce-mi ascunzi?*

– Doctor Wilde, vino pe aici, a zis Qobras, făcând semn către pantă.

Starkman a îndepărtat-o de Philby. În ciuda frigului, profesorul asudase.

Grupul a urcat cu greu panta, cel de-al doilea elicopter anunțându-și sosirea cu un vârtej mușcător de particule înghețate în momentul în care a aterizat în spatele lor. Qobras a pornit în frunte, examinând fațada stâncilor cu mare atenție în timp ce urca. La un moment dat, s-a oprit.

– Acolo, a rostit el.

Nina s-a uitat spre locul indicat. La început nu a văzut decât zăpadă și stânca dezgolită, straturi răsucite spre verticală de forțele geologice imemoriale, dar, la o privire mai atentă, a depistat o pată ceva mai întunecată care se profila pe cenușiul-albăstrui al muntelui.

O crăpătură în stâncă, o deschizătură...

– E cam strâmtă intrarea, a remarcat Starkman.

Într-adevăr, în porțiunea ei cea mai lată, despicătura avea cel mult treizeci de centimetri.

– Cred că s-a mai produs o alunecare de teren între timp. Să vină oameni cu unelte de săpat.

Starkman a dat ordinul. După câteva minute, din cel de-al doilea elicopter au sosit zece oameni. Aceștia, folosindu-se de târnăcoape, s-au apucat de treabă, dând la o parte mormanul de pietre desprinse și aflate sub zăpadă. Curând, deschizătura era suficient de largă pentru a permite trecerea unei persoane, însă Qobras le-a cerut să continue săpăturile.

– Trebuie să fie suficient de mare să trecem bomba.

– *Bomba?* a exclamat Nina, uimită. Ce bombă?

El i-a aruncat o privire aproape iritată.

– Doctor Wilde, nu ne aflăm într-o expediție arheologică. Am venit aici *să distrugem* ultima legătură cu Atlantida. Nimeni nu va mai ajunge să vadă ceea ce se află în pântecul acestui munte.

– Ești mai rău decât talibanii, a mârâit ea. Ei au distrus lucruri de neprețuit de dragul apărării dogmelor. Însă tu faci asta motivat de teoria conspirației!

– O conspirație despre care sunt fericit să afirm că se va încheia aici. După ce voi distruge și ultima redută, va dispărea până și cel din urmă indiciu referitor la atlanți.

– Și după aceea ce vei face? Te retragi la soare, în Bahamas? Ori vei continua să ucizi oameni care nu-ți plac din cauza ADN-ului lor?

Qobras nu i-a răspuns, mulțumindu-se să se uite la deschizătura care se lărgea.

După alte cinci minute de activitate, s-a declarat satisfăcut.

– Aduceți bomba, a ordonat el. Noi mergem înăuntru.

Oamenii s-au întors la elicoptere, iar Qobras a pornit în fruntea celor care au coborât în peșteră, fiind urmat de Starkman și de Philby. Nina a venit după aceștia, încadrată de cele două gărzi. Fasciculele puternice ale lanternelor au început să scotocească prin spațiul întunecat. Ei i s-a părut a fi o peșteră naturală care fusese lărgită pentru a forma un pasaj spre adâncul muntelui.

– Aici, a spus Starkman, îndreptând lanterna într-o latură.

Când a văzut ce găsise acesta, Nina a scos o exclamație de uimire.

Cadavre.

Cinci cadavre mumificate care, având pielea stafidită și transformată într-un soi de pergament, păreau să îi privească mut pe vizitatori. După felul în care stăteau, înșirați pe o latură a peșterii, Nina a bănuit că muriseră de foame sau de frig – dar a avut impresia că fuseseră percheziționați de cineva chiar după ce muriseră.

– Membrii celei de-a patra expediții a celor din Ahnenerbe, a zis Qobras cu glas sumbru. Jurgen Kraus și tovarășii lui. Au urmat drumul din Maroc până în Brazilia și, în cele din urmă, până în Tibet.

– A *patra* expediție? a întrebat Nina. Știam că au existat doar trei.

– Doar trei au fost trecute în documente. Adică în cele cunoscute. Au existat și altele.

Glasul lui a devenit și mai sumbru.

– Tatăl tău a ajuns în posesia câtorva. Acestea l-au făcut să vină până în Tibet, să caute Piscul Auriu... apoi a sosit aici.

– Aici? a făcut Nina, nedumerită... dar trăind de asemenea un sentiment tot mai intens și apăsător.

– Pe aici, a spus Qobras și a îndreptat lanterna spre pasajul aflat în partea din spate a încăperii, făcându-i semn lui Starkman să o însoțească îndeaproape pe Nina.

Cu o expresie de spaimă pe față, Philby a rămas în urmă.

Dar pe chipul lui se citea și altceva, și-a dat ea seama. *Sentimentul vinovăției?*

A coborât, urmându-l pe Qobras. Fasciculul lanternei lui ilumina ceea ce se găsea la capătul pasajului.

Era un mormânt, unul tipic pentru atlanți; arhitectura agresivă și inscripțiile Glozel n-aveau cum să fie confundate cu altceva. Cu toate acestea, iluminarea și-a pierdut orice semnificație când Nina a văzut ce se mai afla în acea încăpere.

Alte cadavre.

Spre deosebire de cele ale membrilor expediției naziste, acestea nu avuseseră parte de o moarte firească. Zăceau lipite de ziduri în poziții nefirești, cu trupurile răsucite, trădând durerea și suferința. În spatele

lor, în stâncă, Nina a văzut adânciturile făcute de gloanțe, înconjurate de pete de culoare maronie, ce nu puteau fi decât de sânge, de mult uscat și decolorat.

Iar între fețele morților erau și...

Nina a dus ambele mâini spre față, acoperindu-și gura.

– Nu se poate... a șoptit.

Qobras a întors capul să o privească, apoi i-a făcut un semn lui Starkman, care a tras-o înainte. I s-a opus, însă el a dus-o târâș.

– *Nu!*

De această dată era un vaier, un țipăt necontrolat, în care răzbăteau groaza și deznădejdea.

Timpul și frigul transformaseră pielea cadavrelor, făcând-o să capete o culoare cafenie, ca pielea tăbăcită. Iar țesuturile moi se descompuseseră, găvanele ochilor fiind niște găuri întunecate și goale. Însă Nina a recunoscut acele fețe. Le avusese în minte în fiecare zi în ultimii zece ani.

Erau ale părinților ei.

Așadar, nu muriseră într-o avalanșă. Pieriseră *acolo*, doborâți de gloanțe.

Asasinați.

Starkman a silit-o să înainteze mai aproape de realitatea îngrozitoare surprinsă de fasciculul lanternei lui Qobras. Nina s-a zbătut și a încercat să-l izbească cu piciorul, nedorind să se uite, dar simțindu-se incapabilă să își ferească privirea de la acele cadavre.

– Tu ai făcut asta! a strigat ea la Qobras. *Tu* i-ai ucis! Tu, ticălosule, *nenorocitule!* O să te *omor!*

Cele două gărzi au intervenit, așezându-se în fața lui ca să-l protejeze, dar acesta a ridicat mâna spre ei, făcându-le semn să se oprească. Cei doi s-au retras și au așteptat, în vreme ce strigătele Ninei au devenit incoerente, ajungând doar scâncete și suspine de furie.

– Îmi pare rău, a spus Qobras cu glas scăzut. Dar am fost nevoit. Nu-i puteam permite lui Kristian Frost să obțină secrete despre atlanți.

– *Ce secrete?* a strigat Nina cu amărăciune în glas. *Aici* nu e nimic! Doar un mormânt!

L-a privit cu ochi plini de ură și a continuat.

– Nemernicule, i-ai ucis *degeaba* pe părinții mei!

– Ba nu... a răspuns el, și a rotit fasciculul de lumină, trecând peste pereți. Acum zece ani, am crezut că aici nu se află nimic și că mormântul fusese jefuit. Dar dacă ultima inscripție din templul de pe Atlantida este adevărată, înseamnă că locul acesta *reprezintă* mai mult decât mi-am închipuit.

S-a întors către cele două gărzi.

– Cercetați fiecare centimetru de zid. Căutați *orice* ar indica o deschizătură – crăpătură, bloc desprins, fisură – orice!

În timp ce oamenii s-au grăbit să-i dea ascultare, Qobras s-a apucat personal să examineze peretele de lângă el cu mare atenție. Starkman a continuat să o țină pe Nina.

Suspinele ei de suferință s-au stins... înlocuite fiind de o expresie neutră, glacială.

Însă *lipsa* de expresie era o iluzie. Doar ochii exprimau furia ce ardea în interiorul ei.

Verificarea a ținut doar câteva minute, pentru că una dintre gărzi a strigat spre Qobras. Toți ceilalți s-au grăbit spre locul unde se afla omul, care a trasat o linie aproape ascunsă printre coloane.

– Uși, a spus Qobras, trecându-și vârful degetului peste adâncitura îngustă. Dinspre exterior pare să nu existe nicio modalitate de a le deschide. Va trebui să folosim forța.

Una dintre gărzi a fost trimisă la elicoptere pentru a aduce echipamentul necesar. În acest timp, în peșteră au sosit alți oameni, aducând un cărucior cu roți groase, pe care se afla lada pe care o văzuse Nina când fusese încărcată pe cel de-al doilea elicopter. A simțit un fior înghețat de teamă de-a lungul spinării. Chiar dacă bomba dinăuntru era pe jumătate cât lada, tot ar fi fost mai mare decât un om.

Încărcăturile explozive pe care Qobras dorea să le utilizeze pentru uși erau însă mult mai mici. Folosind o bormașină, oamenii lui au făcut în rocă o gaură de mărimea unui pumn. După aceea, el a plasat înăuntru explozibilul – un disc gros de mărimea unei monede de un dolar.

– Ai de gând să arunci zidul în aer? a întrebat Nina.

– Da.

– Dar cu ei ce faci? a zis ea, și a arătat spre cadavre. Vrei să le faci și pe ele bucăți? Nu ajunge că i-ai ucis pe acești oameni, acum vrei să le și necinstești rămășițele?

Starkman a scos un mormăit de nemulțumire, dar Qobras a rămas un moment pe gânduri, analizând cuvintele ei.

– Jason, adu câțiva oameni și pune-i să tragă cadavrele în camera de la intrare, a spus el în cele din urmă.

– Giovanni, ne pierdem vremea, a insistat Starkman, făcând eforturi să-și ascundă dezaprobarea. Ar trebui să ne facem treaba, nu să-i permitem să tot tragă de timp. Ce importanță mai are? Și așa sunt morți.

– Doctor Wilde are dreptate. Mută cadavrele de acolo.

Starkman s-a strâmbat, dar a executat ordinul, chemând un grup de oameni care să ajute. Nina nu s-a simțit în stare să se uite, pentru că a simțit o nouă izbucnire de durere aproape insuportabilă când cadavrul uneia dintre călăuzele tibetane a fost ridicat ca și cum nu ar fi cântărit mai mult decât un copil. Atât mai rămăsese din acei oameni, din *familia ei*, doar niște învelișuri fără substanță. De durere, a simțit că până și răsuflarea i se oprește în gâtlej. A făcut un efort supraomenesc, refuzând să cedeze în fața dușmanilor ei.

Imediat după ce cadavrele au fost îndepărtate, Qobras și-a îndreptat atenția asupra explozivului. A anexat un ceas la acesta, după care s-a retras cu iuțeală, împingându-i pe toți ceilalți afară din peșteră.

– Este C-20, i-a explicat Starkman Ninei, deși nimeni nu-i ceruse. E cel mai puternic exploziv folosit vreodată. O bucată de mărimea unui biscuit străpunge un blindaj de cincisprezece centimetri.

– Și vrei să mă arăt impresionată? i-a răspuns ea, cu glas acru.

– Nu neapărat. Dar poate ar fi cazul să-ți duci mâinile la urechi.

Nina a văzut că ceilalți tocmai procedau astfel și, grăbită, le-a urmat exemplul. Un moment mai apoi s-a auzit un pocnet asurzitor, urmat de un nor învolburat de praf.

Qobras a fost primul care a trecut dincolo, iar fasciculul lanternei lui a sfâșiat praful ca o rază laser.

– Să curățați tot molozul din dreptul ușilor, să putem trece bomba înăuntru, a dat el ordin. Kason, Jack, doctor Wilde – veniți cu mine.

Nina nu a rămas defel surprinsă când cele două gărzi au urmat-o îndeaproape.

Ceea ce păruse a fi un zid de netrecut era acum o bortă căscată larg. Bucăți mari dintr-o ușă erau acum împrăștiate pe podeaua camerei unde se afla mormântul. Cealaltă ușă rămăsese la locul ei, deși era grav deteriorată.

Dincolo se întindea bezna.

Qobras a pășit peste fragmentele de piatră, pornind spre ceea ce s-a dovedit a fi o pantă lină care ducea spre inima muntelui.

Aerul era rece și, spre uimirea Ninei, proaspăt, lipsit de acea umezeală stătută, greu de definit, pe care ea o asocia cu locurile închise vreme îndelungată. Probabil că mai exista un acces, ori măcar o cale prin care aerul pătrundea de afară.

Asemenea camerei de intrare, tunelul lung fusese lărgit pornind de la un pasaj natural. Ținând seama de lungimea lui, folosindu-se doar unelte obișnuite, săparea lui trebuia să fi durat ani de zile.

Și, având în vedere ceea ce se găsea dincolo de el...

– Se deschide, a spus Qobras.

Distanța a făcut ca fasciculul lanternei lui să capete dimensiunea unei monede minuscule. Ecoul pașilor a dispărut, sugerând că aveau să ajungă într-un spațiu foarte larg, poate în aer liber.

Însă acest lucru era imposibil. Se aflau în pântecele muntelui.

Ceea ce însemna că spațiul în care urmau să pătrundă era *gigantic*...

Au ajuns pe un drum care era lat și pavat, întinzându-se dincolo de zona luminată de fasciculele lanternelor. De o parte și de alta se înălțau clădiri, cu stâlpi impunători sclipind de aur și oricalc ridicându-se către tavanul cufundat în întuneric.

– Iisuse Hristoase, e uriaș, a zis Starkman.

Și-a făcut palmele pâlnie la gură și a strigat:

– Aloo.

Câteva clipe mai târziu, un ecou slab i-a repetat sunetul scos.

– Avem nevoie de mai multă lumină, a spus Qobras.

Starkman a dat din cap, apoi și-a dat jos rucsacul, din care a scos un pistol de semnalizare. L-a încărcat cu repeziciune și a tras la un unghi nu mai mare de patruzeci și cinci de grade. A apărut o lumină roșie strălucitoare, care a continuat să lucească la fel și în coborâre...

Toți au rămas împietriți de priveliștea care li se înfățișase.

– Dumnezeule mare... a rostit Nina.

24

Scena din fața lor era spectaculoasă, un tablou inspirând teamă și respect, rămas pierdut încă din zorile istoriei.

Nina a recunoscut imediat ceea ce se afla în centru. Era o altă replică a templului lui Poseidon – însă, de această dată, acesta nu era singur.

În jurul lui se găseau alte clădiri – ceva mai mici, dar nu mai puțin grandioase. Stilul arhitectural era cunoscut, de o eleganță sobră, însă în același timp oarecum brutală.

Erau palate și temple; citadela Atlantidei, așa cum fusese descrisă de Platon, recreată la mii de kilometri depărtare de locul unde se afla originalul care o inspirase. Și, spre deosebire de copiile ruinate din Brazilia, acestea rezistaseră încercărilor timpului deoarece fuseseră protejate de fenomenele naturii, păstrându-se perfect.

După ce ochii i s-au adaptat la lumina pâlpâitoare a rachetei, Nina și-a dat totuși seama că scena încă nu era completă. În ciuda dimensiunilor uriașe, peștera nu putea cuprinde întreaga citadelă. Până și templul lui Poseidon rămăsese incomplet, întrucât capătul lui dispărea în peretele peșterii. Existau semne că atlanții încercaseră să scobească acea parte din stâncă pentru a face loc acelei structuri, însă, în cele din urmă, a presupus ea, încăperile interioare ale templului fuseseră săpate pur și simplu în interiorul muntelui.

Racheta luminoasă a pâlpâit şi apoi s-a stins, făcând peştera uriaşă să fie din nou cuprinsă de beznă. Singurele lumini proveneau de la lanternele celor din grup.

– Dar e... e incredibil, a spus Philby. Giovanni, trebuie să fotografiezi măcar minunile astea. E o descoperire chiar mai importantă decât Atlantida în sine!

– Nici gând, i-a răspuns Qobras cu glas hotărât. Nimic nu poate rămâne în picioare. Moştenirea atlanţilor va sfârşi *aici*.

I-a întors spatele şi s-a adresat lui Starkman.

– Drumul ăsta duce exact spre centrul citadelei. Cheamă-i pe ceilalţi şi pune-i să plaseze bomba.

– Dar cât de puternică e bomba asta? a întrebat Philby, cuprins de o stare de agitaţie.

– E un explozibil de cinci sute de kilograme, de tip combustibil-aer, i-a explicat Starkman. Baza explozibilului o constituie douăzeci şi cinci de kilograme de CL-20. În ceea ce priveşte forţa de distrugere, o bate doar o rachetă nucleară.

– Dumnezeule mare, a reuşit să îngaime celălalt.

– Ăştia sunt oamenii alături de care ai ales să trăieşti, i-a reamintit Nina cu răceală în glas. Nişte distrugători şi ucigaşi. Sper că acum te simţi mândru de tine.

– Nina, te implor, a spus el pe un ton rugător, apropiindu-se de ea, îmi pare groaznic, dar groaznic de rău! Nu am vrut să le fac niciun rău lui Henry şi Laurei – am plecat în expediţie cu ei sperând că *nu* vor descoperi nimic!

– Dar tot i-ai trădat. Şi ai găsit şi *cui!* i-a zis, aruncând o privire plină de ură către Qobras. Părinţii mei

au murit din cauza *ta*, Jonathan. Tu i-ai *ucis*. Eşti un *ticălos* fără seamăn!

Până să reacţioneze gărzile ei, l-a lovit cu pumnul peste figură. Durerea explozivă pe care a simţit-o în degetele strânse a fost eclipsată doar de satisfacţia pe care a simţit-o când l-a văzut pe Philby prăbuşindu-se pe spate, plin de sânge pe faţă. Rămas fără grai, profesorul s-a uitat îngrozit spre ea.

Gărzile au tras-o înapoi, iar Starkman, părând de-a dreptul amuzat, l-a ajutat pe Philby să se ridice în picioare.

– Frumoasă lovitură, doctor Wilde. Ai luat lecţii de la Eddie?

Apoi au fost informaţi prin radio că aducerea bombei până în tunel va dura aproximativ un sfert de oră. Qobras şi-a consultat ceasul, după care s-a uitat la Philby şi de Nina.

– Jack, doar atât timp ai la dispoziţie să explorezi acest loc. Doctor Wilde, ţi-am promis că vei avea şansa de a vedea ultima redută a atlanţilor. Sunt un om de onoare.

– Înainte de a mă ucide, cu alte cuvinte, nu? a spus ea cu un zâmbet amar.

– Cum ziceam, rămân un om de onoare.

– Corect. Sper că asta te va face să dormi bine la noapte.

Starkman a aprins încă o torţă, după care au coborât drumul spre citadelă. În timp ce se apropiau de ea, Ninei i-a fost imposibil să nu simtă emoţia descoperirii, însă, în acelaşi timp, era conştientă

în mod dureros că fiecare pas făcut o apropia de clipa morții.

În lumina schimbătoare și orbitoare a torței, și-a dat seama că în fața templului lui Poseidon exista o altă clădire, mult mai mică, înălțându-se de pe podeaua peșterii pe o movilă cu laturi abrupte. Era înconjurată de un zid înalt de cinci metri. Un zid din...

– Aur, a rostit Starkman, vădit impresionat. Cred că sunt *tone* de aur în gardul ăsta. Cât valorează uncia acum? Cinci sute de dolari? Sau șase sute? Asta înseamnă că acolo sunt sute de milioane de dolari.

– Fii atent, l-a avertizat Qobras. Felul acesta de a gândi l-a făcut pe Yuri să ne trădeze. Am venit aici să distrugem toate astea, nu să profităm de ele.

S-au apropiat de zidul strălucitor. Înconjura complet clădirea micuță, fără a oferi nicio cale de intrare.

– Templul lui Cleito, soția lui Poseidon, a spus Nina. Platon susținea că este inaccesibil.

– Inaccesibil, zici? a făcut Starkman, lăsându-și jos restul echipamentului și luându-și de pe umăr pistolul de lansat ancora de cățărare. Mai vedem noi.

– Jason.

Acest singur cuvânt l-a oprit la jumătatea gestului.

– Ei, lasă, l-a încercat Nina pe Qobras. Nu ești cătuși de puțin curios să afli ce se ascunde înăuntru? Reprezintă însuși începutul Atlantidei, o replică a locului unde a fost întemeiată – eu am bănuiala că în clădirea de aici s-ar găsi tot ce cuprindea templul *inițial*, așadar toate lucrurile aduse din Atlantida. Nu

vrei să știi cu ce te-ai luptat atâta vreme? Nu vrei să-ți cunoști dușmanul?

Qobras a privit lung spre zidul de aur, apoi a făcut un semn de aprobare către Starkman, care a scos ancora din gura pistolului și a desfășurat o porțiune de cablu. Când a socotit că acesta avea o lungime suficientă, s-a tras puțin înapoi și a aruncat ancora peste coama zidului. Apoi a tras de cablul care s-a întins, semn că era bine ancorat.

– Bine, hai să vedem ce e înăuntru, a spus Starkman, urcând pe gard.

Una dintre gărzile Ninei a aruncat un alt cablu și a urcat pe el, deși mai încet.

Ajuns pe coamă, Starkman s-a întors și s-a lăsat pe burtă.

– Doctor Wilde, tu urmezi.

I-a făcut apoi semn celeilalte gărzi să o ridice pentru a o apuca de mâini.

– Îți dai seama că te-aș putea împinge de aici și ți-ai rupe gâtul? a murmurat ea, imediat ce a ajuns pe coamă.

– Îți dai seama că te-aș putea împușca în ambele picioare, lăsându-te să agonizezi până când va exploda bomba? i-a răspuns Starkman, după care a coborât-o de cealaltă parte a zidului.

A urmat Philby, ajutat cu stângăcie de Starkman, după care au urcat cealaltă gardă și Qobras. Acesta s-a dovedit uimitor de agil pentru vârsta lui, a observat Nina. Era un corespondent al lui Kristian Frost, însă imaginea întunecată a acestuia.

Câteva trepte duceau în susul movilei, unde se afla intrarea în templu. Qobras a pornit în frunte, cu Nina imediat în spatele lui, hotărâtă să vadă ce se găsea înăuntru.

A rămas surprinsă de austeritatea interiorului. În apropierea uşii erau două statui: Poseidon, dar nu în varianta uriaşă din templul închinat lui, însă oricum mai mare de un stat de om, şi, în faţa lui, Cleito, soţia lui. Dincolo de ei...

– E un mausoleu, a zis ea.

Partea din spate a încăperii era ocupată de două sarcofage care, prin modul simplu, aproape grosolan în care fuseseră dăltuite, contrastau vădit cu lucrătura fină şi atentă a metalelor preţioase care căptuşeau pereţii.

– Da, dar ale cui sunt? s-a mirat Starkman.

A îndreptat fasciculul lanternei spre o inscripţie dăltuită pe capătul unuia dintre sarcofage.

– Ce scrie acolo?

Nina şi Philby au dat în acelaşi moment să traducă, dar el a renunţat imediat.

– Scrie că este mormântul lui Mestor, ultimul rege al... cred că asta înseamnă Noua Atlantida.

Literele arătau diferit faţă de acelea din alfabetul Glozel pe care le cunoştea, dar în cazul de faţă diferenţa nu părea să fie rezultatul unei transformări a limbii în decursul timpului, ci mai curând era urmarea cioplirii neglijente. S-a deplasat spre al doilea sarcofag.

– Iar acesta e al reginei lui... Calea, aşa se pare că o chema.

Literele erau la fel de grosolan dăltuite.

– *Ultimul* rege? a murmurat Philby. Dar ce s-a întâmplat cu succesorii lui? Chiar dacă nu a avut moştenitori, tot trebuia să existe *cineva* din familie care să urce pe tron...

– Dă-mi lanterna, a spus Nina poruncitor către Starkman, aproape smulgându-i-o din mână, apoi s-a aplecat să citească restul inscripţiilor.

– Cu plăcere, a făcut el pe un ton sarcastic.

Concentrată să descifreze scrisul antic, l-a ignorat.

– Erau pe moarte, şi-a dat ea seama în timp ce citea. Au crezut că vor putea conduce de aici un nou imperiu, că vor domni peste teritoriile din jurul Himalayei, folosind lanţul muntos drept sistem de apărare. S-au înşelat.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Qobras.

– Ce se întâmplă cu *orice* imperiu? S-au extins mai mult decât era firesc, s-au lenevit, au decăzut. Şi, să privim lucrurile în faţă, nu s-au stabilit pe tărâmul cel mai roditor din lume. Şi-au închipuit probabil că vor sili popoarele pe care le cuceriseră să le aducă tot ce voiau ca tribut, dar planul nu le-a mers.

Citind mai departe textul, aproape că a râs.

– Şi locul ăsta? Ultima redută a marelui imperiu al Atlantidei? L-au *abandonat*. Toţi ceilalţi au stat aici din cauza regelui şi reginei păstraţi aici. Imediat după moartea lor, ceilalţi s-au grăbit să plece, sigilând tot ce se găsea aici. De fapt, nu m-ar surprinde să descopăr că supuşii i-au omorât pe rege şi pe regină ca să grăbească plecarea.

– Şi unde au plecat? a zis Starkman.

– Cred că au pătruns exact acolo unde crede şeful tău – în alte societăţi. Doar că... – şi de data aceasta Nina nu şi-a mai reţinut râsul – nu au mai avut poziţia de cuceritori. Au fost asimilaţi la fel cum se întâmplă şi acum – ca imigranţi, ca *refugiaţi*. Au ajuns în partea de *jos* a noilor societăţi în care s-au integrat.

– Nu *poate* fi adevărat, a mormăit Qobras.

– Asta ar fi interpretarea precisă a textului, a confirmat Philby. Oamenii care au scris textul ştiau că societatea lor era muribundă şi că singura modalitate de supravieţuire era integrarea în alte culturi din regiune.

– Uite cum se năruie teoria conspiraţiei în care crezi, Qobras, a spus Nina, fără a se deranja să-şi ascundă disprețul. Frăţia aceea a voastră a pierdut mii de ani luptând cu ceva ce nici măcar nu a *existat*.

– Ba există! Atlanţii nu ar accepta niciodată subjugarea de către popoare pe care le socotesc inferioare. Aşa gândesc ei, ideea asta e în *genele* lor. Vor să urce unde cred că le este locul – va dura generaţii, dar îşi vor recâştiga puterea.

– Dar ce dovezi ai? a strigat ea, sărind în picioare şi împungând cu lanterna spre el, de parcă ar fi fost o spadă. Aşadar, Kristian Frost depistează descendenţii atlanţilor în funcţie de ADN şi vrea să descopere Atlantida, cea mai mare legendă din istorie, dar asta nu înseamnă că vrea să cucerească lumea!

Qobras s-a rotit spre Nina, orbind-o cu fasciculul lanternei lui.

– Nu știi ce este în stare să facă acest Kristian Frost.

– Nu poate fi mai rău decât tine!

El a privit-o printre gene.

– Habar nu ai...

Continuarea ideii a fost întreruptă de un mesaj radio primit de Starkman.

– Au adus bomba, a anunțat el, după ce a răspuns la apel.

– Spune-le să o pregătească pentru detonarea imediată. Să mergem.

Toți s-au îndreptat spre intrarea în templu, însă el a ridicat mâna și a oprit-o pe Nina.

– Tu nu ieși.

– Poftim?

– Tu rămâi aici. Mi se pare a fi locul cel mai potrivit.

Cuvintele lui au îngrozit-o, făcând-o să-și simtă pieptul cuprins parcă de o menghină de gheață.

– Stai... doar nu ai de gând să mă lași aici. Vrei să fiu aici când *va exploda bomba aceea blestemată*?

Starkman a dus mâna spre pistolul aflat în toc.

– Dacă vrei, te împușc în cap.

– Nu vei apuca să simți nicio durere, i-a zis Qobras. Te vei vaporiza instantaneu.

– Da, asta o să mă facă foarte fericită. Nu poți să mă lași aici!

– Adio, doctor Wilde, a spus el, a aruncat un băț luminos la picioarele ei, apoi a ieșit din templu.

Ceilalți l-au urmat. Philby a aruncat o privire peste umăr, cu o expresie de tristețe îndurerată pe față. Ca

și cum ar fi vrut să rostească ceva, dar până la urmă a ieșit tăcut.

Ninei i-a venit să alerge după ei, să-i lovească cu pumnii și picioarele, să desprindă cablurile și să-i facă prizonieri acolo, alături de ea... dar nu s-a simțit în stare. Trupul ei a refuzat să reacționeze, recunoscându-se înfrânt, deși mintea îi cerea să continue lupta. S-a lăsat moale lângă sarcofagul regelui, alunecând pe podeaua din piatră prăfuită.

Ceilalți au escaladat gardul, lăsând-o în întuneric.

Asta era tot? Așa avea să moară? Închisă într-un mormânt, alături de ultimii conducători ai Atlantidei?

Tremurând, a inspirat adânc, după care a pipăit în jur, căutând bastonul luminiscent, pe care, după ce l-a găsit, l-a frânt. Acesta a dat o lumină verzuie, bolnăvicioasă. Neștiind ce altceva să facă, s-a întors și a privit din nou textul dăltuit pe sarcofag.

Așadar, aici se încheia povestea Atlantidei. Nu în urma unei serii de valuri pustiitoare, care au șters o mare putere de pe fața pământului, ci în mod dezonorant, pierind din cauza decăderii și degradării, ca orice alt imperiu cunoscut în istoria lumii.

Într-un fel, era bine așa. Legenda va rămâne astfel, o poveste care să stârnească uimirea. Marele mister al tuturor timpurilor.

Însă asta nu o făcea să se simtă mai bine.

A auzit zgomote venind de dincolo de zid, sunete metalice, clinchete și zăngăneli, semn că oamenii lui Qobras deschideau lada și pregăteau

bomba. S-a întrebat cât mai avea de trăit. Un sfert de oră? Zece minute?

Apoi a auzit voci ridicate. A înălțat capul. Tonul vocilor s-a schimbat brusc: derută amestecată cu îngrijorare.

Cu bastonul luminiscent în mână, a coborât în grabă treptele și s-a apropiat de zid, încordându-și auzul să perceapă glasurile celor de afară. Qobras cerea răspuns la ceva, iar Starkman vorbea la aparatul de emisie-recepție.

Și nu primea răspuns.

Apoi Qobras a strigat ceva, mult prea clar, ceea ce a făcut-o pe Nina să înghețe, incapabilă să mai respire.

– *Porniți ceasul!*

Au urmat zgomote de pași în alergare. Acest sunet s-a stins curând, semn că oamenii se grăbeau să urce drumul spre tunel.

– Uf, drace!

Dorința de supraviețuire i-a revenit; a alergat de jur împrejur, căutând o cale de ieșire din incintă.

Nu a găsit niciuna. Era încercuită cu un inel masiv din metal, plăcile de aur fiind așezate pe o structură de fier, care înconjura templul.

Templul...

O fi existând vreo cale de scăpare asemenea celei din templul lui Poseidon. A urcat treptele în goană, ajungând în mausoleu și simțind o scânteie de speranță în suflet.

Dar şi aceasta avea să se stingă destul de curând. Pereţii interiori şi podeaua păreau solide, singurul loc în care se putea ascunde ceva fiind sarcofagele – şi imediat şi-a dat seama că nu era suficient de puternică pentru a da deoparte capacul greu de piatră al vreunuia.

A trăit apoi minute de deznădejde, şi i s-a părut că aude ticăitul ceasului detonator...

Un zgomot izbucnit brusc a făcut-o să tresară. Nu era o explozie, ci... *împuşcături!*

Ţăcănitul îndepărtat al unor arme automate. Departe... dar parcă apropiindu-se.

Ce se petrecea? A coborât treptele în fugă, apropiindu-se de zid să asculte. În camera uriaşă a răsunat ecoul schimburilor de focuri – dar şi bubuitul produs de o explozie. O grenadă? Câteva momente mai târziu, s-a auzit alt bubuit, urmat de un răcnet, întrerupt brusc de un zăngănit puternic.

Deasupra ei, peştera era inundată de lumini roşietice. S-a repezit înapoi până în capul scării ca să vadă peste zid.

Un grup de oameni – Qobras şi acoliţii lui, dar mai puţini decât înainte – alerga spre ea, trăgând ca demenţii în spatele lor, către o forţă mai mare care se dispersase în urma lor, între clădirile înconjurătoare. Dinspre nou-sosiţi licăreau luminiţe roşii – flăcări de la gura ţevilor. Unul dintre cei care fugeau a căzut.

Au intervenit în luptă şi alte arme, s-au auzit bubuituri mai grave, urmate de explozii produse *în faţa* lui Qobras şi a oamenilor lui. Atacatorii acestora foloseau lansatoare de grenade! Fragmentele de rocă

și alte materiale zburau în toate direcțiile. Nina s-a făcut mică.

Qobras încercase să ajungă la bombă. Însă acum atacatorii îi tăiaseră calea și îl țineau departe, având oameni care trăgeau cu grenade spre poziția lui.

Atacatorii aveau o forță de foc mult mai puternică decât cea a Frăției. În confruntare au intervenit și alte arme, iar acelei simfonii a distrugerii i s-au adăugat note noi. Grenadele luminoase produceau explozii orbitoare și bubuituri sfredelitoare. S-a auzit și foc de mitralieră, iar șirurile de gloanțe au sfârtecat fațadele palatelor antice și oamenii ascunși în preajma lor. Au explodat și alte grenade – urmate de un zgomot asurzitor provocat de prăbușirea unei clădiri. Prin peșteră au răsunat urlete de durere.

Și, în tot vacarmul acela, Nina a auzit vocea lui Starkman.

– Încetați focul! *Încetați focul!*

Treptat, clănțănitul armelor s-a stins.

Oamenii lui Qobras se predau!

Nina a auzit alți oameni repezindu-se către templu.

– Hei! a strigat ea, coborând treptele câte două o dată. Hei! Sunt aici! Mă auziți? Scoateți-mă de aici!

Alte voci – apoi un zăngănit puternic, provocat de o ancoră care a zburat peste zid, fixându-se, și apoi tresărind când cineva a urcat pe cablu.

De pe coama zidului, un fascicul de lanternă s-a îndreptat spre ea, apoi s-a auzit un glas familiar. Un bărbat pe cale de a cheli, cu câșiva dinți lipsă – dar cu cel mai frumos zâmbet pe care Nina îl văzuse vreodată.

– Bună, doctore, a spus Chase, surâzându-i cu o încântare nedisimulată. Ia spune, nu-i așa că mi-ai dus lipsa?

25

– Ești teafără? a întrebat Chase, când a coborât-o pe Nina de pe zidul de aur.

– Da, sigur. Îți mulțumesc. Și mă bucur că ai scăpat întreg – crezusem că ai murit!

– Nu ajunge un vas scufundat ca să mor, a zis el, dar expresia de triumf s-a șters imediat de pe fața lui.

– Ce-ai pățit? a spus ea, temându-se de ce era mai rău.

El și-a încleștat fălcile înainte de a răspunde.

– Hugo n-a scăpat.

– Vai... a făcut ea, și l-a atins pe braț. Vai, Doamne, cât de rău îmi pare...

– Asta e.

Chase a rămas tăcut câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

– Kari e bine. Coboară și ea imediat.

– Kari e aici? a zis Nina, emoționată.

– Da, însă i-am cerut să stea deoparte până se termină schimbul de focuri.

A contemplat scena iluminată de fasciculele lanternelor și de bastoanele luminiscente. Cei opt supraviețuitori din echipa lui Qobras – inclusiv el, Starkman și Philby – stăteau îngenuncheați, cu mâinile pe după

cap, înconjurați de vreo doisprezece oameni îmbrăcați în salopete negre de luptă și veste antiglonț. Cel puțin alți zece patrulau prin apropiere. Nina nu l-a recunoscut pe niciunul dintre ei.

– Cine sunt oamenii ăștia cu care ai venit?

– Oamenii din forța de securitate a lui Frost; lucrează pentru Schenk, la Ravnsfjord. Mai toți provin din armată – nu la nivel SAS, dar destul de buni. În graba în care eram, am luat câți am putut. Nu știam cât timp am la dispoziție, de aceea m-am gândit că era bine să acționez rapid.

– Văd că nu glumești. Au pus chestia aceea să explodeze, a adăugat, și a făcut semn către bombă – un cilindru verde mat, urât, de mărimea și forma unui boiler.

– Știu. Am oprit ceasul când mai erau cinci minute până la detonare.

– La cinci minute?

Dându-și seama cât de aproape fusese de moarte, Nina s-a cutremurat.

– Sper că ați decuplat declanșatorul.

– E pus pe pauză. Nu te teme, a adăugat el, văzându-i privirea îngrijorată, n-o să umble nimeni la ea ca să declanșeze explozia din greșeală.

– Cum m-ai găsit?

Chase a zâmbit.

– Am primit ilustrata de la tine, ca să zic așa. Bună treabă că mi-am amintit numele satului. Dacă nu aș fi reușit, eram terminat. Tibetul e foarte întins.

– M-ai găsit atât de repede doar folosind acel indiciu?

Nina socotise că aluzia făcută către Matthews avea să rămână neînțeleasă, dar orice sugestie mai clară i-ar fi adus căpitanului – probabil și ei înșeși – moartea pe loc.

– Nu am apucat să transmit nimănui informațiile pe care le-am aflat din ultima inscripție văzută pe Atlantida – descrierea în susul Gangelui până în Himalaya, modul în care pot fi găsite Piscul Auriu și toate celelalte.

– Nici nu era nevoie. Tăticul lui Kari și-a folosit relațiile să convingă guvernul chinez să ne permită accesul în țară, iar noi am venit cu elicopterele direct la Xulaodang. Cineva de-acolo și-a adus aminte că niște occidentali au sosit să investigheze o legendă locală. Kari le-a cerut să ne îndrume, iar noi am zburat fără probleme până aici. Când am văzut elicopterele lui Qobras, ne-am dat seama că găsisem locul care ne interesa. Iar aparatele lor sunt făcute țăndări acum.

A aruncat o privire spre prizonieri și s-a încruntat.

– Păcat că ticălosul nu era în vreunul dintre ele. Ar fi fost o răzbunare pentru Hugo.

– Și ce veți face cu ei?

– Habar n-am. Las asta în seama domnului Frost, cred...

– *Nina!*

S-a uitat în jur și a văzut-o pe Kari alergând ca fulgerul spre ea, îmbrăcată numai în alb, cu părul blond fluturând peste gulerul de blană. I-a ocolit pe prizonieri și a venit în fugă spre ea, apoi a îmbrățișat-o.

– Of, Doamne, bine că ești în viață!

– Da, sunt bine, bine. Şi mă bucur că şi tu eşti întreagă! Când Qobras a scufundat nava *Evenor*, am crezut că n-o să te revăd.

– A fost cât pe ce.

Kari a mai strâns-o o dată în braţe, după care s-a retras un pas.

– Fără Eddie nu aş fi reuşit să scap.

– Nu mai e „domnul Chase"? a întrebat Nina, pe un ton uşor răutăcios.

Norvegianca i-a zâmbit aproape ruşinată.

– Cred că relaţia patron–angajat s-a schimbat după ce mi-a salvat viaţa a şasea oară.

– Da, îmi puteţi mulţumi cu o joacă în trei, dar mai târziu, a zis Chase zâmbind.

Kari şi-a dat ochii peste cap în glumă.

– Observ că *unele* lucruri nu s-au schimbat, a remarcat Nina, cu un surâs strâmb. Kari, îţi vine a crede? Nu ţi se pare nemaipomenit ce am reuşit să descoperim?

– Ceea ce ai descoperit *tu*.

A transmis un ordin în norvegiană către unul dintre luptătorii în negru; acesta a tras o rachetă luminoasă, iluminând clădirile într-un roşu nepământean. Aici avem o re-creare a citadelei de pe Atlantida, aproape intactă...

Chase a aruncat o privire către rămăşiţele prăbuşite ale uneia dintre clădirile apropiate.

– Mda. Îmi pare rău de daunele produse.

Nina l-a bătut pe braţ.

– Ţinând seama de circumstanţe, te iert.

– Şi încă o replică a templului lui Poseidon, a continuat Kari. De necrezut.

– Şi ceea ce se găseşte aici e la fel de incredibil, a zis Nina, arătând spre templul mult mai mic, înconjurat de zidul din aur.

– E cumva templul lui Cleito?

Nina a confirmat cu o mişcare a capului.

– Doar că a fost folosit ca mausoleu. Şi ghici cine sunt înmormântaţi acolo? Ultimul rege al Atlantidei şi regina lui!

Încântarea de moment a lăsat-o mută pe Kari.

– Eşti sigură? a reuşit ea să întrebe dintr-o răsuflare. Acolo există chiar cadavrele lor?

– Ei, nu m-am *uitat*, dar aşa scrie pe sarcofage...

– Arată-mi, s-a auzit o altă voce, baritonală şi foarte autoritară.

Nina s-a uitat în jur şi a rămas înmărmurită văzându-l pe Kristian Frost, îmbrăcat în haine de vreme rece, păşind spre ea. În trecere, a aruncat o privire spre Qobras şi ceilalţi prizonieri, după care a continuat să se apropie, însoţit de un bărbat musculos pe care l-a recunoscut cu întârziere ca fiind Josef Schenk şi de un tânăr înalt, cu fălci bine desenate, şi având părul blond tuns scurt, milităros.

– Tată, a spus Kari, şi atitudinea ei s-a schimbat, dovedind o politeţe respectuoasă.

Nina a ridicat din sprâncene. Şi-a dat seama că, sosit acolo, Kristian Frost devenise şeful.

El a făcut semn spre templul lui Cleito.

– Acolo e?

– Da, a zis Nina, dar nu există intrare, trebuie sărit peste gard...

Frost a pocnit din degete. Tânărul blond și-a lăsat jos rucsacul, a tras imediat fermoarul și a scos un ferăstrău circular. S-a apropiat de zid, și-a trecut vârfurile degetelor peste el, ca și cum ar fi căutat defecte, apoi și-a pus ochelari de protecție și a pornit aparatul. Acesta a scos un țipăt ascuțit când lama a început să taie stratul de aur.

– Da, o să meargă și așa, a spus Nina, șocată de acea maltratare a templului, dar nu ar trebui să conservăm acest loc? Cred că s-ar cuveni să îl păstrăm intact, așa cum l-am găsit.

– Deocamdată, grija mea este să descopăr lucrul pentru care am venit până aici. Cât timp îți trebuie să tai zidul?

– Un minut sau două, i-a răspuns tânărul.

– Îndeajuns ca să mă ocup și de altceva.

Și-a scos mănușile, lovindu-le de palmă, și s-a întors.

– Giovanni. În sfârșit, ne-am întâlnit.

– Scuză-mă, dar nu doresc să-ți strâng mâna, s-a răstit Qobras la el.

Frost s-a apropiat de el, iar gărzile din jurul prizonierilor s-au dat la o parte să-i facă loc.

– Ce o să facem cu tine? Ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi fost împușcat în schimbul de focuri, dar acum...

– Procedezi cum vrei. Nu ai nicio șansă de a înfrânge Frăția. Indiferent ce se va întâmpla, oamenii noștri vor lupta în continuare împotriva ta.

Frost a pufnit în râs.

– Nu. Nu va fi așa. Mai ales după ce voi lua ce se află în templu.

S-a uitat o clipă spre mausoleu.

– Știi ceva, sunt aproape ispitit să te las liber. Doar ca să-ți dai seama ce eșec ați suferit tu și organizația ta. Și ați luptat, ați *ucis*... degeaba.

– Crezi că omorându-mă vei distruge Frăția? a întrebat Qobras rânjind.

– Chiar nu ai idee ce se va întâmpla, nu-i așa? a spus Frost, râzând din nou. Cred că m-am temut de agenții tăi mai mult decât era cazul.

– Fă-mi ce vrei, a mârâit celălalt.

– N-o să-ți fac nimic. Cred că doctor Wilde merită să se bucure de acest privilegiu.

– N-am înțeles, a zis Nina, derutată.

Frost a pășit spre ea, iar glasul lui a scăzut, ajungând un murmur catifelat.

– Doctor Wilde... *Nina*. Acest om ți-a ucis părinții. Se cuvine să plătească pentru faptele lui. Trebuie să se facă dreptate.

– Frost, între toți cei care sunt de față, tu ești singurul criminal! a strigat Qobras.

Una dintre gărzi l-a lovit cu piciorul în piept, lăsându-l fără suflu.

– Mda, sigur, dar... a îngăimat Nina, și s-a uitat la Qobras. Nu ar fi mai bine să fie judecat pentru tot ce a făcut?

– Cine să-l judece pe acest om? El este mai presus de lege. A comis crime în întreaga lume, fără să se sinchisească, vreme de zeci de ani, a spus Frost, și

a tras fermoarul jachetei, apoi a vârât mâna sub ea. Singura justiție de care trebuie să aibă parte este aceeași pe care a aplicat-o altora.

A scos pistolul din toc și i l-a vârât Ninei cu forța în mână.

– Pentru toate crimele pe care le-a făptuit, pentru tot ce a făcut ca să *te* doboare... cred că știi ce ai de făcut.

Tânăra s-a uitat uimită la pistol, neștiind ce să creadă, apoi a ridicat ochii spre Frost. Nu a văzut niciun semn pe fața lui care să-i sugereze altceva decât că vorbea cât se putea de serios.

– Stați puțin, a intervenit Chase, îngrijorat. Vreau la fel de mult ca dumneavoastră ca acest ticălos să dispară, dar de ce să recurgem la o execuție sumară? Asta nu mai e dreptate, ci *crimă*. Și nu-i cereți Ninei să devină criminală.

– Te rog să nu te amesteci în această chestiune, domnule Chase, a zis Frost, pe un ton aproape disprețuitor. Doar doctor Wilde are dreptul de a lua o asemenea decizie.

– Kari! a exclamat el, uitându-se la ea ca și cum i-ar fi cerut sprijinul.

Însă ea părea complet deconcertată, mutându-și ochii de la Frost la Nina, apoi la Chase...

– E... tatăl meu știe cel mai bine, a spus într-un târziu, nesigură de vorbele ei.

Frost și-a lăsat mâinile peste brațele Ninei și a coborât tonul vocii, care a ajuns aproape o șoaptă.

– Nina, de tine depinde. Știi bine ce a făcut, știi că trebuie să plătească.

Ținând o mână strânsă ușor peste armă, a petrecut degetele ei peste patul pistolului.

– Ți-a ucis părinții. I-a *asasinat*, chiar aici, în pântecul muntelui. Ar trebui să iei înapoi ceea ce ți-a smuls. Fă-o.

Ochii Ninei s-au umplut de lacrimi. Ținându-și buzele strânse, cu falca tremurând, s-a uitat dincolo de Frost, către silueta îngenuncheată a lui Qobras.

– Ta... a dat Kari să zică, dar o simplă privire a lui a făcut-o să amuțească.

Apoi a eliberat mâna Ninei și s-a retras.

Nina a făcut un pas înainte, simțind încordarea din fiecare mușchi și fibră. Arma i se părea rece și grea. Qobras a urmărit-o, iar pe fața lui nu a apărut o expresie de spaimă sau furie, ci de dispreț glacial.

Durerea arzătoare din sufletul ei s-a transformat, căpătând alt chip. Acela al *urii*.

– Nina! a strigat Chase din spatele ei, însă tânăra nu a lăsat impresia că l-a auzit.

A ridicat pistolul, țintind întâi spre pieptul lui Qobras, apoi, mai hotărâtă, spre fața lui. Starkman s-a încordat, dar a rămas neclintit, urmărind totul atent cu singurul ochi teafăr.

Qobras s-a uitat tăcut spre ea. Omul care încercase să îi ucidă pe ea și pe prietenii ei. Care îi *ucisese* prietenii, pe Castille și pe mulți membri ai echipajului de pe *Nereida*.

Care îi ucisese părinții, *familia*, oamenii pe care îi iubise...

Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. Le-a alungat, simțind cum se răcesc pe măsură ce îi alunecau pe obraji. Bărbatul i-a apărut în câmpul vizual, de data asta clar, continuând să o măsoare cu răceală.

Arătătorul i s-a încordat pe trăgaci. Percutorul pistolului s-a retras încet; mai era nevoie de o mică apăsare pentru ca glonțul să pornească...

Apoi degetul a înghețat.

Cu ochii plini de lacrimi din nou, Nina s-a retras, coborând arma.

– Nu-mi dau seama drept ce mă iei, a spus ea în șoaptă, dar te *înșeli*. ADN-ul meu nu comandă ceea ce sunt sau ceea ce fac. Voiam să afli asta.

Cu mare atenție, a slăbit apăsarea asupra trăgaciului, iar percutorul a revenit la poziția inițială. Apoi s-a apropiat de Frost.

– Nu pot să-l ucid cu sânge rece. Și *nu vreau*.

Spre surprinderea ei, Frost a adoptat un ton nepăsător.

– Păi, bineînțeles că nu ești în stare! a exclamat el, recuperându-și pistolul. Nici nu credeam că poți. Însă, în caz că mi-ai fi înșelat așteptările... arma nici măcar nu era încărcată.

– Ce Dumnezeu...? a exclamat Nina. Mă supui la *încercări?*

– Îmi pare rău. Dar voiam să aflu exact ce fel de persoană ești.

Kari s-a grăbit să se apropie de Nina, așezându-se aproape protector între ea și Frost.

– Nu aveai niciun drept să-i faci așa ceva! De ce nu ai dat crezare judecății mele?

– Îmi pare rău, a repetat el. Cum spuneam, voiam să mă conving.

Scrâșnetele scoase de ferăstrău au încetat brusc. O clipă mai târziu s-a auzit un zdrăngănit puternic, produs de căderea secțiunii tăiate.

– Stați cu ochii pe ei, le-a ordonat Frost oamenilor lui, referindu-se la prizonieri, după care s-a apropiat de zid și s-a uitat prin gaura apărută în el. A luat o lanternă de la tânărul blond, după care a trecut prin spațiul liber și a privit peste umăr, către Kari și Nina.

– Veniți.

Schimbând priviri, cele două femei s-au strecurat prin gaură, urmându-l. Chase a trecut și el de zid, cu toate că nu fusese chemat, ceea ce, după cum a observat Nina, l-a făcut pe Frost să se uite iritat la el. Apoi a venit și Schenk, iar blondul s-a așezat în fața deschizăturii ca și cum ar fi avut sarcina să o apere.

Frost a urcat în grabă treptele până în templu. Până să fie prins din urmă de Nina, s-a și apucat să examineze capacul de pe sarcofagul regelui, căutând fisuri.

– Ajutați-mă, a cerut el poruncitor.

Având o rangă în mână, Schenk a trecut pe lângă Nina. Chase li s-a alăturat în efortul de a îndepărta capacul sarcofagului.

Cei trei bărbați și-au unit forțele, Schenk apăsând pe rangă cu toată greutatea. Capacul s-a clintit.

– Hai odată, ticălosule! a gemut Chase. Haideți, la unu, doi, trei, *acum!*

S-au încordat încă o dată – și au ridicat capacul suficient cât să-l tragă deoparte. După încă un efort, interiorul sarcofagului era complet expus; după al treilea, lespedea de piatră a căzut pe podeaua templului și s-a crăpat în două. Nina s-a crispat văzând un asemenea sacrilegiu.

Frost a ridicat lanterna și s-a aplecat curios peste marginea sarcofagului.

– Dumnezeule, ia te uită la el!

Nina și Kari s-au apropiat imediat. Nina a simțit un fior de spaimă la vederea cadavrului, o adevărată mască a morții, care se holba la ei ca o stafie apărută într-un vis. După ce stătuse închis între pereți de piatră mii de ani, corpul din sarcofag era negru și se stafidise, iar rămășițele buzelor putrezite de multă vreme sugerau un rânjet, lăsând la vedere dinții dezgoliți.

– Salutare, mumie, a spus Chase în șoaptă, și a rânjit.

Nina l-a înghiontit cu cotul în coaste.

Frost a examinat mai îndeaproape cadavrul.

– Ultimul rege al atlanților... încă intact.

A scos o punguță din buzunarul jachetei și a extras din ea o sondă de forma unui ac, după care a luat o mostră de piele.

– Deschideți-l și pe celălalt, dar repede, le-a cerut el lui Schenk și Chase.

– De ce atâta grabă? a întrebat Chase. Nu cred că au de gând să plece undeva.

– Faceţi ce v-am zis, s-a răstit Frost la el.

A trecut sonda în cealaltă mână, scoţând un bisturiu din pungă şi aplecându-se peste faţa regelui mort ca un chirurg pregătit de o operaţie.

– Ce faci? a întrebat Nina, cu îngrijorare în glas. Asta nu este o practică standard.

– Am nevoie de o probă de ADN, a răspuns el, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Hârşâitul slab făcut de bisturiu cât a tăiat carnea mumificată a fost acoperit de scrâşnetul pietrei pe piatră cât Chase şi Schenk au ridicat capacul celuilalt sarcofag.

– Bine, dar ar fi cazul să... a continuat ea, crispându-se din nou când cel de-al doilea capac s-a spart lovindu-se de podea.

S-a dus să se uite înăuntrul celuilalt sarcofag, în timp ce Frost era încă absorbit de primul cadavru, extrăgând o bucăţică din buzele uscate ale regelui şi vârând-o într-un recipient de plastic.

Regina Calea era cam în aceeaşi stare ca soţul ei, şi doar rămăşiţele zdrenţuite ale îmbrăcămintei ofereau indicaţii clare că mumia aparţinea unei femei.

– Asta parcă e Camilla Parker-Bowles! a exclamat Chase cu un aer amuzat, când s-a uitat în interiorul sarcofagului.

– Ce-ar fi să-ţi ţii gura? i-a spus ea.

– Kari, a zis Frost, fără să ridice ochii de la „operaţia" pe care o executa. Cred că aţi fi mai în siguranţă dacă tu şi Nina v-aţi duce la elicopter.

Tânăra s-a uitat nedumerită la el.

– În siguranţă? Sunt convinsă că oamenii lui Josef îi pot ţine la respect pe acoliţii lui Qobras.

– Vreau să fiu sigur. Du-te, Kari.

– Dar mai avem multe de făcut aici. Nici măcar nu am început să explorăm celelalte temple, a protestat Nina.

– După ce locul va fi asigurat, ne vom întoarce aici oricând vom dori. Aceasta a fost o misiune de salvare, nu de explorare arheologică – nu avem la noi echipamentul necesar.

– Cu excepţia trusei tale chirurgicale, din câte se pare...

Frost a ţintuit-o cu o privire severă.

– Nu sunt dispus să discut în contradictoriu. Kari, mi-ai spus că siguranţa ei este prima ta preocupare. Asigură-te că nu va păţi nimic ducând-o la elicopter. Plecaţi odată!

Kari a lăsat impresia că ar fi vrut să obiecteze, dar apoi a cedat.

– Da, tată. Hai să mergem, Nina.

– Şi ce se va întâmpla cu Qobras? a întrebat ea, având unele îndoieli.

– Îl vom preda, împreună cu oamenii lui, autorităţilor chineze, a răspuns Frost, închizând cu un pocnet recipientul pentru probe şi trecând la cel de-al doilea sarcofag. A comis crima pe teritoriul lor, astfel că ele trebuie să se ocupe de el.

– S-ar putea să fie greu de dovedit crima după atâta vreme, a intervenit Chase. Şi, dacă nu m-au înşelat urechile, ai afirmat că omul e deasupra legii, da?

– Am o oarecare influență asupra autorităților chineze, a zis Frost, și a ridicat privirea spre ele. Vă rog, duceți-vă la elicopter. Mă ocup eu de restul lucrurilor de aici.

– Bine... a încuviințat Kari, nu tocmai convinsă, luând-o pe Nina de mână.

Roasă de îndoieli, aceasta s-a lăsat condusă afară din templu. Chase i-a făcut un semn cu mâna. I-a răspuns.

– Are dreptate, a spus Kari. E mai sigur, cel puțin până vom lua măsuri de conservare a descoperirii.

– Nu pari prea convinsă, a remarcat Nina.

– Sunt doar... dezamăgită, a recunoscut ea. Ca și tine, voiam să explorez peștera. Însă așa...

S-a uitat spre gărzile îmbrăcate în negru care stăteau în jurul prizonierilor.

– Tata are dreptate, nu suntem în siguranță aici.

Apoi i-a rugat pe doi oameni să le însoțească până la elicopter, și au pornit pe drumul de ieșire din uriașa peșteră.

– Gata, a zis Frost, închizând și cel de-al doilea recipient din plastic.

L-a așezat grijuliu în pungă, alături de perechea lui, după care a strecurat totul într-un buzunar interior al jachetei.

– Asta e tot. Pentru asta am venit aici.

– Eu credeam că ați venit să o salvați pe Nina, a spus Chase, cu subînțeles.

Frost l-a ignorat și a părăsit templul. Schenk l-a urmat. Strâmbându-se, Chase a pornit în fugă după cei doi.

A trecut prin gaura din zid și, într-o clipă, a evaluat scena. Nina și Kari plecaseră, însă Qobras și oamenii lui rămăseseră în genunchi, înconjurați de gărzi. Frost și Schenk discutau încet.

A decis să mai verifice bomba. Ceasul fusese oprit la cinci minute până la detonare.

– N-ar trebui să dezactivăm ceasul? a strigat el către Frost.

– Domnule Chase, deocamdată e bine să rămână așa, i-a răspuns el, după care și-a reluat conversația purtată în surdină.

A ridicat din umeri, după care s-a apropiat de prizonieri. S-a oprit în fața lui Starkman, care stătea cu mâinile la ceafă.

– Așa, Jason. Acum, când putem discuta netulburați, n-ai vrea să-mi explici de ce ți-ai trădat camarazii înhăitându-te cu scârba asta de om? l-a întrebat, și a împuns cu degetul spre Qobras.

– Pentru că el este tipul de treabă, Eddie, i-a spus el, cu ochii strălucindu-i intens în lumina lanternei.

– Ucigând oameni nevinovați, aruncând monumente istorice în aer, scufundând nave... da, așa bun samaritean mai zic și eu.

– O face pentru binele general, crede-mă. Doar mă cunoști...

– *Am crezut* că te cunosc, l-a întrerupt el. *Mi s-a părut* că te cunosc. Dar acum? Nici bătut nu pricep ce e în capul tău.

– Ar trebui să știi totuși că nu aș accepta o slujbă dacă nu aș crede în ceea ce fac. *Asta* nu s-a schimbat în toți anii cât am fost alături. Și nici acum.

– Deci crezi în ceea ce faci, s-a văzut Chase silit să accepte.

Texanul fusese întotdeauna consecvent în privința aceasta.

– Dar tot nu pricep.

– Sigur, există și lucruri cu care nu mă pot mândri. Dar alternativa este mai rea. Dacă îl lăsăm pe amicul tău Frost să obțină ceea ce vrea...

– Deja *am* ceea ce voiam, domnule Starkman, a intervenit acesta.

– Dar *de ce* voiai? a întrebat Qobras, încă sfidător. Ai descoperit ultima redută a Atlantidei – și o mostră de ADN de la atlanți. În ce scop o vei folosi?

Cu un surâs abia schițat pe buze, Frost l-a măsurat disprețuitor.

– Aproape că mă simt ispitit să te las să ajungi în mormânt fără să știi adevărul. Însă...

Zâmbetul i-a dispărut, iar fața lui a rămas împietrită.

– O să refacem lumea așa cum ar trebui să fie. Cu o elită conducătoare, alcătuită din atlanți de rasă pură – și eliminând toate gunoaiele din umanitate.

Expresia de neîncredere de pe fața lui Qobras s-a transformat într-una de groază.

– Dumnezeule... ești chiar mai dement decât mi-am închipuit. Așadar, nu ai vrut o mostră pură de ADN ca să-i identifici pe toți cei ca tine – tu ai dorit mostra ca să vă puteți *imuniza!* Și folosești laboratorul acela ca să creezi o armă biologică!

– Ia stai puțin! a exclamat Chase, plimbându-și privirea de la Qobras la Frost și înapoi. O *armă biologică?* E adevărat?

– Domnule Chase, asta nu te privește, i-a răspuns Frost, fără să-și dezlipească ochii de la Qobras. Acum însă, Giovanni, acum când știi adevărul, și îți dai seama că Frăția *a dat greș*... totul s-a terminat.

A scos pistolul și a tras.

O mințise pe Nina. Fusese încărcat.

Împușcătura a căpătat ecou între clădirile înconjurătoare, iar țeasta lui Qobras a explodat, împroșcându-i pe oamenii din spatele lui cu sânge amestecat cu bucăți de creier. Philby a scos un urlet și a încercat să se tragă deoparte, dar una dintre gărzi l-a făcut să stea pe loc, lovindu-l cu piciorul.

– Iisuse! a exclamat Chase, îngrozit.

– Ridicați-l, i-a ordonat Frost unuia dintre oamenii lui, făcând semn către Philby.

Când a fost ridicat în picioare, profesorul a scos un țipăt de spaimă.

– Ține-ți gura! s-a răstit Frost la el. Te luăm cu noi. Scoateți-l dintre ceilalți.

Philby a fost tras deoparte, în timp ce restul oamenilor, răspunzând unui gest din cap făcut de Schenk, au ridicat armele MP-7 în poziție de tragere.

– Stați, opriți-vă! a protestat Chase, așezându-se între Starkman și cea mai apropiată gardă. Ce dracu' faceți? Nu-i puteți executa fără judecată!

– Domnule Chase, de fapt, putem, a spus Frost. În realitate, acum, după ce am obținut ce-mi doream... – și expresia de pe fața lui a devenit mult mai glacială –, contractul cu tine este încheiat.

Apoi a dat un ordin în norvegiană... iar Chase s-a trezit că armele gărzilor erau îndreptate spre *el*.

– Ce naiba înseamnă asta, *șefu'*? a întrebat, ridicând încet brațele în aer.

Schenk i-a luat arma și l-a împins înapoi între ceilalți prizonieri.

– Acesta este sfârșitul, a zis Frost, apoi s-a uitat la Schenk. Repornește ceasul!

– Mai sunt cinci minute. Avem timp să ieșim de aici?

– Da, dacă alergăm.

– Stați puțin, a făcut Chase, după ce ne-am chinuit atât să descoperim locul ăsta... vreți să-l aruncați în aer?

Frost a făcut un gest din umeri.

– Nu mai am nevoie de el. Aceste mostre de ADN valorează mai mult decât orice comori antice, indiferent cât de mari ar fi ele. Pornește ceasul, i-a ordonat din nou lui Schenk.

Germanul a dat din cap și s-a dus să execute ordinul.

– Ți-am spus eu, a mormăit Starkman către Chase.

– Cum, ne lăsați aici să fim făcuți fărâme de explozie?

Frost a pufnit disprețuitor.

– Nu, o să te ucid, ca să nu poți opri declanșatorul. Fiți gata!

Fiecare dintre oamenii în salopete negre și-a ales câte o țintă. Chase a văzut cel puțin două arme îndreptate spre el.

Drace!

Trebuia să întreprindă ceva, și încă *repede.*

Însă nu avea nici armă, și nici pe cineva să-l sprijine.

Doar dacă...

A făcut un pas înapoi, ca și cum s-ar fi refugiat din fața armelor, ciocnindu-se de Starkman, care stătea îngenuncheat.

– Jason? Avem nevoie de o *scânteie* de inspirație...

Starkman și-a schimbat poziția în spatele lui, iar cu mâinile deja ridicate a ajuns la centura lui Chase.

A întins degetul mic și a tras.

Frost a inspirat, pregătindu-se să dea ordinul de foc...

Starkman a smuls una dintre grenadele orbitoare de la centura lui Chase, cuiul de siguranță fiind încă atârnat de degetul lui. Și-au pus amândoi palmele peste urechi, iar cilindrul negru de metal a descris un arc de cerc, aterizând în spatele lor.

Zgomotul făcut de grenadă când a atins cu podeaua a atras atenția tuturor oamenilor lui Frost, care și-au îndreptat ochii o clipă spre ea...

Lumina orbitoare scoasă de amestecul de pudră de aluminiu și perclorat de potasiu care a luat foc

instantaneu a fost urmat la o milisecundă de zgomotul asurzitor produs de explozia grenadei, derutând simțurile tuturor la fel de mult ca o lovitură grea primită în cap. Chiar dacă explozia avea doar o fracțiune din forța letală a unei grenade obișnuite, suflul ei a fost suficient de puternic pentru a le arunca la pământ pe două dintre gărzile de corp aflate mai aproape.

– *Fugi!* a răcnit Chase, deschizând ochii.

Anii de instruire și experiența l-au ajutat în acea fracțiune de secundă să acționeze aproape perfect. Oamenii care îi încercuiau pe prizonieri, inclusiv Frost, fuseseră luați prin surprindere de explozia grenadei și, vreme de câteva secunde, au rămas orbi și dezorientați. Însă ceilalți oameni ai lui Frost, aflați ceva mai departe, fuseseră mai puțin afectați. Așa că ei au reacționat.

Chase l-a izbit cu pumnul în față pe cel mai apropiat dușman și a simțit cum nasul acestuia este strivit sub lovitura puternică. În spatele lui, Starkman a țâșnit în picioare și l-a lovit cu cantul mâinii în gât pe un altul.

Chase a înșfăcat arma de la cel pe care-l doborâse și a rotit-o, trăgând. O ploaie de foc a pornit din țeava puștii MP-7. Gloanțele speciale de 4,6 mm folosite erau proiectate să străpungă vestele antiglonț – iar de la mică distanță, treceau prin orice.

Cu prima rafală, a nimerit patru dintre oamenii lui Frost. Aceștia au căzut sângerând prin găurile apărute în armurile lor de corp. Cei aflați mai departe,

au căutat să se ascundă, pentru că nu puteau riposta fără să primejduiască viaţa camarazilor lor.

Din spatele lui s-a auzit o rafală, semn că Starkman deschisese focul împotriva gărzilor aflate în cealaltă parte a cercului. După ce s-au prăbuşit trei oameni, cordonul din jurul prizonierilor s-a spart.

A văzut că doi dintre ostatici reuşiseră să-şi protejeze auzul şi se repeziseră la cei care îi ţineau captivi. Ceilalţi erau la fel de debusolaţi ca oamenii lui Frost.

Nu avea cum să-i ajute. În acele momente, fiecare trebuia să lupte singur pentru supravieţuire.

S-a răsucit şi l-a văzut pe Frost pierzându-şi echilibrul şi ţinându-se cu mâinile de cap. Dacă îl omora acum, planurile lui s-ar fi oprit atunci şi acolo.

În timp ce a ridicat arma să-l doboare, tânărul blond, pe nume Rucker, a apărut ca din senin şi s-a aruncat asupra lui Frost, trântindu-l la podea. Chase a tras, totuşi, însă după doar două focuri, arma a rămas fără muniţie. În spatele lui Rucker au apărut două găuri. Gloanţele nu-l atinseseră pe Frost.

Iar acum, când şeful lor era întins la pământ, ceilalţi oameni ai lui puteau deschide focul.

S-a uitat la templul lui Poseidon dincolo de mausoleu. Era al treilea pe care îl vedea – iar primele două avuseseră o structură interioară identică.

A trântit un cot în faţa uneia dintre gărzile aflate aproape de el şi a ţâşnit în goană.

– Mergeţi spre templu! a strigat.

Nu avea timp să vadă cine îl urmează sau să-şi facă asemenea griji. Într-o parte, aproape de zidul de aur,

Schenk stătea ghemuit, repornind ceasul detonatorului. Nu avea cum să-l împiedice, pentru că celelalte gărzi deschiseseră focul.

Auzind gloanțele țiuind pe lângă el, a fugit cât a putut de repede spre templul lui Poseidon.

26

Chase a ocolit în goană zidul din jurul mausoleului, slujindu-se de el pentru a se feri de gloanțe – dar era conștient că trebuia să iasă curând în câmp deschis. Iar atunci, oamenilor lui Frost le vor trebui doar câteva secunde pentru a-i tăia retragerea.

A auzit zgomot de pași în urma lui. Erau Starkman și doi dintre oamenii lui, rămași ceva mai în spate.

Lumina lanternei pe care o avea prinsă la piept se bălăngănea nebunește pe zidul templului. Intrarea trebuia să fie exact în față.

A mai auzit plesnete de metal pe metal, semn că zidul de aur era ciuruit de gloanțe. Cineva a scos un urlet, apoi s-a auzit un bufnet; omul se prăbușise la pământ.

Nu a privit înapoi. Intrarea stătea drept în față, ca un pătrat de beznă absolută aflat în zid. Starkman ajunsese aproape alături de el. Ticălosul fusese întotdeauna un alergător bun...

Acoperind o clipă vuietul și țiuitul gloanțelor, Chase a auzit glasul lui Frost, care răcnea ordine:

– Ucideți! *Ucideți-i pe toți!*

A urmat un clănțănit asurzitor de arme, apoi au răsunat țipete. *Îi măcelăreau pe prizonieri!*

Pătratul negru s-a mărit, iar lumina tremurată a lanternei a evidențiat liniile de perspectivă ale tunelului din interior.

Un glonț a șuierat atât de aproape de obrazul lui, încât i-a simțit căldura, dar a reușit să pătrundă în tunel!

– *Jigodiile!* a spus Starkman, care a apărut gâfâind alături de Chase. Mi-au omorât oamenii!

– Ca și cum tu n-ai fi făcut același lucru cu ai lui! l-a pus Chase la punct.

Mai aveau puțin până să dea primul cot al pasajului...

Tunelul a explodat într-o lumină oranj, un adevărat joc mortal de licăriri, când urmăritorii, ajunși la intrare, au început să tragă dezlănțuit. Cel de-al doilea om din echipa lui Starkman a fost lovit de câteva gloanțe, iar umbra lui s-a zbătut cumplit pe peretele din fața lui Chase.

Colțul...

S-a azvârlit pe după el, Starkman l-a urmat o clipă după aceea, iar o rafală a izbit peretele tunelului. Așchii de piatră au sărit în toate părțile. Apărându-și ochii de ploaia de pietre ascuțite, Chase a scos o grenadă de mână de la brâu și i-a smuls cuiul de siguranță, făcându-i mânerul să se elibereze cu un declic.

A numărat în gând până la trei, apoi a aruncat-o după colț, către cei care se apropiau.

Buum!

Schijele au zburat în aer ca un roi de albine înnebunite de furie, iar Chase s-a aruncat la pământ, trăgându-l şi pe Starkman odată cu el. Tunetul exploziei s-a stins. Imediat după aceea, nu s-a mai auzit niciun zgomot de paşi.

După ce şi-a recuperat arma, Starkman s-a ridicat în fund.

– Mulţumesc.

– Încă nu-mi mulţumi, a mârâit Chase. Nu am hotărât dacă o să te las în viaţă.

– Dar arma e la mine, a ţinut să-i amintească celălalt.

– Iar eu *sunt* singurul care ştie cum să ieşim din templu. Hai înainte.

S-a ridicat, trăgându-l apoi şi pe Starkman în picioare.

– Avem la dispoziţie cinci minute, după care tot ce se găseşte aici se va face ţăndări.

– Bomba e pregătită, a anunţat Schenk. Am dezactivat comenzile – acum nu mai poate fi dezamorsată.

– Dacă vrei să rămâi viu, aleargă! a strigat Frost spre Philby, şi a pornit în goană spre intrarea în peşteră.

Scoţând un ţipăt mut de spaimă, profesorul a pornit după el.

Au înaintat pe tunel, au trecut de câteva colţuri... şi au ajuns în camera unde era Încercarea Tăriei. Mânerele de lemn de deasupra băncii de piatră se făcuseră praf de multă vreme, dar...

– Uf, la naiba, a exclamat Chase, văzând că barele verticale cu țepușe, deși mâncate mult de rugină, continuau să blocheze drumul la fel ca în templul din Brazilia.

– Credeam că s-au mâncat de tot până acum!

– Ce sunt astea!

– O belea de zile mari!

A scos ultima grenadă și s-a deplasat spre peretele de lângă pasajul îngust.

– Stai deoparte!

Grenada s-a rostogolit pe podeaua de piatră, explodând la jumătatea pasajului. Suflul ei a sfârtecat metalul corodat și a umplut aerul cu un viscol de așchii și cojii ascuțite de metal.

Apoi Chase a privit de-a lungul pasajului. Doar câteva bare rămăseseră intacte.

– Bun așa! Urmează-mă când îți fac semn, dar cât de repede poți!

– Ce se întâmplă dacă nu fac ce spui?

– Ești tras în țeapă! Unu, doi, *trei!*

A țâșnit de-a lungul pasajului, șerpuind printre cioturile de stâlpi. La orice pas greșit o țepușă i s-ar fi putut înfige în talpă – deși tetanosul era ultimul pericol care îl amenința în acele clipe.

– Pregătește-te să...

Zdronc!

Lespedea de piatră de sub piciorul lui s-a deplasat.

Cel puțin o parte din vechiul mecanism rămăsese intactă. Cu un geamăt hârâit, blocurile din tavan au

început să coboare, iar praful dintre ele a pornit să se cearnă spre podea.

– Ce dracu' mai e și asta? a strigat Starkman cu glas ascuțit.

– O capcană! Trebuie să ajungem la capătul celălalt înainte de a fi striviți!

S-a aplecat pentru a evita rămășițele ca de stalactită ale unui stâlp, după care și-a scos lanterna de la centură. Neavând pe nimeni pe bancă pentru a-i încetini coborârea, tavanul se lăsa mult mai repede decât se întâmplase în Brazilia. Însă el se putea deplasa mai repede.

Capătul pasajului se afla la niciun metru și ceva, însă ultimele două bare rămăseseră întregi, iar spațiul liber dintre ele era suficient de îngust ca țepușele să-l agațe.

A lovit cu piciorul, țintind cu călcâiul în cel mai apropiat stâlp. Acesta s-a despicat în două, iar jumătatea de sus a căzut din gaura sa din tavan și i-a tăiat piciorul.

Însă nu avea vreme să se văicărească de durere – tavanul continua să coboare.

A trecut de ultimul stâlp, plimbând fasciculul lanternei în jur, încercând să descopere maneta sau comutatorul, sau ce naiba trebuia să tragă ori să apese pentru a...

– Chase, a strigat Starkman, rămas în urma lui, ajutor!

S-a uitat peste umăr. Mai înalt decât el, Starkman fusese silit să se ghemuiască tot mai mult pe măsură

ce pietrele coborau – iar tocul gol al pistolului se agăţase de unul dintre stâlpii frânţi.

Dar dacă se întorcea să-l ajute, tavanul îi va strivi pe amândoi în următoarele secunde.

– *Eddie!*

L-a ignorat, continuând să caute înfrigurat de-a lungul peretelui.

Acolo! O adâncitură întunecoasă în piatră.

A vârât grăbit pumnul în deschizătură pătrată, ţinând degetele desfăcute larg.

Nu a găsit nimic, doar nişte aşchii uscate.

Tavanul cobora, silindu-l să stea deja în genunchi. Peste câteva secunde, ultimul bloc de piatră va ajunge la gaura din perete, strivindu-i mâna, apoi şi trupul.

Mecanismul trebuia să fie făcut din ceva mai rezistent decât lemnul, pentru că acesta se degrada repede.

Şi-a îndesat mâna mai adânc în adâncitură, scotocind cu degetele.

A dat de fragmente de lemn, piatră rece şi... *metal!*

Ciotul unei manete, o parte a unui comutator – nici nu mai conta ce era. Şi-a petrecut degetele cât de strâns a putut în jurul ei şi a tras.

S-a mişcat!

Se deplasase doar o idee, dar fusese de ajuns. Ceva dinăuntrul peretelui a scos un zgomot răsunător – iar tavanul şi-a oprit coborârea.

Simţind praful căzând peste el ca o cascadă, şi-a retras mâna din gaură şi a descoperit că palma îi sângera. Marginile ciotului metalic erau la fel de ascuţite ca stâlpii ruginiţi.

A întors fasciculul lanternei, căutând din ochi locul unde fusese ieşirea din cameră în templul brazilian. Între două blocuri a apărut o nouă deschizătură. A împins piatra cu piciorul. Aceasta s-a deplasat.

– Acum mă poţi ajuta puţin? a auzit el o voce slabă.

Starkman stătea ghemuit într-o poziţie extrem de incomodă, răsucit în jurul ţepuşei rupte. Tavanul rămăsese la mai puţin de un metru deasupra podelei. Era evident că aici nu funcţiona maşinăria care retrăsese blocurile de piatră în camera din Brazilia.

I-a întins mâna teafără, apoi s-a lăsat puţin pe spate şi a tras. Vreme de câteva secunde a avut impresia că Starkman rămăsese prins acolo – apoi un stâlp a cedat cu un pocnet şi un scârţâit, aruncându-l pe american în faţă.

– Mulţumesc, a spus el, apropiindu-se târâş.

Chase a dat un picior blocului de piatră, îndepărtându-l.

– Mai avem de trecut prin două chestii dintr-astea, l-a avertizat el pe Starkman, târându-se prin deschizătură şi ridicându-se în picioare când a ajuns în pasaj.

Celălalt l-a urmat imediat.

– Cât timp mai avem?

– Trei minute şi jumătate. Hai!

– E suficient? a întrebat Starkman, în timp ce alerga în urma lui.

– Vrem, nu vrem, trebuie.

Pasajul avea acelaşi traseu pe care şi-l amintea din Brazilia. Deocamdată, era bine, mai exista o şansă de supravieţuire.

Redusă, dar...

Ecoul paşilor a sunat altfel, iar tunelul li s-a deschis în faţă. Încercarea Îndemânării.

Chase a plimbat lumina lanternei prin încăpere. Aici nu erau caimani sau peşti piranha – de fapt, nu era apă deloc, bazinul era complet gol. La fundul canalului adânc de peste doi metri şi jumătate rămăseseră resturi de alge urât mirositoare şi decolorate.

S-a uitat spre dreapta. Ieşirea exista, dar podul... Nu mai era întreg. Putrezise şi se năruise, iar rămăşiţele lui se împrăştiaseră pe fundul bazinului ca oasele unui schelet.

– Trebuie să ajungem acolo, a zis, arătând către ieşire şi sărind în bazin.

– Cât mai avem?

– Două minute şi ceva.

Au alergat spre resturile podului. Chase s-a uitat spre partea de sus a peretelui. Probabil că ar fi reuşit să sară şi să se prindă de margine, însă i-ar fi fost greu să se ţină cât urca.

– Ţine mâinile ca să urc eu, a spus Starkman.

– Mai bine mi-ai face *tu* scară, a ripostat Chase.

– N-ai încredere în mine?

– Nu, cum să am?

– Ai dreptate, dar tu ştii calea de ieşire, iar eu nu.

– Corect, a zis el, aplecându-se şi prinzându-şi palmele pentru ca Starkman să le folosească drept scară.

Americanul a urcat pe perete şi a dispărut dincolo de coama lui.

Vreme de o clipă, văzând că nu mai apare, Chase s-a îngrozit, dar apoi acesta a întins braţele în josul zidului. După alte câteva secunde, a ajuns pe coamă.

– Credeai c-am dispărut? a întrebat Starkman, ridicându-se în picioare.

– N-ar fi fost pentru prima oară, nu? a răspuns Chase, şi s-a uitat la ceas.

Mai aveau două minute.

– Drace! Să ne grăbim!

Au ţâşnit prin tunel. Următoarea oprire era la Încercarea Minţii, dar măcar ştia unde să găsească uşa din spate.

A dat buzna în încăpere şi s-a orientat rapid.

– În zid există un comutator secret, a început el, grăbindu-se către un colţ...

Dar nu a găsit acolo decât piatră.

Nicio gaură. Niciun comutator.

Nicio uşă.

– Fir-ar să fie!

A plimbat lumina lanternei de-a lungul bazei peretelui, căutând o altă adâncitură sau scobitură, vreun semn că oamenii care construiseră templul modificaseră proiectul.

Nimic!

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Starkman, alarmat.

– Nu-i aici! Nu văd nicio uşă de serviciu!

S-a uitat din nou spre uşa de piatră care bloca ieşirea, la simbolurile săpate în peretele de deasupra.

A văzut vasul cu bile de plumb, la fel şi cântarul metalic, precum şi grilajul cu ţepi, suspendat de tavan,

gata să se prăbușească și să străpungă pe oricine era aflat dedesubt dacă răspunsul la ghicitoare se dovedea greșit.

Iar răspunsul era...

Chase s-a încruntat, încercând cu disperare să recheme acel număr din memorie. Nina îi spusese răspunsul după ce descoperise modul de calcul. Care era numărul, care?

Patruzeci și doi...

– Ba nu, acela era *Ghidul autostopistului.*

Patruzeci!

– Trebuie să punem patruzeci de bile în taler! a spus el, arătând către cântar, în timp ce a luat o mână de bile. Două grupuri de câte zece fiecare. Repede!

Starkman l-a ascultat.

– Și ce se-ntâmplă dacă încurcăm numărătoarea?

– Murim!

Chase a numărat zece bile și le-a pus în taler, după care a început să numere alte zece.

Cât a numărat, Starkman a procedat la fel.

Douăzeci, treizeci...

Patruzeci!

A prins maneta, a făcut o scurtă pauză, timp în care a sperat ca Nina să nu fi greșit socoteala, apoi a tras de ea.

A auzit un clinchet.

Ușa de piatră s-a deschis puțin, când încuietoarea s-a desfăcut.

– Ce-mi *plac* femeile deștepte! a zis Chase, chiuind. Ajută-mă!

Împreună au împins ușa, deschizând-o.

Starkman era exact în urma lui când au pătruns în ultimul pasaj.

– Acum fugi *cât te ţin picioarele!* i-a strigat.

Nu a mai pierdut nici măcar frântura de clipă care i-ar fi trebuit ca să-şi consulte ceasul, însă şi-a dat seama că mai aveau cel mult treizeci de secunde.

În încăperea principală a templului, obiectele de aur şi oricalc sclipeau în jurul lor. Însă nu-i interesa nimic altceva decât statuia uriaşă a lui Poseidon de la capătul îndepărtat şi şirul de trepte din spatele ei.

Spera că mutarea comutatorului ascuns era ultima schimbare pe care o făcuseră arhitecţii.

– Aici sus! a spus el pe nerăsuflate, urcând câte trei trepte odată.

Muşchii picioarelor parcă îi luaseră foc, sudoarea îi dădea usturimi în pulpa stângă. Dar nu se putea opri tocmai acum.

– În partea din spate a încăperii trebuie să existe un puţ!

– Trebuie? s-a mirat Starkman, gâfâind.

– Dacă nu e, mă dai în judecată.

Au ajuns în capul scării, înconjuraţi de bogăţiile din camera altarului, însă singurul lucru de valoare pentru Chase era puţul...

Bomba de tip combustibil-aer a explodat.

Detonaţia a măturat peştera cu o forţă care a făcut totul să se cutremure. Templele s-au prăbuşit, palatele au plesnit pe măsură ce unda de şoc se extindea.

Iar în urma acesteia venea o minge de foc care creştea, o adevărată furie pârjolind şi topind tot ce atingea.

Nici măcar zidurile antice ale templului lui Poseidon nu puteau rezista forţei dezlănţuite a armelor moderne. Blocuri care cântăreau tone au fost pulverizate într-o clipită.

Până şi peştera a cedat la fel de repede forţei devastatoare. Un milion de tone de piatră s-au prăbuşit când tavanul a cedat, acoperind cu totul citadela.

Chase a auzit unda de şoc apropiindu-se cu iuţeala unui tren expres, un vânt care se năpustea prin camera altarului înaintea exploziei în sine.

„Gaura preotului" era la doar un metru...

S-a azvârlit prin ea. Nu mai avea vreme să verifice dacă se blocase ori nu. Dacă era, însemna că peste câteva momente avea să moară.

Spre deosebire de puţul vertical din Atlantida, acesta era înclinat, având o pantă de cel puţin şaizeci de grade. Starkman era imediat în urma lui când a început alunecarea în josul puţului.

Vântul a crescut, ajungând la forţa de furtună...

Piloţii elicopterelor primiseră un mesaj plin de paraziţi prin care li se cerea să-şi pregătească aparatele pentru decolare în cel mai scurt timp. Acum, Nina şi Kari se uitau îngrozite cum Frost – şi doar aproximativ jumătate din oamenii lui – ies în goană din peşteră şi aleargă prin zăpadă spre elicoptere.

– Vai, Dumnezeule! a strigat Kari, când Frost şi Schenk au sărit în cabină.

Doi oameni practic l-au azvârlit pe Philby în cel de-al doilea aparat.

– Ce s-a întâmplat?

– Porneşte! *Ridică-te!* a strigat Frost la pilot. Qobras a scăpat şi a pornit ceasul detonatorului. Nu l-am putut opri!

– Dar Eddie unde este? a întrebat Nina într-un ţipăt.

– A murit! L-au împuşcat!

A simţit că rămâne fără suflare.

– Cum? *Nu-i posibil!*

Şocată, Kari s-a uitat la ea.

– Mai repede! Bomba are să...

O trâmbă de fum, praf şi fragmente de rocă de dimensiuni colosale a erupt pe intrarea în peşteră cu un bubuit incredibil de puternic şi grav, răsunând ca o tobă cu diametrul de un kilometru şi mai bine. Nina a simţit în piept vibraţia produsă de detonaţie.

Pilotul a înclinat puţin în lateral elicopterul în ascensiune, ca să se îndepărteze din calea avalanşei care se năpustea spre ei. O avalanşă alcătuită nu din zăpadă, ci din pietre, roci dislocate de suflul exploziei, măturând tot ce exista în calea lor şi prăbuşindu-se în gol de pe o ieşitură ca o faleză.

Cel de-al doilea elicopter l-a urmat îndeaproape pe primul. Pietrele care se rostogoleau l-au izbit în fuzelaj ca grindina, în timp ce avalanşa şi-a continuat coborârea, făcând ca o porţiune uriaşă de rocă să se

desprindă din versantul muntelui, faleza dezintegrându-se într-un nor gigantic de praf.

Calea Lunii dispăruse pentru totdeauna; drumul spre ultimul avanpost al Atlantidei se ştersese.

Nina şi-a lipit palmele de geamul elicopterului şi s-a uitat la haosul iscat dedesubt. Alte straturi de rocă au alunecat pe versantul muntelui, semn că Piscul Auriu al legendei tibetane era zdruncinat din adâncuri.

Şi tot ce existase în pântecul lui se pierduse.

– Eddie... a rostit ea în şoaptă.

Suferise destul când îl pierduse prima oară. A doua oară era deja prea mult ca să suporte durerea. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Când unda de şoc a trecut peste el, aducând cu sine praf, resturi şi pietre sfărâmate, răzuindu-i pielea, Chase a scos un răcnet. Zgomotul era inimaginabil, un tunet necuprins, care i-a cutremurat fiecare oscior din corp în vreme ce era azvârlit cu viteză incontrolabilă în josul puţului.

În tunel a apărut o lumină, o strălucire crescândă...

Nu era lumina zilei, care să-i întâmpine, ci focul venind din urmă, un amestec de aer şi combustibil supraîncălzit care se năpustea spre ei, pentru că peştera care se prăbuşea comprima aerul dinăuntru, azvârlindu-l afară cu o furie crescută.

Şi el nu putea face altceva decât să se lase să alunece pe panta aceea spre bezna de dedesubt, în vreme ce strălucirea din spate s-a tranformat din roşie în oranj, apoi în galben, pe măsură ce focul gonea spre ei...

Brusc, în fața lor a apărut un pătrat de lumină solară; zăpada ce acoperea ieșirea fusese îndepărtată de suflul exploziei. Nu a mai avut vreme să se gândească la norocul pe care îl avusese. A acționat din reflex când a fost scuipat afară din tunel spre un morman de grohotiș acoperit de zăpadă, azvârlindu-se într-o parte ca să evite limba de foc.

Zăpada s-a transformat instantaneu în aburi când mingea de foc a erupt din puțul aflat acum înapoia lui. S-a izbit serios de sol, pentru că stratul de zăpadă care acoperea roca era subțire, și nu a reușit să amortizeze șocul căderii.

Însă nici așa nu mai era timp să simtă durerea, pentru că un zgomot înfiorător venind de deasupra lui l-a avertizat că pietrișul dislocat pornise să mature panta muntelui...

S-a rostogolit și s-a lipit de fața versantului, făcându-se una cu el, rugându-se ca ieșitura veche de când lumea să fie suficient de mare pentru a respinge pietrele, făcându-le să treacă pe deasupra lui și nu să-l strivească.

O sumedenie de bolovani de deasupra lui, a căror mărime pornea de la cea a unui pumn și se termina cu aceea a unui tors de om, s-au spart bucăți ca niște grenade. Chase și-a protejat capul cu mâinile, în vreme ce restul corpului i-a fost izbit de fragmentele care zburau în toate direcțiile. A urlat, dar abia și-a auzit vocea, acoperită fiind de vuietul pietrelor care se rostogoleau izbindu-se între ele.

În cele din urmă, tot acel tumult s-a stins treptat. Având dureri în întregul corp, s-a silit să se ridice în

genunchi, făcând ca bucăţi de rocă şi pietre să cadă de pe el, şi a privit de jur împrejur.

Mica prelungire a platoului stâncos îl *salvase* – la mai puţin de jumătate de metru se găsea un bolovan, crăpat exact în două la contactul cu solul; s-a gândit că, dacă i-ar fi căzut în cap, i l-ar fi strivit ca pe un pepene. Dincolo de acesta se găsea o masă de piatră spartă, de culoare întunecată. A privit în jur şi, în ciuda prafului, a reuşit să vadă piscurile înzăpezite ale Himalayei.

Uitându-se în jos, a văzut că se afla pe o ieşitură care dădea spre o vale largă. Panta părea suficient de domoală pentru o coborâre care să nu necesite echipament de alpinist.

Iar asta îi venea în ajutor, pentru că în acele momente echipamentul lui se reducea la ceea ce mai avea prin buzunare. Îşi pierduse până şi lanterna.

În nări i-a ajuns un miros ciudat, nelalocul lui: acela de abur. În locurile unde focul făcuse zăpada să se evapore se ridicau firişoare ca de ceaţă, purtate acum de briză. S-a uitat în jur şi l-a zărit pe Starkman aproape îngropat sub un morman de pietre. S-a grăbit să ajungă la el.

– Jason! Hei, nu mă lăsa singur, a strigat, azvârlind deoparte bucăţile mai mari de rocă. Mă auzi?

– Eddie? s-a auzit glasul nesigur al lui Starkman, semn că era ameţit de şoc. Tu eşti?

– Da, eu sunt. Eşti întreg? Te poţi mişca?

– Habar n-am, stai să... au, fir-ar să fie!

– Ce ai? Ce-ai păţit?

Dacă Starkman ar fi fost grav rănit, practic nu putea face nimic pentru a-l coborî de pe munte.

– Am aterizat pe boașe...

Chase s-a uitat lung la el, apoi a început să râdă.

– Ha-ha, ticălosule, mare hâtru mai ești, a zis el în cele din urmă.

Având încă dureri, Starkman a râs și el.

– Hai, ridică-ți fundul, american nenorocit ce ești.

Starkman s-a ridicat cu oarecare greutate. Peticul negru i se desprinsese de pe ochi, lăsând la vedere găvanul adâncit în spatele pleoapei închise, ușor decolorate.

– Uf, fir-ar să fie! a făcut el gemând. Ce doare...

Chase a ridicat privirea spre munte. Fumul și praful alunecau pe versanți.

– Ei, uite, șeful tău a obținut până la urmă ceea ce dorea, a rostit el cu un oftat. Tot ce-a existat acolo s-a făcut praf și pulbere – nimeni nu va mai scoate ceva întreg.

– Da, dar și șeful *tău* a obținut ce-și dorea, a ținut Starkman să-i reamintească.

– În clipa în care a încercat să mă ucidă, a încetat să-mi mai fie șef, a spus el pe un ton glacial. Cred că o să am un schimb de cuvinte cu ticălosul.

– Din câte țin minte, niciodată nu ai acceptat trădarea, am dreptate? a zis Starkman fără să se ferească.

Chase l-a măsurat în tăcere.

– Cam așa.

– Ai rămas același tip neiertător?

– Nu neapărat. Însă, a adăugat el, există unele lucruri pe care le pot *trece cu vederea* mai ușor decât altele. Asta pe moment.

Starkman l-a privit cu ochiul teafăr.

– Eddie, nici nu am atins-o. Indiferent ce ți-ar fi spus soția ta, eu nu am avut nimic de a face cu ea. Niciodată nu i-aș face asta unui prieten.

– Jason, știi ceva? a zis Chase, întinzându-i mâna, sincer să fiu, te cred.

– Eddie, îmi propui un armistițiu?

– Deocamdată.

Starkman a strâns mâna întinsă de Chase, care l-a ajutat să se ridice.

– Cred că amândoi vrem același lucru: să-l pedepsim pe ticălosul de Frost pentru ceea ce a făcut. Și să o salvez pe Nina.

– Din momentul în care Frost a încetat să-ți fie patron, tu nu mai ești plătit să o protejezi.

– A trecut ceva vreme de când nu am protejat-o doar pentru bani, i-a răspuns, ceea ce a făcut ca Starkman să ridice din sprâncene a mirare.

Amândoi au privit în jur, pentru că au auzit un zgomot. Cu lumina zorilor reflectată de geamurile lor, elicopterele lui Frost au ocolit muntele, iar vuietul stârnit de rotoare a răsunat cât s-au îndepărtat în viteză. Chase s-a uitat lung după ele, după care s-a întors către Starkman și i-a întins mâna din nou.

– Chiar dacă Qobras e mort acum, mai ai acces la resursele Frăției?

– La unele. Dar ce idee ți-a venit în minte?

– Mă gândeam la o plimbare până în Norvegia. Te interesează, cumva?

– Evident. Şi-au strâns mâinile. Luptăm până la capăt, Eddie?

– Până la capăt.

Starkman a privit în jur.

– Ar mai fi o mică problemă de rezolvat. Am rămas blocaţi cine ştie unde în munţii Himalaya, fără niciun mijloc de transport şi fără echipamente.

Chase a surâs.

– Mă felicit că am aruncat o privire pe hartă înainte de a ajunge aici, a spus el, şi a arătat spre fundul văii. Dacă ai chef de o plimbare, ştiu un sat în direcţia aceea. Cred că vom ajunge acolo până la căderea întunericului, a adăugat, iar surâsul s-a transformat într-un zâmbet până la urechi. Ştiu acolo o fată...

27

Norvegia

Peisajul de o frumuseţe sălbatică se desfăşura pe sub avionul Gulfstream care cobora pentru aterizare, dar Nina abia l-a băgat în seamă.

Era cu mintea în altă parte, gândindu-se la evenimentele petrecute în ultimele zile. În ciuda tuturor eforturilor făcute de Kari, încă era copleşită de tristeţe, de un sentiment de pierdere. Era vorba şi de

suferința renăscută pe care o trăise când văzuse cadavrele părinților ei. Moartea lui Chase... și distrugerea Atlantidei, ultimele vestigii ale acelei civilizații șterse de pe fața pământului de Qobras. Totul îngropat, irecuperabil, astfel încât căutarea care dăduse sens vieții ei se încheiase brusc.

Într-un fel, viața pe care o dusese până atunci se terminase. Lumea ei se schimbase complet.

– Ai pățit ceva? a întrebat-o Kari.

– Hm? Nu, n-am nimic. De ce?

– Mi s-a părut că erai oarecum... departe.

– Serios?

A rămas pe gânduri.

– Cred că așa e. Mă gândeam.

– La ce?

– La faptul că, după căutări de ani și ani, am găsit Atlantida... dar a dispărut. Totul s-a schimbat. Și nu știu... nu știu ce voi face de acum înainte.

Kari i-a zâmbit.

– Ce să faci doctor Nina Wilde? Îți vei lua locul alături de noi. Ești de-a noastră, iar noi știm să le purtăm de grijă semenilor.

– Nici măcar nu ți-am mulțumit. Pentru tot ce ai făcut.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești. Și nu ai pierdut Atlantida.

– Cum asta?

– Pentru că vom construi o *nouă* Atlantidă. Nu mai trebuie să privim spre trecut, pentru că vom crea viitorul.

Nina a ridicat o sprânceană de mirare.

– Ca să înțeleg și eu, când o să-mi spui *cum* anume veți crea viitorul? Încă nu pricep cum o mostră de ADN veche de unsprezece mii de ani ar putea schimba lumea.

– Așa va fi, te asigur. Kari s-a aplecat spre ea. Cred că ești pregătită.

– Pregătită pentru ce?

– A venit vremea să-ți arăt ce vom face. Cum vom reface lumea.

Avionul a descris ultimul viraj, coborând spre pista lungă.

Chase i-a aruncat lui Starkman o privire în care se citea îndoiala.

– Dacă ați planificat acțiunea asta încă de la început, de ce naiba nu ați pus-o în aplicare ca să scutiți lumea de atâtea necazuri?

– Nu am știut cu certitudine ce punea la cale Frost. Iar Giovanni nu a vrut să riște un atac decât dacă era absolut necesar. Ar fi expus Frăția – și nu ar mai fi putut păstra secretul privind existența ei.

– Cred că s-a terminat cu acțiunile executate pe furiș.

Chase s-a ridicat de pe canapea, a traversat cala aparatului și s-a uitat pe un geam mic. Avionul, un aparat de transport C-123 Provider cu două motoare, trecuse de coasta Norvegiei cu câteva minute mai devreme, iar acum se deplasa spre nord pe deasupra peisajului presărat de zone acoperite de zăpadă.

Curând, avea să coboare brusc.

Chase s-a uitat la ceilalți pasageri din cală. Doisprezece dintre oamenii lui Qobras – acum, ai lui Starkman – cu toții membri ai Frăției, strânși la patru zile după întoarcerea celor doi supraviețuitori de la Piscul Auriu în Europa.

Și-a exprimat în gând speranța că doisprezece vor fi de ajuns în acea acțiune.

– Tată, a zis Kari, intrând împreună cu Nina în biroul lui Frost, aflat deasupra laboratorului de biologie.

El stătea la masa de lucru, având peisajul oferit de Ravnsfjord în spatele său.

– Cred că a venit vremea. Nina e pregătită.

Expresia de pe fața lui i-a sugerat Ninei că nu era foarte convins, dar el nu a obiectat.

– Despre ce-i vorba? Care este marele secret? Kari a fost foarte misterioasă.

– Doctor Wilde, marele secret... a început el, dar tânăra l-a privit cu subînțeles. Adică, *Nina*. Sper că nu te deranjează.

– Nu am nimic împotrivă, a spus ea zâmbind.

Frost i-a surâs și apoi s-a ridicat.

– Marele secret, după cum zici, este că... ei bine, astăzi vom schimba lumea. Pentru totdeauna.

– Asta este o provocare deosebită.

– Într-adevăr. Dar este o provocare pentru care mă pregătesc de o viață, iar datorită ție acum se va împlini. Devine posibilă pentru că ai descoperit Atlantida.

– Dar s-a pierdut totul. Poate vom recupera câteva relicve din adâncul Atlanticului, însă toate structurile

intacte pe care le-am găsit, toate artefactele aflate în acestea... au dispărut.

– Asta nu contează.

– Nu? Bine, dar...

– Mostrele ADN pe care le-am recuperat din cadavrele ultimului rege și al reginei lui valorează mai mult decât tot aurul și oricalcul. *Acestea* vor schimba lumea. *Vor salva* lumea, de fapt.

– Cum asta? Vreți să le folosiți pentru a crea un vaccin sau așa ceva?

– Așa ceva, i-a spus Frost, zâmbind din nou, dar de data aceasta cu un aer misterios. Vino cu mine și-ți voi arăta.

A ocolit masa de lucru, îndreptându-se către ele, când a fost sunat pe intercom. Evident iritat de acea întrerupere, a apăsat să răspundă.

– Ce s-a întâmplat?

– Domnule, s-a auzit din difuzor vocea lui Schenk, turnul de control m-a informat că un avion a solicitat permisiunea de a ateriza de urgență. Are probleme cu un motor și nu poate ajunge până la Bergen.

– Și unde se află acum?

– La aproximativ zece minute depărtare, vine dinspre sud.

Frost a strâns din buze.

– Foarte bine, dă-le aprobarea. Dar... să-l supraveghezi atent.

– Am înțeles, domnule, a zis Schenk și a închis.

– Îmi pare rău de întrerupere, a spus el, alăturându-se Ninei și lui Kari.

– Nu-i nimic, i-a răspuns Nina. Dacă tot doriți să salvați întreaga lume, puteți începe cu un avion, nu?

– Adevărat, a făcut Frost și a zâmbit. Hai, veniți. O să vă arăt cum.

– Ne-au acordat aprobarea de aterizare, i-a zis Starkman lui Chase, ridicând glasul ca să acopere zgomotul motoarelor. Zece minute.

– Ceva probleme?

– Cei de la controlul traficului aerian vor să știe de ce nu au primit planul nostru de zbor. Pilotul îi ține de vorbă, dar cred că au devenit suspicioși.

– Atâta vreme cât nu devin îndeajuns de bănuitori ca să trimită după noi avioane de interceptare, nu are importanță.

Apoi Chase s-a întors spre ceilalți oameni din cabină.

– Gata! Mai avem zece minute, flăcăi! Pregătiți-vă să săriți!

Frost le-a condus pe cele două femei în zona de protecție, trecând printr-o altă ecluză și pătrunzând mai adânc în instituția subterană.

– Aici, a indicat el.

Ușa de la capătul coridorului era din oțel gros și, spre deosebire de ușile din aluminiu transparent ale altor laboratoare, nu oferea posibilitatea de a vedea dincolo de ea. Și-a lipit degetul mare de un lector biometric aflat alături de ușă.

– Te rog, intră tu prima.

Nina nu știa la ce să se aștepte să vadă în acea încăpere. Câteva aparate și echipamente științifice pe care le-a recunoscut vag, însă majoritatea lucrurilor de acolo reprezentau un mister pentru ea. Rafturile de computere din partea din spate a laboratorului spațios erau cam singurele elemente pe care le-a identificat, niște dulapuri înalte, vopsite în albastru, legate la sisteme de răcire cu lichid. Într-un colț al laboratorului se găsea o cameră de izolare; avea ferestre, dar acestea erau opace.

– Aici, a început Frost cu un aer teatral, mi s-a îndeplinit ambiția de o viață. Tot ce mai există în imperiul meu de afaceri nu face decât să sprijine ceea ce s-a realizat în această încăpere. Vreme de treizeci de ani, am folosit resursele Fundației Frost pentru a efectua cercetări în întreaga lume, pentru a identifica moștenirea genetică a fiecărui grup de populații de pe planetă.

– Căutând genele atlanților? a întrebat Nina.

– Întocmai. Doar aproape unu la sută din populația lumii poartă ceea ce eu aș considera forma „pură" de genom – noi facem parte din acel unu la sută.

– Unu la sută din întreaga populație... asta înseamnă, cât? Șaizeci și cinci de milioane de oameni?

– Echivalentul populației Marii Britanii, da. Dar noi suntem răspândiți pe toată planeta, în fiecare grup etnic. Apoi sunt cei care posedă o formă *impură* de marker genetic – fie din cauza atenuării apărute de-a lungul timpului, prin căsătorii mixte, cu persoane care nu îl posedau, fie din cauza mutațiilor naturale.

Aceştia constituie aproximativ cincisprezece la sută din populaţia lumii.

– Nouă sute şaptezeci şi cinci de milioane, a spus Nina imediat.

Frost a zâmbit.

– Cu certitudine eşti de-a noastră. Una dintre trăsăturile genomului caracteristic atlanţilor este capacitatea înnăscută de a opera cu sisteme logice precum matematica.

– Având în vedere ce ai descoperit, a adăugat Kari, acum credem că este aproape sigur că descendenţii vechilor atlanţi s-au ocupat de elaborarea şi dezvoltarea sistemelor numerice şi lingvistice pretutindeni în lume.

– Chiar şi după scufundarea Atlantidei, supravieţuitorii au continuat să reprezinte forţa motorice a civilizaţiei umane, a zis Frost. Ei au fost liderii, inventatorii, descoperitorii. Au inventat sistemele care au permis umanităţii să prospere şi să se dezvolte – în domenii precum limbajul, agricultura, medicina. Însă, ca o ironie... – iar faţa i s-a întunecat –, procedând astfel, au creat premisele propriei subjugări. Înainte ca ei să fi contribuit la dezvoltarea civilizaţiei, supravieţuirea rasei umane a fost în întregime în seama selecţiei naturale. Cei slabi piereau. Însă reducând ameninţarea forţelor naturale, atlanţii au făcut posibilă *prosperitatea celor slabi.*

– Nu sunt convinsă că aş exprima asta chiar aşa... a încercat Nina.

– Eu sunt convins, a insistat Frost. Iar procesul s-a accelerat peste măsură în ultimii cincizeci de ani. Peste patru ani se anticipează că populaţia lumii va fi de şapte miliarde de persoane. Şapte *miliarde*. O cifră care nu poate fi sustenabilă. Iar optzeci şi patru la sută din aceştia nici măcar *nu* posedă genomul atlanţilor. Asta înseamnă că peste patru cincimi din populaţia lumii este inutilă.

Nina a rămas împietrită în faţa acestor cuvinte neiertătoare.

– Cum adică, inutilă?

– Chiar de inutilitate este vorba. Aceste miliarde de oameni nu oferă nimic de valoare omenirii. Ei nu inovează, nu creează, nici măcar nu *gândesc*. Ei doar *există*, se înmulţesc şi consumă.

– Cum puteţi *vorbi* astfel? a protestat ea. Asta este, cum să zic...

– Nina, a rostit Frost, apropiindu-se de ea, ia drept exemplu ţara ta. Imposibil să nu fi observat. America este dominată de masele indolente, stupide şi voit ignorante, care nu fac altceva decât *să consume*. Democraţia contribuie doar la perpetuarea sistemului, deoarece le permite maselor să adopte calea minimei rezistenţe şi să continue a evita munca productivă, să evite *gândirea*, iar astfel să nu realizeze nimic. Iar cei care ar trebui să-i scoată din această stare au devenit corupţi din lăcomie, nedorind decât să îi exploateze pe aceşti nefericiţi – pentru *bani!*

Părea aproape dezgustat de acel cuvânt.

– Nu acesta este rolul unui lider! Atlanții știau că, pentru progresul societății, oamenii trebuiau *conduși*, nu lăsați să cadă pradă lăcomiei.

– Dar și atlanții au căzut în aceeași capcană, i-a reamintit ea. Mai țineți minte ce scria în *Critias*? „Păreau plini de glorie și binecuvântați chiar în perioada în care erau cuprinși de avariție și de putere căpătată pe nedrept." Iar zeii i-au distrus din această pricină.

– O greșeală care nu se va mai repeta.

– Ea se repetă *mereu!* Atlanți ori nu, toți suntem *umani*. Natura umană devine predominantă, așa a spus Platon.

– Vom învăța din greșelile trecutului.

– Cum? Ce anume veți face? Veți schimba lumea cu o mostră de ADN provenind de la un cadavru vechi de unsprezece mii de ani?

– *Exact* astfel vom proceda! a spus Frost, și a făcut un semn către supercomputere. Până acum, ele au lucrat cu simulări, oferind un milion sau chiar *un miliard* de variațiuni ale aceluiași lucru. Însă, fără o mostră de ADN pur, neatins, care să fie utilizat ca bază, nu exista posibilitatea de a ști care era cea potrivită. Cu timpul, până și ADN-ul *nostru* s-a modificat într-o oarecare măsură, iar noi suntem cei mai apropiați de atlanții pursânge din lumea modernă. Dar acum... – s-a uitat spre camera cu ferestre întunecate –, acum știu exact care sunt acele modificări. Și am reușit să țin seama de ele.

– Să țineți seama, dar *în ce sens*?

– În sensul de a reface lumea așa cum era – și cum ar fi trebuit să fie mereu. O lume în care atlanții să-și reia locul ca domnitori firești asupra umanității, pentru a o conduce spre noi culmi, fără să mai fie trași înapoi de masele inutile și neproductive.

Urmat de Kari, a traversat laboratorul. Aproape fără să vrea, Nina i-a urmat, incapabilă să priceapă ceea ce zicea Frost. Oare înnebunise? Vorbele lui păreau la fel de demente ca și acelea ale lui Qobras!

– Iată ce mi-a permis să creez descoperirea adevăratului ADN al atlanților, a continuat el, făcând semn către un dulap cu pereți din sticlă, izolați cu garnituri groase de cauciuc. Era una dintre variantele pe care le simulaseră computerele – dar până acum nu aveam cum să știu dacă aceea era cea corectă.

Nina a privit în interiorul dulapului, observând un șir de cilindri din sticlă și oțel, plini cu un lichid incolor.

Și-a dat seama că nu erau umpluți cu apă.

– Ce este acolo? a întrebat, cu o senzație de neliniște.

– Ceea ce se află acolo face parte din acțiunea *Trident*, așa o numesc eu. Cea mai puternică armă a lui Poseidon. Fiecare dintre recipientele de acolo conține, în suspensie, un virus modificat genetic.

Nina s-a retras instinctiv din dreptul geamului opac.

– *Poftim?*

– Nu există niciun motiv de teamă, a asigurat-o Kari. Cel puțin pentru noi.

– Cum adică, pentru noi?

– Noi suntem imuni, a precizat Frost, ori, mai bine zis, virusul este inofensiv pentru noi. A fost modificat în așa fel încât nu poate ataca secvența genetică unică existentă în ADN-ul atlanților, chiar dacă aceasta a suferit mutații. Însă pentru cei care nu posedă respectiva secvență ADN... el este sută la sută mortal.

Nina a avut senzația că în încăpere nu mai era nicio moleculă de aer.

– Dumnezeule, a rostit ea pe nerăsuflate. *Ați înnebunit?* Nu, nu este nevoie să-mi răspundeți – chiar *nu* sunteți sănătoși.

– Nu, Nina, te rog să ne asculți, a implorat-o Kari. Știu că îți vine greu să accepți așa ceva, însă în adâncul sufletului, dacă privești dincolo de condiționarea ta socială, *știi* că noi avem dreptate. Lumea este dată peste cap, iar situația se înrăutățește – singura modalitate de a o împiedica să treacă dincolo de punctul din care nu mai există posibilitatea de întoarcere este ca noi să restabilim domnia elitei atlanților.

– Socotind că genocidul reprezintă ceva rău nu e totuna cu programarea socială! a protestat Nina. Vorbiți serios spunând că plănuiți să eliminați optzeci și patru la sută din rasa umană? Asta înseamnă aproape cinci miliarde și jumătate de oameni!

– Este un lucru necesar, a subliniat Frost. Dacă nu vom proceda așa, umanitatea va fi sufocată de propriile sale deșeuri. Cei inutili ne vor domina numeric în proporție de o sută la unu și vor consuma toate resursele disponibile până ce acestea vor dispărea. În urma intervenției noastre, cei înzestrați

cu calități de lider vor reuși să reconstruiască lumea așa cum ar fi trebui să fie. Fundația Frost îi va uni pe supraviețuitorii din întreaga lume.

Nina s-a tras încet înapoi.

– Iar dumneavoastră veți fi la conducere, adevărat? Chiar că v-ați pierdut mințile. Mai bine ați vorbi despre *oameni*, nu despre *deșeuri!* Și când plănuiți să declanșați mica dumneavoastră apocalipsă?

Frost i-a aruncat un zâmbet sumbru.

– Eu nu *plănuiesc* nimic, doctor Wilde. În prezent, *acționez* în această privință.

Senzația de lipsă de aer a revenit.

– Poftim?

– Pe pista aflată dincolo de fiord e gata de zbor un avion de transport Airbus A380. Va decola peste un sfert de oră și se va îndrepta întâi spre Paris, apoi spre Washington. În timpul zborului, va dispersa în aer virusul Trident pe deasupra Europei, apoi în zona curenților rapizi din zona Atlanticului de Nord și, în cele din urmă, deasupra zonei estice a Statelor Unite. Previziunile noastre arată că în mai puțin de o lună virusul va ajunge în toate zonele populate ale planetei. Toți cei care nu posedă genomul atlanților vor fi infectați.

– Și ce se va întâmpla după aceea? a întrebat Nina în șoaptă.

– După aceea...

Frost s-a apropiat de camera de izolare, unde a acționat niște butoane de pe un tablou de comandă. Ferestrele opace s-au depolarizat, devenind transparente.

– Iată ce se întâmplă.

Abia îndrăznind să se uite, Nina a înaintat încet. În fața ochilor i-a apărut interiorul camerei. O celulă albă în care se găseau doar un scaun de toaletă din oțel inoxidabil și un pat scund, pe care zăcea întins...

Îngrozită, și-a pus palmele peste gură.

– Jonathan...

Philby se holba spre tavan fără să vadă nimic, iar globii oculari erau înroșiți de vasele de sânge sparte. Pielea, care căpătase o culoare cenușie, îi era lipicioasă, iar pieptul abia i se mai ridica la fiecare respirație chinuită.

– A fost infectat ieri, a spus Frost pe un ton nepăsător, care a făcut-o pe Nina să simtă că-i îngheață sângele în vene. Virusul Trident atacă sistemul nervos vegetativ, blocând organele. Dacă își face efectul așa cum anticipează simulările, va muri peste șase ore.

– Vai, Doamne... a făcut ea, și s-a întors cu spatele, îngrețoșată. Nu-l lăsați să moară astfel. Vă rog, ați demonstrat ce v-ați propus – acum administrați-i antidotul, sau vaccinul, ceea ce trebuie.

– *Nu* există vaccin. Așa ceva ar infirma scopul pe care mi l-am propus. După eliberare, virusul va acționa în sensul în care a fost creat. Singurul leac este moartea.

– Nina, a zis Kari cu glas scăzut, a căpătat exact ce merita. Ne-a trădat – și te-a trădat și pe *tine*. Ți-a vândut părinții lui Qobras. Și se pregătea să-ți facă și ție același lucru. Nu ți-a fost prieten – ți-a purtat oarecum de grijă pentru că se simțea vinovat.

– Nimeni nu merită așa ceva.

Kari a dat să-i pună mâna pe umăr, dar ea s-a ferit cu un gest furios.

– Să nu mă atingi.

– Nina...

S-a răsucit cu fața spre ei, furioasă.

– Credeți că voi fi alături de voi în această acțiune de... *genocid?* Dumnezeule! E demență! Acesta ar fi cel mai mare *rău* făptuit în întreaga istorie. Ce fel de ființă credeți că sunt?

– Ești una dintre noi, a insistat Kari.

– Nu, *nu sunt* ca voi! Nu vreau să particip la așa ceva!

– Păcat, a făcut Frost cu răceală. Asta pentru că ne găsim într-o situație în care ori ești alături de noi... ori ni te opui.

– *Bineînțeles* că mă opun!

– Atunci vei muri, a zis, și a dus mâna spre un buzunar interior al hainei.

Urmărindu-l cum scoate un pistol lung și argintiu, Nina a simțit că timpul se scurge mai încet. Arma sclipitoare s-a întors, iar țeava s-a îndreptat exact spre pieptul ei. Ar fi vrut să se răsucească pe călcâie și să fugă de acolo, însă descumpănirea și șocul au făcut-o să rămână locului, paralizând-o. A văzut tendoanele de pe dosul mâinii lui Frost încordându-se, degetul arătător fiind gata să apese pe trăgaci până la capăt...

– Tată! *Nu!*

Kari i-a împins brațul exact în momentul în care a pornit glonțul. Acesta a trecut șuierând pe lângă

Nina, lovind peretele din spatele ei. A încercat să țipe, dar nu a reușit să scoată decât un icnet mut.

Pe fața lui a apărut o expresie de furie abia stăpânită, moment în care Kari a început să-i vorbească în norvegiană pe un ton rugător. Apoi starea de furie s-a mai domolit.

– Doctor Wilde, fiica mea tocmai ți-a salvat viața. Deocamdată.

– Nina, te rog, a început Kari, vorbind repede, îmi dau seama că te simți copleșită de toate acestea, dar *te rog* să mă asculți cu atenție. Te cunosc, știu că ești de-a noastră și că gândești la fel ca noi, nu înțelegi? Dacă te alături nouă, vei putea avea orice, *totul*. Te rog, gândește în mod rațional.

– Rațional? a exclamat ea. Plănuiți să exterminați aproape toată rasa umană, și îmi cereți mie să fiu *rațională?*

– E inutil, a spus Frost. Mi-am dat seama că va reacționa astfel când a refuzat să-l ucidă pe Qobras. A fost îndoctrinată prea puternic de societatea în care trăiește. Nu-și va schimba părerile.

– *Ba da*, a insistat Kari, în glasul căreia a apărut o umbră de disperare. Sunt convinsă că va trece de partea noastră.

– Prea bine, a rostit el în cele din urmă. Îi acord răgaz până la prima eliberare a virusului. Dacă refuză să-și schimbe părerea... atunci *tu* o vei omorî.

Kari a rămas fără grai.

– Nu, tată. Nu pot...

– Ba da, a insistat el, cu fața împietrită. *Vei putea.* Mă înțelegi, Kari?

– Da, tată, a încuviințat ea, plecându-și fruntea.

– Bine. Atunci du-o la avion.

– La avion? a întrebat, uitându-se derutată la el.

– Pilotul îți va preciza momentul în care trebuie să eliberezi virusul. Presupun că vrei să-i lași la dispoziție timpul necesar pentru a face alegerea potrivită, da?

Kari a confirmat cu o mișcare din cap.

– Înseamnă că veți ști amândouă cât mai e până la final. Dacă refuză să-și schimbe părerea, o ucizi și îi arunci cadavrul în apă.

Continuând să țină arma îndreptată spre Nina, Frost s-a dus la un telefon și a format un număr.

– Securitatea, sunt Frost. Trimiteți doi oameni la laboratorul Trident ca să le însoțească pe fiica mea și pe doctor Wilde până la aeroport. Doctor Wilde este în stare de arest – vreau să fie încătușată. Dacă încearcă să evadeze, împușcați-o.

A aruncat o privire spre Kari.

– Chiar dacă fiica mea vă va interzice, a adăugat. Acesta este ordinul meu.

Apoi a așezat receptorul în furcă.

– Și vrei să-ți fiu recunoscător pentru asta? a spus Nina cu dispreț.

– Să-i fii recunoscătoare lui Kari. Dar *foarte* recunoscătoare. Doar mulțumită ei ești încă în viață.

Ușa glisantă s-a deschis și în sală au pătruns două gărzi în uniformă, având mâinile pe arme. Nina nu a opus rezistență decât prin privirea plină de ură

aruncată lui Frost când, cu mâinile l-a spate, i s-au pus cătuşe la încheieturi.

– Coborâţi la Paris şi folosiţi unul dintre avioanele companiei la întoarcere, i-a zis lui Kari. Doctor Wilde?

– Ce mai e? s-a răstit ea.

– Sper să ai suficientă minte să te răzgândeşti şi să fii în avion cu Kari la întoarcere.

Nina a tăcut, şi curând uşa s-a închis în urma ei.

Chase s-a uitat pe parbrizul cabinei de comandă. Privea la Ravnsfjord.

S-a grăbit să ajungă în cabina pasagerilor.

– Încă ceva! i-a spus el lui Starkman, în timp ce-şi fixa firul de eliberare al paraşutei de şina aflată pe tavan. Unii dintre oamenii aceştia sunt civili. Simplul fapt că lucrează pentru Frost nu-i face în mod automat ţinte – trageţi doar în cei care îndreaptă arma spre voi.

– Ai rămas acelaşi băiat bun, care nu vrea să facă rău, nu-i aşa, Eddie?

– Nu-mi surâde să ucid oameni care nu merită.

– Dar dacă dăm de avocaţi ai corporaţiei?

– E tentant... dar nu! Gata, pregătiţi-vă toţi de salt.

Chase a apăsat butonul care comanda rampa din spatele avionului, care cobora cu repeziciune. Imediat după ce aceasta a început să se lase jos, a pătruns vântul îngheţat, aducând cu sine şi şuieratul aproape asurzitor al motoarelor. Clădirile de birouri au defilat pe dedesubt: se apropiau cu repeziciune de casa lui

Frost, care domina totul de pe vârful piscului, dincolo de ea fiind laboratorul de biologie.

Avionul a zburat mugind la doar treizeci de metri pe deasupra casei, apoi distanța față de sol a crescut vertiginos. Altitudinea minimă la care funcționau parașutele era de optzeci de metri, iar terenul dintre casă și laborator era suficient de jos...

– *Săriți!*

Chase s-a aruncat primul. Parașuta a ieșit exploziv din sac imediat ce a tras puternic șnurul de declanșare. La o altitudine atât de redusă, dacă nu se desfăcea perfect, săritorul risca să se zdrobească de pământ înainte de a mai apuca să facă vreo altă manevră.

Cădea cu viteză spre terenul presărat cu iarbă, zăpadă și bolovani, dar a avut vreme să vadă și un automobil care se îndrepta spre podul care traversa fiordul...

Brusc, a simțit decelerarea, deoarece i s-a deschis parașuta cu un pocnet și i-a smucit hamul prins strâns peste piept.

S-a pregătit, încordându-și mușchii...

Buuf!

A avut parte de o aterizare din care s-a ales cu vânătăi, pentru că parașuta abia dacă reușise să îi frâneze coborârea până la o viteză absolut sigură. A trecut peste șocul impactului cu solul, apoi s-a eliberat de parașută și a verificat poziția în care se găsea. Ceilalți parașutiști aterizau în jurul lui, lovindu-se puternic de pământ. A sperat că oamenii lui Starkman știau ce îi așteptă. Cel care ar fi ratat aterizarea era un om

pierdut – ceilalți nu aveau vreme și nici forța numerică necesară pentru a-i recupera și transporta pe răniți.

După ce și-a lansat pasagerii, aparatul C-123 a descris un viraj brusc, înălțându-și botul și accelerând pentru a căpăta altitudine, ridicându-se deasupra fiordului.

Dinspre marginea fiordului a țâșnit o linie de fum, urma lăsată de un proiectil antiaerian Stinger care se îndrepta spre țintă...

Care a *explodat!*

Aparatul Provider a pierdut o aripă, smulsă de norul arzând de combustibil, apoi, neajutorat, s-a răsucit în șurub spre valea cu versanți abrupți, izbindu-se de peretele de piatră și destrămându-se cu vuiet, devenind o minge de foc.

– La naiba! a strigat Starkman.

– Se pare că ne vom întoarce acasă pe jos, i-a strigat Chase.

Debarasat de parașută, și-a pregătit arma, o pușcă automată Heckler and Koch UMP-45.

– În fine! Haideți să alungăm înghețul[1]!

28

Aflată în Mercedes, Nina s-a uitat îngrozită cum avionul a plonjat spre un versant al fiordului și a explodat.

---

[1] Joc de cuvinte: frost înseamnă „îngheț", „ger" (n. tr).

– Iisuse!

– Sunt oamenii lui Qobras – sigur ei au venit! a strigat Kari. Își încearcă ultima șansă!

– Bravo lor! a spus Nina și s-a răsucit să se uite pe lunetă.

Paraşutiştii coborâseră până la ultimul pe sol.

– Sper să arunce în aer tot ce există aici, împreună cu tatăl tău!

Pleosc!

A rămas împietrită. Kari o *lovise*. Arsura de pe obraz nu era atât de dureroasă pe cât de umilitoare, dar tocmai acest lucru a făcut ca efectul să fie mai puternic.

În timp ce Mercedesul se apropia de pod, Kari a dat ordine prin telefon:

– Alertați centrul de securitate și anunțați-i că avem paisprezece intruși care se îndreaptă spre laboratorul de biologie. Iar tu, a adăugat ea, adresându-se șoferului, du-ne mai repede la avion!

– *Să-l topim pe Frost?* a întrebat Starkman, mirat, în timp ce gonea alături de Chase, conducând echipa spre laborator. De când aștepți să zici *asta?*

– Încă din Tibet, a recunoscut el, și a privit în jur, evaluând situația tactică.

Terenul deschis nu oferea protecție – nici oamenilor lui Frost, nici celor ai lui Starkman. Clădirile îi puteau proteja pe dușmani, dar va fi ușor să îi surprindă din flancuri.

Proiectilul Stinger fusese lansat din clădirea de pază situată în colțul dinspre nord-vest al ansamblului. Dacă existau și alte arme grele, sigur le păstrau acolo.

– Jason! Șase oameni, acoperiți-ne!

A făcut un gest către clădirea de pază. Starkman a confirmat printr-o mișcare a capului și a transmis ordinul.

Echipa de șase s-a desprins din grupul principal. Chase a înaintat cu rapiditate către intrarea în laborator. Acesta nu avea multe ieșiri – în afara ușilor principale și a intrării de siguranță, singurele căi de acces sau ieșire erau scările de incendiu și rampa care ducea spre parcarea subterană. Iar asta însemna că locul cel mai potrivit pe unde puteau ieși forțele lui Frost era...

Ușile întunecate ale intrării principale s-au deschis brusc, iar gărzile în uniformă s-au năpustit. *Înarmate* cu puști MP-7 și muniție capabilă să perforeze vesta antiglonț, la fel ca aceea folosită de Chase în Tibet.

– Foc! a strigat el, aruncându-se la pământ și îndreptând pușca spre dușmani.

Starkman și cei șase oameni ai lui l-au imitat. Fațada laboratorului a explodat într-un nor de praf când gloanțele de calibru 11,48 mm au început s-o mănânce. Ușile au zburat în țăndări negre, iar sângele s-a amestecat cu cioburile de sticlă în momentul în care o parte dintre gărzi au căzut secerate.

Din stânga lui Chase s-au auzit alte împușcături de MP-7, și curând a văzut un alt grup de gărzi ieșind în goană din clădirea pazei. Aceștia erau mai bine pregătiți decât camarazii lor, și beneficiau de

o acoperire mai bună, ascunzându-se după zidurile care mărgineau treptele.

Cea de-a doua echipă a lui Starkman se găsea la aproximativ treizeci de metri de ei. Se împărțiseră în două grupuri de câte trei, unul aruncându-se la pământ pentru a-i oferi celuilalt foc de acoperire, astfel încât acesta să ajungă la cea mai apropiată clădire.

Forțele de securitate au răspuns cu foc, încercând să îi surprindă pe atacatorii care alergau înainte de a apuca să se adăpostească. Una dintre gărzi a ridicat capul prea sus peste zid, iar o porțiune din țeastă i-a fost spulberată de un glonț de 11,48 mm; sângele și o parte din creier i-au sărit în aer, în timp ce omul a căzut pe spate.

Însă ceilalți au continuat să tragă.

Unul dintre oamenii care alergau a căzut după ce s-a ales cu răni multiple, care au înflorit sângeriu pe pieptul lui. Camarazii lui nu au rărit deloc pașii, ajungând la clădire și azvârlindu-se la adăpost.

Gărzile au deschis foc împotriva celor întinși la pământ. Gloanțele care izbeau solul cu forță aruncau bulgări în aer. Chase a văzut apoi o linie de țărână azvârlită apropiindu-se ca un șarpe de pradă, dar nu avea cum să-i avertizeze.

Sângele roșu a țâșnit în aer, împreună cu particule din solul răscolit.

Gărzile și-au redirecționat focul, încercând să îi lichideze pe ceilalți aflați la pământ.

Aruncate cu precizie de echipa care reușise să se adăpostească după clădire, două grenade au descris arce de cerc prin aer. Au explodat deasupra scării,

la înălțimea capului, împroșcând gărzile cu schije ucigătoare. Pe o rază de zece metri, cele două unde de șoc au spart ferestrele.

– Ușile principale! a strigat Chase, pornind ca săgeata spre intrare.

Starkman și ceilalți l-au urmat, desfășurându-se ca să asigure acoperirea.

Chase a ajuns la ușile distruse, s-a lipit de una dintre ele și a aruncat o privire în interiorul clădirii. Având forma unei potcoave, pupitrul recepției era părăsit; paznicul care stătea acolo zăcea mort la podea. Nu a mai văzut pe nimeni, nici din forțele de securitate, nici dintre civili.

Starkman a ocupat o poziție de cealaltă latură a ușilor. Chase a pătruns în hol, sprijinit de un alt american. Dincolo de pupitru se găsea intrarea în coridorul central, având acoperiș de sticlă; într-o latură se aflau scări care duceau în sus și în jos.

O ușă s-a deschis și Chase a scos imediat arma. Tânăra blondă care ieșea a înghețat de spaimă când l-a văzut.

– Bună, a zis el, făcând un semn spre Starkman să nu tragă. Vorbești englezește?

Cu ochi mari de teamă, ea a confirmat din cap.

– Bine. Ieși din clădire. O să izbucnească un incendiu. Ei, mai curând o explozie, dar...

A observat în apropiere o alarmă de incendiu pe zid.

– Mai este cineva înăuntru?

Prea înspăimântată pentru a vorbi, femeia a preferat să dea din cap.

– Bine, spune-le să iasă. Şi să alerge cât îi ţin picioarele.

Apoi, folosindu-se de patul armei, a spart geamul care acoperea butonul de alarmă. Sirenele au început să urle. Chase s-a crispat auzind mugetul – îl împiedica să detecteze paşii gărzilor în caz că acestea s-ar fi apropiat –, dar cu cât civilii ieşeau mai repede din clădire, cu atât mai bine.

Pentru că, peste câteva minute, avea să devină o *amintire.*

A trecut de uşă – ţinând arma îndreptată spre oamenii care ieşeau în fugă, dacă vreunul ar fi fost înarmat – şi a izbit cu piciorul în următoarea. Un post de pază. Părăsit.

Ştia însă că undeva în clădire mai existau şi alţi angajaţi de-ai lui Frost.

Starkman şi ceilalţi oameni ai lui au pătruns în hol în timp ce civilii ieşeau în grabă.

– Plasaţi încărcăturile aici! a strigat Chase ca să acopere hărmălaia făcută de alarma de incendiu, făcând semn către uşa pe care fugiseră angajaţii lui Frost. Asiguraţi-vă mai întâi că au ieşit toţi civilii.

– Situaţia se cam încurcă! s-a plâns Starkman.

Oamenii aflaţi la etajul superior se grăbeau să coboare scările.

– Dacă printre civili se amestecă şi gărzi...

– Atunci, *ţinteşti!* Sper că voi, americanii, mai ştiţi să trageţi, da?

I-a aruncat lui Starkman un surâs sarcastic şi s-a adăpostit apoi în spatele pupitrului, supraveghind

scările și coridorul central, în vreme ce angajații laboratorului treceau în goană prin hol. Oameni de știință, tehnicieni...

Dar și *gărzi!* Prin mulțime începeau să se zărească arme MP-7...

Chase a sperat în sinea lui că civilii vor avea inspirația de a se ghemui. A tras o rafală de trei gloanțe, țintind sus în mod deliberat, după care s-a aruncat la pământ. Oamenii din mulțime au început să țipe. Prin hol au răsunat împușcături de MP-7, iar tăblia de marmură scumpă a pupitrului recepției a fost spartă de gloanțele capabile să străpungă și veste antiglonț.

S-au auzit și alte bubuituri, ceva mai grave, provenite de la arme UMP, semn că trăseseră Starkman și oamenii lui. Alte țipete, după care schimbul de focuri a încetat. Chase s-a uitat peste pupitru și a văzut cu ușurare că fuseseră nimerite doar gărzile.

– Ai avut dreptate, a spus Starkman. Treaba cu țintitul chiar *funcționează!*

Chase a zâmbit, apoi le-a făcut semn oamenilor de pe scară să se îndrepte spre ușă.

– Toată lumea afară! Jason, mergeți și plasați încărcături și pe coloanele de sprijin din parcare – putem astfel să îngropăm locul în pământ!

– Dar tu ce faci?

A făcut semn din cap către coridorul central.

– Frost păstrează virusul în zona de control – trebuie să prăbușim întregul munte ca să ne asigurăm că va rămâne închis acolo.

– Ideea mi se pare bună. Te acopăr eu. Aristides, Lime, cu mine, a ordonat el – ceilalți, plasați încărcături în subsol, apoi ieșiți.

Chase a verificat coridorul. A văzut și alți civili care încercau să scape din clădire.

– Haideți!

A fugit pe coridor, urmat de Starkman și de ceilalți.

Cum era de așteptat, la vederea celor patru bărbați înarmați și purtând veste antiglonț care se repezeau spre ei, bărbații și femeile care veneau din direcție opusă s-au speriat și au încercat să se dea din calea lor, ghemuindu-se pe lângă pereți.

– Ieșiți din clădire! a urlat la ei. Mergeți!

– Avem companie! a strigat Starkman, făcând semn cu mâna spre coridor.

Chase a văzut doi oameni în uniformă ghemuindu-se în spatele postului de securitate de la celălalt capăt, care tocmai țintea...

S-a azvârlit în lateral, după care o rafală de gloanțe a zburat de-a lungul coridorului, nimerindu-l pe un lucrător care rămăsese prins în mijlocul pasajului, paralizat de spaimă și indecizie.

– La naiba! a scuipat el printre dinți.

Civilii forfoteau deznădăjduiți pe coridor, împiedicându-l să tragă, iar gărzilor nu le păsa că făceau victime în rândul acestora.

O rană sângerândă a explodat în umărul unei femei aflate la câțiva pași de Chase, iar în cădere, câteva picături de sânge i-au sărit pe față.

Nu avea de ales.

A ridicat pușca și a tras o rafală spre postul de pază, străduindu-se să nu nimerească vreun civil panicat. Gărzile s-au ghemuit când gloanțele au început să plouă în jurul lor.

– Foc de acoperire! a cerut.

Un bărbat a încercat să treacă în fugă pe lângă el; l-a prins și a arătat spre femeia rănită.

– Scoate-o de aici!

Îngrozit, omul a dat din cap, apoi a dus-o târâș pe femeie de-a lungul coridorului.

Chase a tras încă o rafală ca să le facă pe gărzi să stea la pământ, apoi a țâșnit de-a lungul coridorului, rămânând pe o latură ca să îi ofere lui Starkman posibilitatea de a trage. A făcut un salt peste un bărbat care stătea făcut ghem în pragul unei uși, și a observat că ușile masive ale primei ecluze nu erau departe.

Focul din spatele lui a fost susținut de două puști, în loc de trei, apoi de numai una, cât ceilalți au reîncărcat armele. Oamenii lui Frost aveau să interpreteze acest lucru drept o invitație de a se ridica pentru a riposta. Și, într-adevăr, unul dintre ei a sărit în picioare dinapoia pupitrului, având pușca MP-7 pregătită...

Însă a fost azvârlit înapoi spre zid, cu sângele țâșnind în toate părțile; Chase descărcase în el cartușele pe care le mai avusese în încărcător.

A făcut un plonjon, aruncând încărcătorul gol chiar înainte de a atinge podeaua lustruită.

Apoi a sărit în picioare și cel de-al doilea.

Chase ar mai fi avut nevoie de trei secunde pentru a reîncărca.

Celălalt l-a văzut şi a îndreptat ţeava puştii spre el.

Pe neaşteptate, capul lui a făcut o mişcare bruscă spre spate, pentru că o singură împuşcătură trasă de Starkman l-a nimerit drept în frunte.

Chase s-a uitat peste umăr şi i-a văzut pe cei trei alergând către el. Şi-a încărcat arma, apoi s-a ridicat.

– Frumoasă lovitură.

– Da, într-adevăr, foarte frumoasă, s-a auzit o voce.

Chase s-a răsucit.

Frost!

A tras spre silueta aflată de cealaltă parte a uşilor în acelaşi timp cu Starkman, iar armele lor, puse pe foc automat, au dezlănţuit o cumplită forţă de foc asupra geamului.

Bing. Bing.

Gloanţele turtite au căzut inofensive pe podeaua de la baza uşii. Armura de aluminiu transparent nici măcar nu era zgâriată.

– Fir-ar a naibii de treabă! a bombănit Starkman.

Frost a făcut un pas în faţă. Glasul lui era transmis printr-un difuzor plasat sub cititorul de amprente.

– Domnule Chase. Trebuie să recunosc, mă surprinde să te văd din nou.

– Îmi erai dator cu ceva, a răspuns el, căutând din ochi vreo modalitate de a deschide uşa.

O fi existând vreo comandă secretă la postul de pază...

– Nu te mai deranja, i-a zis Frost, parcă ghicindu-i gândurile. Această secţiune a laboratorului este izolată perfect. Nu există nicio modalitate de a pătrunde aici.

– Poate că nu vom reuși să pătrundem, dar o să mă asigur că tu nu o să mai *ieși* de acolo, a spus Starkman.

A desfăcut unul dintre pachetele legate la centura lui și i-a scos conținutul.

– Aici e CL-20. *Un kilogram.* O să-ți dărâmăm muntele în cap, așa cum ai încercat și tu în Tibet.

– Vă urez noroc, a făcut Frost, și s-a mulțumit să rânjească, apoi le-a întors spatele și dat să se îndepărteze.

– Frost! a strigat Chase. Unde e Nina?

Celălalt s-a oprit și a aruncat o privire peste umăr.

– Doctor Wilde este cu fiica mea. Kari m-a convins să o las în viață – speră că o va convinge să înțeleagă și să ni se alăture înainte de eliberarea virusului.

– Și când se va întâmpla asta?

– Depinde cât timp îi trebuie avionului să ajungă la altitudinea de zece mii de metri.

Chase și Starkman au schimbat priviri șocate.

– Da, operațiunea este în desfășurare. Ai venit prea târziu, domnule Starkman. Qobras nu a reușit să mă oprească, și la fel ai pățit și tu. N-ar strica să mai reflectezi... până vei muri. Ceea ce, indiferent de ce vei face, se va întâmpla în următoarele douăzeci și patru de ore. Adio, domnilor, le-a zis, chicotind disprețuitor, apoi s-a îndepărtat.

Al doilea set de uși s-a închis, cu un aer de finalitate, în urma lui.

De furie, Starkman a mai tras o rafală în ușă, care a rămas neatinsă.

– *Ticălosul!*

– Nimic nu urăsc mai mult decât ticăloșii cu ifose, a adăugat Chase.

– Crezi că a mințit? În legătură cu virusul, vreau să spun.

– Am mai avea o șansă dacă avionul încă nu a decolat. Dacă și-a luat zborul, am ars-o, și, cu noi, întreaga lume. În orice caz...

A scos încărcăturile de CL-20.

– Să facem ce ne-am propus de la început – să aruncăm în aer locul ăsta nenorocit.

Mercedesul a oprit sub aripa masivă a avionului Airbus A380. Având motoarele pornite și mergând la ralanti, uriașul avion de transport aștepta în zona de staționare din fața hangarului. Kari a împins-o pe Nina pe treptele scării de îmbarcare, urmată de cele două gărzi.

A380 are trei punți; pe un model de avion de linie, etajul mijlociu, cel în care au intrat ele, ar fi fost cel de dedesubt dintre cele două destinate pasagerilor, însă toate cele trei niveluri ale versiunii de transport erau proiectate pentru mărfuri. Au pătruns în cabina echipajului. Ușa din partea din spate dădea spre un compartiment. Nina a privit înăuntru. Cam o treime din puntea lipsită de geamuri era ocupată de lăzi și containere.

Și-a dat seama că undeva între acelea se găsea virusul care aștepta să fie eliberat...

O scară abruptă ducea spre puntea superioară. Kari a îndemnat-o pe Nina să urce. Se aștepta să vadă un alt spațiu uriaș de depozitare, dar a rămas ușor surprinsă când a pătruns într-o cabină luxoasă.

– Tata a instalat aici un birou privat, i-a explicat Kari, și i-a desfăcut cătușele. Te rog să iei loc.

Privind în jur și acționând împotriva voinței ei, Nina i-a dat ascultare. De o parte și de alta a cabinei erau geamuri, iar ușa din capătul celălalt dădea probabil în compartimentul de marfă de la acel nivel. Pe biroul în formă de L se aflau un computer și monitorul său, plus două telefoane încorporate în mobilier.

Kari s-a așezat pe o canapea de piele, chiar în fața ei. Cele două gărzi nu le însoțiseră, rămânând în holul de jos. Nina s-a întrebat dacă ar fi fost capabilă să o învingă fizic pe norvegiancă și să evadeze din avion înainte ca acesta să decoleze... dar a respins imediat ideea. Nu ar fi avut nicio șansă de a o învinge într-o confruntare fizică.

– Nu-mi dau seama ce credeți că veți realiza, a spus ea. Dacă vă închipuiți că voi fi alături de voi în ceea ce v-ați propus...

– Nu mă aștept să te alături nouă doar pocnind din degete. Știu că îți este greu să accepți situația. Dar *va trebui* – pentru că așa se va întâmpla.

– Vă autoamăgiți. Ba nu, sunteți *nebuni!* Chiar credeți în mod serios că aș vrea să am de-a face voi după așa ceva?

Kari a părut jignită.

– Te rog, nu te mai purta astfel, Nina. Nu înțelegi? Ești una dintre noi. Ești o atlantă veritabilă, iar atlanții au fost cei mai buni reprezentanți ai umanității. *Meriți* să te numeri printre conducătorii lumii.

S-a ridicat și a traversat cabina. Vreme de o clipă, Nina a crezut că voia să o pălmuiască din nou, însă Kari a îngenuncheat în fața ei.

– *Nu vreau* să te ucid, nu vreau! Spune că te-ai răzgândit – nici măcar nu este nevoie să fie adevărat. După ce totul se va schimba, voi şti că te vei adapta, că ţi-ai dat seama că noi am avut dreptate. Dar *trebuie* să zici aşa dacă vrei să rămâi în viaţă.

– M-ai ucide chiar dacă aş fi cea mai bună dintre cei buni? a întrebat Nina în derâdere.

– Nu pot să încalc voinţa tatei. Şi n-o voi face.

Kari a încercat să o prindă pe de mâini, dar Nina şi le-a retras.

– Doar o vorbă, asta e tot ce-ţi cer. Minţi! Te rog, nu-mi pasă!

– Nici nu mă gândesc.

Uruitul grav a crescut în intensitate, schimbându-şi şi tonul. Luminile au licărit, apoi avionul A380 s-a clintit din amorţeală şi a început să se deplaseze.

– Prima şarjă de virus va fi eliberată la cincisprezece minute după decolare, a anunţat Kari, revenind pe canapea. Atât ai la dispoziţie ca să te răzgândeşti, Nina, *te rog*. Nu mă sili să te ucid.

Trăind un sentiment de pierdere, Nina s-a întors să privească pe geam către peisajul de dincolo de fiord.

În timp ce alerga spre ieşire alături de Starkman, Chase a auzit zgomotul unor schimburi intermitente de focuri. Ţinea puşca în mână, dar, odată afară, nu va avea timp să tragă în nimeni. Acum tot ce conta era să se îndepărteze cât mai mult de laborator.

Au ţâşnit. Chase a văzut o mulţime de civili traversând în goană terenul deschis, iar la vreo şaizeci

de metri depărtare două jeepuri albe Grand Cherokee blocau drumul. Câteva gărzi în uniforme se adăposteau înapoia lor, iar două cadavre zăceau pe sol, în apropiere. Gărzile trăgeau în cei doi membri supraviețuitori din echipa lui Starkman.

Iar dincolo de fiord a văzut un avion deplasându-se lent către pista de decolare, un aparat de transport tip A380.

Virusul era la bordul acestuia – poate mai exista o șansă de a zădărnici planul lui Frost.

Iar la bordul lui se afla și Nina.

Nu avea timp să facă planuri. Gărzile din spatele mașinilor de teren îi văzuseră și trăgeau în oamenii care fugeau îndepărtându-se de laborator. Chase a răspuns la atac folosindu-se de o singură mână, deși era conștient că șansa de a nimeri pe cineva era aproape nulă – dar trebuia să-i sperie îndeajuns de mult cât să se îndepărteze de clădire.

Lime, care alerga alături de el, s-a prăbușit, lovit de un glonț care i-a sfârtecat coapsa. Experiența îl îndemna pe Chase să se întoarcă și să-l ducă târâș până într-un loc sigur, însă acum nu mai *exista* o asemenea șansă.

Încărcăturile de CL-20 urmau să explodeze în orice clipă...

La un moment dat, Nina s-a uitat cu ochi goi spre clădirile îndepărtate care adăposteau laboratorul de biologie. Apoi, în următorul moment, a tresărit pe canapea, pentru că întregul complex s-a dezintegrat, numeroasele explozii pulverizându-l și azvârlind tone

de moloz la zeci de metri înălțime. Un nor învârtejit de praf a țâșnit spre exterior, ca unda de șoc produsă de o bombă nucleară.

– Iisuse! a exclamat ea.

Kari a sărit în picioare și a dat fuga la un geam.

– Vai, Dumnezeule!

– Asta zic și eu ultimă lovitură, a făcut Nina pe un ton triumfător.

Așadar oamenii lui Qobras reușiseră!

Apoi și-a dat seama de adevăr. *Nu mai avea nicio importanță.*

Virusul fusese deja scos din laborator. Peste un sfert de oră va fi eliberat. Frăția distrusese altă țintă decât trebuia.

Simțind că urechile îi țiuie cumplit, Chase s-a ridicat cu greu în picioare. A dus mâna la cap să se ferească de bucățile de moloz mari cât grindina, care continuau să cadă din cer, apoi a privit în jur.

Acum nimeni nu mai trăgea în el. Ambele jeepuri fusese izbite din lateral de suflu și se răsturnaseră, strivindu-i pe cei care se ascunseseră după ele.

Laboratorul era distrus aproape în întregime. Puținele secțiuni rămase erau sfârtecate și nu se mai știa ce reprezentaseră, zidurile stăteau zdrențuite și înclinate ca niște dinți bolnavi și sparți. Grinzi de oțel îndoite și răsucite ieșeau de sub moloz.

Chase a privit printre gene la norul călător de praf de beton, și a încercat să descopere daunele

provocate zonei de izolare din subteran. Intrarea în aceasta era blocată de dărâmături.

Însă nu ar fi luat mult să îndepărteze molozul – și, spre groaza lui, a văzut că partea expusă a biroului lui Frost, situată ceva mai sus pe versant, rămăsese aproape intactă. Deși crăpată și plină de adâncituri, fațada fusese foarte puțin afectată – până și ferestrele supraviețuiseră exploziei, ceea ce sugera că erau făcute din același material transparent ca și ecluzele.

Asta însemna că Frost și virusul supraviețuiseră.

Virusul...

– La naiba!

S-a uitat dincolo de fiord. Aparatul A380 continua să se deplaseze încet spre capătul estic al pistei. Ajuns acolo, avea să întoarcă pentru a accelera pe pista lungă, decolând și îndreptându-se spre coastă pentru a începe să răspândească încărcătura ucigașă.

Aflat în apropiere, Starkman a scos un geamăt. Aristides era la câțiva metri în urma lui, rămas cu ochii deschiși în moarte. Chase s-a repezit la american și l-a ridicat în picioare.

– Hai, trezește-te! Virusul e în avion – încă îl putem opri!

Starkman și-a șters praful de pe față.

– Eddie, se îndreaptă către locul de decolare, și a făcut un semn către podul ce unea malurile fiordului. Nu avem cum să ajungem acolo la timp.

Chase a împuns cu degetul spre casă.

– Știu unde găsim o mașină rapidă...

Monitorul de pe birou a căpătat viață, aruncând o lumină pe fața îngrijorată a lui Kari.

– Doamnă Frost, s-a auzit o voce de femeie, sunteți în legătură cu tatăl dumneavoastră.

– Of, slavă Cerului! Credeam că ai murit.

Din difuzoarele aflate în cabină s-a auzit vocea lui.

– N-am pățit nimic. Zona de izolare a fost afectată nesemnificativ.

– Au fost oamenii lui Qobras? Am văzut un grup parașutându-se.

– Erau Starkman și... Edward Chase.

Kari a înmărmurit.

– Cum asta? Doar ai spus că l-a ucis Qobras.

– Eddie! a exclamat Nina, și a alergat către birou. Adică e în viață? Ce s-a întâmplat, e teafăr?

– N-ai face rău să-i reamintești doamnei doctor Wilde că încântarea ei de acum nu o ajută în niciun fel, a rostit Frost pe un ton acid. Chase a acționat împreună cu Starkman împotriva noastră.

Privind spre ecran, Kari s-a încruntat.

– M-ai *mințit!* Dacă știai că nu murise...

– Nimic nu mai contează, a întrerupt-o el. Important este că *au dat greș*. Încă deținem culturile de viruși în zona de izolare, iar Schenk și-a pus în mișcare echipele de securitate ca să-i împiedice să treacă podul pentru a ataca avionul. Am crezut că Starkman și Chase au murit – dar asta se va întâmpla oricum foarte curând.

– Frumoase jucării, a zis Starkman, impresionat.

El şi Chase se aflau în garajul din subsolul casei, având în faţă colecţia lui Kari de automobile şi motociclete.

– Care e cea mai rapidă? Lamborghini sau McLaren?

Chase a tras un foc în dulăpiorul în care se aflau cheile de contact ale vehiculelor.

– Nu, avem nevoie de o decapotabilă – Ferrari.

A arătat spre vehiculul stacojiu, un F430 Spider, observând că motocicleta de curse nu mai era în locul ei obişnuit, după care a căutat cheia potrivită. I-a fost uşor să o găsească – imaginea calului negru cabrat, pe fond galben, îi era cunoscută încă din copilărie, când visa o asemenea maşină.

– Decapotabilă? De ce?

– Pentru că va fi nevoie să deschid focul din ea. Pe drum ne vom confrunta cu gărzile – doar nu-ţi închipui că ne vor lăsa să trecem podul!

I-a aruncat cheia lui Starkman.

– Hai! Treci la volan!

– Ce naiba pui la cale? a întrebat celălalt cât Chase a sărit pe scaunul din dreapta.

– Încă nu ştiu, improvizez în funcţie de situaţie.

– Mereu te crezi mare şi tare, nu? a zis el şi a urcat la volan, apoi a răsucit cheia în contact.

Motorul maşinii a pornit cu un urlet aproape animalic.

– Îţi închipui că o să dobori avionul doar cu o puşcă?

– *Nu vreau* să-l dobor – Nina este la bordul lui. În fine, porneşte odată!

Ferrariul a ieşit din garaj cu un scrâşnet de pneuri, pentru că Starkman a supraaccelerat.

– Mamă! Ce sensibilă e!

A încetinit şi a virat, îndreptându-se către uşa principală, care a început să se deschidă automat în vreme ce se apropiau de ea.

– Ai de gând să o *salvezi?* Ce-o să faci, sari pe avion în timp ce decolează?

– Dacă trebuie! a spus Chase şi s-a uitat la echipamentele pe care Starkman le avea în spate. Dă-mi pistolul cu ancoră.

– Ai înnebunit, ce naiba? a obiectat el, dar i-a dat totuşi dispozitivul de escaladare.

Uşa s-a ridicat suficient de mult cât să permită maşinii foarte joase să treacă. Apoi Starkman a apăsat pedala de acceleraţie, iar motorul a scos un urlet. Decapotabila a ţâşnit înainte ca glonţul.

– *Dumnezeule mare!*

– Mereu mi-am dorit una ca asta! a zis Chase, verificând dacă puşca automată era încărcată, după care a privit în faţă.

Drumul pornind dinspre casă mergea în zigzag pe panta dealului, apoi se unea cu cel care ducea spre pod – unde fuseseră plasate două jeepuri Grand Cherokee pentru a bloca accesul. Dincolo de ele, la jumătatea podului se vedea un BMW X5.

Starkman a arătat cu degetul; în spatele vehiculelor stăteau ghemuiţi oameni din forţele de securitate ale lui Frost.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar mașinile Ferrari nu sunt blindate!

– Nici jeepurile! Ești gata?

F430 a efectuat ultimul viraj.

– Gata, ca întotdeauna!

Starkman a ridicat pușca în mâna stângă, ținând volanul cu dreapta. Mașina s-a redresat, iar blocajul rutier improvizat a apărut drept în fața lor...

– *Foc!*

Chase a deschis focul și, în timp ce Ferrariul a accelerat, a rotit pușca spre jeepul aflat în dreapta, trăgând de la înălțimea ferestrei. Starkman a întins mâna în care avea arma până în afara mașinii și a tras spre celălalt vehicul de teren, iar tuburile goale au fost aruncate în parbriz, scoțând clinchete.

Jeepurile s-a legănat sub forța atacului, geamurile le-au explodat și părțile laterale au fost ciuruite de gloanțele penetrante. Chase a văzut un om căzând la pământ. Nu se aștepta să doboare toate gărzile, ci doar să le silească să stea la pământ până ce treceau de ele.

– Urcă pe trotuar! a strigat el.

– Poftim?

– Pe trotuar, pe *trotuar!*

Vehiculele blocaseră cele două benzi de circulație, însă pe partea dreaptă era un trotuar pentru uzul pietonilor.

– N-o să încăpem!

– Ba da!

Nici nu aveau de ales – într-o coliziune între o mașină italiană sport și una americană de două tone, era clar care ar fi ieșit mai șifonată.

Starkman a virat, făcând Ferrariul să o ia prin dreapta, timp în care amândoi au continuat să tragă. Chase a auzit un declic neplăcut al armei lui. Apoi a urmat zgomotul făcut de gloanțele care au perforat F430-ul, semn că gărzile ripostaseră.

– La dracu'! a răcnit Starkman. N-o să încăpem pe acolo!

– Lasă, mergi *înainte!* a strigat Chase, ținându-se mai bine în clipa în care au lovit bordura.

Spoilerul s-a spart la impact, roțile s-au izbit de betonul dur cu un trosnet care s-a transmis prin coloana lui vertebrală ca o lovitură de baros.

Partea din dreapta s-a frecat de balustrada podului, iar aripa stângă, de pe partea lui Starkman, a lovit partea din spate a jeepului și s-a boțit ca o foiță de staniol. Ambele oglinzi retrovizoare au fost retezate, împroșcându-i pe cei doi cu cioburi de sticlă.

– Lasă-te-n jos! a strigat Chase în momentul în care Starkman a readus vehiculul pe drum.

Imediat ce s-au ghemuit, mașina a fost lovită de mai multe gloanțe, unul dintre ele atingând cu un zăngănit o bară de protecție aflată în spatele lui Chase, la doar câțiva centimetri de capul lui.

Starkman a accelerat din nou. Chase s-a simțit strivit de spătar când Ferrariul s-a îndepărtat fulgerător de jeepuri. Fără să vrea, a scos un chiuit de plăcere când a trăit acea senzație.

– Ce mama dracului!

– Bună alegere ai făcut! a strigat Starkman ca să acopere şuieratul aerului. Ei, acum...

Parbrizul s-a spart.

Starkman a avut un spasm şi sângele i-a ţâşnit din lovitura primită în piept; un glonţ îi trecuse prin vesta antiglonţ. Zgomotul motorului a scăzut brusc în intensitate, semn că piciorul lui alunecase de pe acceleraţie. Maşina a derapat uşor, încetinind evident.

– Iisuse! a strigat Chase, şi a prins volanul, străduindu-se să menţină direcţia astfel încât să evite ciocnirea cu BMW-ul parcat în faţa lor.

Lângă automobil, având un pistol sclipitor în mână, se afla un bărbat pe care Chase l-a recunoscut imediat.

Schenk.

A recunoscut şi arma. Şeful serviciului de securitate al lui Frost îl împuşcase pe Starkman cu un pistol Wildey.

Arma *lui*.

A ridicat puşca, amintindu-şi abia în acea clipă că ar fi trebuit să înlocuiască încărcătorul. Schenk a aţintit spre el ţeava lungă a pistolului.

A dat drumul volanului şi s-a azvârlit peste marginea uşii. Bubuitul inconfundabil al pistolului i-a ajuns la urechi în clipa în care lovitura pornită din Magnum a făcut o gaură cât pumnul în spătarul scaunului în care se aflase cu o clipă mai devreme. A lovit solul şi s-a rostogolit.

Încă o bubuitură. Un fragment de asfalt a zburat în aer la câțiva centimetri de picioarele lui. S-a rostogolit din nou, iar forma ciudată a pistolului de lansat ancora i s-a înfipt în spate. S-a auzit un scrâșnet metalic atunci când Ferrariul care încetinea s-a lovit de o latură a automobilului de teren și s-a oprit. Schenk a făcut un salt înapoi, găsindu-și adăpost în spatele propriului vehicul.

Chase a țâșnit de la pământ și a alergat spre BMW. Schenk l-a văzut și a tras din nou, însă Chase a plonjat în spatele X5-ului, scotocindu-se în căutarea unui încărcător plin.

Și, la naiba!

De la prima atingere, a înțeles că se petrecuse ceva grav. Capătul deschis al încărcătorului era strâmb, deformat. Îl strivise sub propria greutate când se rostogolise pe drum. Acum nu mai putea fi introdus în pușcă.

A aruncat încărcătorul devenit acum inutil, prinzând în schimb cu ambele mâini pușca UMP și rotind-o la nivelul gleznelor în momentul în care Schenk s-a repezit pe după X5, cu pistolul Wildey în mână...

Focul tras de german s-a dus departe când Chase a reușit să-l izbească în picior cu patul armei, dezechilibrându-l. Schenk a icnit când și-a pierdut echilibrul și s-a bălăbănit, fluturându-și brațele să se redreseze.

Chase l-a placat ca la rugbi, împingându-l înapoi până s-a izbit de balustrada de protecție a podului, încercând să-l arunce peste ea, în gol.

Însă Schenk era prea masiv chiar și pentru Chase ca să fie copleșit prin forță brută, fiind doar mușchi. Și-a dat seama de pericolul care îl pândea și de aceea și-a îndoit genunchii, mutându-și centrul de greutate sub partea superioară a grilajului de protecție. A rotit brațul, iar cu patul pistolului Wildey l-a pocnit pe Chase în gât, doborându-l și provocându-i o durere insuportabilă. Apoi l-a lovit în tâmplă cu gheata. Chase a căzut pe o parte. Aproape complet amețit, a ridicat privirea.

S-a trezit cu pistolul Wildey îndreptat exact spre față. Dincolo de țeava acestuia, a văzut chipul lui Schenk. Neamțul a rânjit...

Bum!

Chase a tresărit.

Însă focul nu pornise din Wildey.

Ci din pușca UMP a lui Starkman, ultimul cartuș din încărcător făcând o gaură însângerată în umărul lui Schenk. Izbindu-se de balustradă, neamțul a scăpat pistolul argintiu din mână.

Chase a prins arma care încă se răsucea în aer și a întors-o spre german, spunând:

– Cred că ăsta-i pistolul meu.

Apoi a apăsat pe trăgaci. Glonțul l-a lovit pe celălalt în ochiul stâng, astfel că globul ocular a plesnit, azvârlind un vârtej de materie cu un aspect revoltător, după care a străbătut creierul și a explodat la ieșirea din țeastă. După ce capul i-a fost azvârlit pe spate de forța loviturii, Schenk a zburat peste balustradă, apoi a căzut cale de aproape o sută de metri până s-a lovit de apele înghețate ale fiordului.

Ţinându-se strâns de cap, care îl durea, Chase a mers împleticindu-se până la Ferrari. Starkman stătea prăbuşit peste portieră, iar din gură îi ieşea o spumă sângerie. Vreme de o clipă, a crezut că Starkman murise, dar apoi i-a văzut ochiul teafăr clipind şi privindu-l.

– Pariez că acum te bucuri că nu m-ai omorât, aşa-i? a zis Starkman cu glas foarte slab.

S-a tras până a ajuns să se îndrepte de spate, după care s-a prăbuşit din nou, lipindu-se de spetează.

– Hai odată, doar trebuie să prinzi avionul...

Chase a deschis portiera ca să-l aşeze pe scaunul din dreapta, dar celălalt a clătinat din cap.

– Nu te mai osteni cu mine... Eu sunt terminat, şi curând vom avea companie.

S-a uitat în direcţia din care veniseră. Unul dintre jeepurile care alcătuiseră blocajul rutier pornise deja în urmărirea lor, iar dinspre clădirile corporaţiei altele goneau spre ei.

– Îi opresc eu cumva...

– Cum?

Starkman a reuşit să schiţeze un zâmbet şi a ridicat în aer un pachet de CL-20 – iar acesta avea deja ceasul pornit.

– Te rog să faci tot posibilul să ieşi de pe pod în douăzeci de secunde, a spus el cu voce şuierată, după care, cu ultimele puteri, a coborât din Ferrari şi s-a întins pe asfalt, la picioarele lui Chase. Luptăm până la capăt, Eddie, da?

– Până la capăt, a repetat Chase, apoi a sărit în maşină, pe care a pornit-o din nou.

A trecut în marşarier şi s-a îndepărtat de BMW, după care a mutat în viteza întâi şi a apăsat pedala de acceleraţie.

Experienţa trăită stând pe scaunul din dreapta şoferului nu se compara nici pe departe cu aceea de a fi şofer şi de a avea sub control cei patru sute optzeci şi trei de cai-putere. Acceleraţia a fost atât de abruptă, încât a avut senzaţia că decolează cu un avion cu reacţie. Până să-şi aducă aminte că trebuia să schimbe vitezele, înainta deja cu aproape o sută de kilometri pe oră, iar motorul, plasat în partea din spate a maşinii, mugea de parcă ar fi înnebunit.

A trecut în viteza a treia, ajungând la o sută treizeci de kilometri pe oră, după care a tras de schimbătorul de viteze, făcând-l să treacă prin ghidajul cromat, argintiu.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, a văzut că jeepul ajunsese în apropierea lui Starkman, iar celelalte vehicule intraseră deja pe pod.

Chase a observat că se apropia cu repeziciune de capătul podului, dar nu a reuşit decât să intuiască timpul pe care îl mai avea până în momentul în care explozibilul va detona. Probabil doar câteva clipe.

Ajunsese la peste o sută şaizeci de kilometri pe oră şi continua să câştige viteză, însă mai trebuiau câteva secunde până să ajungă pe celălalt mal al fiordului...

Cu o sclipire, imaginea din oglinda retrovizoare a dispărut într-o clipă. Un moment după aceea, s-a auzit un pocnet asurzitor, amintind de un trăsnet, urmat imediat de un uruit grav, mult mai ameninţător.

Tablierul plat al podului a devenit o pantă abruptă...

Asta însemna că podul se năruia!

Bomba aflată asupra lui Starkman explodase, distrugând zona de mijloc a arcului de susținere, iar cele două jumătăți ale structurii se prăbușeau acum în fluviul de dedesubt. Nu putea face altceva decât să țină talpa piciorului drept apăsată pe pedala de accelerație până la podea și să spere că Ferrariul va ajunge la capătul podului înainte ca totul să se prăbușească sub el!

Acum mașina mergea la *deal*, iar viteza acesteia scădea în mod alarmant, în vreme ce un val de crăpături gonea pe suprafața drumului, urcând.

– Mamă doamne, fir-ar să fie!

Totul s-a înclinat, legănându-se, după care drumul s-a dezintegrat sub vehiculul pe care îl conducea...

Ferrariul a țâșnit dincolo de marginea podului care se năruia, izbindu-se de versanții fiordului. Țevile de eșapament au fost sfârtecate când s-au lovit de suprafața drumului, după care sunetul motorului a devenit un hârâit aspru, chinuit.

În momentul în care s-a răsucit, Chase s-a străduit să țină mașina sub control. A apăsat pedala de frână. Mașina a trepidat puternic când sistemul antiblocare a frânelor a intrat în funcțiune, dar era deja în derapaj lateral, iar pneurile scrâșneau, amenințând să explodeze.

A tras brusc de volan. Vehiculul s-a răsucit înapoi, pornind spre un zid.

A apăsat frâna, și, în același timp, *a accelerat*...

Cu un scrâșnet de cauciuc în suferință, într-un nor de fum cu iz înecăcios, Ferrariul a oprit la mai puțin de un sfert de metru de zidul care despărțea șoseaua de perimetrul de decolare. În momentul în care ceața învârtejită a trecut pe lângă el, Chase a început să tușească. Prin parbrizul spart, a văzut un alt nor, o linie neclară de praf, care marca locul în care se aflase, până în acea clipă, podul peste fiord. Forțele de securitate care porniseră în urmărirea lui dispăruseră, pentru că, împreună cu cel care le comanda, se prăbușiseră în hău.

La fel și Starkman.

Chase a stat o clipă, socotind că trebuia să îi transmită fostului său camarad un cuvânt mut de mulțumire.

Apoi s-a întors și a aruncat o privire de-a lungul pistei. În depărtare a văzut silueta masivă, vopsită în alb, a aparatului A380, care se profila pe versantul dealului, și care se pregătea să execute un ultim viraj.

Așadar, era pe cale de a decola.

A băgat în viteză Ferrariul, care suferise destul de mult, apoi a demarat de pe loc în scrâșnet de pneuri.

29

Avionul A380 a încetinit când s-a apropiat de capătul căii de rulare, pregătindu-se să execute virajul de

o sută optzeci de grade, pentru a porni de-a lungul pistei de doi kilometri.

În timp ce accelera, Chase a rămas cu ochii ațintiți asupra avionului, schimbând vitezele în funcție de viteza de deplasare a acestuia. Curentul foarte puternic îl silea să țină ochii întredeschiși, însă nu avea altceva de făcut decât să se deplaseze în linie dreaptă.

Nu călcase niciodată la bordul unui A380 și, în afară de faptul că avea două niveluri, nu știa aproape nimic în legătură cu dispunerea compartimentelor. Însă până și ceea ce știa era legat de versiunea pentru pasageri a aparatului – însă acesta era destinat transportului de mărfuri, ceea ce însemna că îl deruta și mai mult acel aparat. Când ar fi ajuns la bord ar fi trebuit să lucreze pe dibuite.

Pe de altă parte, ar fi fost nevoit să zboare, ca *să ajungă* la bord. Încercarea de a bloca decolarea aparatului folosindu-se de Ferrari ar fi similară cu aceea de a opri înaintarea unui tanc slujindu-te de o cutie de carton. Avionul de dimensiuni enorme ar fi spulberat mașina sport ca și cum nici nu i s-ar fi aflat în cale.

Pe de altă parte, nici nu putea încerca să oprească avionul trăgând cu pușca automată în el – ar fi riscat să o ucidă pe Nina dacă aparatul ar fi luat foc ori s-ar fi prăbușit.

Cu toate acestea, dacă ținea să împiedice dispersarea virusului, trebuia să aducă și un sacrificiu – socotindu-se și pe sine la fel...

Ajunsese să ruleze cu peste două sute douăzeci de kilometri pe oră și, având ochii înlăcrimați, abia reușea

să vadă cadranul vitezometrului. Avionul A380 devenise o pată albicioasă neclară în fața lui, moment în care s-a pregătit să execute un viraj.

Indiferent ce intenționa, trebuia să gândească și să acționeze cu cea mai mare repeziciune...

– Doamnă Frost! s-a auzit vocea pilotului în difuzorul intercomului. Pe pistă a apărut o mașină!

Kari s-a dus la geamul din dreapta cabinei și s-a uitat în jos.

– Ce-i asta? a întrebat ea pe nerăsuflate.

Aflată în spatele ei, Nina a privit și ea pe geam. Când avionul a virat, a văzut pista întinzându-se în depărtare – și, gonind de-a lungul ei, o decapotabilă Ferrari.

Mașina se deplasa spre avion cu o viteză incredibilă și curând a devenit vizibil și singurul ei ocupant. Chiar și de la distanța aceea, după începutul de chelie al șoferului, Nina l-a recunoscut imediat pe Chase.

– Vai, Dumnezeule! *Eddie!*

După un moment de uimire, Kari s-a dus la intercom.

– Sunt Kari Frost. Sub *niciun* motiv nu trebuie să întrerupi procedurile de decolare. Indiferent ce face mașina aceea, *să ridici aparatul în aer.* E un ordin.

S-a întors apoi la fereastră.

– Ce dracu' vrea să facă?

– Încearcă să *te* oprească, a spus Nina.

Kari a strâns din dinți, și pe fața ei a apărut o expresie hotărâtă.

– Nu va reuși.

S-a dus spre capul scării și a strigat spre gărzi.

– Pregătiți armele și deschideți trapa! Cineva încearcă să împiedice decolarea avionului.

Nina și-a dat seama că în acel moment Kari era cu spatele la ea, și ținea doar o mână ușor pe balustradă.

Nici nu a mai apucat să analizeze în mod rațional gândul care i-a venit în minte. A acționat doar din instinct, s-a repezit spre ea cu ambele brațe împreunate, ca un berbec, și a împins-o brusc în josul scării.

Luată prin surprindere, Kari nu a avut nicio șansă de a evita căderea. În momentul în care s-a rostogolit pe trepte a scos un țipăt, vânturând din brațe și izbindu-se de colțurile dure, apoi a aterizat greu pe podea, sângerând și fiind amețită.

Aproape șocată de ceea ce făcuse, Nina s-a uitat în jos și s-a lăsat condusă în continuare de instinct. Trebuia să lupte sau să fugă...

A ales *fuga*.

S-a repezit la ușa din capătul celălalt al cabinei, rugându-se în gând să nu fie încuiată. Nu era. Trecând ca fulgerul de ea, s-a trezit în magazia de la etaj, un tunel boltit, alcătuit din bare metalice care susțineau un șir de containere pentru mărfuri, care zăngăneau slab din cauza trepidațiilor avionului. Șiruri de leduri albe, montate pe tavan, asigurau o iluminare fantomatică.

Ușa nu avea încuietoare. S-a uitat rapid în jur, căutând din ochi ceva cu care să o blocheze.

Cel mai apropiat container se afla la doar un metru distanță, imobilizat cu ajutorul unor corzi groase,

prinse de urechi de fixare. A tras de ceva ce, după părerea ei, era o manetă de eliberare. Cu un pocnet, coarda s-a desprins. A petrecut-o pe după o traversă, după care a legat-o de clanța ușii, întinzând-o foarte bine. Acest lucru nu împiedica deschiderea ușii, dar îngreuna mult încercarea oricui de a trece prin spațiul foarte îngust.

S-a retras apoi și a privit mai atentă de-a lungul magaziei.

Virusul...

Pentru a fi răspândit în timpul zborului, containerul în care se găsea trebuia să fie lipit de învelișul exterior al Airbusului. Dacă reușea să identifice acel container, poate găsea și modalitatea de a-l sabota.

A auzit zgomot puternic de pași venind dinspre cabină: cineva urca scara.

A fugit de-a lungul magaziei.

Avionul era pe punctul de a termina executarea virajului, iar Chase se găsea aproape pe centrul pistei. S-a șters la ochi, încercând să vadă mai clar aparatul. Sub fuzelaj existau *cinci* jambe ale trenului de aterizare, una sub botul lui și celelalte patru distribuite larg pentru a susține cât mai bine greutatea.

Dacă reușea să ajungă pe una dintre cele patru când trenul de aterizare se retrăgea în pântecul avionului, sigur va găsi vreo trapă de acces pe care să o folosească pentru a pătrunde în fuzelaj.

Însă aceasta era doar o *posibilitate.*

Trebuia să-şi încerce şansa. Nu avea de ales. Turbinele celor patru motoare ale avionului se roteau ameţitor.

Pneurile maşinii au scos un scrâşnit când a întors spre o latură a pistei. Nu pentru a ieşi din calea avionului, ci pentru a executa un viraj cât mai strâns cu putinţă fără să piardă din viteză, pregătindu-se să ajungă *dedesubtul* lui.

Pe scaunul din dreapta stătea pregătit pistolul de lansare a ancorei.

Practic, avea şansa unei singure încercări – dacă rata, exista riscul de a muri când Ferrariul urma să fie prins în suflul motoarelor. Dacă supravieţuia suflului, oricum avea să moară curând după aceea, ucis de oamenii lui Frost sau de virus.

Putea muri şi dacă *reuşea*. Cu toate acestea, trebuia *să încerce*.

Când a trecut prin spatele motoarelor de pe aripa stângă, a simţit pe faţă aerul încins şi arzător. Automobilul ameninţa să se rotească uşor, de aceea a mai redus viteza – dacă făcea vreo greşeală în acele momente, rata orice şansă de a ajunge aparatul din urmă.

A văzut trapa din botul avionului deschizându-se. Având o armă în mână, un bărbat s-a aplecat în afară – era una dintre gărzile lui Frost, care îl căuta.

Pneurile suprasolicitate au căutat aderenţă...

Ajuns sub fuzelaj, Chase a redresat maşina, conducând-o între cele două perechi de jambe de aterizare de pe burta aparatului.

Zgomotul motoarelor a crescut în intensitate, devenind un urlet asurzitor, iar avionul a început să accelereze.

În ciuda dimensiunilor lui colosale, Airbusul era înspăimântător de rapid la decolare. Aerul încins l-a biciuit pe Chase cu forța unui uragan când Ferrariul a țâșnit pe sub coadă. Fuzelajul masiv i-a ocupat întregul câmp vizual, ca un baros uriaș gata să-l strivească dintr-o clipă în alta.

Se afla între jambele posterioare ale trenului de aterizare, încă depășind în viteză avionul – dar asta nu avea să mai dureze multă vreme.

A luat în mână pistolul de lansare a ancorei.

Acum ajunsese în dreptul jambelor frontale ale trenului, menținând accelerația la podea ca să țină pasul cu Airbusul care gonea. O mică întoarcere de volan l-a adus mai aproape de jamba din stânga, lângă cele patru roți gigantice care se roteau vertiginos.

Un singur foc.

Roțile se găseau la mai puțin de jumătate de metru de portiera Ferrariului.

În momentul în care avionul s-a îndepărtat puțin, Chase a țintit spre nișa pentru roata trenului de aterizare.

O singură șansă...

Foc!

Ancora a țâșnit, trăgând cablul după ea. A pătruns în nișa pentru roata trenului și s-a lovit de peretele interior. Dacă se prăbușea, însemna că ratase încercarea...

Dar a rămas înăuntru.

Străpunsese peretele metalic.

Avea nevoie ca ea să rămână acolo doar câteva secunde. După ce a apăsat butonul pentru derularea cablului, a vârât pistolul de lansare prin mijlocul volanului şi şi-a înfăşurat cablul de jur împrejur. Apoi a dat drumul volanului şi s-a ridicat drept, înfruntând curentul de aer ce-l izbea cu o sută şaizeci de kilometri pe oră. S-a ţinut de cablul întins...

Ferrariul a derapat, fiind târât în spatele trenului de aterizare.

A sărit peste portieră şi s-a tras palmă cu palmă pe cablu. Praful şi alte gunoaie stârnite de roţile avionului l-au izbit în faţă. Avea de traversat astfel doar vreun metru, însă cablul se încorda deja.

Picioarele i-au atins pista, iar frecarea a fost cât pe ce să-l smulgă. În acea clipă, cablul i-a tăiat carnea degetelor, care au început să sângereze.

Jamba era la doar treizeci de centimetri de el – încă o legănare a braţului şi va putea să se tragă, ajungând pe trenul de aterizare...

Cablul a scos un sunet ca de bici. Ferrariul a derapat în lateral şi, ca o jucărie, a fost târât sub avion. Chase a simţit cablul de oţel tresăltând. Ancora începuse să se desprindă.

Disperat, s-a azvârlit către jamba trenului, iar degetele însângerate au strâns metalul exact în momentul în care cablul s-a eliberat.

Ferrariul a scăpat de sub control şi s-a răsucit. Cablul a ţâşnit pe lângă Chase, iar ancora cu colţi ascuţiţi i-a trecut fulgerător prin dreptul feţei. În mod

instinctiv, s-a întors să o urmărească și a apucat să vadă cum Airbusul a trecut peste mașina sport, turtind-o instantaneu. Bucăți desprinse din ea au zburat în toate părțile.

Impactul a cutremurat până și avionul, în ciuda masivității lui. Chase s-a zbătut ca să se țină de jambă, pipăind disperat cu picioarele ca să-și găsească un reazem și să nu aibă aceeași soartă.

În cele din urmă, a găsit suport. S-a tras în sus. Dacă se înșelase, și nu exista o trapă de acces, urma să fie strivit când trenul de aterizare intra în burta avionului.

A ridicat privirea, dar nu a văzut decât pereți de metal și o încurcătură de cabluri și furtunuri ale sistemului hidraulic.

La dracu'.

În momentul în care Airbusul s-a ridicat puțin deasupra pistei, în urletul ascuțit și asurzitor al motoarelor jamba de aterizare a început să se retragă, pliindu-se spre interior, în nișa rezervată roților. În timp ce era împins spre tavan, a văzut nervurile metalice ale fuzelajului ca niște lame gata să-l taie bucăți și s-a răsucit cuprins de deznădejde.

O trapă!

Un panou de acces, nu mai lat de șaizeci de centimetri, având la bază un mâner de formă inelară, scufundat în suprafață. A prins mânerul între degete.

Panoul nu s-a clintit.

Era rigid din cauză că nu mai fusese folosit niciodată ori era blocat prin încuiere. A bănuit că prima

variantă era cea valabilă, de aceea a răsucit și a tras mai tare, iar trapa s-a deschis. S-a azvârlit prin gaura strâmtă, aterizând cu un bufnet, în vreme ce trenul de aterizare a scos un zgomot metalic așezându-se în poziție în urma lui. Spațiul liber rămas între jambă și tavanul nișei pentru roți era de numai zece centimetri.

Nivelul de iluminare a scăzut brusc în momentul în care ușile compartimentului trenului de aterizare s-au închis cu un zdrăngănit, iar zgomotul motorului a devenit doar un uruit înfundat. Chase s-a uitat în jur pentru a se orienta. Se găsea într-un spațiu auxiliar, înalt de un metru și ceva, iluminat de grupuri de leduri mici, dar puternice. Pereții erau căptușiți cu cabluri și mergeau spre centrul aeronavei.

A închis trapa și a urmat traseul cablurilor, căutând o cale de pătrundere în compartimentele de transport.

Nina a auzit izbituri puternice în ușă. S-a grăbit să se îndepărteze, pătrunzând mai adânc în spațiul de transport.

Nu avea idee ce conțineau toate acele containere – știa însă că niciunul dintre ele nu era legat de fuzelaj. Ținându-se de curelele de asigurare pentru a se menține în picioare în vreme ce avionul se ridica abrupt spre cer, s-a îndreptat spre partea din spate a aparatului.

Loviturile în ușă au crescut în intensitate. Nu-i rămăsese la dispoziție prea mult timp, și trebuia să caute și la alte două niveluri...

Chase a deschis o altă trapă, ieşind din spaţiul auxiliar şi trezindu-se în compartimentul inferior faţă. Puntea de jos a avionului era despărţită în două de trenul de aterizare, iar el hotărâse să se îndrepte spre partea din faţă, nu spre spate, în ideea că va reuşi să ajungă la cabina de comandă şi să îi ameninţe pe piloţi.

Dacă virusul se afla în compartimentul spate, însemna a dat-o-n bară...

Compartimentul era plin, astfel că nu avea loc să se strecoare printre containerele de aluminiu, iar spaţiul liber dintre ele şi tavan era de doar treizeci de centimetri. S-a urcat pe cel mai apropiat container şi a început să se târască pe burtă cât de repede putea spre partea din faţă a avionului.

Kari s-a strecurat pe uşă. A trecut pe sub chinga legată de clanţă, apoi a privit atentă prin acel compartiment şi a surprins o mişcare la capătul celălalt.

Şi-a şters sângele de pe buza de jos şi a privit lung pata de un roşu aprins de pe piele.

– Vai, Nina, păcat că ai procedat aşa... a zis ea încet.

Apoi a ridicat pistolul şi a pornit după ea.

În partea din faţă a compartimentului exista o uşă. Chase a deschis-o şi a văzut în dreapta un lift de mărfuri suficient de mare pentru a transporta un cărucior de servire, iar alături de acesta, o scară care ducea la etajul superior.

A urcat-o. Dădea într-o cameră utilitară, un spaţiu strâmt, pe pereţii căruia erau numai dulapuri.

A aruncat o privire la inscripţiile de pe ele – echipamente de urgenţă de diferite tipuri –, apoi a scos pistolul Wildey şi a întredeschis uşa să se uite afară.

Nu a văzut pe nimeni. Se afla aproape de botul avionului. Încăperea părea să fie rezervată echipajului, pentru că a văzut un şir de scaune lipite de perete, alături de o uşă prin care a zărit cala principală. O altă uşă ducea spre partea din faţă a avionului.

Acolo era probabil cabina de comandă.

A ieşit din camera utilitară având pistolul pregătit. Spre stânga se aflau un şir de trepte care duceau spre puntea de sus. A aruncat o privire într-acolo, dar nu a văzut pe nimeni.

Nu se hotărâse cum să acţioneze. Trebuia să o găsească pe Nina. Dar Frost spusese că virusul va fi dispersat când avionul va ajunge la altitudinea de croazieră, iar cum acesta se găsea în ascensiune pronunţată, nu mai era mult până la acel moment.

A luat hotărârea.

S-a apropiat de uşa cabinei piloţilor şi a deschis-o brusc. Copilotul s-a uitat peste umăr, aşteptându-se să-l vadă probabil pe vreunul dintre membrii echipajului, apoi a strigat un avertisment în norvegiană către pilot.

Acesta s-a răsucit în scaun şi a dat să pună mâna pe ceva.

Chase a văzut imediat arma şi a reacţionat exact cum l-au îndemnat instruirea şi experienţa. În spaţiul mic al cabinei de pilotaj, bubuitura a fost ca a unui tun. Glonţul a făcut o bortă prin spătarul scaunului,

a trecut prin trupul pilotului şi s-a oprit într-un ecran. Sângele a stropit instrumentele de comandă.

Mort, pilotul s-a prăbuşit în faţă, scăpând manşa din mână. Avionul a intrat brusc în ruliu, azvârlindu-l pe Chase în peretele cabinei. Şi-a recăpătat echilibrul şi a ridicat privirea. În loc să preia manşa pentru a controla avionul, copilotul întinsese mâna după pistolul lui...

Wildey a mai scuipat un glonţ.

Cele două gărzi care coborau în cala de dedesubt pentru a o prinde pe Nina au auzit prima împuşcătură – iar înclinarea instantanee pe o aripă le-a confirmat faptul că se petrecuse ceva grav. Până să le ajungă la urechi şi a doua bubuitură, porniseră deja în goană spre cabina de pilotaj.

Nina a scos un ţipăt când a fost aruncată într-o parte şi s-a lovit de unul dintre containere. S-a prins de o chingă pentru a se sprijini şi aşa a reuşit să rămână în picioare.

Era sigură că auzise o împuşcătură cu puţin înainte ca avionul să se încline.

O bubuitură cunoscută ei.

– Eddie... a şoptit ea, neîndrăznind să creadă o asemenea posibilitate.

Reuşise cumva să urce la bord?

Aparatul s-a cutremurat din nou.

Dacă *era* în avion, însemna că provoca la fel de mult deranj ca întotdeauna...

Chase s-a chinuit să se strecoare între scaunele celor doi oameni morți. Sistemele ultramoderne de pe A380 înlocuiseră tradiționala manșă mare și grea cu un mic joystick. Asta însemna că pilotul depunea mai puțin efort fizic – însă îi îngreuna lui Chase sarcina de a ajunge la el.

– Tâmpitule, de ce a trebuit să te bagi? a mârâit el retoric spre pilot.

A reușit să apuce manșa și a tras de ea într-o parte. Spre ușurarea lui, înclinarea avionului a început să se micșoreze.

Imediat după aceea s-a dezmeticit – nu știa ce să facă în continuare. Nu știa să piloteze *niciun* fel de avion, cu atât mai puțin un gigant de cinci sute de tone.

– La naiba! a exclamat.

S-a uitat deznădăjduit la tablourile de comandă. Singurul lucru pe care l-a putut identifica dintr-o privire a fost orizontul artificial, care arăta că avionul era încă în urcare și avea o înclinare pe o aripă mai mare decât și-ar fi dorit.

Unde mama naibii era pilotul automat?

Aha! A văzut inscripția „Inițiere autopilot" în partea de sus a tabloului de control. A apăsat comutatorul care ieșea în afară și, de încercare, a dat drumul manșei. Glasul sintetizat al unei femei l-a anunțat că autopilotul era activ, iar avionul s-a redresat, intrând într-o atitudine de palier orizontal. A căutat din ochi altimetrul. Trecuse puțin de trei mii șase sute de metri, rămânând încă departe de altitudinea de croazieră.

Şi-a exprimat în gând speranţa că sistemul conceput pentru eliberarea virusului nu era activat de vreun ceas.

Kari a reuşit să stea dreaptă când avionul s-a redresat. Cele două împuşcături puternice venite din direcţia cabinei piloţilor i-au sugerat că ambii piloţi erau morţi – şi că de asta se făcea răspunzător Chase.

Chase! Cum dracu' reuşise să urce la bord?

Acum nici nu mai prezenta vreo importanţă. Era acolo şi devenise o ameninţare.

Mai mare decât Nina? A analizat primejdia. Canistrele cu virus erau plasate în partea din spate a punţii medii, conectate la ţevi care urmau să disperseze soluţia ucigaşă în curentul puternic format de coada avionului. Dacă reuşea să deschidă containerul, Nina putea defecta mecanismul de eliberare a virusului.

Însă întâi trebuia să descopere containerul, iar apoi să îl afecteze în vreun fel.

Pe de altă parte, Chase se găsea în cabina piloţilor. Iar primejdia mai mare o reprezenta el.

Aruncând o ultimă privire spre Nina, care se retrăgea, Kari s-a întors.

Nina a ajuns în partea din spate a calei superioare. Niciunul dintre containere nu prezenta semne care să sugereze că era conectat la ceva aflat în exteriorul avionului.

Asta însemna că virusul se găsea la alt etaj.

Se temea că va trebui să revină spre partea din față a calei și să încerce trecerea pe lângă urmăritori, dar apoi a observat o trapă în peretele despărțitor din spate. Dădea spre un mic compartiment. A vârât capul în spațiul strâmt, cu tavanul foarte jos. Era o zonă de acces unde se aflau câteva dulăpioare care păreau a fi tablouri de siguranțe, conectate la mănunchiuri groase de cabluri pornind în câteva direcții pe perete.

Și încă o trapă plasată în podea.

A intrat și a desfăcut dispozitivele de închidere a trapei, după care a deschis-o. Dedesubt a văzut un alt container metalic, în fața căruia exista un pat de scânduri de care era legată cu chingi o motocicletă mare, zveltă, de culoare albastru cu argintiu. A recunoscut-o ca fiind motocicleta de curse cu care se mândrea Kari.

Nina a coborât în cala mediană.

Odată avionul pus pe pilot automat, Chase s-a retras de la comenzi. Din fericire, în acest fel reușea să câștige ceva timp. Modul în care va reuși aterizarea în condițiile în care ambii piloți erau morți reprezenta o altă problemă...

A auzit zgomot de pași în spatele lui și s-a azvârlit spre peretele din stânga, după care imediat gloanțele au trecut pe lângă el, nimerind în panoul cu instrumente. Prin ușa cabinei de pilotaj a văzut un om care se adăpostea după o nervură masivă, așteptând ca tovarășul lui să-i asigure acoperirea pentru a se putea răsuci să continue focul.

Chase a apucat să tragă primul. Un singur glonț pornit din pistolul lui a găurit nervura, dar și pe cel dinapoia ei. Sângele a țâșnit în toată cabina, iar garda s-a prăbușit cu fața în jos pe podea.

Scăpase de unul. Însă afară mai era un om.

Alte câteva gloanțe au lovit cabina, iar așchii de plastic și lemn au zburat pretutindeni. Celălalt folosea aceeași metodă, trăgând *prin* nervură. Chase s-a aruncat pe burtă și s-a lipit de podea, timp în care gloanțele nimereau în peretele cabinei și în tablourile de instrumente de deasupra lui.

A reușit să vadă, pe podea, și pistolul celui mort, un SIG-Sauer P226. Probabil că și celălalt atacator folosea același tip de armă, ceea ce însemna că avea cincisprezece cartușe în încărcător, din care treisprezece, ba nu, paisprezece, fuseseră trase.

A plecat apoi și al cincisprezecelea!

Dacă greșise numărătoarea, va muri.

S-a rostogolit, și-a întins brațele în față și s-a aruncat pe ușa deschisă a cabinei de pilotaj. L-a văzut pe cel de-al doilea om al lui Frost încercând foarte grăbit să introducă încărcătorul plin în pistol.

Wildey a scos o detunătură. Omul a fost măturat de pe picioare, prăbușindu-se în partea din spate a compartimentului.

Chase a sărit imediat în picioare și s-a repezit să îndepărteze pistoalele de cei doi, în cazul că nu ar fi fost morți. Însă o privire rapidă l-a asigurat că nu mai trăiau.

Dacă nu mai existau și alți membri ai echipajului, despre care nu avea cunoștință, însemna că la bord se afla acum doar Kari.

Și Nina, desigur.

Nina a auzit împușcăturile și s-a ascuns după motocicletă, temându-se că vreunul dintre oamenii lui Frost va pătrunde în cală.

Ultima împușcătură pornise din pistolul lui Chase. Iar asta însemna că doar el mai rămăsese în viață după acea confruntare.

– Eddie? a strigat ea. Eddie!

Chase a auzit un glas de femeie venind dinspre cală.

Să fi fost al Ninei – sau al lui Kari? Din cauza zgomotului motoarelor, îi era greu să-și dea seama. S-a dus la ușă, dar nu a văzut decât containere metalice, sclipind în lumina din tavan.

– Nina! Tu ești?

În partea din spate a calei s-a ițit capul cuiva. Chase a recunoscut instantaneu părul roșcat.

– *Nina!*

Apoi a intrat fugind în cală.

În timp ce revenea în birou, Kari l-a auzit pe Chase strigând în cala de dedesubt. A rămas tăcută o clipă și a privit pe furiș în josul scării să se asigure că el nu pândea acolo, după care a coborât treptele fără să facă zgomot.

Având pistolul pregătit, a pătruns în camera echipajului. Nici urmă de Chase, însă cei doi oameni ai ei zăceau morți pe podea. O privire în cabina de pilotaj a lămurit-o că și ambii piloți muriseră.

Se putea închide în cabina aceea ca să recapete controlul asupra avionului. Cu toate acestea, găurile din pereți au convins-o că ar fi riscat prea mult. Chase ar fi împușcat-o prin ușă.

Iar dacă rămânea încuiată înăuntru, le-ar fi oferit lui Chase și Ninei posibilitatea să descopere canistrele și să zădărnicească acțiunea de dispersare a virusului.

S-a repezit totuși în cabina de comandă să verifice starea zborului. Gloanțele deterioraseră câteva tablouri și instrumente, dar a reușit să afle informațiile de care avea nevoie imediat. Aparatul zbura pe pilot automat, și se afla la trei mii șase sute de metri altitudine, cu viteza de cinci sute nouăzeci de kilometri pe oră. Faptul că nu mai respecta cursul stabilit trebuie să-i fi alarmat deja pe cei de la controlul traficului aerian, care vor crede că se petrecuse ceva neprevăzut, ținând seama și de întreruperea comunicației. Dacă avionul nu răspundea apelurilor vreme de câteva minute, cei de la sol urmau să trimită avioane de interceptare. *La naiba!* a gândit ea.

Avionul trebuia readus la sol înainte de intervenția forțelor militare aeriene. Dacă revenea la Ravnsfjord, pe un aeroport privat, atunci evenimentele petrecute la bord puteau fi mușamalizate, puse pe seama unei erori umane. Iar încercarea de răspândire a virusului Trident s-ar amâna.

A examinat comenzile de pilot automat care, din fericire, rămăseseră intacte. Computerele de pe A380 erau foarte performante, iar pista de la Ravnsfjord fusese dotată cu cele mai moderne instrumente de navigație; în caz de urgență, avionul putea practic să zboare până la aterizarea în siguranță fără intervenția omului.

Iar acest lucru era un avantaj, pentru că la bord nu mai exista nimeni capabil să piloteze enormul avion.

Simțind cum o cuprind brusc sudorile, Kari a activat secvența de aterizare de urgență.

Chase s-a strecurat pe lângă containere până a ajuns la Nina, care îl aștepta în apropierea motocicletei de curse a lui Kari. A strâns-o în brațe.

– Iisuse, ești teafără!

– Și eu am crezut că ai murit! a exclamat ea.

– Nici gând, eu sunt indestructibil!

Nina l-a sărutat.

– A, bună idee. Cum de ți-a venit?

– De fericire că te revăd!

Apoi zâmbetul de pe fața ei s-a stins treptat.

– Eddie, ascultă – undeva în avion există...

– Virusul, știu. Ai habar unde-o fi?

– Nu, dar trebuie să existe o legătură până la fuzelaj. În cala de sus nu am descoperit nimic.

– Nu am văzut așa ceva nici până aici, și nici în cala de jos.

– Înseamnă că nu mai avem mult de căutat. Vino! a zis, și l-a tras către partea din spate a calei. Tu verifici pe stânga, eu, pe dreapta.

Pe partea lui erau mai puține containere, și niciunul nu prezenta vreun amănunt ieșit din comun. A ajuns la ușa uriașă din spate și s-a oprit să verifice comenzile. Deschizând-o – sau ejectând-o, pentru că la o privire mai atentă a descoperit o avertizare privind acționarea bolțurilor explozive – poate silea avionul să coboare...

– Eddie!

S-a uitat în jur, uitând imediat de ușă, pentru că în partea din spate a avionului a văzut-o pe Nina fluturând agitată din mâini!

– Hai aici! L-am găsit!

S-a grăbit să ajungă la ea. Stătea alături de două furtunuri îmbrăcate în oțel, care duceau de la ultimul container până la niște duze aflate în peretele exterior din coada avionului.

– Aici! a spus ea. Ai idee cum să împiedicăm dispersarea virusului?

El a clătinat din cap.

– În mod normal, când mă ocup de arme de distrugere în masă, arunc în aer toată clădirea în care se află ele.

Pe panoul din fața containerului era pus un lacăt, dar cu câteva lovituri date cu patul pistolului a reușit să-l forțeze.

– Vai, Dumnezeule! a exclamat Nina când s-a uitat înăuntru.

Ceea ce îi arătase Frost în laborator o făcuse să se aștepte la mici recipiente cu virus; cele trei containere pe care le-a văzut acolo arătau mai curând a butoaie de motorină.

– Acum ce facem?

– Scoatem asta din funcțiune, a zis Chase, arătând către o pompă electrică aflată la baza butoaielor.

Alături de ea era un panou de control foarte simplu. Prin apăsarea unui buton se deschideau supapele, iar prin apăsarea altuia se pompa virusul prin țevi până ajungea în afara avionului.

– Nu crezi că ar putea fi o capcană?

– De ce să fie? N-au anticipat că la bord se vor afla persoane străine de plan.

A ațintit pistolul spre panoul de comandă.

– Hei, stai puțin! a strigat Nina. *Nu* trage. Dacă se produce un scurtcircuit care declanșează sistemul de împrăștiere?

Chase s-a uitat la ea.

– Aș putea *demonta* totul, dar nu prea avem vreme!

A țintit din nou.

Avionul s-a înclinat brusc, făcându-i pe amândoi să se dezechilibreze.

– Ei, fir-ar să fie! a spus el. Ce-a fost asta?

Nina a privit spre partea din față a calei.

– Kari. Probabil că a ajuns în cabina piloților. Oare ce planuri are?

– Întoarce avionul din drum, a zis Chase cu un aer sumbru. Ne duce înapoi la Ravnsfjorfd, ca să ne trezim înconjurați de cincizeci de oameni.

– Dar, dar nu știe să piloteze.

– Nici nu e nevoie, pentru că în locul ei va pilota computerul.

A scos dintr-un buzunar un briceag multifuncțional și i l-a întins.

– Vezi că are și șurubelniță, și o forfecuță. Scoate panoul frontal, apoi taie toate firele pe care le vezi acolo.

– Sunt arheolog, nu electrician! a protestat ea. *Tu* ce vrei să faci?

– Să mă ocup de Kari.

A ridicat pistolul și s-a strecurat pe lângă ea, îndreptându-se către botul avionului.

Nina s-a chinuit cu briceagul, încercând să scoată lamele care i se opuneau. Nu a reușit decât să-și rupă unghia de la degetul mare.

– Drace! a spus ea, și a încercat încă o dată, fără a reuși însă. Eddie, așteaptă!

El nu a auzit-o. Cuprinsă de frustrare, a fugit după el.

Chase a ajuns la camera echipajului și s-a uitat cu precauție înăuntru. Ușa de la cabina piloților rămăsese deschisă. Dar nici urmă de Kari.

A îndreptat țeava pistolului în sus și a intrat în cameră. Cele două cadavre rămăseseră așa cum se prăbușiseră.

Unde era Kari?

Nu trecuse pe lângă el când se afla în cală, așadar trebuia să se afle tot în porțiunea din față. Asta însemna că urcase scara până pe puntea superioară și se ascunsese în cabina piloților sau în camera utilitară.

Urmărind din ochi uşa cabinei piloţilor, a înaintat spre camera utilitară şi s-a oprit – apoi a deschis uşa brusc şi a aţintit pistolul spre interior.

Era goală.

A închis uşa şi s-a lipit cu spatele de ea, pregătit să se rotească după colţ şi să ţintească în susul scării.

A executat mişcarea.

Nu a văzut pe nimeni.

S-a relaxat... iar Kari a coborât brusc din locul de deasupra lui unde stătuse ascunsă, izbindu-l cu ambele picioare în faţă.

30

Chase s-a dezechilibrat, gata să cadă pe spate, şi a simţit că ochii îi lăcrimează din cauza durerii provocate de nasul rupt. Cum avionul continua să fie înclinat pe o aripă, a trebuit să facă un efort mare ca să se redreseze.

A primit apoi o altă lovitură; Kari a pivotat pe un picior şi s-a rotit complet. Călcâiul ghetei ei l-a izbit în piept cu forţa unui piolet, în apropierea inimii. A rămas fără suflare.

După aceea, l-a mai lovit o dată cu piciorul, ţintind braţul în care ţinea pistolul. A simţit o durere agonizantă când degetul mic de la mâna dreaptă i s-a rupt. Pistolul s-a rotit în aer şi a zburat până în perete.

A lovit și el cu mâna stângă făcută pumn, nimerind-o în obraz și aruncându-i capul pe spate. Ea a scos un țipăt, mai mult de uimire decât de durere, și s-a retras un pas, iar pe față i-a apărut o expresie de ură cruntă.

Chase și-a dat seama că ea avea un pistol vârât sub betelia pantalonilor de piele. Kari a observat ochii lui care au lunecat spre armă. În momentul în care a prins-o între degete, bărbatul s-a repezit la ea și a lovit-o cu umărul, trântind-o de ușa camerei utilitare și făcând-o să rămână fără suflu.

Pistolul s-a descărcat.

Chase a simțit o durere sfâșietoare în coapsa piciorului stâng. A dus mâna la rană. Glonțul trecuse prin carne, fără să atingă osul, dar cracul pantalonului se umpluse de sânge.

Avionul s-a redresat, trecând la zbor orizontal, iar pilotul automat îl îndrepta spre Ravnsfjord.

Kari a făcut un efort să respire.

– Lua-te-ar dracu', Eddie, a spus ea, înecându-se, apoi a ridicat pistolul, îndreptându-l spre fața lui...

Și a rămas în acea poziție.

Au trecut o secundă, și încă una, iar degetul arătător a început să apese pe trăgaci.

– *Kari!*

În ușa camerei utilitare apăruse Nina, ținând pistolul lui Chase în ambele mâini. Îndreptat spre norvegiancă.

– Aruncă pistolul!

– Nina, tu? a exclamat ea surprinsă, dar ținând în continuare arma ațintită asupra lui Chase.

– Kari, lasă pistolul jos. Pune-l jos!

– Nina, încă e vreme să te răzgândești, a zis ea pe un ton aproape rugător. Încă poți veni alături de mine!

Nina a strâns din dinți.

– Nu te las să-l omori pe Eddie.

– Nu-l voi lăsa să primejduiască planul.

Kari a privit din nou spre Chase. Cu ochii strânși de durere și apăsându-și cu putere piciorul rănit, el nu i-a putut răspunde. A întors capul spre Nina, sugerându-i în gând să tragă. *Doar amatorii vorbesc în asemenea clipe*, voia el să-i spună, însă cuvintele au refuzat să se lase rostite.

– Planul e făcut de o minte bolnavă! a strigat Nina. *Tatăl tău* este dement!

Cuprinsă brusc de furie, Kari s-a schimonosit la față.

– Nu vorbi așa despre el!

– *Știi* că e așa. *Îți dai seama* că nu e bine ce face. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ai lucrat ani și ani ca *să salvezi* viața oamenilor în diverse locuri din lume. Gândește-te la cei pe care i-ai salvat. *Asta* nu înseamnă nimic pentru tine?

– *Trebuie*, a zis Kari, deși pe față i-a apărut o expresie ciudată, care îi trăda lupta lăuntrică. Nu voi nesocoti voința tatălui meu.

– Dar ai făcut-o deja! i-a reamintit Nina. Când nu l-ai lăsat să mă ucidă. Și te-am văzut și acum: puteai să-l omori pe Eddie, dar nu ai făcut-o. Pentru că și tu ții la el. Doar ți-a salvat viața.

– Dar nu e dintre ai noștri...

– Kari, nu există „noi" și „ei", a spus Nina pe un ton convins. Suntem cu toții *oameni*, ființe umane. Da, lumea are probleme – nu e mare lucru, pentru că probleme au existat mereu.

Nesigură, cealaltă s-a uitat spre ea.

– Dar le vom rezolva...

– Ucigând miliarde de oameni! *Asta* e calea voastră de a rezolva problemele?

Continuând să țină pistolul îndreptat spre norvegiancă, Nina s-a apropiat de ea.

– Kari, te *cunosc* bine. Nu ești Hitler, nici Stalin, și nicio persoană care să le semene. Și îl poți împiedica pe tatăl tău să ajungă un asemenea om. E nevoie doar să lași arma jos.

Cealaltă a rămas neclintită.

– Nu... nu pot.

– N-o să te las să-l ucizi. Și nici pe altcineva.

Kari a mișcat arma, ațintind-o spre Nina.

– Nu vreau să te ucid. Te rog, nu mă sili.

– Nina, *trage*, a reușit să rostească Chase printre gemete.

– Nici eu nu vreau să te ucid, dar o voi face dacă trebuie, a zis Nina, iar pistolul uriaș i-a tremurat între mâinile nesigure.

– Nina, număr până la trei. Te rog să lași arma jos, a spus Kari, aproape rugând-o. Unu...

– *Trage!* a horcăit Chase.

– Doi...

– Kari, lasă pistolul!

– Trei!

Kari a tras.

De la o distanţă atât de mică i-ar fi fost imposibil să rateze, însă aşa s-a întâmplat, pentru că şi-a răsucit puţin încheietura mâinii în ultima clipă. Glonţul a zburat pe lângă Nina şi s-a înfipt în peretele din spatele cabinei.

Nina s-a crispat instinctiv.

Şi a tras.

Pistolul a tresăltat atât de puternic în mâinile ei, încât reculul aproape că i l-a smuls din strânsoarea degetelor.

Kari s-a prăbuşit peste uşă. Pe metalul din spatele ei a apărut o floare sângerie după ce glonţul calibrul 11,48 mm i-a străbătut corpul. A alunecat în josul uşii şi a rămas întinsă la podea alături de Chase.

Îngrozită, Nina a rămas cu ochii aţintiţi la ea. A lăsat pistolul să cadă pe podea.

– Vai, Dumnezeule... a rostit, incapabilă să accepte ceea ce făcuse.

– Nina... a şoptit Kari, iar o lacrimă i s-a scurs pe un obraz, apoi a închis ochii.

– Vai, Dumnezeule! a repetat Nina. N-am vrut să...

– A încercat *să ne ucidă*, a mârâit Chase, ţinându-se în continuare strâns de picior şi încercând să se ridice. Vino, am nevoie de ajutor.

După un moment de şovăială, neputând să-şi mute privirea de la Kari, Nina l-a ridicat în poziţie şezând.

– Mulţumesc, a făcut el.

Văzând că stofa pantalonului era îmbibată de sânge, Nina i-a examinat piciorul.

– Iisuse! Mă duc să caut niște bandaje.

– Nu avem vreme. Du-mă în cabina piloților, trebuie să scoatem din funcțiune pilotul automat.

L-a ridicat cu greu. În momentul în care prin picior l-a săgetat durerea, lui Chase i-a scăpat un geamăt.

– Și după aceea, ce facem? a întrebat ea.

– Trebuie să împiedicăm răspândirea virusului, apoi vom contacta autoritățile ca să le avertizăm în legătură cu intențiile lui Frost.

– Dar ce se va întâmpla cu virusul din laborator? a continuat ea, în timp ce l-a ajutat să meargă șontâcăind spre cabina piloților. Până convingem pe toată lumea că încearcă să ucidă miliarde de oameni, ar putea să trimită alt avion.

Chase s-a oprit.

– Laboratorul...

– Ce e cu el?

– Am aruncat clădirea în aer, dar zona de protecție a rămas intactă. Trebuie să o distrugem.

– Cum?

Chase a privit dincolo de ea, la interiorul avionului.

– A, nu... a spus ea, cu o amintire vie a ororilor văzute pe 11 septembrie.

Apartamentul ei fusese la mai puțin de trei kilometri de World Trade Center.

– Avionul ăsta de cinci sute de tone, încărcat cu combustibil, ar face praf locul acela și ar incinera tot ce se află înăuntru, a zis Chase cu glas sumbru.

– Dar vom muri și noi! Dacă nu cumva... Există parașute la bord?

El a clătinat din cap.

– Nu există altă soluție. Doar dacă...

Expresia de pe fața lui s-a schimbat, apoi s-a răsucit și a privit în urmă.

– Hai de aici – ajută-mă să ajung în cală, dar repede!

Frost stătea în picioare la fereastra biroului, examinând ruinele încă fumegânde ale laboratorului de dedesubt. Dincolo de acesta se aflau fiordul și rămășițele sfârtecate ale podului. Chase și oamenii lui provocaseră daune enorme proprietății lui. Primise deja telefoane de la autoritățile locale, care voiau să știe ce se petrecea acolo.

Însă nimic nu avea importanță. Zona de protecție rămăsese intactă. Chase dăduse greș, deși reușise să urce la bordul Airbusului.

– Domnule, am fost informați de turnul de control că avionul se întoarce la Ravnsfjord pe pilot automat, l-a anunțat un bărbat prin telefonul pus pe teleconferință.

– Și ai vești de la fiica mea?

– Deocamdată, nu. Domnule, cei de la controlul traficului doresc să știe ce se petrece.

– Spune-le că s-a produs o defecțiune minoră și că, din motive de securitate, Airbusul se întoarce.

Frost s-a uitat dincolo de fiord, unde se afla aeroportul.

– Când va ateriza?

– Peste aproximativ șase minute.

– Ține-mă la curent.

A închis, apoi a privit în depărtare, dorind să vadă masivul avion de transport apropiindu-se. Lipsa oricărei comunicații îl îngrijora, la fel faptul că se apelase la sistemele de pilotare automată, ceea ce dovedea apariția unei situații de urgență – dar revenirea aparatului îl asigura că oamenii lui păstraseră controlul. Chase ar fi încercat să zboare spre altă destinație și ar fi alertat autoritățile norvegiene.

Imediat după aterizare, situația putea fi ținută sub control.

Planul său era încă valabil.

– Acestea trei, desfă chingile care le fixează, a spus Chase cu glas poruncitor, arătând spre containerele aflate în spate, pe latura stângă a calei principale.

– Dar se vor desprinde atunci când se va înclina avionul, a zis Nina, derutată.

– Vor face mai mult de atât. Hai, mai repede.

După ce ea a tras manetele de eliberare a chingilor de fixare, Chase a mers șchiopătând spre comenzile ușii calei de mărfuri.

– Ce vrei să faci?

– O să arunc ușa în aer.

Nina a înghețat.

– *Ce-ai spus?*

– Trebuie să luăm containerele astea din drum. Vezi motocicleta?

Nina s-a uitat peste umăr spre motocicleta aflată pe patul de scânduri.

– Da, ce e cu ea?

Apoi, brusc, şi-a dat seama ce plănuia Chase.

– *Nu!* Nici să nu te gândeşti, e o *nebunie!*

– E singura soluţie! Dacă sărim din avion la aterizare, el tot se va deplasa cu peste o sută şaizeci de kilometri pe oră – şi nu vom supravieţui impactului.

– Şi o să scăpăm dacă ţâşnim cu motocicleta prin partea din spate în timpul zborului?

– Ştiu că nu e un plan perfect. Dar e mai bun decât să ne lăsăm *împuşcaţi* după aterizare.

– Cred că ai pierdut prea mult sânge şi acum creierul tău e insuficient irigat, de aceea gândeşti astfel, a spus Nina pe un ton ce-i trăda nefericirea, dar a continuat să elibereze containerele, scoţând chingile din urechile de fixare de pe podea.

Chase a citit semnul de avertizare.

– Gata, a răcnit el, după ce ea a desfăcut şi ultima chingă, acum întoarce-te la motocicletă şi ţine-te bine!

Ea s-a grăbit să se îndepărteze, iar Chase a renunţat să se mai ţină cu mâna de piciorul rănit şi s-a prins de o nervură a fuzelajului. Cu cealaltă mână a răsucit primul dintre cele două mânere vopsite în roşu, care declanşau explozia bolţurilor.

Apoi a răsucit şi al doilea mâner.

Pocniturile produse de exploziile care au secţionat balamalele grele ale uşii de la cala de mărfuri au sunat ca o muzică faţă de urletul feroce al vântului şi zgomotul motoarelor. Înăuntru a pătruns un vânt şuierător, cu forţa unei furtuni. Cum era în coborâre, avionul nu s-a depresurizat, însă se deplasa cu peste cinci sute cincizeci de kilometri pe oră.

Aparatul s-a cutremurat. Computerele încercau deja să compenseze mişcarea neaşteptată, dar primul dintre containere s-a deplasat, alunecând spre coadă peste rolele existente în punte; totul s-a petrecut cu un scrâşnet îngrozitor, produs de frecarea metal pe metal. Containerul s-a izbit de cel în care se afla virusul, apoi s-a prăbuşit prin trapa deschisă, fiind apoi azvârlit departe de curentul făcut de coada aparatului.

Chase l-a urmărind căzând. Se aflau încă deasupra mării, însă mai aveau câteva minute până să ajungă la uscat.

Avionul s-a legănat din nou, după care pilotul automat a compensat uşoara dezechilibrare provocată de pierderea de greutate. Un alt container metalic a pornit scrâşnind peste role, răsucindu-se în lateral – se îndrepta direct spre el!

Nu avea unde să se refugieze, şi nici nu se putea feri din calea lui...

A dat drumul nervurii şi s-a aruncat în spate. Vântul care bătea cu furie l-a luat pe sus, iar tălpile lui au pierdut contactul cu podeaua.

Cadrul uşii calei de mărfuri i-a intersectat câmpul vizual ca o lamă de cuţit. Spre stânga lui se găsea spaţiul îngust dintre latura containerului cu virus şi peretele calei; spre dreapta, doar cerul necuprins şi o moarte sigură...

S-a aruncat spre cadru, fiind ţintuit pe loc o clipă de forţa vântului...

Apoi a fost aruncat spre stânga.

A reuşit să prindă între degete o chingă şi s-a ţinut strâns de ea, în vreme ce containerul desprins s-a hurducat cu zgomot, înaintând pe role, şi a dispărut pe uşă. Cel de-al treilea container venea imediat în urmă, ca şi cum ar fi fost un vagon de tren, iar zguduirea bruscă a avionului, care pierdea din nou greutate, l-a făcut să se năpustească spre Chase. S-a izbit de containerul care conţinea virusul şi, după ce a tresăltat de câteva ori, s-a oprit la mai puţin de o palmă de faţa bărbatului. Apoi vântul care lovea ca un baros asupra părţii frontale l-a azvârlit afară din cală, în spaţiul gol de deasupra mării.

Imediat după aceea, vântul îngheţat l-a plesnit din nou pe Chase. Silit să stea cu ochii aproape închişi, s-a uitat totuşi spre cală. Nina se ţinea strâns de containerul aflat alături de motocicletă. Prin cadrul uşii a reuşit să distingă linia întunecată a orizontului. Era coasta Norvegiei.

S-a tras pe după colţul deformat al containerului care conţinea virusul. Fiecare pas făcut cu piciorul rănit îi provoca dureri de parcă în carne i-ar fi fost vârâtă şi răsucită o ţepuşă. A continuat totuşi să înainteze, slujindu-se de chingile cu care erau fixate containerele de pe partea stângă a calei, şi astfel a reuşit să se târască spre Nina.

Imediat ce a trecut de uşă, forţa vântului a mai slăbit. A ajuns lângă Nina şi aproape de motocicletă, de unde a strigat ca să acopere vâjâitul vântului:

– Desfă legăturile şi porneşte motorul!

– Dar dacă nu are benzină în rezervor?

– Atunci suntem pierduți! Pregătește-o – eu trebuie să mă întorc în cabina piloților.

– De ce?

– Ca să dezactivez pilotul automat!

Folosindu-se de containere pentru a se sprijini, Chase a șchiopătat de-a lungul calei, ieșind în zona rezervată echipajului. Cadavrele celor două gărzi fuseseră aruncate spre o latură a cabinei de manevrele efectuate de avion, iar Kari zăcea acum cu fața în jos la picioarele scării. Și-a zărit pistolul Wildey și a încercat să se aplece pentru a-l recupera, dar o durere înfiorătoare l-a oprit imediat. *O să-l iau la întoarcere*, a decis el.

A intrat în cabina de comandă și a verificat ecranul pilotului automat. Așa cum bănuise, Kari activase toate sistemele de urgență. A380 urma un curs de revenire pe pista principală a aeroportului din Ravnsfjord, folosind semnalele de la sol pentru dirijarea lui la aterizare.

Chiar dacă avionul era la kilometri buni depărtare, Chase a reușit să vadă prin parbriz luminile de marcare a pistei. Airbusul se afla încă deasupra Mării Nordului, însă linia coastei era la kilometri distanță, iar aeroportul, la cinci kilometri în interiorul uscatului. A verificat celelalte comenzi. Avionul pierdea viteză, motoarele încetinind, deoarece computerele aduceau avionul la sol într-o coborâre cu pantă lină, încercând să facă aterizarea cât mai simplă cu putință.

Chase s-a uitat pe geam. A văzut fiordul, o adâncitură întunecată în linia coastei. O dâră de fum negru marca locul laboratorului...

Ţinta lui.

Coloana centrală a parbrizului a slujit drept ghid pentru cursul Airbusului. În acele momente se îndrepta spre luminile pistei. Trebuia să facă avionul să vireze câteva grade spre dreapta...

A verificat altimetrul. Aparatul era la două mii patru sute de metri şi continua să coboare. Trebuia să aducă avionul mai jos. *Mult* mai jos.

Aplecându-se peste pilotul mort şi simţind dureri cumplite, a apucat joystick-ul cu o mână şi a dezactivat pilotul automat cu cealaltă.

S-a auzit un semnal strident de avertizare, dar nu l-a luat în seamă. În schimb, a înclinat joystick-ul spre dreapta, aplecând avionul pe o aripă. Încet, luminile pistei au trecut în stânga coloanei parbrizului. A ţinut manşa în acea poziţie până când coloana de fum era exact în faţă, după care a împins manşa în poziţie verticală. Aparatul s-a legănat ameţitor, după care a intrat pe palier orizontal.

Deocamdată, totul era bine. Acum însă venea partea mai grea...

A împins manşa înainte. Botul s-a aplecat, cifrele de pe cadranul altimetrului au început să se deruleze în ritm accelerat. Trebuia să aprecieze totul din ochi: dacă ar fi fost prea sus, avionul trecea pe deasupra ţintei; dacă zbura prea jos, se ciocnea de versantul stâncos al fiordului.

Avionul a coborât sub o mie două sute de metri. Linia coastei a apărut clar în față. Nu mai avea vreme. Trebuia să se grăbească.

A împins manșa și mai mult în față, accentuând panta de coborâre. A auzit încă o sirenă de avertizare.

– Știu, *știu*, s-a răstit el către panoul cu instrumente.

Ajunsese la nouă sute de metri. A verificat indicatorul de viteză. Sub o sută optzeci de kilometri pe oră.

Viteza era prea mare, dar acum nu mai putea face nimic. Dacă încetinea și mai mult, exista posibilitatea ca avionul să-și piardă portanța.

Șase sute de metri. Se apropia vertiginos de linia coastei. Continua să se îndrepte spre ruinele fumegânde ale laboratorului. A apăsat de câteva ori butonul de „anulare", rugându-se în gând ca astfel să șteargă toate comenzile pe care le introdusese Kari. Dacă aparatul urma instrucțiunile programate în computer înainte de intervenția lui și executa aterizarea de urgență la Ravnsfjord, totul era terminat.

Trei sute de metri altitudine. Un claxon ca de mașină a răsunat asurzitor în cabină, și s-a auzit vocea sintetizată a unei femei. „Atenție. Avertizare la apropierea de sol. Atenție. Avertizare..."

– *Știu!* a explodat Chase.

A ajuns la o sută optzeci de metri, apoi la o sută cincizeci...

A redresat avionul. Orizontul artificial a revenit încet la poziția centrală. O sută douăzeci de metri, o sută zece...

O sută. A adus avionul în plan orizontal. Terenul de pe latura sudică a fiordului era cam la nouăzeci de metri deasupra nivelului mării. S-a uitat drept în față. Dacă își menținea cursul și altitudinea, atunci avionul avea să treacă peste fiord, zburând peste rămășițele laboratorului și înfigându-se în versantul din spatele acestuia.

Dacă apreciase corect altitudinea. Dacă nu...

A activat pilotul automat, stând cu o mână deasupra manșei, pentru situația în care computerele ar fi dat comandă de ridicare sau de viraj spre pistă. Nu s-a întâmplat. Toate celelalte instrucțiuni fiind șterse, pilotul automat a menținut Airbusul pe un curs și o viteză stabile.

S-a întors și, ignorând durerea, a dus mâna la piciorul rănit. A perceput deja senzația dată de pierderea masivă de sânge, amețeli și slăbiciune, suferințe care îi dădeau târcoale ca o haită de șacali, abia așteptând să îl doboare. Nu-i mai rămânea mult timp la dispoziție. Șchiopătând, a trecut dinspre cabina piloților către camera echipajului.

Și, cuprins de groază, a înghețat locului.

Kari dispăruse!

O urmă de sânge ducea spre ușa calei.

Și-a înșfăcat pistolul de pe podea și, în ciuda durerii atroce, a pornit spre ușă.

– *Nina!*

Motocicleta era desprinsă din chingi, fiind rezemată de suportul ei. Cheia de pornire era într-un plic

din plastic lipit de rezervorul de benzină; Nina l-a desfăcut și a scos cheia, iar documentele însoțitoare au fost imediat luate de vântul puternic și împrăștiate.

Nu avea o experiență prea bogată în privința motocicletelor, dar a reușit fără nicio problemă să pornească Suzukiul. Indicatorul de combustibil bătea spre „gol", acesta fusese scos în vederea transportului, astfel că în rezervor mai rămăseseră probabil doar câteva picături. S-a uitat în jur să vadă dacă Chase terminase ceea ce avusese de făcut în cabina piloților...

Și a văzut-o pe Kari sărind asupra ei!

A trântit-o jos de pe motocicletă. Amândouă au aterizat dureros pe podea. Nina a încercat să o împingă pe Kari de pe ea, însă s-a trezit lovită cu cotul în tâmplă. Năucită, a ridicat privirea.

Norvegianca i-a cuprins gâtul cu mâinile. Fața ei era schimonosită de durere și furie, iar părul blond îi era învolburat de vânt.

– Căței! a strigat ea cu glas strident, având dinții pătați de sânge. Ți-am dat totul, iar tu m-ai trădat!

Nina nu mai putea respira. A tras de mâinile celeilalte, însă acestea erau ca de oțel, neclintite. Strânsoarea a crescut, iar degetele mari au apăsat adânc în traheea ei. S-a simțit împresurată de beznă. În urechi, a auzit un țiuit care a crescut în intensitate, depășind până și vuietul tunător al vântului.

Imediat ce a pătruns în cală, Chase a văzut-o pe Kari deasupra Ninei, încercând să o sugrume, dar cele două femei erau prea aproape ca să se folosească de pistol...

Pândită de pierderea cunoştinţei, Nina a şi-a dat seama că o aştepta moartea. Acum nu mai vedea decât faţa furioasă a lui Kari, aflată deasupra ei. A făcut o ultimă încercare firavă de a-i îndepărta mâinile de la gât.

Degetele ei au atins ceva rece şi dur.

Ceva *ascuţit*.

Pandantivul ei.

Cu ultimele forţe, a prins bucata de oricalc şi a trecut-o apăsat peste partea interioară a încheieturii mâinii lui Kari.

Aceasta a scos un răcnet. A tresărit, retrăgându-şi mâna din care ţâşnea sânge, după care a eliberat-o şi s-a uitat la rană, incapabilă să creadă.

Nina a lovit-o cu pumnul în faţă. Kari a căzut pe spate, rostogolindu-se, şi a rămas ameţită pe podea.

– Frumoasă lovitură! a strigat Chase, şi s-a apropiat chinuit.

– M-am gândit să rezolv lucrurile în stilul tău, a spus ea abia respirând.

– Urcă pe motocicletă!

Pe uşa calei a văzut linia coastei dispărând în depărtare în urma lor. Acum avionul se găsea la mai puţin de trei kilometri de laborator, distanţă pe care avea să o străbată în cel mult un minut.

A încălecat pe Suzuki şi a scos un geamăt de durere. Nina a urcat pe şa în spatele lui. Brusc, bărbatului i s-a revelat nebunia ideii pe care voia să o pună în practică. Şansele lor de supravieţuire erau aproape nule...

Însă până şi şansele neînsemnate însemnau ceva. Nina şi-a petrecut braţele în jurul lui.

– *Să-i dăm drumul!*

Kari s-a ridicat în fund şi şi-a dat seama ce voiau să facă.

Chase a răsucit mânerul de acceleraţie. Roata din spate s-a rotit pe loc, motorul de mare putere a scos un urlet ascuţit, sfredelitor, iar motocicleta a ţâşnit de pe patul de scânduri şi a rulat cu mare viteză de-a lungul calei spre uşa căscată.

Kari a dat să o apuce pe Nina, dar era deja prea târziu.

În momentul în care a ajuns la uşa calei, motocicleta gonea cu peste o sută de kilometri pe oră şi continua să accelereze.

Chase a tras în sus de ghidon, iar motocicleta a zburat în spaţiul liber.

Zborul pornit din partea din spate a avionului anulase o parte a vitezei de deplasare înainte, odată cu curentul de aer – însă nu era suficient. Se aflau deasupra unui teren solid şi coborau cu repeziciune!

Nu calculase bine momentul zborului, iar acum aveau *să moară.*

– Închide ochii! a răcnit el în momentul în care versantul nordic al Ravnsfjordului a trecut fulgerător pe sub ei.

Apoi au început să se prăbuşească spre apă!

Chase s-a uitat în jos. Se apropiau de valuri cu o viteză înspăimântătoare...

– *Sari!*

Cu sângele şiroindu-i din răni, Kari aproape că s-a târât înapoi spre cabina piloţilor. Dacă ar fi reuşit să activeze din nou pilotul automat, computerele ar fi readus avionul la situaţia de aterizare de urgenţă.

Însă în momentul în care a intrat în cabină şi-a dat seama că ajunsese prea târziu.

Casa ei a trecut fulgerător prin dreapta. Apoi pe dedesubt au defilat ruinele laboratorului şi, exact în faţă, au apărut versantul muntelui şi ferestrele foarte mari ale biroului tatălui ei...

A scos un răcnet...

Frost a rămas paralizat când a văzut uriaşul avion care zbura peste fiord îndreptându-se direct spre el. A dat să întreprindă ceva, a simţit îndemnul primar de a fugi, care a dominat orice alt gând, însă nu avea unde să găsească adăpost şi nici nu mai era timp...

Chase s-a împins cu piciorul teafăr, azvârlindu-se de pe motocicleta care începea mişcarea de rostogolire în faţă. Nina i-a urmat exemplul. S-au prăbuşit amândoi spre apa mării...

Airbusul s-a năpustit în munte cu peste o sută şaizeci de kilometri pe oră.

Chiar dacă era supraarmată, zona de izolare nu avea cum să reziste izbiturii cu mare viteză a unui obiect de cinci sute de tone, alcătuit din metal, substanţe compozite şi combustibil foarte inflamabil. Cele patru motoare masive au fost smulse în momentul impactului,

străpungând pereții din beton și oțel de parcă ar fi fost bombe perforante. În urma lor, în momentul dezintegrării aripilor, combustibilul s-a aprins. Un val de foc lichid a măturat întregul complex și a incinerat tot ce a atins.

Infernul acela s-a îndreptat spre fiecare colțișor al zonei de izolare. Laboratorul în care se realizase și stocase virusul a fost sfârtecat, iar flăcările au înghițit tot ce au întâlnit în cale, inclusiv trupul chinuit al bietului Jonathan Philby. Apoi muntele întreg s-a prăbușit sub propria greutate, recuperându-și spațiul care îi fusese răpit și izolând virusul pe vecie sub milioane de tone de rocă.

Chase știa că atunci când un corp cade de la mare înălțime, apa îl întâmpină dură precum betonul.

Cu excepția cazului în care luciul este spart anterior de un alt corp.

Motocicleta grea a izbit apa, stârnind un val de stropi. O fracțiune de secundă după aceea, el și Nina au căzut aproape în același loc.

Chiar dacă luciul a fost despicat, senzația este similară aruncării dintr-o clădire înaltă. În momentul în care piciorul rănit i-a fost îndoit, a simțit o durere agonizantă. Iar apa era *rece*, aproape de temperatura de îngheț.

Apoi a simțit încă o durere, pentru că a mai izbit ceva. Nu apa, ci un obiect solid.

Motocicleta...

Aceasta aterizase pe o parte, iar rezistența lichidului îi încetinise scufundarea. Iar acum el căzuse exact peste ea.

Durerea a fost atât de intensă, încât aproape că și-a pierdut cunoștința.

Aproape. În ciuda suferinței crâncene, a reușit să nu piardă din vedere scopul pe care și-l propusese – acela de a rămâne în viață. Era sub apă. A trebuit să înoate, să ajungă la suprafață, să respire.

Stârnind astfel alte dureri în piciorul rănit, devenit complet inutil – iar acum având celălalt picior prins de motocicletă.

Hainele i se agățaseră de ea. A bătut din picior, străduindu-se să și-l smulgă. Nu a reușit. Nu avea suficientă forță să se opună. Motocicleta se scufunda și, ca o ancoră, îl trăgea spre fundul fiordului.

În ciuda experienței și a instruirii, s-a simțit cuprins de panică. S-a zbătut ca un turbat, fără să ia în seamă durerea, însă tot nu a putut să se elibereze.

Se va îneca!

După ce reușise să scape din atâtea primejdii, după ce supraviețuise atâtor amenințări, urma să sfârșească *astfel...*

Însă, în acea clipă, cineva l-a prins și l-a tras.

Nina!

I-a simțit mâinile pipăindu-i piciorul, forțând materialul blugilor, care s-a sfâșiat. Motocicleta s-a dus în adâncul întunecat, în vreme ce Nina înota din răsputeri, trăgându-l la suprafață.

A reușit să ajungă dincolo de luciul apei și a răsuflat adânc și chinuit aerul rece.

– Uf, Doamne! a exclamat el. Credeam că o să mor!

– N-am făcut decât să-ți întorc serviciul.

L-a sprijinit pe sub apă, și a început să înoate spre zona cea mai apropiată a fiordului.

– Iisuse, nu pot să cred că am reușit să scăpăm cu viață!

– Chiar nu ai pățit nimic?

– Mă doare cumplit tot corpul, dar nu cred că mi-am frânt ceva. Ce s-a întâmplat cu avionul?

Chase a încercat să ridice mâna din apă ca să arate spre uscat, dar era prea slăbit pentru un asemenea efort. De aceea a înclinat capul spre răsărit. Pe cer se profila o coloană de fum gros și negru.

– O aterizare ratată.

– Și virusul?

– S-a prăjit. Împreună cu toate celelalte.

Nina s-a uitat cu tristețe spre norul întunecat.

– Kari... a rostit.

Au ajuns la malul stâncos, după care l-a ajutat să se târască afară din apă.

– Of, Dumnezeule, a exclamat, după ce i-a văzut piciorul rănit.

Și-a apăsat palma peste rană, încercând să oprească sângerarea.

– Trebuie să te vadă un doctor.

– Așa este, a spus Chase, scrâșnind din dinți. Știu că există o clinică pe culmea muntelui, la sediul companiei.

Necazul este că îi aparţine celui căruia i-am provocat atâtea necazuri. Nu cred că se vor bucura văzându-ne.

Ca şi cum ar fi primit răspuns la acele vorbe, au auzit o detunătură, iar o piatră de lângă el s-a sfărâmat. Zgomotul împuşcăturii a stârnit ecou în fiord.

– Asta nu-i de glumă! a strigat ea.

S-a uitat în jur, căutându-l din ochi pe trăgător. Pe malul celălalt a văzut câţiva bărbaţi profilaţi pe cer, care ţineau armele aţintite asupra lor.

Un alt glonţ s-a înfipt în pământ în apropiere, azvârlindu-le în faţă mici fragmente de rocă.

– Adăposteşte-te! i-a zis Chase pe un ton poruncitor.

– Nu te părăsesc aici! a protestat Nina, şi s-a aplecat să îl tragă după ea.

– Nu te mai chinui!

– *Nu te părăsesc aici!* a repetat ea, ţinându-l de subsuori şi trăgându-l peste pietre şi bolovani.

Ceva a zburat pe lângă tânără, ştergându-i părul. Apoi în spatele ei o altă piatră s-a făcut bucăţi.

– Ne-au prins! a gemut el.

S-au uitat spre siluetele de pe culmea muntelui şi au surprins sclipirea fugară a unei lunete.

Nina s-a ghemuit şi l-a cuprins pe Chase mai strâns, lipindu-şi obrazul de faţa lui.

– Eddie...

Apoi s-a auzi o rafală – dar nu declanşată de vreo puşcă de pe culmea de peste fiord.

Era foc de mitralieră, venind de undeva de sus. Pe culmea îndepărtată s-a înălţat un nor de praf. Unul dintre oamenii de acolo s-a prăbuşit în josul versantului,

rostogolindu-se și urlând până în clipa în care s-a izbit de un colț de stâncă.

– Ce *dracu'* mai e și asta? a întrebat Chase, uimit.

A primit răspuns după câteva clipe, când trei elicoptere purtând însemnele armatei norvegiene au trecut peste culme, iar mitraliorii au devenit vizibili în cabinele lor. Două dintre aparate și-au continuat zborul peste fiord, pentru a-i bloca pe cei de pe culme, iar al treilea s-a lăsat spre apă, întorcându-se cu botul spre Nina și Chase.

– De unde au apărut elicopterele astea? a întrebat ea gâfâind.

– Cred că cineva a dat alarma. Probabil că norvegienii au vrut să afle de ce aproape toată proprietatea lui Kristian Frost a zburat spre ceruri.

Din difuzoarele de la bordul elicopterului s-a auzit o voce asurzitoare spunând ceva.

– Știi cumva norvegiană? a întrebat-o Chase pe Nina.

– Nicio boabă.

– Nici eu.

El a ridicat brațele cât de mult a putut, în ciuda durerii.

– N-ai face rău să ridici și tu mâinile. Doar nu vrei să fii împușcată de vreun norvegian agitat după ce ai supraviețuit atâtor întâmplări.

– Nu vreau nicidecum, a zis ea, și a ridicat o mână, cu cealaltă sprijinindu-l, și rămânând cu obrazul lipit de al lui. A, încă ceva, Eddie.

– Ce anume?

Nina l-a sărutat.

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa. Încă o dată.

El i-a întors sărutul.

– Îţi mulţumesc pentru că şi *tu* mi-ai salvat viaţa. Chiar dacă... a spus el, zâmbind generos, şi arătându-şi strungăreaţa, chiar dacă nu suntem chiar chit în privinţa asta.

– Îhî, a făcut ea cu un zâmbet. Îmi place cum îţi arăţi recunoştinţa.

Au rămas îmbrăţişaţi, timp în care elicopterul a stat în zbor la punct fix deasupra lor, iar câţiva militari au coborât pe corzi până la sol.

Epilog

New York City

Nina a deschis uşa apartamentului şi, ostenită, a păşit înăuntru. Totul era la fel cum rămăsese la plecarea ei, în urmă cu câteva săptămâni.

A dat drumul pe masa din bucătărie corespondenţei acumulate în perioada de absenţă şi a umplut ibricul cu apă. Trebuia să bea o cafea tare, fără zahăr. Nici măcar nu a încercat să-şi imagineze în ce stare erau alimentele pe care le lăsase atâta vreme în frigider. Probabil că era preferabil să arunce frigiderul cu totul, fără să-l mai deschidă, pentru ca apoi să cumpere altul.

După ce a aşezat ibricul pe aragaz, s-a lăsat cu greu pe o canapea şi s-a uitat în jur. Apartamentul i se părea deopotrivă familiar şi ciudat, o imagine aproape ştearsă, revenită în memorie.

I se părea dificil să accepte situaţia normală, în fond, de a reveni acasă. După ce trecuse prin atâtea, acum se întorsese acasă, la New York, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Numai că nu era adevărat. În acel răstimp descoperise Atlantida – iar apoi o pierduse. Scrisese din nou istoria umanității, dar nu deținea nicio dovadă, astfel că nu ar fi putut convinge pe nimeni.

A ridicat mâna, a atins pandantivul și s-a corectat. Nu avea cum să aducă dovada... decât știind și având satisfacția că omenirea va continua să existe. Planul nebunesc al lui Frost fusese zădărnicit, iar toate cercetările lui privind virusul fuseseră distruse. A întors capul și a privit pe fereastră spre luminile din Manhattan. S-a întrebat dacă milioanele, de fapt, miliardele de oameni pe care Frost le condamnase la moarte știau cât de aproape fuseseră de exterminare.

Probabil că nu aveau habar. Imediat după implicarea guvernului norvegian, iar apoi a forțelor NATO, i se dăduse de înțeles că adevăratul scop al Fundației Frost trebuia să rămână un secret bine păzit.

Nina a stat întinsă pe canapea până când a început să fiarbă apa din ibric, după care, desculță, s-a dus până în bucătărie. A luat o cană și s-a apucat să scotocească prin dulap după recipientul în care își ținea cafeaua.

Pe blatul mesei, alături de cană, a aterizat ceva, iar zgomotul a făcut-o să tresară. S-a răsucit pe călcâie.

În ușă se afla Chase, purtând jacheta lui de piele, mai chinuită ca oricând. Și el părea destul de zdrobit, însă în felul lui atrăgător. I-a zâmbit Ninei.

– N-ai face rău să încerci altceva, a spus el, făcând semn spre plicurile de ceai pe care le azvârlise pe tăblia mesei. Ți-ar face mai bine decât cafeaua.

– Vai, Eddie! a strigat ea, neştiind dacă să se arate încântată sau surprinsă.

A aruncat o privire spre încuietorile de la uşa apartamentului. Toate i s-au părut intacte.

– Cum ai reuşit să intri?

– Am metodele mele, a răspuns el, zâmbind şi mai generos. Vino încoace, doc... pardon, *Nina*, s-a corectat el, imediat ce ea l-a privit cu un fals reproş.

Apoi s-au îmbrăţişat şi sărutat.

– Ce cauţi aici? l-a întrebat Nina în cele din urmă. Înţelesesem că te-ai întors în Anglia.

– Chiar asta am şi făcut. Dar mi s-a oferit o nouă slujbă. De fapt, tocmai de aceea mă aflu aici.

Tânăra a ridicat din sprâncene.

– Serios? Înseamnă că nu ai venit aici doar pentru că voiai să fii alături de mine, nu-i aşa? a întrebat ea, ironizându-l în glumă.

– Nu, dar e o ocazie deosebită, de care merita să profit! Glumeam, a adăugat el, şi a îmbrăţişat-o încă o dată. Chiar am vrut să te văd. În realitate, noua mea slujbă... adică acceptarea ei depinde foarte mult de tine.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, acum, după ce s-au convins că Atlantida a existat cu adevărat, boşii s-au gândit că s-ar putea să existe şi alte mituri care să se adeverească. De aceea, ar dori să le găsească – şi să le protejeze, asigurându-se în acelaşi timp că nu vor mai apărea oameni ca Frost, să încerce să le folosească în scop personal. Drept urmare, Naţiunile Unite vor înfiinţa un fel de agenţie internaţională de arheologie care să se ocupe de

conservarea unor astfel de locuri. Iar persoana pe care vor să o pună în fruntea acestei agenţii... eşti tu.

– Eu? a exclamat Nina. De ce tocmai eu?

– Pentru că eşti singura persoană din lume care ştie aproape totul despre Atlantida. Ştii ce anume să cauţi. Aşadar, a zis el desfăcându-şi larg braţele, eşti dispusă să accepţi?

– Şi *ţie* ce-ţi iese din treaba asta?

– Mie? Cum să spun, sper să mi se dea sarcina de a avea grijă de tipa asta grozavă care mi-a salvat viaţa cândva...

– Adică să-i fii gardă de corp, da? a întrebat ea şi a zâmbit.

– De fapt, aş vrea să am mai mult de a face cu corpul ei decât să-l *păzesc!*

– Cred că asta se poate rezolva...

Chase a zâmbit atât de larg, încât tânăra a crezut că ţeasta lui va crăpa în două.

– Bun, să trag concluzia că eşti gata să preiei slujba?

Nina a zâmbit, apoi l-a luat de mână şi l-a tras spre dormitorul ei.

– Cred că vom hotărî asta mâine dimineaţă. Atlantida a aşteptat unsprezece mii de ani, ce mai contează o zi în plus?

O CIVILIZAȚIE PIERDUTĂ...

Căutarea tărâmului legendar al Atlantidei a dominat multe spirite de-a lungul timpului și nimeni nu știe asta mai bine decât Nina Wilde: obsesia Atlantidei a devorat viața părinților ei, iar acum pune stăpânire și pe ea.

O CĂUTARE PERICULOASĂ...

După ani de cercetare, Nina ajunge să creadă că știe unde se află continentul pierdut. Iar când miliardarul excentric Kristian Frost se oferă să o ajute, punându-i la dispoziție toate resursele de care ar avea nevoie, nimic nu o mai poate împiedica să dovedească existența miticei civilizații. Ajutată de Kari, frumoasa moștenitoare a retrasului miliardar, și de Eddie Chase, fostul agent al forțelor speciale, Nina începe vânătoarea.

UN SECRET NEBĂNUIT...

Dar există oameni care nu vor ca tărâmul ascuns să fie descoperit: Giovanni Qobras, liderul organizației secrete Frăția lui Selasphoros, va face tot ce-i stă în putință pentru a-i opri. Din junglele Braziliei până în munții Tibetului, din Manhattan până în mijlocul Oceanului Atlantic, Nina trebuie să găsească Atlantida înainte să fie capturată de Qobras. Doar o singură persoană cunoaște secretul – și ar putea distruge pentru totdeauna civilizația umană.

ISBN 978-606-579-006-3

www.nemira.ro